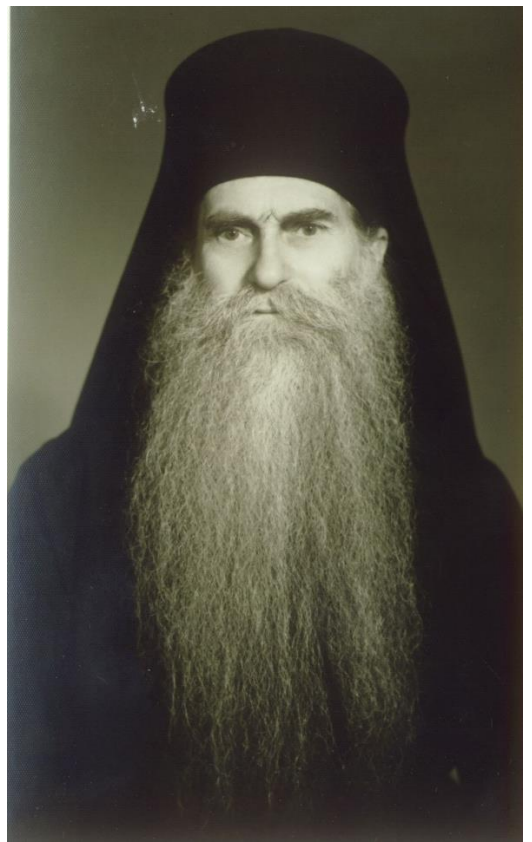

VERSUS

I. CUPRINS

I.	CUPRINS	2
II.	INTRODUCERE	3
III.	PĂRINTELE ARSENIE PAPACIOC	4
IV.	PĂRINTELE ARSENIE BOCA	25
V.	ARSENIE VS. ARSENIE	37
VI.	ARHIMANDRIȚII ARSENIE PAPACIOC, IOANICHIE BĂLAN, CLEOPA ILIE	200
VII.	MONAHUL IACHINT, UCENICUL DE CHILIE AL PĂRINTELUI CLEOPA ILIE	208

II. INTRODUCERE

Un studiu complex despre acest fenomen numit înșelare în context contemporan, având pe Părintele Arsenie Boca (ca produs perfect reprezentativ, reprezentant oficial și foarte puternic în manifestări, ajungând la subtilități și adâncimi de amăgire nemaîntâlnite până acum în toată istoria recentă a bisericii), se poate găsi aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

El a fost făcut de un grup de clerici și mireni, iconari și teologi, monahi și preoți, din țară și de peste hotare (chiar și de la Sfântul Munte), cu blagoslovenie arhierescă, din râvnă pentru adevăr și discernământ. S-a făcut în timp îndelungat, prin cercetarea amănunțită a mărturiilor ucenicilor, scrierilor și picturilor Părintelui Arsenie Boca, și a manifestărilor contemporane în jurul sfinției sale, dorindu-se a se evita superficialitatea în tratarea unui fenomen atât de complex și delicat, fierbinte pentru mințile Ortodocșilor Români de azi.

La el vom face referire în cuvintele de mai jos.

III. PĂRINTELE ARSENIE PAPACIOC

Arsenie Papacioc (n. 15 august 1914, satul Misleanu, comuna Perieți, județul Ialomița; d. 19 iulie 2011, Techirghiol) a fost un duhovnic ortodox român. Din anul 1976, era duhovnicul Mănăstirii Sfânta Maria din Techirghiol. Părintele Papacioc a trecut prin pușcăriile comuniste unde a pătimit alături de Părintele Iustin Pârvu, Ioan Ianolide, Valeriu Gafencu, Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu și alții.[1] A fost arestat și condamnat sub regimul mareșalului Ion Antonescu, în 1941, pentru participare la rebeliunea legionară și apartenența la Mișcarea Legionară[2]. S-a călugărit în 1946, după eliberare și s-a nevoit la Mănăstirea Antim din București până în 1949. Între 1949-1950 a fost sculptor la Institutul Biblic, iar în anul 1951 a devenit preot la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț. Între 1952-1958 a fost preot la Mănăstirea Slatina. În vara anului 1958 a fost arestat din nou, pentru că făcea parte din grupul „Rugul Aprins”. Condamnat la 20 de ani de muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la închisoarea Aiud.[3]

Biografie[modificare | modificare sursă]

Considerat unul dintre cei mai importanți duhovnici ai Ortodoxiei,[4] Arsenie Papacioc s-a născut în 1914 ca al șaptelea copil al părinților Vasile și Stanca. Casa părintească se afla în satul Misleanu, comuna Perieți din județul Ialomița. Numele civil al lui Arsenie a fost Anghel.

În 1932 a absolvit școala de Arte și Meserii din București, și a devenit la 18 ani membru al Mișcării Legionare, activând într-un cuib din orașul Slobozia. În decembrie 1933, a revenit în București pentru a participa la tabăra legionară de la Bucureștii Noi, unde se ridica “Casa Verde” – sediul central al mișcării. După satisfacerea serviciului militar, Anghel Papacioc pleacă la Brașov, unde se angajează la fabrica de armament “Malaxa”, unde lucra, în calitate de maestru șef, fratele său, Radu. În decembrie 1938 este internat lagărul de la Miercurea Ciuc. După abdicarea regelui Carol al II-lea și instaurarea regimului legionar Anghel Papacioc devine șef de plasă (conducător legionar imediat subordonat șefului de județ) la Zărnești, și primar la Zărnești din octombrie 1940. După „rebeliunea legionară” din ianuarie 1941 a fost judecat și condamnat la 6 ani de închisoare. În 1942 după ce trece granița spre Iugoslavia, este prins de patrurile germane și predat grănicerilor români, este judecat de Tribunalul Militar pentru trecere frauduloasă a frontierei și condamnat la șase ani de închisoare. Este încarcerat la Aiud, până în septembrie 1946. În ianuarie 1947, pleacă la mănăstirea Cozia unde starețul Gherman Dineățu îl primește ca “frate”. În 1948 e trimis la schitul Cioclovina, care aparținea de mănăstirea Tismana, unde a stat până în luna ianuarie 1949 când, la cerere, a plecat la mănăstirea Sihăstria, unde era stareț arhimandritul Ilie Cleopa. Aici a stat până în luna septembrie 1949, când a fost trimis la mănăstirea Antim – Institutul Biblic, la atelierul de sculptură. A fost rânduit călugăr, sub numele de Arsenie și a slujit aici până în iunie 1950, când a plecat la mănăstirea Slatina. De aici este arestat în 1958 și condamnat la 20 de ani de închisoare pentru uneltire contra ordinii sociale. A trecut prin închisorile din Brașov, Aiud și Jilava, fiind eliberat în 1964.

După ce a primit preoția, Arsenie a fost numit spiritual la Seminarul Monahal de la Neamț. A urmat mutarea la Mănăstirea Slatina, unde a fost egumen. De aici a fost arestat și dus la Suceava, ținut în anchetă nouăzeci de zile, bătut și chinuit pentru acuzații fără nici un suport real. După ani de detenție la închisoarea de la Aiud, a fost eliberat și i s-a permis să slujească la o parohie din Ardeal. De aici, a ajuns, în 1976, la Mănăstirea Sfânta Maria - Techirghiol.[5]

„Am fost al șaptelea copil la părinți, născut în 1914, la 15 august, comuna Perieți, satul Misleanu, județul Ialomița. Părinții se numeau Vasile și Stanca. Tata a fost agent sanitar peste șase sate și a contribuit masiv la construcția Bisericii din sat. Mă cheamă Papacioc. Pentru că tatăl bunicului meu a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. și de aici vine numele. Era aromân și i s-a spus: «Popa cu cioc» - Papacioc. Dar la origine ne chema Albu. Și bunicul

meu a venit cu mii de oi din Macedonia și s-a instalat pe Ialomița, unde era câmpie. Satele erau rare...”

—Părintele Arsenie Papacioc - mărturie despre sine[6]

În 2006, Arsenie Papacioc a suferit o intervenție chirurgicală, încheiată cu succes. A fost internat în urma unei hernii de disc.[7]

Despre ecumenism, Arsenie Papacioc a afirmat: „Sunt împotriva! Pe viață și pe moarte împotriva! Ce ecumenism?”[8]

Cronologie[modificare | modificare sursă]

15 august 1914 – s-a născut în satul Misleanu, com. Perieți, din județul Ialomița.

1941 – a fost arestat și condamnat, sub regimul mareșalului Ion Antonescu, pentru apartenență la mișcarea legionară.

1946 – este eliberat din închisoare și se călugărește. Își face anii de ucenicie monahală la Mănăstirile Cozia și Antim din București.

1947 – se retrage într-o pădure și trăiește ca un pustnic aproape doi ani.

1949 – este călugărit la Mănăstirea Sihăstria, sub ascultarea duhovnicilor Arhimandritul Cleopa Ilie, în calitate de stareț, și Ieroschimonahul Paisie Olaru.

1949-1950 – este sculptor la Institutul Biblic.

1951 – este hirotonit preot la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț. Poartă numele de Părintele Anghel.

1952-1958 – este preot la Mănăstirea Slatina-Suceava.

1958 – este arestat din nou, pentru ca făcea parte din grupul "Rugul Aprins". Condamnat la 20 de ani muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la Închisoarea Aiud.

1965 – este numit paroh în comuna Filea de Jos, din eparhia Clujului; a mai fost preot și duhovnic la Mănăstirile Căldărușani, Dintr-un Lemn și Cernica.

1969 – 1970 – este stareț al Mănăstirii Cheia-Prahova;

din 1976 – este duhovnicul Schitului Sfânta Maria-Tomis, întemeiat de Patriarhul Justinian la Techirghiol

2011 - moare pe 19 iulie.

Cărți[modificare | modificare sursă]

Convorbiri duhovnicești - 2 vol. (1984-1986)

Ne vorbește Părintele Arsenie (2004)

Veșnicia ascunsă într-o clipă (2004)¹

Singur Ortodoxia

Cuprins

Întâmpinare 5

CUVÎNTUL I 7

Despre unitatea Bisericii; despre dialogurile cu cei care s-au desprins de Biserică; despre ecumenism.

În care se arată că unitatea Bisericii ține de Mântuitorul Hristos, care este Calea, Adevărul și Viața.

CUVÎNTUL II 31

Despre Sinoade, despre dogme, despre drumul spre mântuire; despre schismă și despre eres; despre succesiunea apostolică.

În care se arată că singurul drum mântuitor este cel al Bisericii Ortodoxe.

CUVÎNTUL III 55

Despre o nouă mentalitate și un nou limbaj “teologic”, adică despre biserici nedepline, biserici surori și altele ca acestea.

---

¹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Papacioc>, vineri, 25 septembrie 2015.

În care se arată că dragostea se bucură numai de Adevăr.

CUVÎNTUL IV 67

Despre rugăciunile împreună cu schismaticii și ereticii, care acum se numesc și "rugăciuni ecumenice"; și altele, tot "ecumenice".

În care se arată că trebuie să ne rugăm în Adevăr, în practica Adevărului, așa cum s-a predanisit de către Biserica drept-măritoare.

CUVÎNTUL V 81

Despre revenirea la Ortodoxie, adică: Rânduiala cum se cuvine să primim pe schismatici și pe eretici, care vin la drept măritoarea credință, Precum se spune în Molitvelnicele autentice.

ULTIMUL CUVÎNT.....89²

Autobiografia Părintelui Arsenie Papacioc (să vedeți diferențe de profunzime și smerenie față de autobiografia Părintelui Arsenie Boca:

I. Părintele Arsenie Papacioc - mărturie despre sine

Pe 15 august 2014, se împlinesc 100 de ani de la nașterea parintelui Arsenie Papacioc.

- As dori să ne spuneti dacă vă amintiți anumite crampeie din copilăria sau din tinerețea cuviosiei voastre?

Am fost al șaptelea copil la părinți, născut în 1914, la 15 august, comuna Perieti, satul Misleanu, județul Ialomița. Părinții se numeau Vasile și Stanca. Tata a fost agent sanitar peste șase sate și a contribuit masiv la construcția Bisericii din sat.

Ma cheama Papacioc. Pentru că tatăl bunicului meu a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. Și de aici vine numele. Era aroman și i s-a spus: "Popa cu cioc" -Papacioc. Dar la origine ne chema Albu. Și bunicul meu a venit cu mii de oi din Macedonia și s-a instalat pe Ialomița, unde era câmpie. Satele erau rare... Și am întrebat eu, am "sondat" eu - ca nu l-am apucat, cam câte oi avea. L-ar fi întrebat un boieras de pe-acolo, din Ialomița: "Domnule - Mircea îl chema - Papacioc, primește și oile mele în cardurile matale!", "Dar câte oi ai?", "Am șaptezeci!", "Eu numai caini am șaptezeci!". Și după asta am aflat câte oi avea!

Aveam cinci-șase ani și m-a bătut un băiat. Era un obicei prost pe acolo, când se întâlneau copiii din satele vecine să se ia la bataie. Pe mine m-a prins la marginea pădurii și cu o crengută de salcam cu ghimpi mi-a făcut picioarele numai sange, fiindcă eram în pantaloni scurți. Tatăl meu avea o autoritate peste șase sate, ca era agent sanitar. Și am zis: Nu-i spun lui taticu', că-l bate și nu-l place lui Dumnezeu. Mai bine să rabd. Va închipuiți ce am fost în stare să gândească la o vârstă, când un sentiment de răzbunare e într-o stare mai intensă la copii. Nu-i vorba de rezultatul unei educații, pe care de fapt am avut ocazia să mi-o completez în închisori, mănăstiri!

Eram elev la școala primară, clasa I, unde am luat premiu și mi-au pus coroana pe cap. Cu ocazia aceasta am memorat o poezie pe care o învățasem de la o sora de-a mea mai mare:

"Floricea frumoasă, cine-ți dă viața oare? Și culori strălucitoare? Cel ce-ți dă tie, tot El îți dă și mie, El e Tatăl tău și-al meu și Se cheama Dumnezeu!"

Apoi o întrebam pe mama mea, când dădea oala din picior înainte de culcare: De ce da din picior? Iar mama-mi zicea: "Se-nchina, mama...!" Vasazică, eu de ce să nu mă-nchin?!

Problema care se pune este că în fiecare zi să putem cuceri Vesnicia. Acesta este idealul. A avea cineva gândul să ajungă ceva în viață - profesor, etc, e un scop omenesc, nu un ideal. Idealul este să slujești la ce e mai înalt posibil. Dacă tu nu știi că slujești lui Dumnezeu, Care

² <<https://www.scribd.com/doc/244102289/Arsenie-Papacioc-Singur-Ortodoxia-pdf>>, luni, 28 septembrie 2015, pp. 2-5.

e Vesnic, ai sa te impotmolesti. Trebuie sa fii atent: "stai, ca asta nu tine de Vesnicie, deci nu o fac!"

Pana la varsta de douazeci de ani am facut si sport. La data aceea am fost primul la intreceri interscolare la viteza si al doilea la sarituri, care s-au desfasurat in Bucuresti. Invatam si faceam miscare, foarte mult mi-a ajutat! Intr-un meci de fotbal am sarit peste un jucator, nu mai puteam sa-l ocolesc, eram in viteza mare, si cum eram blond, gazetele m-au numit: Pantera blonda. Intr-o zi, la antrenament, am tras puternic cu mingea si am lovit din greseala, in cap, o fata care nu avea ce cauta pe teren. Am simtit nevoia sa ma duc sa-mi cer scuze. Am apreciat varsta ei cam la 14-15 ani. Zice: "Domnule Pantera blonda!" Zic: "Nu ma cheama asa. Ma cheama Anghel Papacioc!" Dar ea: "Asa-i ca acum ma numesc si eu sportiva?" Eu mi-am dat seama de naivitatea ei cand a zis asa. "Nu! Deocamdata esti numai lovita !" I-am zis: "Du-te, fetito si roaga-te la Maica Domnului!" Si am insistat sa se roage la Maica Domnului, lucru pe care-l faceam si eu la vestiar. N-am mai vazut-o de atunci. Dupa saptezeci de ani m-am trezit cu o doamna batrana cu doua stranepoate de mana la Techirghiol: "Parinte, eu sunt fata pe care ati lovit-o cu mingea in cap! Parinte, m-am rugat la Maica Domnului si m-a ajutat, asa cum m-ati povatuit, si am reusit in toate!" .

- Am aflat ca ati avut un frate care a murit impuscat...

Acel om, care l-a impuscat pe fratele meu, mi-a cazut, cum se spune, "in mana...", aveam o functie mare. Si puteam, pur si simplu, sa-l omor si eu... . Iar celui care-l impuscasa pe fratele meu i-am trimis vorba: "Eu iti pun paza la poarta! Cu nici un chip n-ai sa patesti nimic!"... Care mi-a fost puterea...? Am zis asa: daca eu ma razbun, Cerul nu mai e dator la mine, dar nici fratele meu nu mai e dator la mine... Si a murit el, dupa ani de zile, de chinuri de constiinta...

Daca nu te razbuni, ramane Dumnezeu dator la tine. La El este toata razbunarea. Razbunarea nu te rezolva, din contra, dupa ce te-ai razbunat, ramai mai departe dator la Dumnezeu foarte mult, dar asa ramane Dumnezeu dator la tine, ca sa ma exprim in forma asta noua de a prezenta lucrrurile. Chiar daca n-ar fi datorita de a implini porunca iubirii, ca trebuie sa iubim si pe vrajmasi si pe raufacatori, totusi, ca strategie, lucrarea diavolului e foarte primejdioasa, de a te acuza foarte puternic fara sa-ti dea ragaz de explicatii: "ai dat om la moarte!" Si nu puteai sa-i spui ca n-ai dat om la moarte, deoarece cu dracul nu poti sa ai explicatii, pentru ca el ia faptul asa cum e. Si atunci trebuie sa tii cont tot de porunca iubirii, ca sa poti sa-l tai pe acest drac! Dar ai voie sa te aperi de raufacatori, ca spune Mantuitorul: "Daca ai sti cand vine furul, nu l-ai lasa sa-ti sparga casa!" si sigur ca te vei lupta cu el, nu o sa stai numai cu mainile intinse sa nu-i dai loc, ca el da peste tine. Sigur ca trebuie sa te aperi si din toata treaba asta el poate sa iasa ranit. Deci este voie sa te aperi cu orice chip!

- Din perioada detentiei va amintiti vreun episod care ar parea mai paradoxal?

Ne-au luat cu trenul de la Brasov dupa terminarea anchetei si ne-au dus la Vaslui, la munca fortata. Dupa ce am coborat in gara, cativa ne-am dus dupa apa, eu m-am razletit mai mult. Intre timp, a venit un camion si i-a imbarcat pe detinuti, ducandu-i in partea cealalta a orasului, unde era lagarul de munca. Eu m-am trezit singur in gara cu lanturile pe picioare. Am tras o spaima cumplita fiindca mi-era teama sa nu fiu acuzat de tentative de dezertare. Niciodata nu m-am speriat de libertate ca atunci. Am iesit repede din gara si am luat-o direct pe centrul soselei care traversa orasul, in vazul tuturor, purtandu-mi lanturile cat mai la vedere, ca sa nu fiu intalnit ascuns printre oameni si sa fiu acuzat ca am vrut sa scap. Lumea se mira si-si facea cruce, dar eu imi vedeam de drum. De atunci imi aduc aminte de Vaslui ca de cel mai lung oras din tara, cu o singura strada interminabila la capatul careia am ajuns dupa un mars fortat si drept, iar colegii, cand m-au vazut, saltau de bucurie ca m-au recuperat, m-au tinut pe brate ca sa-mi taie fierarul niturile de la lanturi, pentru a iesi la munca!

- In ce fel ati facut primii pasii in viata monahala?

Cand a fost sa plec la manastire, acum vreo cincizeci de ani, au vrut sa ma opreasca foarte multi insi, chiar unul din cei cu nume mare, ministru al Cultelor pe atunci, spunandu-mi ca in manastire sunt caderi si decaderi de tot felul. Dar eu i-am raspuns ca ma duc la manastire

pentru Hristos. Nu ma intereseaza ce este acolo, ci invatatura lui Hristos: "Cel ce iubeste pe tata ori pe mama mai mult decat pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce iubeste pe fiu ori pe fiica mai mult decat pe Mine, nu este vrednic de Mine. Si cel ce nu-si ia crucea si nu-Mi urmeaza Mie, nu este vrednic de Mine!". Si m-am intalnit cu ei dupa zeci de ani. Si m-au intrebat: "Ce ai vazut acolo?", "Ce ati spus voi am gasit, dar nu credeam sa gasesc si sfinti! Am gasit si sfinti!"

Am avut un inceput calugaresc foarte prigonit. Am avut intentia sa merg la Manastirea Frasinei, care avea un metoc in Ramnicu Valcea. Acolo l-am intalnit pe Staretul manastirii. Nu vazusem manastire in viata mea si am auzit si eu de Frasinei. N-a fost Dumnezeu absent, dar trebuia sa fii dibaci sa intelegi prezenta Lui. Eram in tren la clasa a IV-a, in vagoane unde se transportau si animale. In vagon, un grup de tineri canta cantece religioase. Eram atat de fericit si ziceam in sinea mea: "Uite, ingerii cum imi canta!" Acolo in tren am intalnit un colportor care cunostea toate manastirile. Era ingerul pazitor pentru mine, care eram un strain. El m-a condus la metocul manastirii Frasinei. Batranul Simeon, staretul Manastirii Frasinei, mi-a zis: "Nu te primesc, frate. Te vad ca esti nitel mai invatat si nu te pot pune la boi. Si atunci ce-o sa zica fratii: pe acesta il tii la cancelarie, iar pe noi ne pui la greu!" Staretul a gresit in aprecierea lui, insa nici eu nu puteam sa-i dovedesc nebunia mea pentru Hristos. Pentru ca atunci sa pleci la manastire, daca ai biruit in lume, sa te ia in primire ca pe o sluga, ca pe un rob - asta inseamna ca tu ai ajuns la un grad de mare daruire, de nebunie - sa stii sa existi fara "eul" din tine. Altfel nu rezisti. De acolo de la metoc am plecat la Manastirea Cozia, era iarna, vecernia se tinea in trapeza. M-am dus mai intai in Biserica sa ma inchin, intentionand sa pasesc spre icoana Mantuitorului, dar m-am oprit in fata icoanei Maicii Domnului si am zis: "Ma va duce Maica Domnului si la Mantuitorul!" M-au pus sa citesc catisma de la Vecernie. Si am inceput sa citesc, am citit. Intre timp m-a interpellat un Parinte, Ghervasie: "Asculta, Frate Anghela! De unde stii sa citesti?", pentru ca el nu stia carte. "Eu asa m-am nascut, Parinte. Nu stiu de cand!" M-am umplut de un mare folos. Si am stat de vorba cu un domn, mult mai tarziu, care dorea sa faca niste manastiri dupa placul lui, nu dupa Traditia Ortodoxa, pe care au inteles-o foarte putini si i-am spus intamplarea cu Ghervasie: "Domnule, uite cine a tinut monahismul, un nestiutor de carte, care era un mare traitor in inima lui si traia monahismul intreg prin el!" Si acum il pomenesc pe Ghervasie, ca un mare exemplu care mi s-a dat, deci ca pe un mare invatat. Pe mine ma interesa sa intru intr-o permanenta legatura cu Dumnezeu.

Dupa ce am intrat in monahism, m-am simtit foarte mic si neinsemnat, dar incurajat puternic de importanta tainei acestei daruiri. Imensa valoare a focului nasterii din nou, intr-o silueta smerita a fiintei tale, lucru care in lume nu se poate trai si cunoaste, pentru ca nu exista Crucea de Aur a Taierii Voii. Aici ies la iveala multele neputinte din om si asa simti nevoia sa te umilesti, fermentul cel mai important pentru formarea personalitatii duhovnicesti a omului nou, Calugarul - si cu darul lui Dumnezeu se ascute mintea si se smereste inima si nu stii de unde cunosti lucruri ascunse tie pana acum. Aici stii, ca omul smerit nu se vede niciodata smerit si fiecare are o masura de umilinta, care nu-i altceva decat o grozava arma de aparare impotriva duhurilor rele, ca este lucrarea darurilor date cu placere de mana Stapanului tau. Se descopera la nesfarsit posibilitati de viata curata si un fel de a fi prezent cu sufletul si de a simti asa cum spune Fericitul Augustin ca "Dumnezeu vrea sa-ti daruiasca mai multe bunatati decat ceri tu!" si esti indemnata spre o mare nadejde si cum spune Solomon: "Cine a nadajduit spre Domnul nu s-a rusinat!". Dar cea mai mare multumire o am catre nemarginita bunatate a lui Dumnezeu, ca ne-a dat de am cunoscut mijlocitoarea pe Maica Domnului, aparatoarea desavarsita a vinovatilor. Spre a ne schimba viata ne trebuie numai o vointa tare si o incredere mare in mila Maicii Domnului si a atotputernicului ei ajutor. In manastire mi-am aprins sufletul de bucurie, daruindu-ma rugaciunilor Maicii Domnului, apararea neajunsa a noastra a celor slabi.

M-au numit paraclisier inca din primele zile. Acolo era o candela "neadormita" la Maica Domnului. Era mare criza de ulei, nu erau sosele si nu aveam ulei... Dimineata, cand

deschideam usa de la Biserica si ma uitam daca mai arde candela... si cand vedeam ca arde, mergeam in genunchi de la usa de afara pana la candela, de bucurie ca nu s-a stins... nu-mi dadeau ulei si candela ardea noaptea si ziua... era lucrarea Maicii Domnului.

La manastire se vine cu-n dor mare, cum se spune -o nebunie pentru Hristos, de a te rastigni pentru El, de a suferi ocară, lovirea, prigonirea infrangerii marelui dusman, orgoliul, si se pazeste si se incearca sincer spre marea nadajduitoare a mantuirii, smerita smerenie si vei simti adevarata libertate dorind sa-i iubesti cu adevarat pe toti.

Adica sa primești umilinta, spinii coroanei Lui, cuiele, sulita si moartea pentru El. Nu este vorba de un dor omenesc, ca nu traim prin vedere, ci prin simtire. Este vorba de un dor de cruce si cruce inseamna sa duci ce nu-ti convine, cu drag, nu silit. Dorul acesta de a te rastigni pentru Hristos, gandindu-te ca a fost palmuit si insangerat. Cum ti-ar fi fost tie daca ai fi vazut scenele acestea? Ai fi fost nepasator? Faceai ceva in favoarea Rastignitului, ca sa-I usurezi suferintele? Iata, poti face acum... Asa iti vei usura patimile grozave si vei fi candva si undeva un mic mantuitor. Cand auzi ca-i pe viata si pe moarte, asta te sperie. Nu te gandesti ca in fond traiesti foarte bine, ai mancare la timp, ai somn la timp, dar ai venit la manastire sa fii mai mult sufletesc decat trupesc si mi se pare ca pe undeva o ducem mai mult trupeste, cum ne convine. Totul e sa faci ce nu-ti convine, pentru ca daca ai renuntat la tine in tot felul, in masura aceea vine Dumnezeu la tine. Sa nu se insele cineva ca se poate si altfel. Deci, dusmanul numarul unu in calea progresului tau duhovnicesc esti tu - renunta la tine! Te-ai lepadat de lume, ai intrat in manastire, dar leapada-te si de tine, frate, de mandria si de pretentiile tale. Scopul venirii la manastire nu este sa fac o legatura administrativa simpla sau falsa intre cel mai mare si mine. N-ar avea nici un scop duhovnicesc, ar fi o adunatura cu scopuri materiale si n-ar forma pe nimeni in sens de ridicare in sus cu harul lui Dumnezeu. Si ne smerim si pentru neamurile noastre. Sa va ganditi la lucrul acesta cand aveti ocazia sa va smeriti, ca o faceti si pentru fiecare din rudele voastre.

In ceea ce priveste relatiile intre vietuitori exista psihologic o dorinta la cate unul sa nu-l lase pe celalalt sa se ridice, doreste sa ramana la nivelul lui. Isi gaseste scuze in greselile celuilalt, se accepta in defecte unul pe altul si se imprietenesc - greseala mare. Tu ai o particularitate a ta, de ce te-ai nivelat cu acela care iti da motive sa te indreptatesti? Mergi dupa harul pe care-l ai tu. Daca poti, sa-i strecori si lui ceva, sa se imbunatateasca ... in tot cazul, daca nu poti, fii linistit ca ai nadejde de mantuire.

M-au intrebat la un interviu de ce m-am facut calugar? "M-am facut calugar sa ma iau la lupta cu Dumnezeu si sa-L birui".

E foarte indrazneata afirmatia... In Vechiul Testament se spune despre Iacov care se lupta cu Dumnezeu - si L-a biruit. Ce inseamna?

Omul este creat dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu. Omul este singura veriga de legatura intre Creator si creatie. I s-a incredintat marea raspundere sa raspunda de soarta creatiei. Daca am afirmat ca ma iau la lupta cu Dumnezeu, n-am folosit o figura de stil... Noi, cei care am venit la manastire, am implinit cuvintele Sfintei Scripturi. Sfantul Vasile cel Mare spune: "Care-i cuvantul cel mai de varf al Sfintei Scripturi sa-l pot ajunge?" si-l remarca Mantuitorul cand spune tanarului bogat: "Vrei sa fii desavarsit? Lasa-ti toate si vino dupa Mine!". Ai lasat toate, te-ai lepadat de lume, dar acum trebuie sa te lepezi si de tine! Omul in societate isi sustine voia sa poata rezolva problemele ce apar... in manastire trebuie sa ne taiem voia libera, deci cu cine te lupti? Cu Creatorul vointei libere! Teoretic e usor, dar practic?... Tot ce se spune despre om, ca poate sa se indumnezeiasca dupa har, eu am incercat si am vazut ca se poate. Unde ma gasesc, ma gasesc ca un om neputincios, dar sunt pe drum...A-ti taia voia inseamna sa te pierzi in ceea ce ai fost ca personalitate in lume si sa te regasesti in ceea ce este ingerul - de aceea ne numim cin ingeresc.

Si sfaturile mele pentru o serie intreaga de fii duhovnicesci care vin aproape zilnic sa-mi spuna ca vor sa plece la manastire sunt: nu te duci la manastire ca sa gasesti manastire, sa faci tu manastire! Prin felul de a asculta, prin staruinta de a-ti taia voia, prin maniera de a sti sa fii cuminte, tu faci manastire...Efortul de a-ti pastra curatia si saracia nu este atat de grozav,

desi nu este usor pentru ca nu este vorba de a renunta tu singur; este vorba de atacurile dracesti cu mare ravna si mare "fierbinteala" si cu mare unitate cu draci sa te puna in situatia de a calca voturile calugaresti.

Taierea voii caracterizeaza varful Sfintei Scripturi care spune: "Vrei sa fii desavarsit?" - desavarsirea o da tocmai aceasta taiere a voii, care este extraordinar de mare lucru.

M-au numit profesor de educatie la manastirea Turnu. Si am anuntat subiectul pentru un an de zile la elevi: Despre Iisus Hristos. Dupa un trimestru au venit comunistii din Ramnicu-Valcea sa-mi schimbe subiectul sa nu mai predau pe Hristos, sa predau A.R.L.U.S. [ARLUS este acronimul pentru Asociația Română pentru strângerea Legăturilor cu Uniunea Sovietică, o asociație al cărei scop declarat era cunoașterea reciprocă și promovarea legăturilor de prietenie dintre România și URSS – n.n.], adica pe dracul. Si eu zic: "Cum? Nu se poate! Toata viata mea am luptat impotriva dracului si acum sa colaborez?" N-am primit. Cu nici un chip. Mi-am dat demisia. Staretul meu, Ghermano, era si el profesor, tot de educatie, dar la alte clase. Si el a primit sa colaboreze cu comunistii. Eram un baiat disciplinat, cand va zic "Staretul meu", va zic ca de un om mare, ca era staretul meu. Am fost sincer cu plecarea la manastire. Mi-am dat demisia de la Scoala. Nu mi-au primit-o. Mi-am dat a doua demisie. Nu mi-au primit-o. Imi dau a treia demisie, si nici nu ma mai intereseaza ca o primesti sau nu o primesti. Si nu m-am mai dus. Cu nici un chip. Pur si simplu Staretul m-a chinuit. M-a mutat din chilia unde eram cu fratii; sub cerdacul lui Mircea la Cozia, acolo unde pietrele erau mucezite din cauza Oltului, ca batea in ele. Eram fericit, va rog sa ma credeti. Dar eram si hotarat: "daca ma da afara ma duc in alta manastire, dar nu plec de voia mea!" Era o mosie de 300 ha pe care erau proprietare sase manastiri, printre care si Cozia, si se situa la 2 km de Caracal in comuna Comanca.

Acolo trimiteau lunar cate un frate din manastire sa supravegheze mosia cu oamenii de la celelalte. in sfarsit, Staretul, ca sa scape de mine, el, care la inceput ma declarase un inger, acum eram un drac, m-a trimis acolo si m-am dus cu mare placere. in sfarsit, niste lucruri mi s-au intamplat acolo! Daca eu n-aveam in viata mea si astfel de intamplari... o frumusete de lucruri... dar cu suferinta! Fara jertfa nu se poate face nimic!

...M-am intalnit cu Parintele Gherontie Balan care mi-a sugerat sa caut sa ajung la Sihastria la Parintele Cleopa. M-am folosit de Parintele Cleopa dintr-un inceput, cand l-am vazut ca slujeste la Sfanta Liturghie incaltat in opinci ... eu, care doream o viata retrasa de modernism... De asemenea l-am apreciat intotdeauna pe Parintele Paisie Olaru. A fost foarte asezat, a fost un mare duhovnic. Zic mare, pentru ca avea o mare dreapta judecata. Nu se grabea sa se repeada la canoane, cand era vorba de marturisire. Avea o cumpanire sanatoasa. Nu se grabea sa respecte un duh al locului, care era foarte aspru in canonisiri. Cumpanea personal dupa om, dupa pocainta, dupa intensitatea inimii. Nu e vorba de a aplica canoanele asa cum sunt. Ele au elasticitatea lor. Chiar Sf. Vasile cel Mare in canonul 74, da aceasta libertate duhovnicului, sa aprecieze personal penitenta care trebuie aplicata celor care se spovedesc. Nu-l interesa marturisirea in sine, canonisirea in sine, ci salvarea fiintei omenesti. Caci zice Sf. Ioan Gura de Aur: "Ani vrei sa-i dai? Nu! Vindeca-i rana!" Acesta este scopul. Sa-l ajuti sa se mantuiasca pentru ca Hristos, daca este vorba, nu a venit sa anihileze fiinta omeneasca, ci a venit sa o transfigureze. Nu se pune problema unei chinuiri pentru mantuire, ci a unei stari de prezenta continua, intr-o cautare a lui Dumnezeu cu inima...

Prin urmare, pe Parintele Paisie il caracteriza o foarte mare dreapta judecata si mai ales, il caracteriza iubirea fiilor duhovnicesti, cu care se identifica.

Imi amintesc cand am plecat (la putin timp dupa stabilirea in Sihastria) in asa-zisa pustie. Era o iarna foarte grea si eram frate de manastire, recunoscut de cei din obstea Sihastriei. In sfarsit am plecat intr-o forma foarte tainica, fata de ceilalti parinti. O zapada mare de tot, a nins 13 zile neintrerupt zi si noapte. Si la plecare Parintele Paisie mi-a dat 18 bucati de zahar.

Mai tarziu i-am scris Parintelui Cleopa de acele 18 bucati de zahar. Si mi-am pus de atunci problema mereu. De ce el mi-a dat zahar, cand Parintele Cleopa imi daduse o traista de pesmeti, ca singura mea hrana? Si sigur m-am gandit ca te mai si indulceste in amarul acesta

al singuratatii, al pustiei - mai ales ca era si un moment foarte greu, era o zapada foarte mare. Si i-am spus Parintelui Cleopa si spun mereu, ca: aceste bucati de zahar nu s-au terminat nici acum!

Cand m-am dus la Sihastria sa-l vizitez, cu putin timp inaintea mortii, era in pat. Am fost anuntat ca vin si ca vreau sa-l vizitez. Statea intins in pat si am ingenuncheat ca sa fim la acelasi nivel. Nimic nu s-a spus atunci, nici macar "blagosloviti" unul altuia, ci mi-a zis: "Am pacatuit, sunt hot, sunt curvar, sunt mandru!" si a inceput sa-mi spuna la pacate dintr-o data,

iar eu asistand la marturisirea acesta, am zis la randul meu: "Asa am facut si eu, asa am facut, asa am facut si eu...!" Asta a fost ultima noastra intrevedere. Pe Parintele Paisie il pomenesc cu multa placere. Nu a fost numai un simplu Parinte, ci a fost si un mare traitor, dragii mei. Sa purtam grija pomenirii lui.

- Unde ati primit tunderea in monahism?

Patriarhul era plecat. Si atunci l-au contactat telefonic: "il calugarim pe fratele Anghel?". "Calugariti-l imediat!". Si am spus: "Pe seama Manastirii Sihastria, nu pe a Manastirii Antim!". La slujba de tundere in monahism Parintele Sofian a citit rugaciunile si Parintele Benedict m-a tuns, iar nasul - Parintele Petroniu, pe care nu eu mi l-am ales, a tras la sorti numele de Arsenie.

Am sculptat niste cruci - mai facusem niste sculpturi - caci ma gandeam: "Sa-mi faca altul crucea de calugarie?". Si atunci am facut o cruce de calugarie exact ca a mea si Parintelui Petroniu. Eu, atunci, eram in serviciul Institutului Biblic si ma ocupam de sculptura, si de grafica.

3

Fiind in biserica, in mantie, m-am dus la strana sa vad cand se sarbatoreste Sfantul Arsenie si l-am gasit pe 8 mai, o data cu Sfantul Apostol Ioan Evanghelistul. Dar ziua in care am fost calugarit era 26 septembrie: tot Sfantul Ioan Evanghelistul!

Diacon m-au hirotonit, la Calamfidești, langa Radauti, iar preot - la o manastire de maici langa Botosani, la Gafton (pentru ca acolo era slujba arhiereasca). Hirotonia intru preot am primit-o exact la un an dupa calugarie, 26 septembrie 1950, ziua pomenirii Sfantului Ioan Evanghelistul, Apostolul iubirii. Lucrul acesta m-a incurajat foarte mult si nu l-am considerat fara semnificatie in marea raspundere preoteasca si calugareasca.

Un frate al meu dupa trup, dupa ce am fost calugarit si a vazut aspectul ceremonial de acolo, a venit la chilia mea si m-a intrebat asa: "Parinte, am voie sa mai vorbesc cu Sfintia ta?" El era mai mic decat mine ca ani si nu era invatat, era un baiat crestin, traitor. Si i-am raspuns: "Ai voie, dar sa tii cont ca eu nu prea am voie!"

- Ce amintiri v-au ramas de la "Rugul Aprins"?

Acolo, la Antim, se discuta foarte mult despre rugaciunea lui Iisus. Aveam "Sbornicul" adus de un ieromonah rus, Ioan Kulaghin. Noi ii spuneam "Ioan cel strain". Eram foarte influentati de el, caci era un mare traitor. Si mai era acolo un Parinte, Gheorghe Rosea, de asemenea mare traitor, care, cand a vazut crucea de calugarie pe care o sculptasem, a spus ca imi da un "Sbornic", numai sa-i fac si lui o cruce. I-am zis: "Nu iau nici un Sbornic, nu fac nici o cruce. Pentru ca nu sunt de acord cu ce se discuta aici."

³ Coperta 1 (din cartea „Singur Ortodoxia”): Crucea de călugărie a părintelui Arsenie Papacioc.

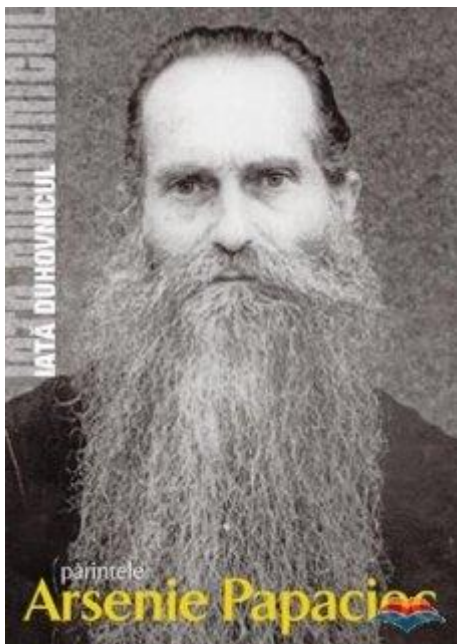
Prea multa vorba despre rugaciunea inimii. Rosteste-o tainic si taci! Asta e tot. Pentru ce trebuie sa asteptati indicatii? N-ai simtit nici pana acum ca tu esti omul lui Hristos?" Si a venit un tanar la mine, a batut la usa la chilia mea si a zis smerit: "Saru mana, parinte! Vreau sa-mi dati si mie Sbornicul." Iar cartea nu exista decat in doua-trei exemplare in tot Bucurestiul. A aparut acum, dar atunci nu era de gasit. Iar eu ii zic: "Da, va dau cu placere!" Si am luat o pereche de metanii si i-am dat-o. Ii zic: "Poftiti! Taci si zi! Aceasta este Sbornicul!". Nu ignoram "Sbornicul", dar eram nitel pornit pentru a zice rugaciunea, pentru a o trai cu orice chip. Acesta a fost punctul meu de vedere: o tacere adanca inseamna o rugaciune adanca! "Taci si zi!" Nu te va mantui faptul ca tu ai fost intr-o imprejurare induhovnicita cu exemple si cu citate extraordinare, nemaiintalnite, asa ca sa satisfaca numai ratiunea ta. Nu te mantuiesti! Asta este una din marile greseli care se face de catre lumea care si-a pus sincer problema: abandoneaza intr-o oarecare masura si nu tintesc cu orice chip la idealul cel mai inalt, cucerirea vesniciei in fiecare zi, in fiecare clipa daca se poate! Se multumesc cu realizari foarte mici, care de fapt nu sunt realizari. Pentru ca, daca nu esti stapan pe tine, n-ai o acoperire in ceea ce esti. Ca sa poti sa rezisti, trebuie sa fii sincer pe o pozitie de smerenie cu orice chip. Numai atunci poti sa lovesti cu orice chip pe draci si sa stai de vorba cu slabiciunile tale. Nu te poti realiza imediat, dar sa fii mereu pe pozitia de a lupta impotriva patimilor.

Si atunci am avut o intalnire, adica m-am dus la Parintele Daniil (Sandu Tudor), cu o treaba in chilia dansului. Statea in clopotnita. M-am dus acolo cu sfiala, ca il respectam noi toti, acolo, dar eram liberi, stiti. Eram Fratele Anghel atunci. Si mi-a spus asa: "Frate Anghel, plangi?" Zic: "E un lucru asa de mare ce ma indreptateste sa intreb: "Sfintia voastra plangeti?", "Da!" raspunde el. Zic: "Nu va separati, sunteti mai putin ortodox!" Mi-am luat curajul sa vorbesc fata de un parinte care era o mare valoare. "Pentru ca nu stiti sa taceti, sa pastrati valoare Vesnica plansului dumneavoastra!". A tacut si mi-a facut o reclama ... pe-acolo, prin manastirea Antim si de-atunci ma numeau "Arsenie, omul lui Dumnezeu". Acum nu va mai spun ca toti oamenii aceia care erau divini, ce sa va mai spun, luati asa pe rand toti, ca erau destui: Parintele Benedict Ghius, Parintele Sofian, Petroniu, Parintele Agaton (Sandu Tudor) erau oameni de care te foloseai numai daca le vedeai miscarile, chiar daca nu asteptai nici un raspuns. Nu erau multumiti cu ce spun, se cunostea ca doreau sa spuna intr-un cuvant tot ce exista, tot ce se poate spune. Daca erai receptiv la astfel de patrundere a sufletului celui din fata ta, insemna ca Dumnezeu are pretentii de la tine, ca deja ai o mare raspundere. Punctul meu de vedere pe care l-am exprimat la Antim nu era de a teoretiza, ci era de a trai. Si am ramas cu el. Si astazi imi spun mie si altora tot asa.

[Iată duhovnicul: părintele Arsenie Papacioc](http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc)⁴

---

⁴ <<http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie 2015.

II. duminică, 19 iulie 2015

III. Viața necenzurată a Părintelui Arsenie Papacioc – Apostolul iubirii al Neamului românesc

Copilăria – “Eram eu mic, dar gândeam mai bătrânește”

Părintele Arsenie, pe numele de botez Anghel, s-a născut în anul 1914, într-o zi de mare praznic, la 15 august, praznicul Adormirii Maicii Domnului. S-a născut din părinții binecredincioși, Vasile și Stanca, în comuna Perieți, satul Misleanu, județul Ialomița. Tatăl, Vasile, era agent sanitar peste șase sate și unul dintre principalii ctitori ai bisericii din sat. Numele de Papacioc i se trage de la tatăl bunicului, care a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. Și pentru că era „popă” cu cioc, i s-a spus Papacioc, dar numele original era Albu.

Încă din copilărie Părintele Arsenie era foarte evlavios, fiind atras de bogăția spirituală a Bisericii. Părintele însuși mărturisește: „Datorită educației din familie am conștientizat încă de mic prezența lui Dumnezeu lângă noi. Și asta mi-a ajutat enorm. **Eram eu mic, dar gândeam mai bătrânește.** Mergeam la biserică, eram singur din familie care postea...”^[1].

Micul Anghel nu era un copil ca oricare, el se deosebea de ceilalți printr-un comportament smerit și care nu căuta să iasă în evidență cu nimic, ba de cele mai multe ori cedând în fața lor. Părintele povestește cum într-una din zile, copiii din satele vecine, care obișnuiau să sară la bătaie, l-au încolțit și cu o

crenguță de salcâm cu ghimpi i-au însângerat picioarele. Cu toate că putea să profite de autoritatea tatălui său, micul Anghel nu s-a grăbit să-i pârască pe rău-făcătorii lui. Și-a zis întru sine că mai bine să rabde decât să se îndreptățească, **simțind, de la acea tânără vârstă, că răzburarea nu este plăcută lui Dumnezeu.** Talentul său de artist i se conturează încă de pe acum. Căci fiind în clasa I a școlii primare, unde a luat premiul I, compune poezii și învață meșteșugul sculpturii. Tot în școala primară este primit ca membru al revistei *Vraja* unde fratele său mai mare era redactor.

Până la vârsta de 20 de ani, tânărul Anghel practică diverse sporturi și obține unele medalii la întrecerile interșcolare din București, fiind primul la viteză și al doilea la sărituri. Părintele mărturisește că mișcarea din tinerețe l-a ajutat foarte mult în viață, antrenându-i spiritul vigilent și o stare de prezență continuă pe care o recomanda tuturor. Renumit fiind pentru viteza sa la alergări, Anghel este poreclit *Pantera blondă* deoarece într-un meci de fotbal, fiind în mare viteză, a sărit peste un jucător neputând să-l ocolească altfel.

Tinerețe legionară

După ce absolvă Școala de Arte și Meserii din București, pătruns de un puternic sentiment naționalist, înflăcăratul Anghel intră în Mișcare a Legionară, fiind captivat de personalitatea căpitanului Codreanu și de mulți alți intelectuali mistici ai Mișcării. Doritor de luptă pentru frumusețea unui adevăr, în fruntea căruia se afla Arhanghelul Mihail, Părintele Arsenie se implică trup și suflet în cadrul Mișcării Legionare, **evidențiindu-se printr-un deosebit simț organizatoric și calități de bun strateg**. Este repede remarcat de Codreanu, căpitanul Mișcării, și primește rang de instructor legionar. Adeseori când era întrebat despre Mișcarea Legionară, Părintele Arsenie obișnuia să răspundă: „N-ai să pricepi, dar un lucru trebuie să înțelegi și să te temi: patronul Mișcării Legionare este Arhanghelul Mihail și i-am spus troparul: Unde umbrează darul tău, Mihaile Arhanghele, de acolo se gonește toată lucrarea diavolului, că nu suferă să rămână lângă lumina ta Lucifer, care a căzut din cer. De aceea ne rugăm ție: săgețile lui cele de foc îndreptate cu vicleșug împotriva noastră, stinge-le prin mijlocirea ta, vrednicule de laudă, Mihaile Arhanghele”.

Răspunderea de român îl costă

După terminarea stagiului militar, Anghel pleacă la Brașov, și se angajează la fabrica de armament Malaxa, unde maestru șef era chiar fratele său, Radu. Datorită activității sale legionare, **în decembrie 1938 este arestat sub Carol al II-lea și trimis în lagărul de la Miercurea Ciuc**, unde era închisă toată floarea intelectualității românești. Este eliberat în 1940 și participă la înlăturarea lui Carol al II-lea de la putere. Activează ca secretar al unui avocat în comuna Zărnești din județul Brașov. Datorită darului său oratoric, neînfricatul Anghel **ajunge degrabă simpatizat de locuitorii comunei care îl și aleg primar**. „În trei zile am scos toți ungerii de acolo, asta am făcut în primul rând” – povestește Părintele Arsenie. „Revenise axa: Budapesta-București-Zărnești. Bineînțeles că nu m-am jucat cu viața mea, dar aveam o răspundere de român”.

Această răspundere de român avea să-l coste însă enorm de mult pe acest tânăr înnobilit cu calități creștinești, capabil de un sacrificiu și jertfă fără margini.

Arestat sub regimul Antonescu

În 1941, după rebeliunea înscenată de Antonescu și germani, Părintele Arsenie este arestat din nou alături de toți ceilalți capi ai Mișcării Legionare. Este judecat de către Tribunalul Militar Brașov și condamnat la șase ani de închisoare. Acești șase ani avea să-i petreacă în închisoarea Aiudului, unde ia contact cu mulți dintre trăitorii mistici ai Mișcării Legionare, alături de care a format un grup de rugăciune neîncetată, ce avea puterea să coalizeze și să îmbărbăteze multe suflete prin calea credinței în Hristos. Aici îi încolțește în inimă dorința de curățire și desăvârșire prin viața monahală, prin lepădarea tuturor celor lumești spre unirea cu prea frumosul mire Hristos. Avându-l sfetnic în suferință și prieten devotat pe Părintele Marcu de la Sihăstria (Costică Dumitrescu), zis Fa-

chirul, tânărul Anghel avea să treacă prin închisoare ca printr-o grădină a Raiului. Considerând monahismul ca cel mare lucru în creația lui Dumnezeu, mai presus chiar și de tainele îngerești, tânărul cu un nume de înger ardea de râvna de a intra în mănăstire.

Intră în viața monahală

„M-am făcut călugăr ca să mă iau la luptă cu Dumnezeu și să-L birui”

Eliberat în septembrie 1946, fratele Anghel se hotărăște să își dedice viața Mântuitorului Iisus Hristos. Îndrumat de un colporator care cunoștea toate mănăstirile, tânărul Anghel ajunge la metocul mănăstirii Frăsinei. „Bătrânul Simeon, starețul Mănăstirii Frăsinei, mi-a zis: Nu te primesc, frate. Te văd că ești nițel mai învățat și nu te pot pune la boi. Și atunci ce-o să zică frații: pe acesta îl ții la cancelarie, iar pe noi ne pui la greu! Starețul a greșit în aprecierea lui, însă nici eu nu puteam să-i dovedesc nebunia mea pentru Hristos”.

De aici pleacă mai departe spre mănăstirea Cozia, unde este bine primit de frații de acolo. Este rânduit paraclisier și deprinde repede rânduiala mănăstirească. Tot aici a sculptat și ușile împărătești de la bolnița mănăstirii. Exersând ascultarea și tăierea vocii, Părintele se silea să dobândească virtuțile călugărești în desăvârșirea lor. „În mănăstire trebuie să ne tăiem voia liberă, spune Părintele, deci cu cine te lupți? Cu Creatorul voinței libere! Teoretic e ușor, dar practic?! Tot ce se spune despre om, că poate să se îndumnezeiască prin har, eu am încercat și am văzut cât se poate. A-ți tăia voia înseamnă să te pierzi în ceea ce ai fost ca personalitate în lume și să te regăsești în ceea ce este îngerul – de aceea ne numim cîn îngeresc”.

Remarcat pentru calitățile sale intelectuale, fratele Anghel este numit profesor de educație civică la mănăstirea Turnu. Încă de la început, Părintele le-a anunțat elevilor subiectul pentru un an de zile: despre Hristos. După primul semestru au venit comuniștii la el să-i schimbe subiectul, îndemnându-l să predea materialismul și doctrina comunistă. „Să predau ALRUS, adică pe dracul. Și eu zic: Cum? Nu se poate! Toată viața mea am luptat împotriva dracului și acum să colaborez?” Astfel, Părintele își dă demisia din catedra de profesor chiar dacă starețul se împotriva, obligându-l să pactizeze cu regimul comunist.

De aici începe un șir de prigoniri și defăimări ale starețului la adresa fratelui Anghel. „Eram fericit, vă rog să mă credeți. Dar eram și hotărât: Dacă mă dă afară mă duc în alta mănăstire, dar nu plec de voia mea!” Mănăstirea Cozia era așezată pe o moșie de 300 de hectare și se situa la 2 km de Caracal, în comuna Comanca. Acolo trimitea lunar câte un frate din mănăstire să supravegheze moșia și muncitorii care o lucrau. Starețul, ca să scape de Anghel, l-a trimis la Comanca să îngrijească recolta. Fratele Anghel primește cu multă bucurie ascultarea și pleacă spre Comanca. Aici avea să întâmpine multe lipsuri, greutate și neplăceri. Are parte însă și de multe mângâieri și bucurii duhovnicești. Printre acestea se număra și întâmplarea cu capra. Părintele obișnuia să se roage în magazia plină cu grâne. Iarnă georoasă și lupii de afară au înspăimântat însă și capra Părintelui, care țipa cu disperare să intre și ea în magazie. „Nu puteam că erau boabe pe acolo pe jos și trebuia să mă ocup de ea. Și am băgat-o, am luat-o așa de un corn și de ureche și am tras-o lângă mine, să stea cuminte.

N-am avut de lucru... am îngenuncheat-o pe genunchii dinainte, ca s-o imobilizez. Și îmi făceam rugăciunile. Când m-am dus a doua zi, capra a venit și s-a așezat singură în genunchi ca rându trecut. Vă dați seama unde mă trimisese Gherman, starețul, la ce mare fericire?"

La Sihăstria

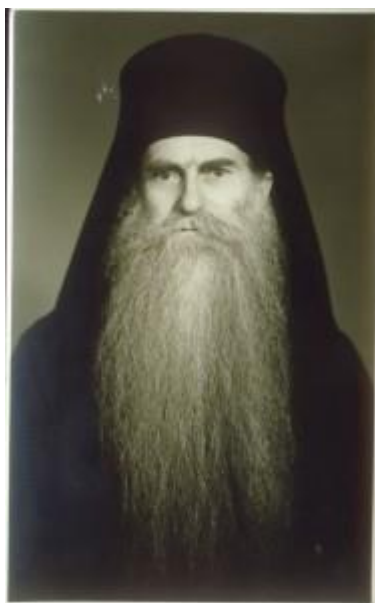

*La Comanca este sesizat de Părintele Gherasim Iscu (cel care avea să fie martirizat în temnițele comuniste), starețul mănăstirii Tismana, care era uimit de faptul că o așa personalitate ca Părintele Arsenie este ținută închisă sub obroc, într-un loc neștiut de nimeni. Este trimis de ascultare la schitul Cioclovina de lângă Tismana, la 4 km în munte. Aici Părintele se ocupa cu albinăritul, dar ascultarea era destul de anevoioasă, deoarece stupii erau greu de păzit de urși și de lupi. „**Luam tava noaptea, băteam și fu-***

geau urșii. Nu mă lăsam deloc: am făcut o grădiniță acolo și udam grădina”. Lupii însă aveau să-l păzească pe Părintele Arsenie de o nouă arestare, deoarece, datorită lupilor, securiștii nu au putut trece să-l aresteze. Ajutat de Părintele Gherasim Iscu, fratele Anghel este chemat de mitropolitul Firmilian să predea ca profesor spiritual la seminarul din Craiova. Însă nu a apucat să îndeplinească această ascultare, deoarece la presiunile Securității, mitropolitul Firmilian este silit să îl îndepărteze din seminar. Ajunge la mănăstirea Sihăstria, pentru a cere sfatul Părintelui Cleopa, la începutul anului 1949. De teama Securității, alungat din orice mănăstire, prigonit de „frații” săi, aici părinții l-au primit cu bucurie și l-au rânduit bucătar. Dragostea și mărimea de suflet a fratelui Anghel, i-au cucerit repede pe frații și părinții obștii de la Sihăstria. Părintele își amintește cu drag: „Îi întrebăm pe frați dacă le place mâncarea, la care ei răspundeau: Nu ne place, frate Anghel, dar ne e drag de frăția ta”. Între fratele Anghel și Părintele Cleopa se leagă o strânsă prietenie duhovnicească. Părintele Cleopa îl avea la mare evlavie și îl punea adesea să predice sau chiar să îi țină locul în mănăstire, atunci când Părintele era plecat sau dus cu oile.

Rugător aprins la mănăstirea Antim: Arsenie – omul lui Dumnezeu

*Nu apucă însă să se bucure prea mult de liniștea de la Sihăstria, pentru că, datorită talentului său în desen și sculptură, este chemat, spre sfârșitul anului 1949, la Institutul Biblic din București, unde desena și sculpta în miniatură. Era stabilit la Mănăstirea Antim, alături de mari duhovnici trăitori și intelectuali, precum: Părintele Petroniu Tănase, Părintele Daniil Sandu Tudor, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Sofian Boghiu. Aici îi rânduiește Dumnezeu mănăstirea de metanie, chiar dacă el cu sufletul era tot la Sihăstria și astfel **este călugărit cu numele Arsenie (pe care l-au tras la sorți) de către Părintele Benedict, naș fiindu-i Părintele Petroniu.** Părintele depune jurământul monahal în ziua de 26 septembrie, la pomenirea Sf. Ioan Evanghelistul, Apostolul iubirii, față de care păstra o deosebită evlavie și care avea să îl ocrotească cu harul său de aici înainte. Se știe că mai presus de toate, Părintele Arsenie prețuia virtutea iubirii și propovăduia iubirea,*

cu inima sa caldă, pe tot pământul acestei țări binecuvântate și mult asuprite, prin lume și prin mănăstiri, prin pustietăți, prin canale și prin închisori.

Aici, la Antim, participă la întrunirile mistice ale Rugului Aprins, alături de oameni de înaltă trăire, precum Vasile Voiculescu sau Părintele Stăniloae, întruniri duhovnicești, care au atras mii de tineri studenți. Nu era însă întotdeauna de acord cu liderii acestei mișcări a Rugului Aprins. De pildă Părintele Arsenie nu era de acord cu prea multă teoretizare a rugă-

ciunii inimii, și în loc de manualul de rugăciune, care era Sbornicul, indica un metanier mai degrabă, punând accentul mai mult pe trăire decât pe teoretizare. „Prea multă vorbă despre rugăciunea inimii – le atrăgea smerit atenția Părintele. Rostește-o tainic și taci. Asta e tot! Pentru ce trebuie să aștepti indicații? N-ai simțit nici până acum că tu ești omul lui Hristos”? Și de atunci îi rămăsese porecla Arsenie, omul lui Dumnezeu!

Profesor spiritual la Seminarul de la Neamț, activitatea misionară de preot

Îndeletnicindu-se cu sculptura în miniatură, Părintele Arsenie începe să aibă probleme cu vederea. Acesta este de fapt și un pretext de a cere ieșirea din eparhie și revenirea la mănăstirea Sihăstria. Cererea i se aprobă și revine astfel la mănăstirea lui de suflet, Sihăstria. După puțin timp, la insistențele și recomandarea Părintelui Cleopa, este hirotonit diacon la mănăstirea Calafindești, lângă Rădăuți și exact la un an după călugărie, tot de praznicul Sf. Ioan Evanghelistul, pe 26 septembrie, este hirotonit întru preot la mănăstirea Agafton. Chiar dacă nu și-a dorit preoția, ca unul ce iubea mai mult smerenia și prefera să rămână un monah anonim, Părintele Arsenie prinde curaj sub ocrotirea marelui Apostol al iubirii și se dedică trup și suflet acestei vocații – preoția și duhovnicia.

Harul său duhovnicesc și pedagogic nu este lăsat în umbră și este numit profesor spiritual la seminarul mănăstirii Neamț. Aici slujea zilnic Sfânta Liturghie și se ocupa de educarea și formarea tinerilor seminariști, viitori preoți. Părintele povestește o întâmplare miraculoasă petrecută în timpul unei Sfinte Liturghii, în care le explica elevilor proscomidia și cum se săvârșesc Sfintele Taine. În timp ce le explică faptul că datorită necredinței preotului Sfintele Taine se pot transforma în carne și sânge și care este rânduiala canonică în astfel de situații, diaconul cu care slujea, era cuprins de îndoială în privința celor relatate de Părinte. „Ce gândea diaconul cu care slujeam, că tocmai în momentul acela consuma Sfintele? Că n-o fi chiar așa cum spune Părintele Arsenie! Și s-a umplut gura de sânge, carne în loc de pâine, el a căzut jos și potirul pe proscomidiar... Eu eram la un metru jumătate de ușa diaconească, pentru că era paraclisul mai mic. M-am întors și l-am muștrat și și-au revenit în chipul pâinii și al vinului... El s-a îndoit, nu trăia prin credință. Dar pentru care motiv te pregătești pentru preoție”?

Egumen la mănăstirea Slatina

În 1950, la cererea Patriarhului Justinian, Părintele Cleopa este chemat să întemeieze o obște monahală la mănăstirea Slatina de Suceava. Părintele Cleopa acceptă cu condiția să fie însoțit de prietenul și sprijinul său de nădejde, Părintele Arsenie. Astfel Părintele Arsenie este numit egumen la mănăstirea Slatina, iar părintele Cleopa – stareț peste 120 de călugări. „Nu era mănăstire – mărturisește Părintele Arsenie – era o Academie! Cu teologi mari ca: Părintele Dosoftei, Înaltul Antonie, Părintele Gherontie, Părintele Emilian, mare duhovnic...

Nu oameni cu titluri din acestea academice, nuăștia sunt oamenii lui Dumnezeu!” În scurt timp mănăstirea Slatina ajunge mănăstirea cu cea mai renumită viață de obște din țară, un model de viață duhovnicească, dragoste și armonie, din care se inspirau toate celelalte mănăstiri.

Pe lângă celelalte calități și virtuți călugărești, smerenia, dragostea, nevoința, ascultarea, Părintele Arsenie era și un neînfricat mărturisitor, luptător pentru dreptate și adevăr. Iată un exemplu relevant, relatat de Părintele: „S-a ivit o neînțelegere în timpul asta cât eram la Slatina cu Părintele Cleopa care era stareț, datorită amestecului cu intenții speculative ale exarhului locului... Fiind în altar, ne-am luat la ceartă – era o ceartă de duhovnici. Zic: Părinte Cleopa, de ce ai susținut așa?

A intervenit Părintele Emilian: Dragostea îndelung rabdă, se milostivește, nu se aprinde de mânie...! Zic: Așa este, dar se bucură numai de adevăr! Au rămas mirași cei care erau de față”.

În pustie, împreună cu Părintele Cleopa

Arzând de dragostea pentru Hristos și de nevoințe mai înalte, Părintele Cleopa se retrage la pustie în munții Stânișoarei, de pe lângă Slatina, nu însă fără prietenul său, Părintele Arsenie. Chiar dacă era „pustnic din întâmplare”, așa cum obișnuia să se smerească Părintele Arsenie, și iubea mai mult viața de obște, a dragostei de frați, decât pe cea aspră a pustiei, ține totuși pasul alături de Părintele Cleopa în nevoințe și singurătate. Despre experiența pustiei Părintele Arsenie consemnează: „N-am cedat, mi-a ajutat Maica Domnului, mi-am ținut poziția pustnicească. Pustia este un lucru de foarte mare laudă. Trebuie să înțelegem că rugăciunile unui pustnic ajută lumea enorm de mult. Nu există pustnicii valabile dacă nu ai toată lumea așa cum este ea în inima ta! Eu nu eram în măsura unui pustnic... **Trebuie să te duci ca un erou în pustie, după ce ai biruit lumea**”.

Pustia îl învață pe Părintele să înțeleagă glasul naturii și mișcările ei, dar și să fie exigent cu sine însuși spre a face față luptei cu diavolul, care uneori se dă corp la corp în pustie. „În pustie, ne spune Părintele, problemele erau acestea: să-l poți ține la distanță pe diavol. Se atinge de tine dacă te are la mână cu ceva. Nu se poate rezista decât dacă te stăpânește o

autentică smerenie. **O smerită smerenie.** Niciodată nu te vezi smerit. **Smerenia este arta de a sta la locul tău.** Și așa putea să spun cu îndrăzneală că: *N-am fost în pustie! Atât numai că suportam rigoarea iernii care era grozavă, nu vedeai lumea, erai în pustie dar nu asta însemna pustia. Pustia înseamnă cu orice chip o stare de dincolo de ființa omenească, dincolo de socoteli omenești înalte, pentru că viața duhovnicească nu este o viață calculată, este o viață trăită fără cuvinte.*

Presimte din nou arestarea

„Cine fuge de prigoană, fuge de Dumnezeu, spune Sf. Teodor Studitul. Biserica are nevoie de prigoane, pentru că te trezesc, te țin prezent și în luptă”.

Fiind încă împreună cu Părintele Cleopa în pustie, sunt prinși în pădure de o furtună puternică. Părintele Cleopa dormea sub un brad iar Părintele Arsenie sub alt brad, la distanță de circa 2 metri, când un șarpe iese dimineața de sub culcușul unde dormea Părintele Arsenie. La scurt timp după ce s-a ridicat, la sfatul Părintelui Cleopa, a trăsnit și bradul, sfărâmându-se. „Am avut o presimțire că mă arestează. M-au arestat într-adevăr”.

Căutat de 89 de ofițeri și 3 camioane, Părintele este ridicat de la Slatina, chiar la terminarea slujbei de noapte, la care a slujit. „Iar eu le-am spus așa: **S-a cutremurat muntele și a ieșit un șoarec!** Puteați să-mi dați un telefon și veneam singur. Ce vă trebuia teatrul ăsta?” Și m-au dus la Miliția din Suceava.

anchetă necruțătoare și detenția cea mai cruntă

„Sunt sigur că îngerii din ceruri erau geloși pe noi, pentru că ei nu au această suferință dincolo de firea noastră”

Dacă în pustie era nemulțumit că nu ajungea să Îl cunoască și să Îl iubească pe Dumnezeu după cum ar fi vrut, simțindu-se lipsit de acea smerenie jertfitoare, după care mereu râvnea, temnița, cu toate torturile și umilirile ei, avea să i-o ofere, după cum însuși mărturisește: „În închisoare, omul se apropie foarte mult de divinitate, pentru că oricine este înțepat, vrea să

scoată ghimpele. Iar acolo instrumentul cu care putea fi scos ghimpele nu era decât Dumnezeu! La El apelam... Nimic nu te poate elibera decât conștiința ta că ești pe cruce și s-o accepți cât se poate mai mult... Desăvârșit – e mai greu... Numai Mântuitorul a acceptat-o desăvârșit”.

Anchetat în beciurile Securității de la Suceava, pe un motiv nefondat că „a scris mult”, i se fabrică un dosar din care să reiasă activitatea sa legionară din cadrul grupului Rugul Aprins. Legat la ochi toată noaptea, într-o cameră în care abia mai încăpea, are bucuria sufletească însă să îl întâlnească în aceeași cameră de tortură pe Părintele Marcu Fachirul, prietenul său de la Sihăstria, pe care poate Părintele Arsenie l-a prețuit cel mai mult.

De la Suceava sunt transportați a doua zi, tot legați la ochi, tocmai la București, unde se judecă procesul. Părintele nu se lasă cuprins de frică nici de data aceasta, ci mai mult, are puterea să îi înfrunte eroic pe anchetatori: „Ancheta a durat 90 de zile și a fost foarte nesuferită. Bătăi, ciocniri, mă trăgeau de barbă în tot felul... Pană la urmă s-a speriat și anchetatorul. Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a retezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știți ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”

A fost condamnat la 40 de ani muncă silnică, pentru a fi siguri că nu va mai fi eliberat și de astă dată. Dar planurile lui Dumnezeu erau altele.

Temnița Aiudului – cerul pe pământ

Odată cu Părintele Arsenie, au mai fost arestați și Părintele Stăniloae și Vasile Voiculescu, față de care Părintele nutrea un mare respect și căruia i-a fost și duhovnic. Cea mai mare parte a Aiudului o petrece la Zarcă, unde erau închiși în regim de exterminare cei mai puternici și necompromiși dintre deținuți. Părintele însuși socotește o minune faptul că a supraviețuit acestui regim de exterminare, în urma căruia mureau majoritatea. **Dar nu numai că a supraviețuit, dar simțea celula cer, și nicidecum durere.**

„Secretul ăsta era: prezența lui Dumnezeu continuă, știind pentru ce suferi. Asta ca o scuză materială, ca un autodialog, ca să zic așa, dar lucrul acesta nu se raționaliza: **trăiam pe Dumnezeu, eram în cer. Nu puteai face teatru acolo**; în foc, nu poți să spui: mai așa sau așa; e foc, arzi pe toate părțile fără să te mistui. Sau te mistui încet, încet... Lucru foarte greu de înțeles și de prezentat: simțeau că e un har foarte ascuns, care pălea sabia dușmanului, ceea ce m-a făcut să spun: „Dumnezeu dă formă clipelor istoriei!” Acesta era un semn pe care poate nu l-ar înțelege lumea. **Descopereai frumusețea și Dumnezeu din om, descopereai lucrurile acestea – simț de mare finețe, care există în om când ești prezent. Dacă nu ești prezent, cazi, ești vândut. Nu aveai ce să cedezi, nu ne jucam**

cu viața. Aici, la Aiud, nu se mai puneau problema Mișcării Legionare, voiau să ne dărâme complet din credința în Hristos. Acesta a fost obiectivul lor mai înalt decât celălalt”.

De aceea Părintele contracara tot cu rugăciunea, pentru că de ea se temeau cel mai tare. Este binecunoscut curajul Părintelui Arsenie atunci când spovedea prin morse pe deținuți, cu o sfoară legată la gât în loc de epitrahil, sau când săvârșea Sfânta Liturghie aproape zilnic: „Aveam o bărdică cu apă și 300 grame de pâine de orz. Considerăm bărdica drept potir și treceam prin toate momentele Sfintei Liturghii. Pe urmă împărțeam pâinea aceea la deținuți și le spuneam: Nu pot să spun că este Sfânta Împărtășanie, fiindcă sunt destule elemente lipsă, dar că este mai mult decât anaforă v-o pot spune!”

Pentru aceste fapte Părintele era trimis des la răcitorul Aiudului. „În închisori a fost un regim de exterminare, în primul rând cu o foame nemaiîntâlnită, eram uscați, așchie. M-au

băgat adesea la răcitor, unde era moarte sigură. Eram într-o haină subțire și ne băgau iarna; acolo era primejdie și vara. Răcitorul era o celulă frigorifică, ciment peste tot, înaltă de cinci metri; nu aveai voie să stai jos; Noi nu aveam putere nici să suflăm”.

Încercând să vadă dacă este reeducat și „vrednic” să fie eliberat, anchetatorul îl întreabă:

- Vorbește-mi de existența lui Dumnezeu! – spune colonelul.

- Dumneavoastră, la vârsta aceasta, îmi puneți o întrebare de școala primară? Ochii cu care vedem, inima care ne ține-n viață și care iubește sunt daruri omenești sau de la Dumnezeu? Acestea dovedesc existența lui Dumnezeu. Însuși faptul că suferim aici și încă mai trăim este un argument.

Văzând că este înfrânt, a întrebat:

- Care este ultimul tău cuvânt?
- Sunt gata să mor pentru ce spun!
- Luați-l de aici! Gata!

Eliberarea

După ce își ispășește în total 14 ani de închisoare și trece și prin închisorile de la Brașov și Jilava, Părintele Arsenie est eliberat în 1964. Surghiunul nu este însă încheiat pentru Părintele Arsenie, deoarece este alungat din mănăstire în mănăstire.

„După ce am fost eliberat din închisoare, nu eram primit de nicio mănăstire. Patriarhul Justinian mi-a sugerat ideea să merg la Cluj la parohie, unde erau posturi rămase vacante din perioada interbelică. Am

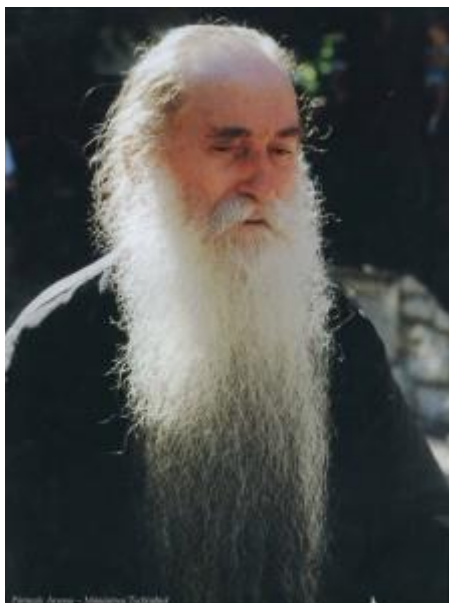
slujit ca paroh doi ani de zile, la parohia Filia de Jos și Filia de Sus. Am fost numit stareț la Mănăstirea Cheia din județul Prahova. După șase ani am fost transferat la Mănăstirea Căldărușani, cu ascultarea de econom mare și casier. De aici m-au mutat la Mănăstirea Dintr-un Lemn, cu ascultarea de preot slujitor și duhovnic. Apoi am slujit la Mănăstirea Cernica un an și jumătate, iar din anul 1976 am fost numit preot și duhovnic la Schitul Sfânta Maria din Techirghiol”. Părintele Arsenie ajunge la mănăstirea Techirghiol datorită mai mult unor intrigi, deoarece sfinția sa ar fi urmat să fie stareț la mănăstirea Cernica. Dar ca un adevărat rob al lui Hristos, care a gustat binecuvântarea suferinței și a prigoanei, Părintele acceptă cu toată inima ascultarea, ca din mâna lui Dumnezeu.

Duhovnic la mănăstirea Techirghiol

Cei 35 de ani de ani petrecuți ca duhovnic la mănăstirea Techirghiol, mănăstire de maici, îi aduc Părintelui faima de Duhovnicul neamului de la Malul Mării. Slujind aproape zilnic mult iubita Sfântă Liturghie, la care a râvnit atât de mult în închisoare, Părintele spovedea nu doar maicile din obștea mănăstirii, dar și mulțimile de credincioși care îi umpleau pragul chiliei, să primească binecuvântarea marelui duhovnic, purtător de har. Părintele știa să se facă prietenul cel mai bun al penitentului, al celui care își vărsa desagii păcatelor sub epitrahilul său. „Vine multă lume. Și sunt singur, se destăinuia Părintele fraților săi de la Sihăstria. Vă închipuiți, toată Dobrogea ne cercetează. Spovedesc încontinuu, cea mai obositoare ascultare a mea. Dar mă liniștesc cu gândul că Dumnezeu a hotărât așa. N-are la cine să mai ceară Dumnezeu sprijin acum pentru lume decât de la noi”. Din binecunoscutele sale învățături pe care le împărtășea credincioșilor care îi cereau cu sete sfatul, menționăm câteva, din temele preferate ale Părintelui:

Despre neam: „Trebuie să știți că un neam, ca și o instituție, trăiește prin cei care fășnesc. Adică prin cei care luptă, care stau prezenți pe Cruce, fără să cedeze; asta este poziția ortodoxă, poziția Mântuitorului. Vă rog să mă credeți, **sunt atât de optimist în inima mea în ceea ce privește învierea acestui neam, încât, de năvala asta din inima mea, nu mai pot ca să vorbesc!** Pentru că este poporul care știe să se jertfească sau mai bine zis, care numai în jertfă a trăit! Opinca asta românească, să știți, asta, care a fost batjocorită de turcime, de austro-ungari și de câți mai câți, a fost un popor care s-a născut în jertfă, și în jertfă e și acum!...”

Despre Ecumenism: „Am spus-o de multe ori și n-o spun numai eu. Eu nu spun decât ce am găsit la Sfinții Părinți: Cu diavolul nu se stă de vorbă! E o mare greșală să intri în dialog cu diavolul. Papa se vrea „biruitorul comunismului”, dar de la Roma, nu de la Aiud! El e „biruitorul tuturor”, „lider”, nu știu ce. Asta a spus peste tot pe unde s-a dus. Și părinte, ascultați-mă pe mine: Adevărul ortodox îl roade! Prezența ortodoxă îi omoară! Nu le convine cu niciun chip! Mărturisirea noastră trebuie să conștă în adevăr. Dacă îți zice cineva: întovărășește-te cu mine! Să te gândești mai întâi: Dar tu cine ești? Dacă

te închini ca mine ortodox, atunci sunt și eu cu tine. Dar catolicii au schimbat crucea... că se temeau ca nu cumva să mai fie ceva din practica ortodoxă, că asta are o semnificație, crucea – toată înălțimea Tatălui, toată adâncimea Fiului și toată lățimea Sfântului Duh – aceasta este invocarea Sfintei Treimi. **La catolici nu știu dacă mai fuge dracul de cruce. E limpede, asta nu este o problemă grea**”.

Învățăturile Părintelui Arsenie despre ecumenism sunt foarte clar evidențiate în cartea sa „Singur Ortodoxia”, Editura Sophia, o carte care arată puterea mărturisitoare cu care era înzestrat Părintele Arsenie, asemenea marilor mărturisitori ai Bisericii din vechime.

Despre masonerie: „Monahul să combată, dacă se ivesc în calea lui francmasoneria, ereziile, ca pe niște neavenite, ca pe niște primejdii în locuirea lumii, ca pe niște primejdii pentru învățătura creștină. Francmasonii, ateii, o serie întreagă de sataniști, ereticii în general trebuie combătuți cu orice chip, pentru că ei Îl atacă pe Hristos. Spune un Sfânt Părinte cu foarte mare dreptate: Dacă fratele tău îți scoate ochii, degeaba te superi. Dacă îți taie mâna, degeaba te superi. **Dar dacă Îl atacă pe Hristos, mânie-te tare! Trebuie atunci să-L apăram pe Hristos cu mânie**”.

Trecerea la Domnul – „Să iubim bine, să iubim frumos, să iubim rana și pe cel ce a făcut rana!”

Dumnezeu a dat să trăiască ani mulți pe pământ robului său, Arsenie, ca o încununare a celor suferite pentru Numele Lui, aici pe pământ, în neîncetate prigoniri și defăimări adeseori. Bolile însă încep să îi răpună trupul de neînvins până acum. Nu l-au învins bătăile, torturile și nici torționarii comuniști care voiau să îl înghită precum fiarele, nu l-au învins nici fiarele pădurii și nici fiarele politice, nu l-au biruit trădătorii și defăimările fraților lui – pe toți i-a biruit și poate și pe Dumnezeu cu care s-a luptat duhovnicește, după cum frumos și artistic ilustra în

metaforă Părintele lupta sa duhovnicească – pentru că ceasul său nu sosise. Dumnezeu singur, care a biruit moartea, i-a dăruit cununa Învierii, atunci când misiunea sa pe acest pământ a luat sfârșit. În data de 19 iulie 2011, la 97 de ani, Părintele Arsenie a trecut la iubitul său Mire, Hristos, lăsând în urmă mulțime de ucenici, rămași orfani de Părintele lor iubit. Veșnica lui pomenire și rugăciunile și mijlocirile cuviosului și mărturisitorului nostru Părinte Arsenie să ne dea puterea să îi urmăm învățătura, să ne apropiem de Hristos, să Îl iubim pe Hristos și neamul nostru să se înalțe biruitor de pe crucea suferinței! De altfel acestea au fost și ultimele cuvinte testament ale Părintelui Arsenie, spuse către cei care vegheau la patul său de suferință: **Să iubim bine, să iubim frumos, să iubim rana și pe cel ce a făcut rana!**

Bibliografie:

Iată Duhovnicul, Părintele Arsenie Papacioc, vol. 1, 2 și 3, Editura Sophia, București.

Ne vorbește Părintele Arsenie, vol. 2, Ediție îngrijită de Arhim. Ioanichie Bălan, Editura Mănăstirii Sihăstria, 2004.

Iată Duhovnicul, Părintele Arsenie Papacioc, Editura Mănăstirii Dervent, 1999.

Părintele Arsenie Papacioc, Mici îndemnuri spre mântuire, Ediție îngrijită de ieromonah Benedict Stancu, Editura Sophia, București.

[1] Arhim. Arsenie Papacioc, *Cuvânt despre bucuria duhovniceasca*, Editura Eikon, 2003. ¶¶ [articol apărut în revista ATITUDINI, nr. 18](#)⁵

---

⁵ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Arsenie Boca (n. 29 septembrie 1910, Vața de Sus, Hunedoara - d. 28 noiembrie 1989, Sinaia), părinte ieromonah, teolog și artist plastic (muralist) ortodox român, a fost stareț la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus și apoi la Mănăstirea Prislop, unde datorită personalității sale veneau mii și mii de credincioși, fapt pentru care a fost hărțuit de Securitate. A fost unul din martirii gulagului comunist, închis la Securitatea din Brașov, dus la Canal, închis la Jilava, București, Timișoara și la Oradea. A pictat biserica din Drăgănescu (la 25 Km de București). Icoana Maicii Domnului cu Pruncul, din altarul Bisericii Sfântul Elefterie din București, a fost pictată de către părintele Arsenie Boca.

Arsenie Boca este considerat de către unii din ucenicii săi ca fiind cel mai mare duhovnic român al secolului XX.[2] La mormântul său de la Mănăstirea Prislop din Țara Hațegului, se perindă zilnic sute de pelerini.[2]

Prigoana și martirajul după gratii[modificare | modificare sursă]

După ocuparea țării de către armata sovietică, Părintele Arsenie a fost arestat pentru prima oară la Râmnicu Vâlcea pe 17 iulie 1945, pentru participarea activă la mișcarea legionară, dus la București și eliberat pe 30 iulie 1945 în urma presiunilor bisericii. Apoi a fost arestat în 14 mai 1948, pentru ajutorul dat luptătorilor anticomuniști, foști legionari pregătiți și parașutați de americani în Munții Făgărașului. Atât pentru aceste fapte, cât și datorită notorietății sale, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat (v. G. Enache, Părintele Arsenie Boca în atenția poliției politice, Ed. Partener, Galați, 2009). Mitropolitul Nicolae Bălan îl strămută de la Sâmbăta la Mănăstirea Prislop în noiembrie 1948. Acolo devine stareț, iar după ce sălașul s-a transformat în mănăstire de maici, a rămas ca duhovnic, cu întreruperi în perioadele de arestare și anchetare (1950, 1951, 1953, 1955, 1956). În 1959 comuniștii au risipit obștea și părintelui Arsenie Boca, deja martirizat prin închisori și la Canal, i-au interzis activitatea preoțească până la moartea ce a survenit după torturarea sa de Securitate.

În 15/16 ian. 1950 este a treia oară arestat. Face detenție „administrativă”, fiind dovedit vinovat, până pe 23 martie 1951 la Canal. Eliberarea s-a datorat Patriarhului Justinian care i-a semnalat lui Teohari Georgescu pericolul revoltării făgărășenilor. De Rusalii în 1953 este din nou anchetat, apoi este arestat la Timișoara, Jilava, Oradea pentru 6 luni din 5 oct. 1955 până în aprilie 1956. În 1959 i se înscenează nereguli financiare pentru a fi scos abuziv din monahism și pentru a i se interzice să slujească la altar (post-mortem, în 1998, se revine asupra deciziei din 1959). A urmat pribegia la București, unde a fost tot timpul ținut în marginalitate. Cu cele două licențe ale sale, una la Belle Arte și alta la Teologie, n-a fost admis decât ca muncitor pictor bisericesc, până când e pensionat în 1968 cu o pensie de mizerie. A fost permanent supravegheat de Securitate. Din 1968 până în 1984 pictează biserica de la Drăgănescu, Giurgiu. La Sinaia, din 1969 și-a avut chilia și atelierul de pictură, unde s-a retras după 1984 și unde a și închis ochii, la 28 noiembrie 1989, în vârstă de 79 de ani. A fost înmormântat, după dorința proprie, la mănăstirea Prislop, la 4 decembrie 1989 prorocind că aici va fi loc de pelerinaj.

Mormântul părintelui Arsenie de la mănăstirea Prislop constituie azi unul din importantele locuri de pelerinaj din țară, în ultimii ani numărul de pelerini veniți pe 28 noiembrie fiind de 30 000 - 40 000 de oameni.

Scrieri[modificare | modificare sursă]

Părintele Arsenie Boca, Cărarea împărăției, ed. îngr. de Zamfira Constantinescu, Editura Episcopiei Ortodoxe Române a Aradului, 1995

Părintele Arsenie Boca, Lupta duhovnicească, ed. îngr. de Ion Cișmileanu, Editura Agaton, Făgăraș, 2009

Părintele Arsenie Boca, Trepte spre viețuirea în monahism, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2003 - ISBN 973-85376-6-5

Părintele Arsenie Boca, Cuvinte vii, Deva, 2006⁶

În contextul în care peste 7000 de români cer în scris Patriarhiei canonizarea Părintelui Arsenie Boca, fost deținut politic și mare duhovnic al Ortodoxiei românești, supranumit deja Sfântul Ardealului, considerăm important să semnalăm Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române apariția unui binevenit Dosar integral al suferințelor sale din închisorile comuniste și a prigonirii de după eliberare și până la moarte. “Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității”, un demers de excepție întreprins de cunoscutul jurnalist și membru al Colegiului CNSAS Florian Bichir, întregește științific Dosarul de canonizare al Părintelui Arsenie Boca și lămurește pe deplin relația duhovnicului de la Sâmbăta cu Mișcarea Legionară. Ajuns la al doilea volum, lucrarea, al cărei coordonator a fost premiat pentru meritele sale de Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, **nu ar trebui să lipsească de pe masa nici unui înalt ierarh.** [ia uitați cine se găsește ca sfătuitor al Sfântului Sinod și al fiecărui înalt ierarh în parte, datorită „presiunii maselor”. Bine că îi lasă să decidă după propria înțelepciune și însuflarea Sfântului Duh pe ierarhii care nu sunt înalți – n.n.] *Măcar pentru a înțelege mai bine ce vremuri blânde sunt acestea față de cele trăite de martirii și mărturisitorii închisorilor comuniste, care își așteaptă, cumiți* [de la povățuirea ierarhilor trece la caracterizarea mucenicilor ca niște copii cumiți, care doresc să fie canonizați, ca și cum aceasta ar fi un favor pentru ei. Chiar și ideea ca masele să facă petiții de canonizare ni se pare fantastică, nemaipomenită... până acum. Nu ne mirăm: Părintele Arsenie Boca este excepția tuturor excepțiilor. Lui și ucenicilor sfinției sale li se permite orice abatere de la faptele și învățăturile Ortodoxe. Lipsesc pancartele, activiștii fundației Arsenie Boca, greva foamei, embargo-ul împotriva parohiilor și tot tacâmul drepturilor omului. În general, semnalarea oricăror zvonuri, false minuni și proocii, acum și lansarea cărților, este însoțită de o frază muștrătoare/povățuitoare șablon care lovește în Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române că nu-l canonizează – n.n.], *cuvénita canonizare, rugându-se pentru noi. Petiția pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca poate fi semnată AICI. Doamne ajută!*

Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității În sfârșit, Dosarul integral!

Una dintre cele mai harismatice figuri ale Ortodoxiei românești, Părintele Arsenie Boca este considerat pe bună dreptate cel mai mare duhovnic român al secolului al XX-lea. Un reper al României curate, nebolșevizate, o temelie a creștinismului autentic. Evident, după evenimentele din decembrie 1989, personalitatea Părintelui Arsenie Boca a început să fie cunoscută marelui public, ieșind de sub obrocul tăcerii, din underground-ul spațiului public, dar și din cel bisericesc. S-a scris mult despre Părintele Arsenie Boca, de la volume hagiografice până la unele cu atitudini de inchiziție, care-i reproșau Părintelui o anumită afinitate politică în tinerețe. Câteodată, de la Zenit la Nadir nu-i decât un pas... Este meritul prestigioasei Edituri Agnos, care în urma unui protocol de colaborare cu Consiliul Național pentru Studiul Arhivelor Securității (CNSAS) a decis publicarea integrală a Dosarului de Securitate al Părintelui Arsenie Boca. **Până în prezent, din cele șase volume ale dosarului de securitate al Părintelui au apărut fragmentar fișe sau note în zecile de volume care au inundat piața românească.** Trebuie remarcat că, până în prezent, singurul studiu cu pretenții academice este cel al istoricilor George Enache și Adrian Nicolae Petcu: *Părintele Arsenie Boca în atenția politiei politice*, Ed. Partener, Galați, 2009. De data aceasta, Editura Agnos a decis să pună la dispoziția istoricilor, cercetătorilor și, de ce nu, a cititorilor dosarul de securitate al celui denumit cu dragoste Sfântul Ardealului, fără a omite sau a eluda vreun document. Pentru prima oară, iată, avem la dispoziție un opis complet, pentru că cercetarea academică nu se poate face decât studiind documentele în integralitatea lor. Numele Părintelui Arsenie Boca în Arhiva CNSAS: *Zian Boka, Zian Vălean, Boca Vălean Zian Acest prim volum – din cele trei preconizate – conține perioada 1943 și până în 1949, adică până când intervine prima arestare, în 1950. Demn de menționat este faptul că Părintele Arsenie a suferit și în această*

⁶ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

perioadă. A fost arestat pentru prima oară la Râmnicu Vâlcea, pe 17 iulie 1945, dus la București și eliberat pe 30 iulie 1945, pentru că nu i s-a găsit nicio vină. Apoi a fost arestat în 14 mai 1948, pentru vina de a-i fi ajutat creștinește cu hrană pe luptătorii anticomuniști din Munții Făgărașului. Atât pentru aceste bănuieli, cât și datorită notorietății sale printre credincioșii creștini, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat. George Enache susține că prima arestare a Părintelui Arsenie a avut loc în vara anului 1945 și că totul a plecat de la excesul de zel al proaspătului ministru al Cultelor, Constantin Burducea, care, pentru a se face util guvernului Groza, promisese că va curăța Biserica de persoanele vinovate de participarea la crime de război și la dezastrul țării. O altă noutate editorială o reprezintă faptul că, pentru prima oară, au fost studiate toate dosarele Părintelui Arsenie Boca. Spunem toate, pentru că două dintre acestea au fost îndosariate de Securitate sub numele de Boka Zian. De altfel, numele Părintelui Arsenie Boca se mai regăsește notat în Arhiva CNSAS nu doar ca Zian Boka, ci și ca Zian Vălean sau Boca Vălean Zian, lucru care a scăpat numeroșilor cercetători. Cele șase volume, plus cele conexe, care-l privesc pe Părintele Arsenie Boca, demonstrează atenția pe care i-au dat-o autoritățile române, fie ele antonesciene sau comuniste. De altfel, Părintele Arsenie Boca a fost urmărit de Securitate și pe patul de moarte. În perioada 1983-1989 a locuit la Sinaia. A făcut unele deplasări scurte și discrete în țară. În aprilie 1989, fiind imobilizat de boală la pat, este vizitat ultima dată de securiști, iar la 28 noiembrie trece în Biserica Biruitoare.

Securitatea regală sau comunistă te veghea până la moarte!

Note informative pe parcursul a jumătate de secol Vă prezentăm în premieră două note informative, cu precizarea că un raport asemănător – document olograf al ofițerului de Securitate care îl și semnează – a mai fost întocmit de același ofițer de Securitate în data de 28 septembrie 1989, după ce Părintele Boca suferise un infarct. Securitatea te veghea până la moarte!... Informatorul Tâmplaru Ion consemna, în nota informativă nr. 193, predată pe 4 iunie 1989 Securității orașului Sinaia: „Informează că în zilele de 18-25 mai a fost la domiciliul meu Boca Zian Vălean, preot călugăr pensionar, pictor bisericesc, pentru a desena modele de sculptură pe care eu le sculptez, lucrări ce urmează să fie montate la casa construită la Sinaia prin asociere cu alte călugărițe. Cu această ocazie mi-a relatat că are domiciliul stabil în Sinaia, strada Privighetorilor nr. 14. A mai precizat că deși are domiciliul la Sinaia, unde de fapt și locuiește și își petrece cea mai mare parte a timpului, primește pensia de la Patriarhie, unde merge în mod periodic. Nu și-a mutat pensia la Sinaia, motivând că el este foarte cunoscut ca pictor bisericesc și l-ar fi solicitat prea mulți preoți pentru a le executa diferite lucrări de pictură, însă el nu mai dorește să lucreze [ce bine!!! Am scăpat de alte hule pictate! – n.n.] , fiind bătrân și bolnav. Cu acest prilej, mi-a vorbit despre viața și activitatea lui astfel: Mi-a povestit că a fost preot la mănăstirea Prislop (preot călugăr), că în tinerețe a fost călugăr pentru o perioadă în Grecia, timp în care a lucrat și pictură religioasă. Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[u] comportat într-un mod corespunzător cu el. [vedeți că nu a suferit persecuții la canal, ci a avut regim ușor. Să citească dornicii de mărturisitori, cum se desfășura în acel timp reeducarea la canal și să se întrebe: dacă era așa de primejdios pentru comunism, Părintele Arsenie Boca, de ce a fost scutit? Foarte dubios. Ori hipnoză, ori compromis, ori neputința unei adevărate mărturisiri pentru care Dumnezeu l-a scutit– n.n.] Mi-a povestit că în acest timp, cât se afla la canal, a decedat mama sa și se zvonise că el ar fi evadat de la canal, motiv pentru care organele de stat au căutat să se convingă dacă este adevărat sau nu. În realitate, el nu evadase și se afla la canal. A arătat că a presimțit că s-a întâmplat ceva acasă, dar nu a știut până nu s-a comunicat oficial. [ori minte Părintele Arsenie Boca, ori mint ucenicii. Cum rămâne cu hocus-pocus nu e Arsenie/ba e Arsenie care știe tot și este la înmormântarea mamei? – n.n.] Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă

și nu a desfășurat nici un fel de activitate. [vedeți rostul supravegherii securității în cazul compromisului Părinte Arsenie Boca? Să-i ateste cumiștenia. Cei ce iubesc adevărul în legătură cu prigoana comunistă, să citească ce făcea securitatea adevăraților mărturisitori în acea perioadă. Cum îi reînchidea, șicana, iradia, etc. de ce pe Părintele Arsenie Boca l-a ocrotit/ocolit? Nu numai atât, dar din contradicțiile ucenicilor în legătură cu moartea sfinției sale, se vede clar că nu a murit torturat de securitate, ci a suferit din cauza bolii, inițial, la care s-a adăugat cu un sfârșit chinuit prin semne vizibile, care poate fi dat și de draci, foarte asemănător cu moartea vrăjitorilor de care duhurile se plictisesc să-i mai servească și vor să le ia sufletul mai repede la chinurile unde sunt ele. Sărmanul Părinte, ce minunat ar fi ca prin suferința de la sfârșit să se fi pocăit! Dar despre aceasta lipsesc dovezile și noi nu știm, ci ne rugăm lui Dumnezeu să-l ierte și să-l apere de consecințele amăgitoare ale lucrării sfinției sale, care îi vatamă veșnicia, deoarece prin fiecare suflet smintit i se mai adaugă o piatră de moară și o adâncire în marea suferinței: *Mat 18:6 Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.* – n.n.]

În prezent duce o viață retrasă, nu face și nu primește vizite și este preocupat de starea sănătății [ce bine ar fi fost să se preocupe de veșnicie și nu să țină atât pentru viața aceasta trecătoare, trădătoare și deșartă – n.n.] , **cât și pentru a mă ajuta în executarea sculpturilor și altor lucrări pe care le are de făcut la casă.** Aducând vorba despre cei care pleacă și rămân în Occident, Boca Zian-Vălean a arătat că el nu ar pleca din țara lui pentru nimic din lume, afirmând că în Occident este un mare haos și pericol și nu ar renunța la liniștea pe care o are în țara noastră”. **Atentă, Securitatea stabilea că pe lângă informatorul Tâmplaru Ion, pe lângă Părintele Arsenie Boca „va fi dirijat cu sarcini” și informatorul Dobrin. Rezoluția dată de ofițerul de securitate este următoarea: „Sarcini: Să stabilească dacă posedă la domiciliu literatură necorespunzătoare și legionară; deplasările pe care le face și scopul lor; comentariile ce le face; cu privire la relațiile ce le are cu diferiți preoți; dacă are un rol de îndrumare și coordonare a activității celor 12 călugărițe cu care domiciliază”** [de la o femeie ajunsese la a domiciliu cu 12 – n.n.] . **Cu câteva luni înainte de decembrie 1989, mai exact pe 10 aprilie 1989, Securitatea nu scăpa din ochi un ieromonah bătrân și căzut la pat. „Astăzi, data de mai sus, m-am deplasat la domiciliul numitului Boca Zian-Vălean din Sinaia, str. Privighetorilor, nr. 16, jud. Prahova, pentru a verifica datele furnizate de f.s. Tâmplaru. Cu acest prilej am constatat că Boca Zian-Vălean este paralizat și imobilizat la pat. Am încercat să discut cu el, însă cu greu am putut comunica cu el deoarece are o pareză facială și abia se poate percepe ce vrea să spună. Pe de altă parte, fiind suferind cu inima este protejat pentru a nu se expune la eforturi fizice și emoții. În discuțiile purtate cu îngrijitoarea sa, anume Sângeorzan Ioana, aceasta a relatat că Boca Zian-Vălean nu primește vizite și se află sub supravegherea ei permanentă.** [de unde așadar ideea că a fost chinuit de securitate? De unde frica securității pentru ce ar putea păți de la Părintele Arsenie Boca, încât să-l elimine, mai ales că se făcuseră deja demersurile pentru scoaterea lui din evidența securității – n.n.] **Întrucât aceasta a fost folosită de organele noastre în rezolvarea unor sarcini informative, a fost instruită și i-a fost dat în grijă numitul Boca Zian-Vălean”** [deci securitatea avea grijă să-i dea și îngrijitoare, instruite să-l apere de bănuieli – n.n.]. **Cel care dorea să-l verifice pe Părintele Arsenie Boca, să vadă cu ochii lui dacă informatorii nu mințeau, era ofițerul principal, maior Cocârlea! Pentru a înțelege atenția pe care i-au acordat-o de-a lungul anilor autoritățile Statului, trebuie să ne raportăm la cadrul istoric. În acest prim volum vom discuta doar perioada consemnată, 1943-1949. Trebuie subliniat faptul că Părintele Arsenie a intrat în vizorul autorităților încă de dinainte de instaurarea regimului comunist. Prima notă din dosarul său apare pe 5 iunie 1943, fiind catalogat drept „un înfocat legionar și credem că face chiar parte din conducerea clandestină legionară”.** [deci nu numai comuniștii l-au catalogat așa... – n.n.] **După cum bine remarcau editorii acestui volum: „termeni tari, precum înfocat legionar, îi vom găsi destul de des folosiți de aparatul represiv, tocmai pentru a da greutate informațiilor furnizate. Pr. Arsenie Boca și problema legionarismului va fi un subiect uzitat mereu în ca-**

drul anchetelor, fiind unul din cele mai comode capete de acuzare nu doar în cazul Părintelui Arsenie, ci al multora dintre persoanele incomode ale acelei perioade, având în vedere facila încadrare juridică pentru demararea anchetei, atât interogatoriile la care e supus Părintele Arsenie Boca (extrem de consecvente în această privință), cât și activitatea sa ulterioară demontând aceste supoziții.

[cum așa, când notele de la sfârșitul vieții tot aceasta urmăreau să vadă dacă nu are cărți legionare? Nu au fost demontate nicidecum, ci s-au păstrat, ca pretext pentru a-i fabrica mai apoi diploma de victimă comunistă și erou legionar, nu prea activ, ca să poată fi aprobat și de institutul Elie Wiesel, dar ca să fie iubit de cei ce apreciază pe legionari. Această acuzație este o armă cu două tăișuri, manevrată iscusit de cei ce manipulează opinia publică pentru a fi admirat de ambele tabere.

Sunt unii clerici, în special călugări, care susțin că poporul are un cuvânt de spus în canonizarea sfinților.

Au fost momente în istorie când poporul a avut un rol în păstrarea dreptei credințe, mulți dintre ierarhi fiind apostatați, cum a fost în perioada iconoclastă sau după sinodul mincinos de la Ferrara-Florența. E adevărat, dar acel popor avea conștiința dogmatică ortodoxă, era trăitor autentic ortodox, fiind sensibil la orice inovație sau deviere dogmatică. Astăzi situația este mult diferită, de aceea este periculos să lăsăm un popor intoxicat cu cărți despre Boca și cu propaganda agresivă la TV, lipsit de trăire și conștiința dogmatică ortodoxă, insensibil la ofensiva diavolului și exaltați de minuni, să decidă în biserică. Nu vedem nicio reacție ortodoxă a ucenicilor și fanilor lui Boca în fața ecumenismului (culmea, ucenicii lui aproape toți sunt ecumeniști), propagandei homosexuale, cenzurării cărților de cult (Prohodul Mântuitorului) etc. Unii susținători ai lui Boca încearcă, de fapt, speculând naivitatea poporului, lipsa de discernământ și dorința lui de senzațional, pentru a forța trecerea unui nume în calendar. În Biserica Ortodoxă nu există nici democrație, ca la protestanți, nici dictatură, ca la catolici, ci ascultare în duhul Sfinților Părinți. Opinia unor creștini intoxicați nu poate fi luată în seamă nici chiar dacă numărul lor ar fi de 99 %. Atenție mare, că televiziunile lovesc Biserica din două părți: critică ceea ce este bun (am sunat pe la câteva și am întrebat: De ce de praznicul Sf. Paraschiva sau Sf. Dimitrie Basarabov numărați sarmalele, banii, batjocorind aceste sfinte sărbători, iar lui Boca, o afacere profitabilă, îi faceți propagandă? Ce interes aveți? Nimeni nu a răspuns). Din cealaltă parte, împing prin propaganda excesivă ortodoxiei în înșelare și derizoriu spre deliciul necredincioșilor. Televiziunile urmăresc rating-ul și banii din acesta. Când vedem că fac propagandă excesivă pentru ceva ce pare religios, trebuie să ne punem semne de întrebare. Ce interes are icoana lui antihrist? Oare sluga diavolului dorește mântuirea creștinilor? Cel puțin sunt total dubioase persoanele care susțin pe la televizor părută sfințenie a lui Boca. Gabi Luncă (penticostală), așa-zișii teologi Bichir și Ionașcu, artistul Ștefan Popa Popas (lepădat de ortodoxie și trecut la catholicism), Răzvan Theodorescu, Marian Dârță (homosexual) etc., și colac peste pupăză institutul E. Wiesel, dușmanul naționalismului românesc și denigratorul mărturisitorilor Valeriu Gafencu și Ilie Lăcătușu, care și-a dat acordul pentru, ferească Dumnezeu, canonizarea lui Boca. (În învățătura acestor doi mărturisitori, Valeriu Gafencu și Pr. Ilie Lăcătușu, care are și sfinte moaște întregi, nu găsim nicio abatere de la credința ortodoxă, iar viața lor este exemplară și nu se face propagandă pentru canonizarea lor). Televiziunile reprezintă principalul mijloc de manipulare a românilor. Cu ajutorul tembelizunii, oamenii nu mai gândesc, sunt manipulați sentimental, nu mai citesc, se răzvrătesc împotriva a tot ce este sfânt, nu se mai roagă etc. Analizii de pe ecrane, sub masca că informează, de fapt intoxică și manipulează. Eu cred că propaganda televiziunilor nu este întâmplătoare, totul a fost bine programat. Au așteptat moartea duhovnicilor bătrâni pentru a nu avea o voce cu autoritate care să le stea împotriva și au pornit propaganda, dar uită că Hristos este cu Biserica până la sfârșitul veacurilor. Iar ortodoxia a biruit mereu când a fost pusă pe Cruce.⁷

⁷ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 22-23.

Aceasta o vedem și în legătură cu priza la poporul de toate categoriile intelectuale. Pentru cei fără carte se construiește imaginea de mare prezicător și făcător de minuni populare și evidente, iar pentru intelectuali se neagă acestea și se construiește imaginea unui intelectual rasat, fin, disprețuitor al manifestărilor ieftine și filozof cu multe diplome și studii în toate științele, genetica, medicina, matematica și mai ales, fizica cuantica și rugăciune, ca atunci când aude exagerările să dea vina pe ucenicii fără carte dar să-și poată păstra admirația ecumenistă. Părintele Arsenie Boca este prezentat ca un fel nemaîntâlnit de atotștiutor academician, inginer, om de știință și taumaturg universal:

Dar socul cel mare l-a produs tuturor cand a reusit sa iasa singur din puscarie de la Canal si sa ajunga in Vata de Sus, Hunedoara, pe jos, sute de kilometri, in numai doua ore. In ziua aceea ii inmormantau mama si el vroia sa fie musai acolo. Aspazia Petrescu crede ca are o explicatie: "A fost teleportat cum vezi in filmele SF de astazi. Este reala intamplarea, exista marturii si dovezi". Stiintific vorbind, n-ar fi asa de mirare, zice Lucian Petcu, preotul bisericii Draganescu (Giurgiu). L-a cunoscut pe parintele Arsenie si isi aminteste bine cat de informat era calugarul din toate stiintele, genetica, medicina, matematica si mai ales, fizica cuantica. "L-am gasit odata citind fizica cuantica dintr-un volum de studiu foarte aprofundat, nu din acela de informare simpla, de masa', ne spune preotul. El isi explica simplu "teleportarea' calugarului: "In lumea cuantica, nici un fizician nu poate sa spuna ca electronul sau neutronul sunt aici si numai aici, in punctul asta'.

Se spune ca la aceste capacitati supranaturale parintele a ajuns dupa ce a petrecut trei luni in asceza deplina pe Muntele Athos, numai in rugaciune, fara mancare si fara apa.

– n.n.]

Părintele va justifica de fiecare dată, de altfel, după cum se poate sesiza din formularea acestei note informative, că implicarea sa în Mișcarea Legionară e doar o... bănuială, prezența legionarilor la mănăstire neavând nicidecum scopuri politice, ci așezându-se în scopul misionar al unui Părinte care e păstorul tuturor credincioșilor care îl frecventează” [care îi îndeamnă și susține în revoltă prin mijloace materiale și sfaturi, iar apoi îi denunță și dezice, ca să fie pus bine cu toate părțile – n.n.] .

Dictatorii speriați de legionari

Este acum bine știut că ani de zile Eugen Cristescu, șeful Serviciului Special de Informații (SSI), i-a indus o teamă profundă Mareșalului Ion Antonescu, Conducătorul Statului, vizavi de legionari. Ba mai mult, pentru a întări această fobie, a pus la punct atentate fantomatice, după cum relatează și cel mai bun istoric din domeniu, Cristian Troncotă. [acum urmează, ca să nu îi supere pe filolegionari că Părintele Arsenie Boca nu mai este căpetenia lor spirituală, partea concepută pentru a-i atrage și pe ei la presiunea pentru canonizare – n.n.]

În realitate, Părintele Arsenie Boca a fost o persoană carismatică și capabilă să atragă mulțimile de credincioși. [lider harismatic, sună cunoscut, nu? – n.n.] Autoritatea puternică, precum și capacitatea de convingere erau elemente de potențial pericol, chiar dacă niciodată Părintele nu a făcut ceva dubios, după cum nota un cercetător [pro domo sua– n.n.] : „Masele de oameni care se îndreptau spre Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus în anii celui de-al Doilea Război Mondial puteau să cuprindă și oameni potențial periculoși pentru ordinea de Stat, atât de fragilă în contextul istoric atât de delicat. Cum drumurile aveau drept țintă cel mai adesea pe părintele Boca, în mod firesc organele de ordine s-au întrebat cum și în ce fel acest călugăr poate avea influență asupra oamenilor”. Far călăuzitor al Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, Părintele Arsenie Boca începe să formeze – conform rugăminții și poruncii mitropolitului Nicolae Bălan – o „pepinieră” de monahi, o mănăstire model [bărbați și femei conviețuind împreună și amăgindu-se că doresc monahismul, un monahism ce a pierdut pocăința și caută să ajungă la vârful succesului exterior: ctitorii, misiune, minuni, harisme, nepătimiri de eprubetă – n.n.] care să permită renașterea spiritualității ortodoxe într-un spațiu văduvit secole de-a rândul de prezența benefică a lăcașelor monahale. Cum în acele vremuri de război circula printre autoritățile vremii duhul anti-legio-

narismului, iar mănăstirea se afla aproape de noua graniță româno-maghiară – tocmai pentru a nu exista suspiciuni sau dubii –, Părintele Arsenie Boca cere ca în preajma mănăstirii să fie amplasat un post de jandarmi. [ca de obicei dorește să fie pus bine și cu unii și cu alții, să fie acoperit de conducere că usturoi nu a mâncat și gura nu i-a mirosit. Să se dea bine în fața tuturor oamenilor. Deci această practică urmată cu fidelitate până la moarte a început înainte de comunism. Nu este așadar consecința prigoanei comuniste de nesuportat, ci stilului Părintelui Arsenie Boca pentru a lucra de dragul ochilor și urechilor oamenilor – n.n.]

„...În ce mă privește, declar cu toată conștiința împăcată că: în toată perioada de la 1940, de când am venit la mănăstire până astăzi, nu s-a ținut cu știrea sau încuviințarea mea nici o ședință legionară. N-aș fi îngăduit treaba asta nici în ruptul capului. Am auzit că nu toți pelerinii sunt cumiți. Drept aceea am cerut verbal, în repetate rânduri, D-lui Comandant al Legiunii de Jandarmi Făgăraș, un post fix de control, care să cruțe mănăstirea de implicații într-un domeniu neîngăduit (...), întrucât preotul trebuie să rămână preot, dar nici certății cu stăpânirea să nu poată abuza de îngăduința creștină”. Declarația e dată de Părintele Arsenie Siguranței în data de 10 iunie 1948. Dacă agenții regimului Antonescu s-au lăsat până la urmă păgubași, deși pecetea de legionar îl va urmări toată viața în notele Securității, nu același lucru s-a întâmplat cu noua orânduire comunistă! Am notat deja că Părintele va suferi, la instigarea ministrului Cultelor, Constantin Burducea, o primă arestare la Râmnicu Vâlcea, pe 17 iulie 1945 (unde dă și prima declarație autobiografică, redată în acest volum), fiind dus la București și eliberat pe 30 iulie 1945. A mai fost arestat pe 14 mai 1948, schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat. [Repetitio est mater studiorum și mama spălării la creier. Aceasta este singura detenție cu adevărat grea, de aceea o tot repetă pentru a ne scoate ochii cu ea. Probabil că după aceasta este și fotografia aceea celebră cu el chinuit. Săracul... prin ce o fi trecut. Nu e de mirare pentru firea omenească atât de căzută, părăsită de harul Sfântului Duh din pricina plăcerii de sine, că, probabil, atunci a luat el hotărârea de a se lepăda și de preoție și de călugărie, pentru care a și fost eliberat așa de repede. De aici începe și tot planul diabolic de a-l scoate din acestea (preoție și călugărie) cu discreție fără ca evlavioșii creștini să se prindă și să poată fi mai apoi folosit ca un mărturisitor (deși în realitate apostat) pretendent la canonizare și pricinuitor de dezbinare (batjocorire a sfințeniei și mare derută) după moarte. – n.n.]

Toate acestea erau însă simple, chiar banale încercări, față de ceea ce va veni și veți afla în volumele viitoare... [numai că în volumele viitoare, ba chiar și în articol, mai jos, ceea ce urmează este atât de banal, încât comparativ cu ceea ce trăiau adevărații creștini nici nu poate fi numit încercare. Poate fi doar comparat cu arestările de protocol ce se fac azi oamenilor politici ca să se arate opiniei publice că există justiție și să se însămânțeze frică – n.n.] *În încheiere, țin să le mulțumesc atât colegilor din Colegiul CNSAS pentru disponibilitate și deschiderea arătată, cât și Editurii Agnos, care realizează un lucru minunat. Editorul Romeo Petrașciuc, în calitate de cercetător extern, a făcut nenumărate drumuri la sediul CNSAS, iar Raluca Toderel a transformat nopțile în zile, culegând și adnotând meticulos mii de pagini.* [săraca, poate credea că va primi plată de la Dumnezeu. Chiar să-i dea, fiindcă cei cu mintea trează văd din acest dosar mai clar manipularea ce ni se face. Să sperăm că nu vor fi amăgiți mulți datorită notițelor scurte dar tendențioase la adresa celor ce nu au fost de acord cu fenomenul Prislop și interpretările manipulatorii ce văd sfințenie și mărturisire acolo unde este lașitate și amăgire. – n.n.] *Efortul cred că a meritat! Avem, în sfârșit, la dispoziție un opis integral al Dosarului de securitate al Părintelui Arsenie Boca. Iar acest lucru nu-i de ici, de colea!... 6 octombrie 2013*

Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității Anchetele, Canalul și Persecuția. Opis de documente. Vol. II “Un fanatic religios...” Iată, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, prestigioasa editură Agnos a ajuns la cel de-al doilea volum dedicat suferințelor Părintelui Arsenie Boca, Sfântul Ardealului [deja după ce au fost o vreme sfătuitoarii Sfântului Sinod, acum sunt înlocuitori ai lui. Deja l-au canonizat pe Părintele Arsenie Boca – n.n.]. Primul volum, realizat ca și acesta, în colaborare în urma unui protocol cu Consiliul Național al Studierii Arhivelor

Securității (CNSAS), Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității (1940-1949), a cunoscut un succes remarcabil. Nu doar de piață, ci și prin aprecieri deosebite din partea lumii academice și intelectuale din România. Motivul este unul singur. Pentru prima oară se publică integral dosarul de securitate al Părintelui Arsenie Boca (cu toate numele sale adiacente cu care apare în dosarele de urmărire: Arsenie Boca, Arsenie Boca Zian, Boka Zian, Zian Vălean sau Boca Vălean Zian, lucru care a scăpat numeroșilor editori sau autori). [cine știe câte nume o mai avea dosarul, ori negăsite, ori special dosite pentru că îl compromit. Unul ar putea fi ABK666, sau dosarul celor ce s-au lepădat de preoție și călugărie și au devenit agenți speciali. Ultra strict secret. A nu se înmâna CNSAS!!! – n.n.] O cercetare academică nu se poate face decât studiind documentele în integralitatea lor! Nădăjduim ca ultimul volum, cel de-al treilea, privind ultima perioadă din viață – București – Drăgănescu – Sinaia (1960-1989) – să apară cât de curând. Ultimul volum, care va cuprinde și un indice de nume, reprezintă urmărirea pas cu pas a Părintelui de către Securitate. Pentru a avea o mică imagine asupra filajului, dar și asupra rețelei informative țesute în jurul Părintelui Arsenie Boca, trebuie spus că ultima delafiuare din dosar datează din data de 28 septembrie 1989, după ce Părintele Boca suferise un infarct. Securitatea te veghea până la moarte!... [alt laitmotiv – n.n.] Dacă primul volum a fost unul al hărțuirii, al primelor încercări, acesta este unul al suferinței, al perioadei în care Părintele trece prin arestări repetate și printr-o cruntă experiență la Canal. [care cruntă? Vom vedea cum a fost când vom cerceta falsele minuni de la canal – n.n.] Așa cum am notat și în prima prefață, Părintele Arsenie Boca a fost reținut de autoritățile comuniste pentru prima oară – din excesul de zel al proaspătului ministru al Cultelor, Constantin Burducea – la Râmnicu Vâlcea, în 17 iulie 1945 dus la București și eliberat în 30 iulie 1945, pentru că nu i s-a găsit nicio vină. Apoi a fost arestat în 14 mai 1948, pentru vina de a-i fi ajutat creștinește cu hrană pe luptătorii anticomuniști din Munții Făgărașului. Atât pentru aceste bănuieli, cât și datorită notorietății sale printre credincioșii creștini, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat. [iar repetiție născătoare de spălare la creier – n.n.] De data aceasta, din 1950, va trece într-o altă etapă a vieții întru Hristos, mult mai cumplită. Nu vreau să răpesc cititorilor curiozitatea (pentru că nu pot spune bucuria) de a parcurge aceste pagini tulburătoare fără a face o mică trecere în revistă, cronologică, a suferințelor Părintelui Arsenie Boca. [vom vedea cât de „cumplită” a fost... – n.n.] Fără de care mormanul de documente ale acestui volum monumental nu poate fi înțeles pe de-a-ntregul. Părintele duce “o propagandă mistică religioasă, în sensul că ar dispune de puteri supraomenești” [iată că și securiștii au remarcat... era așa de evident că acesta este miezul celebrității Părintelui Arsenie Boca – n.n.] În 1949 Părintele Arsenie Boca este descris de autoritățile comuniste drept un “fanatic religios” care, “atribuindu-și rolul de făcător de minuni, răpește prețiosul timp al țăranilor chiar de la munca câmpului cu mârșavele lui minciuni, cu care duce în eroare acei țărani naivi”. Conform raportului făcut de Biroul de Securitate Hațeg și înaintat Serviciului Județean Deva în 4 iulie 1950, Părintele Arsenie avea o “atitudine dușmănoasă față de regim”, îi “instruia” pe călugării din mănăstire să defaime regimul, “în special față de tineretul din jur”; primea diferite produse “pentru că vindecă oamenii”; și-a “vândut” fotografia “cu suma de 200 de lei” [de pe atunci începuse comerțul scandalos de la Prislop – n.n.] și a adăpostit “un călugăr timp de 9 luni, care a fost condamnat la 7 ani temniță grea”, care, după descoperirea acestuia de către organele de securitate, a fost încurajat “să dispară”. În concluzie, sublocotenentul de securitate Uifalvi Alexandru propunea ca Părintele “să fie încadrat în U.M. (Unitate de Muncă, n.n.), fiind un dușman activ al regimului actual și clasei muncitoare”. Securitatea București a întocmit și ea un referat în 2 iunie 1950, în care erau reluate toate informațiile strânse până atunci de organele represive. Se reia – Doamne, a câta oară! [nu suportă repetiția când nu le convine, dar o folosesc în interes personal – n.n.] – falsă idee și teorie că Părintele “a făcut parte din Mișcarea Legionară” când era la Sâmbăta, că a fost mutat la Prislop, că este un “om sfânt și ar face minuni”. În plus, îngrijorați, ofițerii de securitate notau că: “se con-

stată afluența populației din ce în ce mai mare” care mergea la mănăstire și faptul că Părintele duce “o propagandă mistică religioasă, în sensul că ar dispune de puteri supraomenești”. Răzburarea bolșevicilor: “cu ocazia predicilor pe care le ținea în biserică a instigat populația împotriva regimului democrat popular” [deci nu numai ucenițele spuneau de instigare prin proorocii cu Rusia, dar și agenții remarcău aceasta – n.n.] În urma acestei stări de lucruri, la Prislop, “s-a creat o atmosferă asemănătoare cu aceea a lui Petriche Lupu, însă într-o măsură mai mică”. [atunci, acum mult mai mare – n.n.] În final, ofițerul de Securitate propunea: “încadrarea de urgență în U. M. (Unitate de Muncă, n.n.) pe timp de doi ani a arhimandritului Boca Arsenie, [vom vedea că s-au scurtat. De ce, când pe atunci detențiile se lungeau?– n.n.] stareț al mănăstirii Prislop-Hunedoara. A se comunica CC al PMR că s-au luat măsurile necesare ca activitatea sus-numitului să înceteze”. Evident, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român atâta aștepta. E de la sine înțeles care a fost decizia... La 10 ianuarie 1951, printr-o adresă a Securității Sibiu, colonelul Gavril Birtaş ordona arestarea Părintelui Boca. Acesta trebuia să fie “înaintat (cu dosar individual tip” la Centrul de Triere al UM (Unității de Muncă, n.n.), întrucât cel în cauză prin decizia MAI, nr. 150 din 14 octombrie 1950, a fost încadrat în U.M. (Unitate de Muncă, n.n.) pe timp de 12 luni”. La 16 ianuarie 1951, Părintele Arsenie era înaintat centrului de triere al Unităților de Muncă din comuna Tudor Vladimirescu, județul Ilfov. Motivele oficiale ale arestării administrative a Părintelui Arsenie Boca au fost: “sus numitul înainte de 23 august a făcut parte din Mișcarea Legionară; după această dată, cu ocazia predicilor pe care le ținea în biserică a instigat populația împotriva regimului democrat popular. De asemenea, mai rezultă că în anul 1947 a găzduit la mănăstirea Prislop (sic!) pe legionarul Glatcov Grigore, care era urmărit de organele de stat. Pentru faptele enumerate mai sus a fost încadrat în CM (Colonie de Muncă, n.n.) pe timp de 12 luni, conform deciziei MAI, nr. 150 din 14 octombrie 1950 și a fost pus în libertate la 19 martie 1952, prin expirarea pedepsei”. Arestat la 5 dimineața și dus la Canal, Sfântul Ardealului se întoarce acasă de Buna Vestire Arestarea Părintelui Boca s-a produs în noaptea de 15-16 ianuarie 1951, orele 5 dimineața. [arestat la 16 ianuarie 1951, eliberat la 19 martie 1952. 14 luni și trei zile la canal. Deci nu doi ani. Vom vedea că majoritatea timpului de privare de libertate a fost acesta. La închisoare nu a stat decât 8 luni și 15 zile, cu multiple întreruperi, din care doar 1 lună și ½ cu suferință, în rest cu bucurii pe care el însuși le mărturisise. Nu bucuriile suferinței, ci a biruinței prin false minuni și regim preferențiat – n.n.]

Părintele Arsenie Boca a ajuns la Canal. Date despre această perioadă sunt extrem de puține, [ce compromisuri or fi fost ascunse să nu le aflăm noi, când toate celelalte sunt așa de intens cercetate și mediatizate? – n.n.] după cum afirmă și istoricii George Enache și Adrian Nicolae Petcu, autorii singurului studiu cu pretenții academie despre Părintele Arsenie Boca: Părintele Arsenie Boca în atenția poliției politice, Ed. Partener, Galați, 2009. Sfântul Ardealului se întoarce acasă, la mănăstirea Prislop, în 3 aprilie 1952, iar după cum a descoperit părintele profesor Mihai Săsăujan, îi scrie episcopului său: “De Buna Vestire, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns, acasă, la Prislop: sănătos, mult folosit și tot atâta de senin. Bucuria n-are multe vorbe, de aceea, dimpreună cu obștea, V-o împărtășim așa cum e: cu recunoștință și smerită metanie, pentru că, faceți parte, în toate privințele din motivele ei. Am aflat că, după Paști veniți la noi. Vă așteptăm, așa cum vechii creștini își așteptau Părinții. Dar, pe lângă motivul străvechi mai e și unul local, mai nou: îndeplinirea ultimelor forme în conducerea obștii de aici, ceea ce-mi va asigura și mie răgazul preocupării și de ceilalți talanți ce-i am, cu care încă n-am lucrat nimic pentru Iisus” [nu știm de care mândrie să ne mirăm mai mult? Că se ferece ca un folosit, că se considera un senin (cu ochi albaștri desigur) că se considera ca unul din creștinii din vechime (care erau cu adevărat Sfinți), că se simțea posesorul a mulți talanți, lipsit doar de răgazul de a-i împlini (deși pe unii deja i-a împlinit)? Nu de acestea. Nu ci cel mai mult ne mirăm că adăuga la toate că este recunoscător și smerit în metanie. Dar observăm că era... sănătos. Vă rugăm să citiți cum se întorceau bieții oameni (care mai scăpau) din regimul de atunci de la canal – n.n.].

Din nou arestat. Închis la Timișoara, Jilava, Oradea [deci, nu la Aiud, nu la Pitești... unde au fost marile suferințe dedicate celor considerați cu adevărat dușmani periculoși ai regimului, care nu făceau compromisuri. Așadar Părintele Arsenie Boca era considerat un „dușmănel” sau dușman doar de ochii lumii. – n.n.]

*Părintele Arsenie Boca va fi imediat încadrat informativ, iar anexele vă vor demonstra cu prisos acest lucru. Se pare încă că acest lucru nu a fost suficient, pentru că s-a ordonat din nou arestarea Părintelui. **Reținerea monahului s-a produs la 20 septembrie 1955**, în baza unui mandat eliberat de Procuratura Militară Timișoara, abia la 24 septembrie, pentru pedeapsa prevăzută de art. 228, combinat cu art. 209 (omisiune de denunț). **A fost trimis în arestul Securității Timiș, apoi, de la 11 noiembrie, în penitenciarul Timișoara. Mandatul de arestare a fost prelungit permanent de către procuratură în vederea desfășurării anchetei penale, până în 8 decembrie 1955. La 9 decembrie Părintele era la Jilava, pentru ca la 21 decembrie 1955 să fie internat în penitenciarul Oradea. În 7 aprilie 1956, Părintele Arsenie Boca era eliberat din penitenciarul oradea în baza unei “dispoziții” a Tribunalului militar Oradea, ca “prevenit”, deci nu suferise nicio condamnare sau decizie administrativă, anunțând că se va întoarce la mănăstirea Prislop.** [nici condamnat, fără decizie administrativă! Doar arestat pentru 6 luni și 18 zile. Așa pătimeau ceilalți preoți și gânditori Ortodocși? – n.n.]*

“Dușmanii poporului”: preoții și gânditorii ortodocși. Drama continuă

*În timpul anchetei, **Părintele a fost interogat [deci nu torturat, ci doar folosit ca informator de bună voie – n.n.] pentru unele legături cu legionarii amintiți în ancheta din 1948, despre relațiile cu Antonie Plămădeală și Nicolae Bordașiu, Nichifor Crainic, principesa Ileana și unii “profesori legionari”. Astfel spus, anchetatorii au încercat să-l determine pe Părintele Arsenie boca să “recunoască” activitatea în cadrul Mișcării Legionare. Aceeași marotă a legionarismului, deși aceasta fusese infirmată încă de pe vremea regimului Maresăului Ion Antonescu, după cum am arătat în primul volum. Părintele a afirmat foarte clar: “Precizez că eu nu m-am încadrat în organizația legionară și nici nu mi s-au făcut propuneri în acest sens”. Neobosită, Securitatea va deschide în 1958 un alt dosar de urmărire a Părintelui hărțuit [hărțuit și marginalizat. Dar aceasta nu este prigoană ci „prigonică”, mai ales în contextul de atunci – n.n.]: “Dosar de acțiune informativă individuală asupra călugărului Boca Zian Arsenie de la mănăstirea Prislop”. Inițiativa a fost tardivă, deoarece conform prevederilor noului regulament monahal, impus de Departamentul Cultelor în decembrie 1958, viețuitorii de la Prislop au fost obligați să părăsească monahismul, iar mănăstirea a fost închisă.** [aici apare o informație nouă, contradictorie ideilor de până acum. Nu au fost dați afară din Mănăstire din cauza înscenărilor financiare și agresiunii greco-catolicilor, ci fiindcă nu se încadrau în regulamentul monahal. Vedeti că sunt lucruri mult mai grave, duhovnicești la mijloc?]*

*Securitatea se implica tot mai mult și într-un stil tot mai agresiv, parcă vrând să arate partidului că este singura instituție capabilă să rezolve problema monahală. Tot la fel se implica atunci când Departamentul Cultelor folosea ca mijloc de presiune la adresa ierarhilor impunerea unui nou regulament monahal: „Departamentul Cultelor a elaborat un nou regulament al mănăstirilor, în care printre altele se prevede că în mănăstiri nu se admit următoarele categorii de elemente: persoane minore; persoane ce nu au minimum de 7 clase elementare; **persoanele care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale**; cei care au suferit condamnări de drept comun; elemente contrarevoluționare, precum și cei ce sunt cunoscuți cu manifestări dușmănoase la adresa regimului etc.*

Noul regulament [monahal] încă nu este aprobat de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române, dar cu ocazia ședinței Sinodului din decembrie 1958, tov. Dogaru Dumitru, secretarul general al Departamentului Cultelor, a comunicat Sinodului prevederile noului regulament, iar episcopii și mitropoliții în principiu au fost de acord cu aceste măsuri. Ca urmare a prevederilor noului regulament al mănăstirilor, de către Departamentul Cultelor s-au întocmit tabele cu elementele care urmau să fie înlăturate din mănăstiri. Aceste tabele însă erau incomplete, fapt

ce a făcut ca organele noastre să intervină și pe baza datelor ce le deținem, am refăcut și completat tabelele.

Urmează ca aceste tabele să fie aduse la cunoștința episcopilor și mitropoliților prin inspectorii Departamentului Cultelor, deoarece începând cu data de 4 aprilie 1959 intră în vigoare noul regulament și deci urmează să se înceapă operațiunea scoaterii din mănăstiri a elementelor menționate. Cu ocazia acestei operațiuni, vor fi scoase din mănăstiri peste 3.000 de călugări și călugărițe”.

Era tot mai evident că autoritățile statului român doreau rezolvarea „problemei monahale” cu instrumentele de care Biserica Ortodoxă Română dispunea. Iar în viziunea autorităților statului aceste instrumente erau: adoptarea și aplicarea unui nou regulament monahal și scoaterea din monahism a viețuitorilor prevăzuți în tabele speciale, categorisite, întocmite de Departament și completate de către organele de Securitate.

Chiar dacă Departamentul considera noul regulament ca aplicat din 4 aprilie, totuși Sfântul Sinod a amânat votarea acestui text. În planul autorităților statului mai rămânea ca ierarhii să preia tabelele de la Departamentul cultelor și să se conformeze pentru scoaterea viețuitorilor vizați.

Însă, ierarhii ortodocși nu s-au conformat planului Departamentului Cultelor de scoatere a monahilor din mănăstiri, după cum organele Securității arătau într-un referat din 28 mai 1959 prezentat la cabinetul ministrului afacerilor interne: „În ultima vreme patriarhul Justinian Marina se manifestă tot mai alarmat în legătură cu unele evenimente ce au loc în cadrul Bisericii Ortodoxe. Toate acestea el le explică printr-o «campanie de persecuție» a Bisericii Ortodoxe dusă de autoritățile de stat sub «influența unor legionari», care ar fi pătruns în conducerea de partid și de stat. De pe această poziție patriarhul Justinian Marina acționează împotriva unor măsuri luate de conducerea de stat, încercând să contracareze aceste măsuri. Concludentă este poziția sa față de excluderea din mănăstiri a mai multor categorii de călugări.

Într-o discuție cu mitropolitul Firmilian Marin, patriarhul a afirmat deschis că el nu va aplica dispozițiunile departamentului cu privire la această problemă, pentru că acestea nu vor fi în conformitate cu hotărârea Sinodului. El susține că în Sinod s-a hotărât să fie scoși numai acei călugări care nu corespund din punctul de vedere al disciplinei interioare a fiecărei mănăstiri, iar scoaterea acestora să fie hotărâtă de stareții și exarhii respectivi. [cum de a îngăduit să fie scos Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, care îi era pe deasupra și rudă, când pe atâția nu i-a scos. Nu cumva a sesizat că nu corespundeau disciplinei monahale, datorită reacțiilor sinucigașe ale Maicii Zamfira și cedării la șantajele ei sentimentale ale Părintelui Arsenie Boca, după care se și încadrau în categoria persoanelor care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale? – n.n.]

Justinian Marina a convocat pe toți stareții din eparhia Bucureștilor cu care a întocmit lista de călugări ce trebuie scoși din mănăstiri, analizând situația lor conform aceluiași criteriu, neluând în considerație listele date de Departamentul Cultelor. [...] În continuare a arătat că scoaterea călugărilor din viața monahală este o măsură ilegală a organelor securității, că pentru ilegalități similare, în trecut, funcționari ai securității au intrat în pușcărie și nu vrea ca în viitor, când se va pune capăt acestei ilegalități, împreună cu funcționarii de la securitate să intre în pușcărie și episcopii și mitropoliții care au contribuit la luarea acestei măsuri ilegale”⁸.

– n.n.] În locul celebrei mănăstiri avea să se instaleze un cămin de bătrâni, până în 1976, anul în care s-a reînceput slujirea lui Dumnezeu prin ruga monahilor.

Drama Părintelui avea să continue. În mai 1959, prin actul Episcopiei Aradului, nr. 2407/1959, Părintele Arsenie Boca este îndepărtat din mănăstire, iar maicile sunt obligate “să intre în lume”. [dar nu să conviețuiască în aceeași casă bărbați cu femei. Aceasta a fost alegerea și dorința expresă a Maicii Zamfira, urmată de acceptul Părintelui Arsenie Boca –

⁸ <<http://ziarullumina.ro/monahismul-romanesc-la-inceputul-regimului-democrat-popular-xlvi--103963.html>>, luni, 28 septembrie 2015

n.n.] **Fără a fi caterisit, i se interzice să mai slujească și chiar să mai poarte haina monahală.** Este angajat la Biserica Sfântul Elefterie din București, ca pictor secund pe lângă meșterul Vasile Rudeanu. Abia în 1961 este angajat la Atelierul de Pictură al Patriarhiei, de la Schitul Maicilor. **Începea un alt capitol zguduitor din viața Părintelui Arsenie Boca** [chiar zguduitor. În timp ce alții de abia aveau cu ce trăi, stând la cozi interminabile și plătind chirii la locuințele statului, alții erau încă în închisori, neștiind rudele dacă sunt vii sau morți, și sufereau torturi fizice și psihice de nedescris, el începe, după cum promisese când se lepădase de preoție și călugărie la primele detenții, drumul alături de aleasa inimii sfinției sale, făcând fără opreliște giumbușlucuri hipnotice la diverși, fără a mai fi închis, ci doar protejat prin supraveghere, ca să nu aibă nimeni nimic de spus, în vederea unei cariere ce-i va asigura dobândirea mai multor proprietăți personale, una din ele chiar la munte, la Sinaia, pe care le va putea împodobi cu sculpturi comandate la alții. Dar cel mai zguduitor, aproape de cutremur, este că va începe pictarea pe mulți pereți (ai unor biserici oropsite prin aceasta) a urâciunii Marcu 13:14 *pustiirii, stând unde nu se cuvine - cine citește să înțeleagă ... - n.n.*]

Dr. Florian BICHIR Membru al Colegiului CNSAS⁹

Domnul dr. Florian Bichir, deși se dorește cu stil imparțial și academic, în realitate se comportă cu accente discriminatorii, răstălmăciri de proastă calitate. Pe cei care îi critică idolul îi numește informatori, doar pentru că nu era de acord cu ei și vorbea în funcție de înțelegerea celor ce îl întrebau, cu ton variabil, pentru a-i folosi:

*inform. PAULIN LECA [...]*330 *Pe Părintele Paulin Leca îl vom regăsi și în alte Dosare de Securitate aflate în arhiva CNSAS cu declarații asemănătoare, despre diferite personalități ale Ortodoxiei românești și nu numai, fiind un personaj destul de mult frecventat de Securitate pentru furnizarea de informații. In acest caz, a se vedea inadvertențele de ton dintre o astfel de declarație, de pildă, și felul în care vorbea despre Părintele Arsenie cu alții, după cum reiese din nota redată la pp. 199-201...*¹⁰

Dar nu observă că Părintele Arsenie Boca a turnat pe mulți la securitate, aducându-le acuze grave pentru timpurile de atunci și de azi, în legătură cu subiectul atât de fierbinte al legionarismului:

*Proces verbal de interogatoriu “În afară de preocupările duhovnicești, o vizitam pe domnița ILEANA, în apartamentul ei, unde am avut și discuții cu ea. Astfel îmi amintesc că am discutat despre moartea lui ZELEA CODREANU, spunându-mi că în ceea ce o privește, ea l-a simpatizat și că regretă moartea lui, comisă de fratele ei, CAROL al II-lea, exprimând următoarele cuvinte: “România este singura țară în care succesul nu are succes”. S-a referit la succesul pe care-l avea CODREANU, însă care nu a dus la nici un succes, făcându-l vinovat în acest sens pe CAROL al II-lea. Ea prevedea schimbările care au se să facă în România și îmi amintesc că se frământa cum să facă să rămână în țară.” Anchetat BOCA Zian Arsenie 5 octombrie 1955 [deci, cel puțin de pe atunci, devenise colaborator și informator al securității – n.n.] – Orașul Timișoara. Interogatoriul a început la ora 17.30 minute și s-a terminat după șapte ore și 15 minute, la ora 00.45 [câte o mai fi turnat în acel interval, pe câți i-a mai compromis și cărora le-o mai fi schimbat viața cu ani de temniță grea, ca el să fie eliberat și aranjat cu Maica Zamfira fără a i se șifona imaginea? – n.n.] Dosar Informativ 2637 (VOL I) – Arhiva CNSAS, extras din „Părintele Arsenie Boca – Obiectivul BRATU” – de Vasile Manea, Editura Patmos, Cluj Napoca, 2009 -*¹¹

⁹ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-attentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

¹⁰ Florian BICHIR, Romeo PETRAȘCIUC, Raluca TODEREL, *Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității. ANCHETELE, CANALUL SI PERSECUTIA. Opis de documente.*, Vol. II (Prislop, 1950-1959), Ed. Agnos, 2014, pp. 506.

¹¹ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/09/13/parintele-arsenie-boca-si-printesa-ileana-a-romaniei-despre-corneliu-zelea-codreanu-13-septembrie-1899-30-noiembrie-1938-proces-verbal-de-interogatoriu-printesa-l-a-simpatizat-pe-capitanul-misca/>>, joi, 24 septembrie 2015.

V. ARSENIE VS. ARSENIE

Amândoi ieromonahi (unii zic că și arhimandriți, și mărturisitori, în privința Părintelui Arsenie Boca noi nu credem nici una, nici cealaltă) cu barbă lungă și ochi albaștri, dar care se contrazic.

Nume	Boca	Papacioc
		
Data nașterii	n. 29 septembrie 1910,	15 august 1914
Familie	<p>Mixtă, deci zămislirea Părintelui Arsenie Boca s-a făcut în păcat. Tatăl greco-catolic, cizmar, mama casnică cu grave fenomene de înșelare religioasă, transmițând aceste duhuri și pruncului ei din pântece, mai apoi și prin educație. Tatăl cu metode dure nu reușește să mențină familia, care se desparte prin divorț. După obiceiul eretic al locului (ca în căsătoriile mixte băiatul să se boteze în credința tatălui) probabil, pruncul este botezat greco-catolic. Aceste lucruri se reflectă și în formarea uniată a pruncului și în numele lui, lipsit de evlavie, dar lipit de acest veac nestatornic și trufaș.</p>	<p>Ortodoxă, evlavioasă, echilibrată, neam preoțesc și bogat. Al șaptelea copil al părinților Vasile și Stanca (după el a mai fost cel puțin încă un frate). „Tata a fost agent sanitar peste șase sate și a contribuit masiv la construcția Bisericii din sat. Mă cheamă Papacioc. Pentru că tatăl bunicului meu a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. și de aici vine numele. Era aromân și i s-a spus: «Popa cu cioc» - Papacioc. Dar la origine ne chema Albu.”</p>
Locul nașterii	Vața de Sus, Hunedoara	Casa părintească se afla în satul Misleanu, comuna Perieți din județul Ialomița.

Nume de botez	Zian Vălean. Obicei apusean plin de mândrie de a da două nume la copil, ca și cum ar fi două persoane într-unul. Începutul credinței în reîncarnare al Părintelui Arsenie Boca (că ar putea persoanele umane – cel puțin Ilie, Ioan și Zian – și îngerești să se prefacă una în alta, așadar să fie mai multe persoane într-una singură, ca în cazul avatanelor și posesiilor demonice. Pentru a convinge de aceasta pe oameni, le și apărea, prin hipnoză, ba ca Hristos, ba ca Ilie, ba ca Ioan).	Numele civil al lui Arsenie a fost Anghel. Nume de înger, ce arată și el evlavia părinților lui. De aceea a și căutat să facă parte din cinul îngeresc, să lase cele ale veacului acestuia și să lucreze cele ale îngerului, adică veșnicia.
Averi înainte de călugărie	<p>Sărac lipit pământului, nu poate deveni aviator, dorința lui cea mai mare. Se apucă de teologie nu din dor după Dumnezeu, ci din motive financiare, neavând ce face, nădăjduind că își va face pomană Sfânta Biserică cu el, să poată și el studia, pentru a dobândi faimă de intelectual. Lucrul l-a și dobândit:</p> <p><i>Boca V. Zian apare în lista bursierilor¹⁴¹ cu suma de 199.000 lei, primiți pentru a Studia la Academia de Arte Frumoase din București (1933-1938), precum și pentru călătoria la Muntele Athos (martie-iunie 1939) cu scopul de a învăța „toată rânduiala duhovnicească precum și meșteșugul artei bizantine”¹²</i></p> <p>Din păcate banii nu numai că au fost cheltuiți în zadar (măcar de am fi rămas doar cu paguba aceasta), ci au devenit un fel de finanțare distructivă împotriva Sfintei Biserici, chiar din cadrul Ei. Aceasta fiindcă Părintele Arsenie Boca nu numai că nu a reușit să învețe a picta frumos la Academia de Arte Frumoase, dar plecarea spre Sfântul Munte i-a fost spre pagubă veșnică și amăgire, nedepinzând nici pictura bizantină, nici rânduiala duhovnicească Ortodoxă. Dimpotrivă, a devenit (cu ajutorul puterilor demonice în care a fost inițiat acolo prin înșelare) unul din marii dușmani (mascat în protosinghel) de tip new-age ai Sfintei Predanii atât prin scris, cât și prin pictură, dar mai ales prin hipnoză, introducând în masele de ucenici manipulați concepții ecumeniste și de desfrânare cu aparență de sfințenie și dragoste duhovnicească. Intrarea în Mănăstire a însemnat pentru el nu doar ascendentul social și asigurarea unei existențe fără griji, dar, după cum a evoluat (profitând de pe urma popularității generate de puterile în care s-a inițiat și de pe urma</p>	<p>Unul din cei mai bogați tineri din România. Putea avea tot ce și-ar fi dorit. Mergând cu una din mașinile de lux, proprietate personală, rare (pe atunci) spre munte își pune întrețarea existențială: ce va face după moarte și ce rost au toate acestea. Atunci se hotărăște să-l urmeze pe Hristos cu orice preț. De aici va merge mai departe în a renunța la toate și a se călugări.</p> <p><i>Se spunea despre avva Arsenie, că precum nimeni din palat nu purta mai bune haine decât dânsul când era acolo, așa nici în viața călugărească, nimeni nu purta mai proaste decât dânsul.¹⁰</i></p> <p><i>Spunea cineva despre avva Arsenie, că numai odată pe an schimba apa în care muia stâlparile finicilor (curmalilor) și nu mai adăuga la cea veche. Acesta împletea fășii și le cosea până la ceasul al șaselea. Și l-au rugat bătrânii să le spună pricina, zicând: “De ce nu schimbi apa stâlparilor avvo, că miroase greu?” și le-a zis lor: “În locul mirodeniilor, aromatelor și mirurilor de care m-am îndulcit în lume, trebuie să iau acest greu miros”.²¹</i></p> <p><i>S-a îmbolnăvit odată avva Arsenie în Sketis și întru atâta sărăcie ajunsese, încât trebuindu-i o cămășuță de in și neavând cu ce s-o cumpere, a luat de la unul milostenie zicând: “Mulțumescu-ți ție, Doamne, că m-ai învrednicit să iau milostenie pentru numele Tău”.²⁰¹³</i></p> <p><i>Se spunea că bolnăvindu-se avva Arsenie odată în Sketis, s-a dus preotul și l-a adus la biserică punându-l pe așternut cu o pernă mică la capul lui. Un bătrân venind să-l cerceteze pe el și văzându-l pe așternut și perna sub capul lui, s-a smintit zicând:</i></p>

¹² Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 81-83.

¹³ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 4, 18, 20.

	<p>compromisului cu regimul comunist), dobândirea unui trai mai bun ca al omului de rând, având chiar și proprietăți personale, în comun cu Maica Zamfira, mari, în care puteau viețui 13 oameni, pe care le putea dota și cu sculpturi.</p>	<p><i>“Acesta este avva Arsenie? Și pe acestea este culcat?” Văzând mirarea acestuia l-a luat preotul îndeosebi și i-a zis: “Ce lucru ai avut la satul tău”, iar el a zis: „Păstor am fost”. „Cum dar, a zis el, petreceai viața ta?” Iar el a zis: „Cu multă osteneală petreceam”. „Dar acum cum petreci la chilie?” Iar el a zis: „Mai mult mă odihnesc”. Și atunci i-a zis lui: „Vezi pe avva Arsenie acesta? Când a fost în lume era tată al împăraților având mii de slugi cu brăuri de aur încinși și toți cu brățări, cu haine de mătase îmbrăcați stăteau înaintea lui și așternuturi scumpe erau sub dânsul. Tu, păstor fiind, nu ai avut în lume odihna pe care o ai acum iar aceasta n-are aici desfătarea pe care a avut-o în lume. Iată, dar, tu te odihnești, iar acesta se trudește”. Iar el auzind acestea, s-a umilit și a pus metanie zicând: “Iartă-mă, avvo, că am greșit căci într-adevăr, acestea este calea cea adevărată, că acesta a venit la smerenie iar eu la odihnă”. Și folosindu-se bătrânul, s-a dus.²³¹⁴</i></p>
<p>Relația cu femeile înainte de călugărie</p>	<p>Declara (în acea autobiografie de la Râmnicu Vâlcea presărată cu inexactități și omisiuni/minciuni compusă spre lauda de sine, și asortată contextului politic pentru a se pune bine cu noua stăpânire) că fugea de ele, ceea ce nu era chiar greu pentru el, deoarece nu-l prea căutau, fiind complexat și timid, deși parcă de pe atunci căuta să te hipnotizeze pentru a fi al lui, citindu-i-se pe față încredințarea că este un ales:</p> <div data-bbox="384 1397 903 1861" data-label="Image"> </div> <p>Caracterul lui păgubos și fuga de ele din timiditate și frica de insucces, dar și tentativele de</p>	<p>Tânăr frumos (fotografiile de atunci îl arată regal: ba ca un prinț decorat, ba ca un tânăr întreprinzător ce este pregătit să dobândească tot ce își propune, ba un om hotărât în suferință), inteligent (de o profunzime reală și originalitate rară), bogat, fetele îl înconjurau cu emoție, deși el era îngrijorat să-L mărturisească pe Hristos și să combată dușmanii țării și ai credinței:</p> <div data-bbox="1007 1368 1497 1973" data-label="Image"> </div>

¹⁴ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 36.

înfrânare ascetică inițială, provenite din păcate nu din cercetarea Sfinților Părinți ci din preocupările sale experimentale de dominare a voinței după îndrumările a tot felul de religii, le recunosc și alții:

63 Părintele Teodor Bodogae, fiind colegul său de bancă la Academia Teologică, a lăsat o mărturie importantă despre felul de a fi al studentului Zian Boca: „cu toate că am șezut alături, pe aceeași bancă, vreme de patru ani, pe când făceam studiile de Teologie la Sibiu, totuși n-am ajuns să-i pot cunoaște toate adâncurile sufletului. Rețin totuși câteva aspecte pe care le socot concludente [...] firea sa puțin sociabilă, retrasă, introvertită. Vacanțele le petrecea adeseori, la o rudenie a sa [la vărul său Vasile Crucin, director de școală și învățător în Buteni, Arad, n.n.]. Ne-a impresionat tăria cu care răbda frigul, fiind îmbrăcat adeseori în îmbrăcăminte redusă. Tot astfel abținerea de la bucate mai grele, renunțând regulat la «porția» de carne din institut.¹⁵

Cu toate acestea, ni se descoperă chiar de sfinția sa, că în ascuns le dorea pe fete, ba chiar pe una a și curtat-o pentru a se căsători, dar nu a avut succes, fiind cam insipid [deși privirea parcă tot vrea să pună stăpânire pe privitor, însă este oarecum, moleșit de simțuri (explicabil mai ales prin muzica care cultivă slava deșartă pe care o cânta la flaut și pian) și părerea bună de sine (mai ales prin teologia nefăcută din dor de Ortodoxie, ci doar din conjunctură financiară, ispitire și dorință de a fi posesorul unor cunoștințe înalte care să impresioneze pe mulți. Lucrul acesta este vădit și de experimentarea a tot felul de religii, arătând că de fapt nu a iubit Ortodoxia ca pe singura credință mântuitoare, ci ca pe una presărată printre alte religii superioare, dar, datorită contextului, care i-a furnizat sfinției sale trambulină pentru succesul public. Dacă ar fi fost evlavios le-ar fi cunoscut pe celelalte, dar apologetic, pentru a le combate, nicidecum pentru a le experimenta din îndoială: să vadă ce efecte au. După cum combatem vrăjitoria fără a o practica, tot așa trebuie să facem și cu păgânismul care este religia vrăjitorilor, la

Era tot ce și-ar fi putut dori pentru a fi realizate și fericite. Este cunoscut că era sportiv, fiind supranumit „pantera blondă”. Un episod îl descrie chiar sfinția sa când povestește cum la un antrenament a lovit cu mingea (fără să vrea) într-o fată ce îl admira. Părintele Arsenie Papacioc, cerându-și iertare, nu a profitat de naivitatea ei, ci cu multă seriozitate, i-a dat un sfat pe aceea l-a urmat toată viața (reîntâlnindu-se, după 70 de ani, tocmai pentru a-i mulțumi pentru acel sfat): "Du-te, fetițo și roagă-te la Maica Domnului!". Această dragoste de Maica Domnului (pe care a dobândit-o prin nașterea de Adormirea Maicii Domnului, a cultivat-o prin rugăciuni din copilărie, apoi pe vremea sportului, a Mănăstirilor și închisorilor, și a desăvârșit-o ca duhovnic la o Mănăstire Sfânta Maria din Techirghiol, cu hram tot de Adormirea Maicii Domnului) l-a ferit pe sfinția sa să cadă în capcana bogățiilor, distracțiilor și femeilor. Se vede din următoarea fotografie, de pe când era inspector legionar, că nu îl preocupa ce zic alții și altele despre el, ci doar să slujească în apărarea dreptății:

¹⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

care făcea reclamă Mircea Eliade, autorul favorit al Părintelui Arsenie Boca, al lui Gregorian Bivolaru și a multor altor guruși)].

După cum se vede în fotografie, sfinția sa nu avea acel duh de jertfă, prezent la Părintele Arsenie Papacioc, care îți dă o tensiune de căutare, specifică celui ce nu-i pasă de ce zic alții ci doar de Adevăr:

Cu toate că își propusese ca, în timpul studenției, să nu facă nicio cunoștință cu fete, nu a reușit acest lucru deoarece, din anul 1929, Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia. Astfel, Zian Vălean Boca se pomenește cu câteva colege. Are intenția să se căsătorească cu fiica lui Brașca Dumitru. Nu știm dacă această fată era una dintre colegele de teologie sau făcea parte din „Reuniunea de Muzică Gheorghe Dima”, care era mixtă. Informația despre căsătorie o aflăm dintr-un interogatoriu din 1955, când Părintele va fi anchetat și întrebat despre Nichifor Crainic pe care-l ascunsese la Sâmbăta de Sus, în iarna anului 1944, când acesta era pribeag în țara sa, urmărit de organele de stat: „Văzându-i dorința lui [a lui Nichifor Crainic, în toamna anului 1944, n.n.] de a se muta, am mers la familia Brașca Dumitru din Sibiu pe care-l cunoșteam întrucât îi curtam fata cu care intenționam să mă căsătoresc”¹⁶

Deja pentru sfinția sa începuseră anii suferinței. Durerea fiind antidotul plăcerii îngăduit de Dumnezeu în fire pentru a ne vindeca, acesta acționa și asupra sfinției sale, vindicându-l de plăcerea de sine și de plăcerea vederii senzuale a celor deșarte, deci și a chipurilor femeiești. De mic copil fiind în suferință, acum durerea se intensifică, ducându-l cu încetul la puterea și înțelepciunea crucii.

Iată cum arăta în 1942, când a fost arestat ca Anghel: dârz, hotărât, fără dulcegării. Credem că nici o fată nu ar mai fi îndrăznit să gândească măcar a se apropia de sfinția sa. Uitați-vă și la obrajii celor doi, unul plinuț, care de sațietate mai refuza chiar și carnea de la internat, ca să-l aprecieze lumea ca mare postitor, și altul supt de suferințe, înfrânare și răbdarea prigoanei.

1Co 1:18 Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. 19 Căci scris este: „Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați voi nimici-o”. 20 Unde este înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e cercetătorul acestui veac? Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia? 21 Căci de vreme ce întru înțelepciunea lui Dumnezeu lumea n-a cunoscut prin înțelepciune pe Dumnezeu, a binevoit Dumnezeu să mântuiască pe cei ce cred prin

¹⁶ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 64-66.

Nu s-au căsătorit.

Explicația?

Este simplă: era cam urâțel

(după cum se vede și în una din fotografiile din vremea aceea – prima din acest rând al tabelului numit „Relația cu fetele înainte de călugărie” avea o bărbie tăiată, păstrată mai apoi la reprezentările tuturor Sfinților din tablourile pe care le-a pictat, capul turtit, care asociate cu urechile îi dădeau aspect de „cap pătrat”, dreptunghiular, sau cel puțin hexagonal. În fotografia de mai jos are o privire mieroasă și vicleană, tipică unui copil răzgâiat ce vrea să fie apreciat de toată lumea și care se crede „buricul pământului” și/sau un ales „băiatul mamei, ca el altul nu-i”, chiar ca într-o formulă de As, carte de joc inventată pentru a huli Sfintele Taine)

Pe deasupra mai era și:

- complexat de bățiile de la tată și de divorțul din familie (care a avut loc când el avea doar 11 ani);
- necitit (sau cu lecturi superficiale eclecticice din toate domeniile, doar pentru a impresiona pe alții și a se afirma că este un filozof enciclopedist, cu tentă religioasă, fără, însă, să le înțeleagă în profunzime);
- încrezut și cu dispreț pentru ceilalți (provenit din părerea de sine că este un ales, însământată în el de mamă);

nebulia propovăduirii. 22 Fiindcă și iudeii cer semne, iar elinii caută înțelepciune, 23 Însă noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: pentru iudei, sminteală; pentru neamuri, nebunie. 24 Dar pentru cei chemați, și iudei și elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. 25 Pentru că fapta lui Dumnezeu, socotită de către oameni nebunie, este mai înțeleaptă decât înțelepciunea lor și ceea ce se pare ca slăbiciune a lui Dumnezeu, mai puternică decât tăria oamenilor. 26 Căci, priviți chemarea voastră, fraților, că nu mulți sunt înțelepți după trup, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de bun neam; 27 Ci Dumnezeu Și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari; 28 Dumnezeu Și-a ales pe cele de neam jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, 29 Ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. 30 Din El, dar, sunteți voi în Hristos Iisus, Care pentru noi S-a făcut înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințire și răscumpărare, 31 Pentru ca, după cum este scris: „Cel ce se laudă în Domnul să se laude”.

	<p>- și, în plus, sărac lipit pământului (singurul dar, pe care, însă, nu l-a fructificat, ci l-a prefăcut în dezavantaj).</p> <p>Cu ce ar fi putut atrage vreo fată?</p> <p>Poate că și datorită acestui eșec, la care se adăuga și interesul finanțării bisericești prin bursă pentru studii, s-a reprofilat spre o călugărie (care în acest caz ar fi din insucces în dragoste), unde a reușit să dobândească admirația multelor ucenițe și să cucerească prin faimă și hipnoză pe femeia vieții lui: Maica Zamfira și, pe deasupra, să dobândească proprietăți și faimă internațională.</p>	
<p>Relația cu Mișcarea Legionară</p>	<p>Ca și în celelalte principii ale sfinției sale, centrul preocupării sale era să pară bun în fața oamenilor și nu era constant în manifestarea vreunei opinii sau atitudini. De aceea când oamenii apreciau pe legionari îi lăuda ca virtuoși, nădăjduind să devină o căpetenie spirituală a lor și un sfetnic duhovnicesc, pentru a profita de pe urma dârzeniei și eroismului lor dus până la moarte, susținându-le moral și material chiar și gestul sinucigaș al rezistenței în munți, iar când era chestionat de cei ce îi detestau pe legionari îi critica și denunța, ca să se arate pe sine om duhovnicesc, neimplicat politic. Acest lucru este vizibil și la ucenicii sfinției sale care îi urmează cameleonismul. Când oamenii apreciază pe legionari îl arată ca cel mai mare luptător anticomunist și prigonit pentru că a susținut pe legionari, iar când contemporanii noștri îi urăsc sau sunt rezervați față de ei atunci îl arată ca pe un disprețuitor și muștrător al legionarilor, ca să se cumintească.</p> <p>Că dorea să devină o căpetenie spirituală a lor și pentru aceasta încerca să-i abată de la politică pe legionari, o desprindem și din declarațiile domnului profesor Nicolae Pătrașcu. Dar tot din ele observăm și apatia sfinției sale când era vorba de a apăra Ortodoxia în fața catolicismului, datorită formării sale ecumeniste de tip uniat. Ne întrebăm atunci de unde l-a scos domnul Florin Duțu ca un mare combatant împotriva greco-catolicismului? Să observați și contradicțiile sfinției sale față de autobiografie în legătură cu relațiile cu legionarismul și dezicerile spectaculoase și insistente de el datorită contextului comunist, asociată cu denunțarea cunoscuților săi (inclusiv</p>	<p>Noi nu suntem de acord cu trei mari greșeli ale Mișcării Legionare: ecumenismul de formă uniată, lupta trupească împotriva păcatului, ce i-a dus la implicarea în politică și la folosirea pretextului apărării pentru a face chiar și asasinat politice recunoscute de ei înșiși (că sunt și multe făcute de dușmanii lor și puse pe seama lor), și ideea eretică a mântuirii neamului prin vărsarea propriului lor sânge. Cu toate acestea au avut în cadrul lor persoane eroice, morale, trecând prin mari suferințe, care la unii au generat apostazii, la alții deznădejde și sinucideri, dar la alții pocăință. Pe ultimii nu putem să nu-i apreciem, în Hristos, cum l-am admira și pe Părintele Arsenie Boca dacă s-ar fi pocăit cu adevărat de tot ce a făcut și a învățat. Este cunoscut faptul că Părintele Marcu de la Sihăstria s-a căit toată viața ca un ucigaș în intenție, doar pentru că a fost șofer la una din mașinile care ar fi putut să-l asasineze pe Armand Călinescu, dacă nu ar fi trecut pe o altă rută. De asemenea îl cinștim pe Părintele Arsenie Păpacioc că, deși fiind legionar din tinerețe și păstrând afecțiune față de legionari (până la moarte pomenindu-i la altar și dându-i ca exemplu de vitejie), a accentuat mult latura duhovnicească a suferinței în smerenie specific călugărească, punând monahismul mai presus de orice, cum și este în realitate. Sfinția sa nici nu s-a dezis de crezul său după împrejurări, nici nu a denunțat vreun legionar, nici nu i-a instigat la revoltă, în schimb a înțeleles greșeala lor ecumenistă, eroarea lor politică și faptul că numai Unul este Mântuitorul lumii, deci numai sângele Lui se poate vărsa pentru izbăvirea altora. Și-a păstrat verticalitatea și demnitatea pentru tot ce a făcut</p>

a ierarhului său) ca participanți la evenimentele legionare (atât de mult dorea să fie servibil comuniștilor în furnizarea informațiilor încât denunță și pe cei de care nu își aduce aminte bine, ci numai i se pare că i-a văzut ca participanți la activitățile legionare), excluzându-se astfel ideea că s-ar fi eschivat în declarații pentru a nu-i vătăma:

Aflăm chiar de la Nicolae Petrașcu, șef legionar, îndrumătorul lor politic, despre atitudinea Părintelui Arsenie față de legionarism: „discuțiile dintre mine și Arsenie Boca au fost de natură religioasă [...] mi-a făcut propunerea ca să îndemn pe legionari să abandoneze total linia ideologică legionară și politică, în general, și să îmbrățișeze linia religioasă. Eu i-am răspuns că nu stă în puterea mea ca să fac acest lucru, întrucât aceasta ar fi constituit o schimbare totală în linia ideologiei legionare. Nefiind de acord cu Arsenie Boca, nu am mai avut cu el discuții de natură politică legionară”²³². Petrașcu nu ține cont de sfaturile Părintelui Arsenie ci, între timp, începe reorganizarea Mișcării Legionare în ascuns²³³.

Ultima întâlnire cu Părintele Arsenie a fost probabil în iarna 1947/1948: „Cu călugărul Arsenie Boca m-am mai întâlnit în iarna lui 1946/1947 sau 1947/1948 la București întâlnindu-mă în București cu o fată pe care o văzusem la mănăstire, mi-a spus că Arsenie Boca se află în București Exprimându-mi dorința ca să-l văd, acea fată m-a condus într-o casă din București, undeva în Parcul Iancului Eu m-am dus cu scopul de a-l vedea pe călugărul Arsenie Boca pentru că fusesem informat că în rândul tineretului intelectual se ducea o activitate de trecere la catolicism de către monseniorul Vladimir Ghica. I-am propus lui Arsenie Boca, ca teologii ortodocși să întreprindă o acțiune de contracarare a activității lui Vladimir Ghica. Răspunsul lui Arsenie Boca fiind evaziv, eu nu am mai insistat și am plecat”²³⁴ ²³⁵. [...]

Ieromonahul Arsenie este dezamăgit de mulți studenți din grupul de la Teologie deoarece „mergeau în pădurile din jurul mănăstirii unde țineau ședințe cu caracter legionar. Eu nu am luat parte la astfel de ședințe, ba mai mult, ei au plecat prin pădure fără știrea mea [a Părintelui Arsenie, n.n.]”²⁴⁰. Singura măsură luată de Părintele, aflând de ședințele

în tinerețe, dar mintea și-a curățit-o prin pocăință de toate ideile legionare greșite. Nu putem să nu-l cinștim pentru aceasta.

lor de la unul dintre studenți, este să le dea de lucru în cadrul mănăstirii, „adevărul e că în mijlocul mulțimii erau și unii care nu veneau pentru formarea lor religioasă, ci doară, doară, să găsească în spusele Părintelui vreun sprijin al convingerilor sau ideilor lor. Și erau câte unii care răstălmăceau și interpretau greșit vorbele”²⁴¹. [...]

Astfel, Zian Boca l-a întâlnit, întâmplător, pe liderul lor, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, de trei ori.

Prima oară îl zărește pe Codreanu în curtea sediului legionar din București unde ținea un discurs: „După ce eu plecasem din Sibiu la Academia de Pictură din București unde urmam cursurile, îmi amintesc că l-am văzut [pe Ioan Comșa, fostul coleg de la Academia Teologică din Sibiu, n.n.] încadrat într-o coloană legionară în curtea sediului legionar (casa generalului Cantacuzino). Faptul că l-am văzut pe el în această coloană s-a întâmplat în felul următor. Eu trecând pe aceiași stradă înspre Academie, fiind curios să cunosc dacă într-adevăr este Comșa sau nu, am intrat și eu în curtea sediului, neînsoțit de nimeni și m-am convins că este Comșa. Cu această ocazie am văzut și pe Zelea Codreanu, pentru prima dată, el ținea un discurs în fața legionarilor încolonați. Am intrat puțin în curtea sediului și văzându-mă singur am ieșit din curtea sediului și m-am dus la Academie. Precizez că nu am fost invitat de nimeni”¹²⁹.

A doua oară îl zărește pe Corneliu Zelea Codreanu cu ocazia funeraliilor legionarilor Moța și Marin, morți, în 1937, în războiul civil din Spania: „îmi amintesc că în perioada când eram student în anul III sau IV au fost aduși de către generalul Cantacuzino, legionarii morți Moța și Marin cu ocazia funeraliilor la sosirea lor în Gara de Nord. S-a organizat în piață un careu format numai de legionari unde eu am văzut pentru a doua oară pe Zelea Codreanu, care în fața legionarilor a rostit un jurământ, fiind și eu de față ca simplu spectator. M-am îngrozit de textul jurământului fapt care m-a determinat să plec de acolo și să merg la școală. La funeraliile care au avut loc în piața Gării de Nord m-am dus din proprie inițiativă, impresionat de gestul celor doi legionari morți, de a merge

să lupte dezinteresat într-o țară îndepărtată”¹³⁰.

A treia și ultima oară l-a văzut pe Corneliu Zelea Codreanu în următoarea împrejurare: „Din Piața Gării de Nord cortegiul a luat-o pe Calea Griviței. Am ieșit și eu împreună cu alți colegi pentru a-i vedea, atunci am văzut pentru a treia oară și ultima dată pe Zelea Codreanu. În zilele următoare am văzut în vitrine fotografiile convoiului, printre slujitorii bisericești am observat și pe Mitropolitul Bălan, care luase parte la funerarii și mi se pare că era și Ion Comșa”¹³¹. [...]

Inspectorul Siguranței Brașov, Ralausek Iosif, menționează că „activitatea sa este condusă de ideea mistică religioasă [...] nu s-a putut preciza dacă duce o activitate politică subterană. Susnumitul este ținut de noi sub supraveghere și orice constatări în legătură cu activitatea sa le vom raporta la timp”²⁴²¹⁷

Observăm încă de atunci tehnica de a se acoperi de bănuielile regimului prin supravegherea securității.

Din toate, așadar, se exclude ideea că a fost oprit de la slujire tot restul vieții din motive politice, ca să înțelegem că o componentă importantă în lăsarea sfinției sale de preoție și călugărie este relația cu Maica Zamfira, iar politica a fost doar un context- pretext favorabil, care chiar dacă i-a oprit pentru o vreme afluxul de admiratori și finanțatori (pentru care poate s-a mâhnit simțindu-se marginalizat) în schimb i-a oferit tihna și confortul material alături de femeia iubită, iar după moarte aura falsă de mărturisitor anticomunist, desigur fără a fi legionar, ca să poată fi canonizat forțat și în contextul politic de azi.

Însă, în legătură cu acest aspect, ar trebui să mai subliniem ceva. Însuși Părintele Arsenie Boca s-a purtat ca un cameleon, sau mai bine spus șarpe cu putere de hipnoză, în legătură cu Mișcarea Legionară, zicând ce place fiecăruia pentru a-l cuceri. La legionari le arăta că este legionar și să continue că vor reuși, cu ajutorul de sus să biruie, iar la ceilalți că este doar un vindecător al lor, și că nu este de acord cu ei. Vedem în același timp că pe de o parte mințea (ori în declarații, ori între patru ochi), iar pe de alta instiga la revoltă ca orice

¹⁷ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

echipă ar birui el să fie pus bine cu ea, iar dacă vor triumfa comuniștii să aibă pretext din revolta lor să îi stârpească. În termeni contemporani politici și istorici se cheamă că era agent dublu cu puteri paranormale. Ca de obicei spunem că nu suntem de acord în toate cu autorul acestui blog:

Aseara la Romania tv, butonand eu telecomanda, am dat peste o emisiune despre parintele Arsenie Boca, la momentul la care le era prezentata telespectatorilor deja celebra minune cu fotografia, despre care s-a demonstrat inasa pe acest blog ca de fapt n-a fost minune:

FOTO: “energie radiantă” a Parintelui Arsenie Boca la mormantul sau?

In studio era un colectiv de aiuriti new age, la care de la distanta s-a alaturat Pr. Conf. Univ. Dr Constantin Necula, adica acel parinte cu multe titluri ce arareori vorbeste limpede.

Evident ca s-a evitat folosirea cuvântului ortodox si ca atare a lipsit si invatatura ortodoxa dar per total putem spune ca a figurat a fi o emisiune pro parintele Arsenie Boca.

Pro, pro, dar decat asa un pro, mai bine lipsa. La un moment dat realizatoarea i-a intrebat direct pe invitati daca in general exista minuni. Iar concluzia la care s-a ajuns a fost: NU EXISTA ... A fost intrebat la final de chestia asta si parintele Necula, care inasa ca de obicei a tot plimbat verbul prin fraze pana cand a inteles fiecare ce vrea.

Totusi la un moment dat Pr. Conf. Univ. Dr a reusit sa transmita in cadrul emisiunii si un mesaj destul de clar. Anume ca pana acum n-a fost canonizat nici unul dintre marii duhovnici pe motiv de ... Elie Wiesel, organizatie care mereu sarea in sus cum ca respectivii erau legionari sau cel puțin simpatizanti. Dar deoarece s-a dovedit indelung ca parintele Arsenie Boca n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, la anul pe vremea asta s-ar putea sa vorbim deja despre SFANTUL ARSENIE BOCA.

Eu inasa intreb: de ce organizatiile evreiesti fac agenda Sinodului BOR? De ce Ortodoxia trebuie mai intai sa primeasca acceptul acelora? De ce trebuie sa se “demonstreze” mai intai ca cineva n-a fost nici verde, nici

nationalist si nici de dreapta, pentru a se permite trecerea sa in Sinaxare?

Dar oare parintele Arsenie Boca chiar n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta?

Iata ce putem citi de exemplu la [Minunea prin care a luat nastere Miscarea Legionara. Marii duhovnici ai Romaniei despre legionari si Capitan:](#)

Parintele Arsenie Boca despre sfintenia Miscarii si a lui Corneliu Codreanu

„Am fost tinut la securitate sase saptamani. Cu parintele Arsenie discutam numai cand ne gaseam singuri. Restul timpului fie ca ascultam discutiile din camera, fie ca ma duceam cu gandul departe.

Intr-o zi se intampla sa ramanem amandoi in camera. Parintele Arsenie atunci imi spune:

„Daca ar fi trait Capitanul ce lucruri frumoase am fi facut noi...”. Altadata imi spune: „Sa stii ca Legiunea nu va invinge pana nu se va completa numarul de legionari in cer”. Asta ar insemna sa moara toate generatiile din 1927 pana in 2000. Ar trebui sa treaca 60-80 de ani. Ar insemna sa nu mai traiasca nici un legionar din zilele noastre.

„Dumnezeu va avea grija sa ramana si samanta pe pamant”, imi raspunde parintele Arsenie. A fost ultima discutie cu parintele Arsenie. Pe mine m-au luat si m-au dus la Penitenciar. M-au bagat singur intr-o celula la etajul trei, complet izolat de ceilalti legionari. (**Fragment din manuscrisul lui Mircea Puscasu, fost detinut politic, legionar**).

Ion Gavrilă Ogoranu in „Brazii se frang, dar nu se indoiesc”, vol. 3, reda marturisirea facuta de mitropolitul **Antonie Plamadeala** chiar langa crucea de la manastirea Sambata:

„Marturisesc acum, lucru ce nu l-am facut niciodata, urmatoarea intamplare: eram prin 1947 in chilia parintelui **Arsenie**, care se dezbracase pana la brau sa se spele; pe pieptul parintelui atarna o cruce care avea si o garda legionara pe ea. M-am speriat si l-am intrebat:

– Parinte, nu ti-e teama sa porti un asemenea obiect primejdios?¶– O am de la Corneliu Codreanu, el mi-a daruit-o”..¹⁸

Duplicitatea sfinției sale, lauda comuniștilor (și mai ales a evreilor) pot fi recunoscute de departe, chiar din celebra sa autobiografie, dată securității la Râmnicu Vâlcea:

Colegi la școală am avut de toate soiurile și neamurile. Aveam, la alți profesori, pe unul Vulpescu; ăsta era comunist, purta cravată roșie, însă discuții n-am avut împreună niciodată. Aveam coleg de clasă pe un evreu Ițhoc Steinberg - eram prieteni. Îi spuneam câteodată: Măi Steinberg, tu ești evreu și eu creștin, deci ar fi să fim unul împotriva altuia. Eu însă am să fiu mai bun ca tine și tu n-ai să te poți supăra pe mine, dacă în felul acesta te voi concura în viață. [prietenie prin concurență, probabil că... în smerenie. Interesant reper de depășire în lucrarea lăuntrică – n.n.]

Mai pe urmă, când am citit Biblia, am văzut că ultima misiune mondială e a evreilor, eventual a unei idei a evreilor. [se vede că Părintele ori credea în mesianismul evreiesc, ori spunea așa din lingușeală, ca să scape basma curată că nu este legionar, fiindcă declarația era făcută în 1945 și are o vădită tentă de manipulare politică, pentru a fi politic corect în viziunea comunistă – n.n.]¹⁹

Poate de la prietenia cu Ițhoc Steinberg a început relația de colaborare cu evreii comuniști (care i-au adus atâta prosperitate în regimul comunist și supraveghere de apărarea de calomniatori) și relațiile sfinției sale de mare apropiere cu cei care formează azi Institutul National pentru Studierea Holocaustului din Romania “Elie Wiesel”. De aici se pune la cale, poate, și cadrul pentru siguranța unei viitoare canonizări, la care participă azi cu mare intensitate printr-o campanie de presă ucenici, ecumeniști, mass-media, puterea politică care vrea să se asigure prin convingerea opiniei publice de siguranța faptului că favoritul lor (calul troian al ecumenismului și spiritualității păgâne new age) nu a fost legionar,

¹⁸ <<https://saccsiv.wordpress.com/2014/12/25/aseara-la-romania-tv-pr-conf-univ-dr-constantin-necula-a-zis-cam-asa-pana-acum-elie-wiesel-s-a-opus-dar-deoarece-s-a-demonstrat-ca-parintele-arsenie-boca-n-a-fost-nici-verde-nici-nationalist-si/>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015.

¹⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005 , p. 11-13.

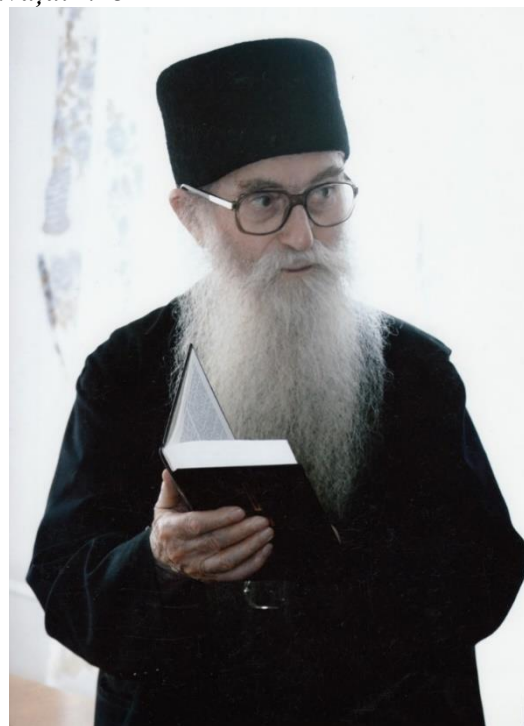
	<p>deși martir, prooroc și cuvios făcător de minuni Ortodox. Unul din marii combatanți pe acest front este și domnul Florian Bichir, autorul notelor, comentariilor și interpretărilor tendențioase la adresa celor lămurii și alertați de lucrarea vicleană a Părintelui Arsenie Boca și manipulatorul dosarelor aflate în arhiva securității ale Părintelui Arsenie Boca. Acesta este un mare partizan al ideii că ortodoxii ar face bine să fie și masoni și că masoneria este o organizație de binefacere creștină, un mare sprijin al Ortodoxiei, care este aprobată și iubită de Biserica Ortodoxă²⁰. Probabil că și domnia sa este mason și așa își poate adormi conștiința, iar canonizarea Părintelui Arsenie Boca este ordonată de Marile Lojă și plănuită de mult, fiindcă ei fac planuri pe sute de ani, nu se hotărăsc spontan după popor, ci hotărăsc poporul să se manifeste spontan în manipularea lui bine regizată și bine deghizată.</p>	
<p>Studii</p>	<p>Studiile le-a făcut îndreptate spre teologie din conjunctură financiară, fără pasiune, având ca mobil principal să ajungă celebru și apreciat ca erudit. Teologia (singura la care a avut acces, când a văzut că nu poate suporta cheltuielile pentru a se face aviator), a studiat-o superficial datorită preocupării de a domina mintea celorlalți prin tehnici yoga (concretizată prin ore în șir petrecute în fața oglinzii) și de a experimenta stăpânirea de sine a voinței prin metodele altor religii (devenind cu totul necunoscător al lucrării launtrice Ortodoxe care se bazează pe smerita ascultare). Roadele acestei superficialități se regăsesc în proasta înțelegere a dogmaticii (evidentă pe tot parcursul scrierilor sale) și în combaterea cu numele a unor erezii, dar apoi, imediat, propovăduindu-le înțeleșurile ca fiind adevărate. Studiul la Bele-arte i-au adâncit înclinarea către cultura și gândirea apuseană, pe care deja o avea însământată prin educația tatălui și lecturile din filozofi, antropozofi și eretici. Studiile precare de anatomie (întrerupte de grevele studentești), în vederea picturii l-au făcut să nu se priceapă la redarea în pictură a corpului omenesc, în schimb să-și dea aere de</p>	<p>De mic copil a fost educat creștinește, fiind premiant și alegând el însuși poezii creștine pentru a le memora. Părinții săi fiind înstăriți au plătit cei mai buni profesori pentru a-l educa. Dar el însuși a ales, chiar de la vârsta de 5-6 ani ca mare învățător suferința din dragoste pentru aproapele și de aici pentru Hristos, preferând să ascundă de tatăl său că fusese bătut de un copil, ca să nu-l facă pe bătaș să sufere. Scopul sfinției sale de a intra în călugărie a fost să rabde suferința pentru Hristos și să învețe cum să dobândească ascultarea. De aceea i-a dăruit Dumnezeu, ca pe lângă absolvirea în 1932 a școlii de Arte și Meserii din București, să fie părtaș la marea Universitate din Aiud, unde erau profesori cei mai înțelepți oameni din România și se formau ucenici în dragostea de Hristos și neam. De câte ori mergea în vreo Mănăstire, fără să o caute, era recunoscut ca un om cult și îl puneau în ascultări cărturărești, inclusiv de profesor la seminar. La început inteligența sa profundă ce era imediat recunoscută, i-a fost chiar piedică pentru a fi primit în Frâșinei, fiind respins de starețul de atunci, deși sfinția sa ar fi voit să fie tratat ca cel mai umil frate fără carte, având o nebulie sfântă de a</p>

²⁰ <http://www.evz.ro/sunt-mandru-ca-sunt-mason-sunt-mandru-ca-sunt-roman-sunt-mandru-ca-sunt-mason-roman.html>>, luni, 5 octombrie 2015

mare cunoscător al medicinei, fiziologiei femeii și geneticii. Aceasta, asociată cu disprețul față de iconarii din Sfântul Munte, (și cercetarea iconarilor ruși doar pentru a învăța tehnica „cicanca” iar nu felul cum să picteze Ortodox) l-au făcut să zugrăvească tablouri foarte asemănătoare cu benzile desenate americane și cu pictura muncitorească sovietică. În plus, necunoașterea teologiei icoanei și concepțiile apusene despre tablourile religioase, asociată cu tehnica privirii în oglindă și autoadmirația de sine scăldată în vedenii demonice, l-au făcut să ajungă a picta hule eretice hidoase atât din punct de vedere al înțelesurilor cât și din punct de vedere al esteticii. Rezultatele la învățătură erau slabe, confirmând încă o dată superficialitatea înțelegerii sfinției sale, evidentă și din scrieri și picturi. Lucrul a fost sesizat și de colegii sfinției sale: *Într-o notă informativă din data de 4 februarie 1964, agentul „Nicoară Iulian” din Sibiu, informa Securitatea Statului că: „am cunoscut pe Boca Zian pe timpul cât era student la teologie. Era un student cu purtări bune, modest și sărac. **La studii era printre studenții mijlocii. Nu s-a impus prin nimic deosebit nici în fața profesorilor și nici în fața colegilor săi. Alături de studiile obișnuite se ocupa și cu desenul și încercări de pictură**”* [de unde atunci ideea că era un mare pictor? Este un zvon lansat de ucenicii care au primit prin ochi morbul ochilor sfinției sale și, din această cauză, și-au vătămat vederea— n.n.]¹¹⁵ 63 *Părintele Teodor Bodogae, fiind colegul său de bancă la Academia Teologică, a lăsat o mărturie importantă despre felul de a fi al studentului Zian Boca: „cu toate că am șezut alături, pe aceeași bancă, vreme de patru ani, pe când făceam studiile de Teologie la Sibiu, totuși n-am ajuns să-i pot cunoaște toate adâncurile sufletului. Rețin totuși câteva aspecte pe care le socot concludente [...] firea sa puțin sociabilă, retrasă, introvertită. [vedeți cum se confirmă complexarea și disprețul? Un om smerit nu se observă când este de față, dar își lipsește când nu este prezent. Părintele Arsenie Boca se făcea evident și prin introvertire și prin exagerările ascetice, de tip hindus. Ce diferență față de caracterul delicat și ascuns al Sfinților, care nu vor să fie*

răbda ocările pentru Hristos. Sensibilitatea și înțelegerea dobândite din suferință și ascultare l-au făcut să sculpteze în atelierele Institutului Biblic după canoanele Ortodoxiei, cu multă delicatețe astfel că sculpturile lui erau dorite de mulți pentru bunul lor gust. Deși cu multă carte, ghidându-se mai ales după Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, având o profundă în gândire patristică, își ascundea acestea și aprecia pe oamenii fără carte și virtuoși, dându-i ca pildă altora, întocmai ca Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare.

5. *I-a zis un oarecare, fericitului Arsenie: “Cum noi din atâta învățătură și înțelepciune, nimic nu avem, iar acești țărani și egipteni au dobândit atâtea fapte bune?” Zisa avva Arsenie: “Noi din învățătura lumii nimic nu avem, iar acești țărani și egipteni, din ostenele lor au dobândit fapte bune”.¹³ 6. *L-a întrebat odată avva Arsenie pe un bătrân egiptean pentru gândurile sale iar al-
tul văzând aceasta, i-a zis: “Avvo Arsenie, cum atâta învățătură latinească și elinească având, întrebi pe acest țaran pentru gândurile tale?” Iar el a zis către dânsul: “Învățătura latinească o am eu cu adevărat, dar alfabetul acestui țaran încă nu l-am învățat”.¹³²⁴**

²⁴ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 1-6.

observați sau să jeneze cu ce dăruiesc ei lui Dumnezeu – n.n.] *Vacanțele le petrecea adeseori, la o rudenie a sa [la vărul său Vasile Crucin, director de școală și învățător în Buteni, Arad, n.n.]. Ne-a impresionat tăria cu care răbda frigul, fiind îmbrăcat adeseori în îmbrăcăminte redusă* [lucru vizibil și la șamani. Este specific celor ce au lucrare lăuntrică trupească, care prin invocarea duhurilor, forțarea glandelor și înșelarea ce mimează lucrarea inimii, li se înfierbântă sângele și li se dereglează reglarea termică și sensibilitatea, ne mai simțind frigul. Vedeți cărțile *Despre Înșelare și Experiențe ascetice* ale Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov – n.n.] . *Tot astfel abținerea de la bucate mai grele, renunțând regulat la «porția» de carne din institut.* [post nu numai ca să fie văzut, să se hrănească din urechi, din laudele șoptite și din ochii colegilor, dar este și comun cu al veganilor, având concepții greșite, necanonice, despre carne.– n.n.]

Nu l-a pasionat prea mult studiul limbilor străine. [de unde ideea că e părtaș la tâlcuirea Filocaliei? – n.n.] *Cunoștea totuși bine limba franceză și citea cu aviditate studii de psihologie, de caracterologie, de grafologie, căutând să se adâncească în descifrarea taințelor sufletului.* [vedeți, dacă în nici în copilărie, nici în liceu, nici în facultatea de Teologie nu a iubit și studiat Sfinții Părinți, atunci când? La Sfântul Munte nu a avut timp în 66 de zile, decât a copia câteva manuscrise. Ce a mai dactilografiat după Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, pentru puțin timp, dar nu s-a folosit căci nu a vrut să facă din Prislop laborator filocalic, ci a vrut să fie împreună cu stareța lui. Iar după ce a venit misiunea peste el și se simțea centrul atenției lumii, nici timp, nici chef nu mai avea, crezându-se el însuși un mare învățător ce trebuia să scrie „Cărarea Împărăției” un exemplu de carte insipidă, disprețuitoare și mincinoasă, dar de faimă internațională, datorită prejudecății și nu judecății reale a celor ce le-a scris – n.n.] *A iubit de mic desenul, sculptura și mai ales pictura. îmi amintesc și acum (1990, n.n.) de ușurința cu care interpreta la flaut compoziții destul de pretențioase* 116. De asemenea, fă-

cea parte din „Reuniunea de Muzică Gheorghe Dima” din Sibiu, condusă de dirijorul N. Oancea.²¹

Observăm înclinația pasionată a sfinției sale spre studiile ce îi puteau aduce faima, care aveau tangență cu ocultismul (marea lui preocupare de a se domina pe sine și pe alții prin metodele păgâne și eretice, părute științifice și savante) și spre muzică (rampa de lansare pentru a fi admirat de ceilalți și de fete).

Vedem, descris cu multă atenție de fostul lui coleg de bancă caracterul său complexat și timid (acest cunoscut al preacuvioșiei sale, colocatar și în camera de la căminul studențesc, este una din primele victime experimentale pe care Părintele Arsenie Boca a aplicat studiile sfinției sale de hipnoză de tip yoga și l-a făcut mare admirator al său, pe toată viața. Părintele Profesor Teodor Bodogae atât de mult a fost fermecat de pictorul de la Drăgănescu încât, după moarte i-a compus un panegiric consistent și i-a lăudat pictura prin niște cuvinte total nepotrivite, deși a fost un distins profesor de teologie, vădind ori lipsa de cunoaștere iconografică – atât estetică cât și teologică, lucru de mirare la sfinția sa – ori, mult mai sigur, dovada certă a subiectivismul provenit din robirea minții prin hipnoză).

Descifrăm printre rânduri, în legătură cu studiile Părintelui Arsenie Boca: pe de o parte, că nu ar fi putut ajuta la tâlcuirea Filocaliei (necunoscând limbi străine) și, pe de alta, că preocupările sfinției sale erau mai mult către acele științe mai apropiate de ocultism, marea lui pasiune ce l-a marcat toată viața:

Ocultismul sau esoterismul este falsa știință cultivată de mințile înfierbântate, prin care ocultii spun că posedă un simț superior celor obișnuite, și prin care ei ajung să cunoască rădăcinile adevărurilor. În realitate, nu este decât o înșelăciune a diavolului, care a înșelat pe oameni sub diferite forme ale idolatriei, spiritismului și altor practici, pornind de la anumite realități fizice și psihice, pentru ca pe temeiul unui adevăr parțial, să ducă la o rătăcire și mai mare a minciunii înșelătoare. Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de bise-

²¹ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 63-78, 122-127.

rică. Orice nume ar purta el, trebuie demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă.

În vechime oamenii învățați se numeau magi (Fac. 4, 8; Matei 21,1), însă cu timpul au fost umbriți de magii falși, vrăjitori, șarlatani și înșelători, încât astăzi prin magie se înțelege totalitatea mijloacelor oculte de a lucra misterios în sânul naturii, și de a supune spiritele nevăzute, ba chiar folosindu-se de numele lui Dumnezeu la comanda vrăjitorului ca să facă lucruri supranaturale, neobișnuite. Magia prin care se face binele vicleșugului, se numește magie albă, iar cea prin care se face răul se numește magie neagră. În realitate este o aceeași lucrare drăcească, prin care diavolul se pune în slujba omului vândut lui, pentru ca apoi acest om și cei care apelează la serviciile lui, fără ca să se spovedească pentru aceasta, să-i aparțină cu totul în muncile veșnice (Ex. 7,11-12 și 22, 8-18; II Tim. 3, 8; Luca 10,18; Apoc. 12, 8-10).

Magia care lucrează asupra minții oamenilor prin numere, adică numere cabalistice, prin care se pretinde că ar reprezenta lucruri ascunse, pe care le descifrează numai magul, se numește magie cabalistică. Magia care se folosește de elementele naturale, geologice și chimice ca pietre diferite, ape și soluții cu diferite amestecături se numește alchimie. Toate aceste fiind creațiuni ale înșelăciunii, ele se osândesc aspru (VI ec. 61,65).²²

Iată ce ne învață chiar despre muzica bisericească Patericul. Să ne îngrozim, cu atât mai mult, de aplecarea Părintelui Arsenie Boca spre flaut și pian, care nici măcar nu a avut vreo legătură cu Biserica, ci doar legături cu fetele pe care le curta:

Avva Pamvo l-a trimis pe ucenicul său ca să vândă rucodelia sa. Și făcând șaisprezece zile (după cum ne spunea nouă), noaptea dormea în tinda bisericii sfântului apostol Marcu; și vedea slujba bisericii, ba încă a învățat și câteva tropare. Deci, la întoarcere i-a zis lui bătrânul: „Te văd, fiule, tulburat. Nu cumva vreo ispită ți s-a întâmplat în cetate?” Răspuns-a fratele: „Cu adevărat, avvo, întru lenevire ne cheltuim zilele noastre în pustia

²² Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

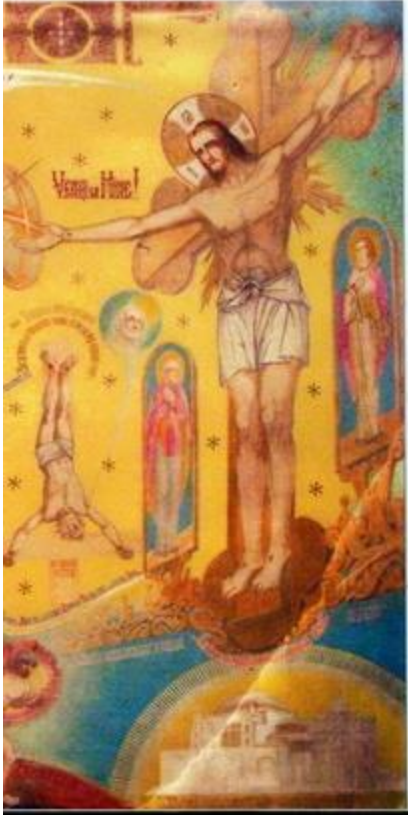

aceasta și nici canoane, nici tropare nu cântăm. Mergând la Alexandria, am văzut cetele bisericii cum cântă și m-am întristat că nu cântăm și noi canoanele și troparele”. I-a zis lui bătrânul: „Amar nouă, fiule, că au ajuns zilele în care vor lăsa călugării hrana cea tare, cea zisă prin Sfântul Duh, și vor urma cântărilor și glasurilor, căci, ce umilință și ce lacrimi se nasc din tropare? Când stă cineva în biserică sau în chilie și își înalță glasul său ca neputincioșii. Că dacă înaintea lui Dumnezeu stăm, suntem datori să stăm cu multă umilință și nu cu răspândire, că n-au ieșit călugării în pustia aceasta ca să stea înaintea lui Dumnezeu, să se răspândească și să cânte cântări cu viers, să pună glasurile la rânduială cu meșteșug, să-și clatine mâinile, și să-și târască picioarele, ci suntem datori cu frica lui Dumnezeu și cu cutremur, cu lacrimi și suspin, cu glas evlavios, umilit, măsurat și smerit să aducem lui Dumnezeu rugăciune. Că iată îți zic ție, fiule, vor veni zile când vor uita creștinii cărțile Sfintelor Evanghelii și ale sfinților apostoli și ale dumnezeieștilor prooroci, disprețuind Sfintele Scripturi și scriind tropare și cuvinte elinești. Și se va revărsa mintea la acestea, iar de la acelea se va depărta. Pentru aceasta părinții noștri au zis: «Cei ce sunt în pustia aceasta, să nu scrie viețile și cuvintele părinților pe pergament, ci pe hârtii, că va să șteargă neamul cel de pe urmă viețile părinților și să scrie după voia lor, fiindcă mare este necazul ce va să vină»”. Și i-a zis lui fratele: „Așadar, se vor schimba obiceiurile și așezămintele creștinilor și nu vor fi preoți în biserică să facă acestea?” Și a zis bătrânul: „În astfel de vremuri se va răci dragostea multora și va fi necaz mult. Năpădirile păgânilor și pornirile noroadelor, neastâmpărul împăraților, desfătarea preoților, lenevirea călugărilor. Vor fi egumeni nebăgând seamă de mântuirea lor și de a turmei, osârdnici toți și silitori la mese și gălcevitori, leneși la rugăciuni dar grabnici la clevetiri, gata spre a osândi viețile bătrânilor și cuvintele lor, nici urmându-le nici auzindu-le, ci mai vârtos ocărându-le și zicând: «De am fi fost și noi în zilele lor, ne-am fi nevoit și noi». Iar episcopii în zilele acelea se vor sfii de fețele celor puternici, judecând judecăți cu daruri, nepărtinind pe cel sărac la judecată, necăjind pe văduve și pe

sărmani chinuindu-i. Va intra încă și în norod necredință, curvie, urâciune, vrajbă, zavistie, întărâtări, furțișaguri și beție”. Și a zis fratele: „Ce va face cineva în vremile și anii aceia?” Și a zis bătrânul: „Fiule, în acele zile, cel ce își va mântui sufletul său mare se va chema în Împărăția Cerului”.³⁰

VI. Din Everghetinos

Un frate l-a întrebat pe avva Siluan: „Ce să fac avvo pentru a câștiga umilința?” Că sunt foarte ispitit de trândăvie, somn și de dormitare. Apoi când mă scol din somn, mă lupt foarte la cântarea psalmilor și nu pot birui dormitarea, nici psalmi nu zic fără de glas”. Și i-a răspuns lui bătrânul: „Fiule, a zice tu psalmii cu glas, întâi este mândrie, căci ți se pare că tu cânti, iar fratele tău nu cântă. Al doilea, îți împietrește inima și nu te lasă să te umilești. Deci, de voiești umilința, lasă cântarea. Și când stai făcându-ți rugăciunile tale, să caute mintea ta puterea stihului și să socotești că stai înaintea lui Dumnezeu, a Celui ce încearcă inimile și rărunchii. Iar când te scoli din somn, mai înainte de toate, slăvească gura ta pe Dumnezeu; apoi citește Crezul și Tatăl nostru. După aceea, începe-ți canonul tău, încet, suspinând și aducându-ți aminte de păcatele tale și de chinul în care va să te muncești”. Zis-a fratele: „Eu, avvo, de când m-am călugărit, slujba canonului și ceasurile, după rânduiala celor opt glasuri o cânt”. A răspuns bătrânul: „Pentru aceasta umilința și plânsul fuge de la tine. Pune în minte pe părinții cei mari, cum ei nefiind slujitori bisericești și nici glasuri și nici tropare știind, fără numai puțini psalmi, ca niște luminători în lume au strălucit; precum au fost avva Pavel cel simplu, avva Pamvo, avva Apollo și ceilalți purtători de Dumnezeu părinți, care și morți au înviat, mari puteri având și stăpânirea cea asupra dracilor au primit-o. Nu cu cântări, tropare și glasuri, ci cu rugăciunea cea cu inima zdrobită și cu post, prin care și frica lui Dumnezeu în inimă crește neconținut, plânsul se întărește, și de tot păcatul curățește pe om iar mintea mai albă decât zăpada o face. Apoi cântarea, pe mulți la cele mai de jos ale pământului i-a pogorât, nu numai mireni, ci și pe preoți, în curvie și în alte patimi de rușine i-a prăpăștuit. Deci cântarea este a mirenilor! căci pen-

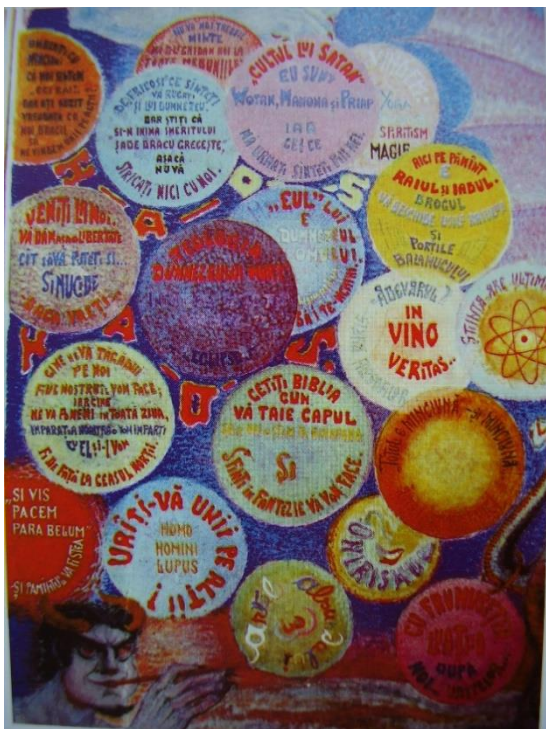
	<p>tru aceasta și norodul se adaugă prin biserici. Pune înainte, fiule, câte cete sunt în Cer și nu este scris despre vreuna dintre ele, că cu cele opt glasuri cântă; ci o ceată cântă neîncetat; «Aliluia!» Alta: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot», alta: «Bine este cuvântată slava Domnului din locul și din casa Sa». Tu dar, fiule, urmează părinților, de voiești să câștigi umilință în vremea rugăciunii, păzind mintea, pe cât poți, nerăspândită. Iubește smerenia lui Hristos și oriunde mergi, nu te arăta isteț și dascăl, ci ca un prost și ucenic, iar Dumnezeu îți va da umilință!”²²²³</p>	
<p>Producții artistice</p>	<p>Comentariile despre pregătirea artistică și teologică le puteți citi mai sus. Iată și o pildă evidentă:</p> <p>Uitați-vă fără prejudecată ce pictură butucănoasă, urâtă și necanonică: un fals Mântuitor semirăstignit, vând o față arsenică (dreptunghiulară și pierdută în amețeala reveriei amestecate cu beția slavei deșarte), un trup athletic, dar grosolan și strâmbat la degetele de la picioare (nu cum a fost în realitate: nepătimăș, gingaș, subțiat de post și <i>Psa 44:3 Împodobit cu frumusețea mai mult decât fiii oamenilor; revărsatu-s-a har pe buzele tale. Pentru aceasta te-a binecuvântat pe tine</i></p>	<p>V-am atașat o fotografie a crucii sfinției sale de călugărie.</p> <p>Vă rog să observați cu câtă delicatețe a realizat trupul duhovnicesc al Mântuitorului, după canoanele Ortodoxiei, arătând că este șarpele de aramă și împăratul slavei, răstignit, deasupra craniului strămoșului Adam, pentru a-l spăla și vindeca prin Sângele Său. Cu ochii noștri am văzut un desen al unui craniu desenat cu mare delicatețe a amănuntelor, dat ucenicilor sfinției sale pentru a avea pomenirea morții. Și acum îmi pare rău că nu l-am fotografiat pentru a rememora impresia</p>

²³ *Patericul...*, Pentru Avva Pamvo, 15; Din Everghetinos 1.

Dumnezeu, în veac.) desprins din cuie mai înainte de vreme, pironit la încheieturi, nu în palme cum ne învață Sfânta Scriptură și Sfințele Icoane (zicem și noi ca și Toma Ioan 20:25 *Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.* că Părintele Arsenie Boca l-a pictat pe Hristos și nu pe antihrist cu mâinile Maicii Zamfira – ce avea urmele tăieturilor cu lama la încheieturile mâinilor, de pe urma tentativelor de sinucidere) și chemând pe toată lumea la ecumenismul prezentat ca un soare luminos (reprezentat de unirea între Vatican și Constantinopol), deasupra căruia este pictat.

Hidoșenii și erezii, sau cum le numește Pidalionul GROZĂVII NEASEMĂNATE.

Iată, de pildă, o pictură care ar sta foarte bine într-un bălci, dar nu într-o Sfântă Biserică Ortodoxă:

Noi știm că Părintele Arsenie Boca a pictat caricatura de mai sus, dar nu vedem unde este artistul, atât de apreciat de marii lui profesori (poate cu ironie, de care nu și-a dat sfinția sa seama, fiind îndrăgostit de sine, până la extaz), cum se laudă ucenicii sfinției sale. Unde este Michelangelo al României, dacă Drăgănescu este Capela Sixtină?

Dacă n-ar fi fost faima de Sfânt, care îi duce pe oameni la prejudecăți ce le anihilează discernământul gustului artistic, și procedeele

de delicatețe a stării de jertfă prin moarte, pe care ne-a produs-o acel desen al sfinției sale. În schimb am găsit pe net un altul, mai puțin detaliat:

Era un mare artist, dar care a renunțat la cariera sa de dragul pictării Icoanei lui Hristos în minți și sculptării sufletului prin îndepărtarea patimilor, ca duhovnic al iubirii. Atât de smerit era în privința talentului său artistic, încât, comparând cu sine, a declarat chiar că Părintele Arsenie Boca este un mare pictor. Sfinția știa să găsească și calități, chiar unde lipseau, doar că să nu fie mustrarea prea aspră spre îndreptarea ucenicilor pasionați de pictorul de la Drăgănescu.

	<p>de hipnoză prin care sfinția sa paraliza gândirea ucenicilor să-i facă să declare așezământul de la Drăgănescu o capelă sixtină, mai de preț ca frumusețe artistică decât cea din Vatican (până acolo că i-au făcut și acatist, singurul așezământ cu rânduială de rugăciune în afară de Sfântul Mormânt), toți s-ar fi îngrozit de picturile stângace și de prost gust ale sfinției sale. Drăgănescu poate fi comparat ca un așezământ similar cu Capela Sixtină din punct de vedere al propagandei pentru papă și al pornografiilor hulitoare, dar din punct de vedere strict tehnic, comparația cu Michelangelo este grotescă, vrednică de „Urzica” sau orice altă publicație satirică de joasă calitate.</p>	
<p>Caracterizarea pe care le-o dau proprii lor ucenici</p>	<p>Ucenicii sfinției sale, întotdeauna, folosesc metafore nepotrivite, contrare realității, înflorite și exagerate când este vorba de a-l descrie: <i>cel mai mare duhovnic român al secolului XX</i>²⁵ <i>Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.</i>²⁶ Această frază este foarte sugestivă despre aerul care îl respira și îl transmitea Părintele Arsenie Boca prin ochi, la cei care îl priveau fără pază. Toate sunt afirmații contrazise de viața și învățăturile sfinției sale și neaprobate de Sfântul Sinod. Ele sunt declarații exagerate ale unor ucenici ce vădesc a fi primit o proastă influență tocmai de la centrarea pe sine și înlocuirea cu sine (a lui Hristos) în mintea dascălului lor.</p>	<p><i>Unul dintre cei mai importanți duhovnici ai Ortodoxiei</i>²⁷ Deși cu o viață virtuoză și cu învățătura Ortodoxă nealterată (astfel că este un model pentru orice creștin), ucenicii sfinției sale, după cum au fost învățați de dascălul lor, nu au îndrăznit să treacă peste Sfântul Sinod și să-l proclame Sfânt. Aceasta spune multe despre cumintenia lor și a sfinției sale.</p>

²⁵ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii>, joi, 24 septembrie 2015.

²⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop loțțitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

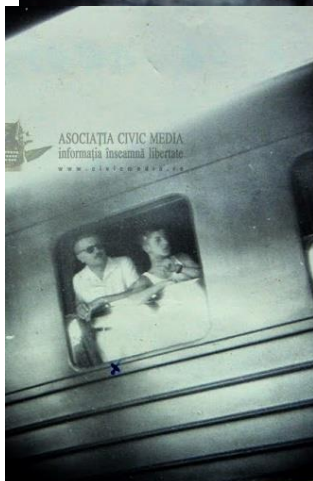
²⁷ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Papacioc>, vineri, 25 septembrie 2015.

Arestări	<p>17.07.-30.07. (13 zile) 1945 București. 14.05.1948 schingiuit o 1 lună și ½? Unde, de către cine? Nu ni se spune. Este oare o invenție sau nu se știe unde a fost arestat? După cât de paranormal se desfășurau anchetele, credem că este o invenție. 16.01.1951-19.03.1952 (14 luni și 3 zile), la canal. 20.09.1955-07.04.1956 (6 luni și 18 zile) Timișoara, Jilava, Oradea.</p>	<p>1941 – a fost arestat și condamnat, sub regimul mareșalului Ion Antonescu, pentru apartenență la mișcarea legionară. 1946 – este eliberat din închisoare și se călugărește. (5 ani) 1958 – este arestat din nou, pentru ca făcea parte din "Rugul Aprins". Condamnat la 20 de ani muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la Închisoarea Aiud. (6 ani)</p>
Perioade	<p>Detenție totală 22 luni și 18 zile (mai puțin de 2 ani), din care:</p> <ul style="list-style-type: none"> - La canal (regim diferențiat): 14 luni și 3 zile (majoritatea timpului); - La închisorile București, Jilava, Timișoara, Oradea: 8 luni și 15 zile, din care schingiuit? doar 1,5 luni. 	<p>Detenție totală 14 ani, din care:</p> <ul style="list-style-type: none"> - De la Mănăstirea Slatina a fost arestat și dus la Suceava, ținut în anchetă nouăzeci de zile, bătut și chinuit pentru acuzații fără nici un suport real. - La Aiud, unde a avut loc cea mai grea reeducare, față de care toate închisorile din România, pot fi considerate ca floare la ureche, singura concurentă fiind doar Piteștiul. De aceea nici nu se poate ține evidența suferințelor sufletești și trupești prin care a trecut Părintele Arsenie Papacioc. După cum mărturisește sfinția sa de mai multe ori și-a văzut propria moarte foarte aproape, iar o dată a și „trăit-o pe viu”.
Pușcării	<p>Canal, București, Jilava, Timișoara, Oradea. Numai denumirile închisorilor și arată diferența în suferință. Nu tu Pitești, nu tu Gherla, nu tu Aiud. Sărmanul, bine că a scăpat, cu așa puțină suferință. Dar de unde această faimă că a suferit foarte mult de la comuniști și că a fost martirizat prin închisori și la Canal? În timp ce Părintele Arsenie Papacioc și toți preoții râvnitori pentru Ortodoxie, fără compromisuri, au suferit la Aiud și în alte temnițe până în 1964, Părintele Arsenie Boca (ne mai fiind arestat din 1956, datorită compromisurilor, hipnozei și lepădării de călugărie și preoție) viețuia degajat, cu mâinile în buzunare, ba plimbându-se fericit cu stăpâna inimii lui, Maica Zamfira, (prin București sau la munte), ba petrecând în discuții interesante cu prietenii săi, având ca fotografii personale pe cei din securitate (ce aveau grijă să-i asigure, ca bonus, și un renume bun în fața statului: că nu încalcă convenția cu noua orânduire. Dar în felul acesta puteau să și vâneze, prin sfinția sa, pe cei ce aveau preocupări religioase deviante, sau să controleze pe cei ce le raportau întâlnirea cu preacuvioșia sa, dacă relatau corect sau nu cele discutate):</p>	<p>Aiud un cuvânt ce spune tot: Greco-catolicii de acolo l-au blestemat, fiindcă aici a fost o reeducare mai grea decât la Pitești, după cum spun cei ce au trecut și printr-una și prin alta: Blestemul Aiudului</p> <p>Aiudule, Aiudule, Temnita crunta, Fa-te zaludule Piatra marunta.</p> <p>Focul mance-te Ca nu te saturi. Mereu vrei scancete Si bei oftaturi.</p> <p>Vantul destrama-te Ca nu-ti ajunge - si'n marea-ti foamete - mereu vrei sange.</p> <p>Apele faca-te Ape ca ele, Lacrimi din lacate Plans de zabrele.</p>

Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[și] comportat într-un mod corespunzător cu el. [...]

Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate.”²⁸

Grindina 'ndoaie-te
Spele-te ploaie,
Lanturi si geamate
Sa ti le'nmoaie.

Aiudule, Aiudule
Fiara nauca,
Face-te-ai crudule
Scrum si naluca.

Radu Gyr³¹

Părintele Arsenie Boca a fugit de el prin compromis, hipnoză și lepădare de preoție și călugărie.

Părintele Arsenie Papacioc, însă, l-a binecuvântat. Numai aceasta și spune multe despre sfinția sa:

Dar nu numai că a supraviețuit, dar simțea celula cer, și nicidecum dure-re. „Secretul ăsta era: prezența lui Dumnezeu continuă, știind pentru ce suferi. Asta ca o scuză materială, ca un autodialog, ca să zic așa, dar lucrul acesta nu se raționaliza: trăiam pe Dumnezeu, eram în cer. Nu puteai face teatru acolo; în foc, nu poți să spui: mai așa sau așa; e foc, arzi pe toate părțile fără să te mistui. Sau te mistui încet, încet... Lucru foarte greu de înțeles și de prezentat: simțeam că e un har foarte ascuns, care pălea sabia dușmanului, ceea ce m-a făcut să spun: „Dumnezeu dă formă clipelor istoriei!” Acesta era un semn pe care poate nu l-ar înțelege lumea. Descopereai frumusețea și Dumnezeul din om, descopereai lucrurile acestea – simț de mare finețe, care există în om când ești prezent. Dacă nu ești prezent, cazii, ești vândut. Nu aveai ce să cedezi, nu ne jucam cu viața. Aici, la Aiud, nu se mai puneau problema Mișcării Legionare, voiau să ne dărâme complet din credința în Hristos. Acesta a fost obiectivul lor mai înalt decât celălalt”.

De aceea Părintele contracara tot cu rugăciunea, pentru că de ea se temeau cel mai tare. Este binecunoscut curajul Părintelui Arsenie atunci când spovedea prin morse pe

²⁸ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalului-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atenția-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

³¹ <<http://www.crestinortodox.ro/poezie-ortodoxa/radu-gyr/radu-gyr-blestemul-aiudului-71392.html>>, miercuri, 30 septembrie 2015

Vă reamintim că în același timp foarte mulți preoți și călugări evlavioși și cu adevărat mărturisitori ai Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române erau închiși, torturați, înjosiți, ispitiți și ei să se lepede de preoție și călugărie, dar nu se învoiau cu minciuna, dar sunt și astăzi calomniați ca legionari și naționaliști, neputând fi propuși pentru canonizare, ca să nu se înceapă vreo prigoană fățișă din partea oficialităților.

Pentru a vedea care a fost regimul Părintelui Arsenie Boca în închisoare vă redăm o mică istorisire foarte sugestivă:

În întâmplarea de mai jos nu știm de ce să ne mirăm mai mult:

- de lăcomia pântecelui, căci nu răbda să stea fără slănină, punând pentru poftele sale alimentare pe alții să-și pericliteze viața?
- de încălcarea sfintelor canoane (care ne învață că monahii nu au voie să mănânce carne)?

deținuți, cu o sfoară legată la gât în loc de epitrahil, sau când săvârșea Sfânta Liturghie aproape zilnic: „Aveam o bărdică cu apă și 300 grame de pâine de orz. Considerăm bărdica drept potir și treceam prin toate momentele Sfintei Liturghii. Pe urmă împărțeam pâinea aceea la deținuți și le spuneam: Nu pot să spun că este Sfânta Împărtășanie, fiindcă sunt destule elemente lipsă, dar că este mai mult decât anaforă v-o pot spune!”³²

³² <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

- de faptul că a pus în pericol viața ucenicei (roaba poftelor și burții sfinției sale)?
- de joaca cu mințile oamenilor prin hipnoză, vise și vedenii (având ca victime atât adepți ai săi și cât și sârmanii gardieni)?
- de regimul dulce dus în detenție, care arată limpede că nu numai că nu a fost martir, dar nici măcar prigonit în realitate (în timp ce adevărații prigonii erau bătuti până la moarte și înfometati de nu puteau avea nici măcar turtoiul dorit, sfinția sa primea vizite când dorea și mânca slănină feliată)?

Dar, dacă și la închisoare își făcea toate poftele (până și pâinea și slăcina le voia feliate, ca la supermarket-urile de azi), cum putem să mai gândim că a fost în vreun fel prigonit? Nu a răbdat nici bătaii, nici foame, nici măcar să stea fără să-și îplinească poftele alimentare cele mai josnice (nici măcar nu se ostenea să-și rupă dumicații).

Pe urmă ne-a povestit lelea Dâmboiu, care a visat noaptea că trebuie să meargă la părintele la închisoare, să-i ducă șapte bucăți de pânză albă, o pâine și o bucată de slănină. Să taie felii pâinea și slăcina. S-a dus, și când a ajuns, i le-a băgat ușor. Și i-a spus: „Tu să te întorci repede, să nu-ți întorci capul înapoi, că o să tragă după tine”. Pe toți paznicii i-a adormit [citește hipnotizat. În limba greacă hipnos ὕπνος= somn – n.n.]. Când o ieșit din curtea închisorii, s-au trezit paznicii, și au început să tragă. Ea s-a dus mai încolo, speriată, și nu s-a mai văzut.²⁹

Cu totul altfel procedează adevărații Sfinți:
 2Re 23:14 David se afla într-un loc întărit, iar o ceată de Filisteni era în Betleem. 15 Și fiindu-i sete lui David, a zis: „Cine mă va adăpa cu apă din fântâna Betleemului cea de la poartă?” 16 Atunci acești trei viteji au străbătut prin tabăra Filistenilor, au scos apă din fântâna Betleemului cea de la poartă și au adus-o lui David; dar el n-a vrut s-o bea, ci a vărsat-o înaintea Domnului, zicând: 17 „Să mă ferească Dumnezeu să fac una ca

²⁹ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 216.

	<p><i>aceasta! Aceasta nu este, oare, sângele oamenilor, care și-au pus viața în primejdie?” Și n-a vrut să bea. Iată ce-au făcut acești trei viteji.</i></p> <p>Vedem că Sfântul Prooroc David și-a exprimat setea și dorul de casă, iar vitejii au vrut să-l bucure. Însă David nu le-a poruncit una ca aceasta, iar când ei au făcut-o din proprie inițiativă nu a putut să mai bea, deși era mai însetat și mai dornic după casă la vederea apei, doar pentru gândul că le-a pus în pericol viața. Dumnezeu ne-a dat prin el o mare lecție de înfrânare a dorințelor și cuvintelor, dar și de dragoste față de cei ce ne iubesc.</p> <p>Părintele Arsenie Boca, din păcate, nu a urmat Sfinților ci poftelor proprii, poruncind și punând în pericol viața robilor lui, prin magie, doar ca să-și satisfacă plăcerile. Nici măcar nu a avut atâta milă încât să țină hipnotizați paznicii ca ucenița lui să-i plece în siguranță, ci, pentru a o impresiona și a ține minte spectacolul, i-a pus viața în primejdie.</p> <p><i>CANONUL 35 Nichifor Marturisorul (OSÂNDA CĂLUGĂRULUI CARE SE CĂSĂTOREȘTE)</i></p> <p><i>Dacă un monah, lepădând sfânta schimă, va mânca carne și va lua femeie, acela trebuie să se supună anatemei dacă nu se întoarce și cu sila să se îmbrace în haine monahale, și să se închidă în mănăstire.</i></p> <p><i>(81, 83 ap.; 6, 16 sin. IV ec; 10 sin. Vil ec; 10 Cartag.; 11 sin. 1-11)³⁰</i></p> <p>Deci, Părintele Arsenie Boca nu era anatema doar pentru învățăturile condamnate de cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, ci și pentru lepădarea sfintei schime, conviețuirea cu Maica Zamfira și mâncarea slăninei. În acest Sfânt canon suntem învățați și ce ar fi trebuit să li se facă celor doi ca să se poată mântui.</p>	
Suferințe	<p>Toată viața sfinției sale a fugit de suferințe, deși, câtă vreme a fost cu împreună în familie cu ei, tatăl l-a bătut timp de 11 ani, complexându-l și făcându-l inițial timid și închis în sine, ceea ce l-a marcat pentru toată viața, căci bătaia tatălui (pe care Părintele Arsenie Boca o numea înger păzitor) îi va fi un impuls și model ce îi va da (după ce va căpăta prin</p>	<p>De mic copil a înțeles și s-a folosit de suferință. Să nu uităm episodul cu ascunderea faptului că a fost bătut cu ghimpi peste picioare la 5-6 ani, ca să nu sufere bătaușul. Împuns cu baioneta pe front, își scoate baioneta cu tot cu armă și cel ce-l împunsese, de frică, a înghețat. Nu numai că nu se răzbună, dar îi dă și arma dușmanului ca să nu fie</p>

³⁰ <<http://comptepv.typepad.fr/canonice/2009/07/canoanele-%C3%AEntregitoare.html>>, miercuri, 24 februarie 2016.

vedenii patima numită „siguranța de sine”) un duh inflexibil de „bici al lui Dumnezeu”. Dar acele bătaii, nefiind lucrate cu înțelegerea Ortodoxă a suferinței, le-a convertit greșit într-o fugă cronică și intensă de durere și o goană ahtiată după plăcere (mai ales din categoria celei sufletești de sine, dorind să fie și admirat de alții, indiferent de mijloacele folosite, având ca pretext, cel puțin pentru o vreme, misiunea pentru Hristos).

Dar, din toate suferințele, a fugit mai ales de tăierea vocii. Când era pus la o ascultare mărunță la chilia Sfântul Ipatie, s-a eschivat și a preferat să fie idioritm, izolat în (co)chilia sfinției sale ca să poată a se organiza după cum îi este mai comod. Când e pus la treabă să care material de construcție pentru scara Sfântului Atanasie Athonitul, un drac îl ajută ca să nu se obosească, lucru observat și la canal unde își termina treaba miraculos de repede, fără a obosi, deși Sfinții Părinți ne învăță că ostenele și suferințele ne vindecă firea și ne aduc mântuirea. Când este arestat îi îmbolnăvește pe securiști și le strică mașina, iar în închisoare dispare și apare ca să aibă parte de un regim diferențiat. Când nu-i funcționează metoda trece la declarații cameleonice și compromisuri cu regimul, pentru a se păstra sănătos și bucuros când este eliberat. Schingiuirea de care se vorbește nu este definită și poate fi o invenție, sau momentul când s-a lăsat de preoție și călugărie pentru a nu suferi consecințele crucii lui Hristos. Propovăduiește în căsnicie necesitatea plăcerii femeiești pentru sănătate, vădind faptul că nu înțelege mecanismul stricării firii și reparării ei (îmbolnăvirii prin plăcere și însănătoșirii prin înfrânare de plăcere și răbdarea până la capăt a durerii):

21. *Cel ce își păstrează trupul nesupus plăcerii și sănătos îl are împreună slujitor spre lucrarea celor bune.*

22. *Cel ce fuge de toate poftele lumești se așază pe sine mai presus de toată întristarea lumească. [...]*

28. *Cel ce a dobândit în sine dragostea dumnezeiască, nu ostenește urmând Domnului Dumnezeului său, asemenea dumnezeiescului Ieremia 155 (155 Ieremia 17, 6.) ci suferă cu vitejie orice osteneală, batjocoră și ocară, neluând în seamă câtuși de puțin răul de la nimeni. [...] 76. Smerenia și reaua pătimire*

cumva condamnat de camarazii săi ca dezerter, iar apoi, rănit, își duce pâlcul de soldați pe care îl conducea, la victorie, punând mai presus aproapele decât propria suferință sau viață.

În Mănăstire intră tocmai pentru a suferii bătaile, ocară, spinii, piroanele, răstignirea lui Hristos, căci aceasta este rânduiala adevărată, de taină, a sfintei schime.

Propovăduiește la toți răbdarea și sublimul suferinței, care îi face pe oameni mai mari ca îngerii. Înainte de a muri suferă o intervenție chirurgicală unde nu prinde anestezia și răbdă pe viu niște dureri cumplite, fără să se vadă. Înainte de a muri declară că ar fi dorit să suferă mai mult pentru Hristos.

Numai pentru această virtute și vedem că a înțeles firea omenească, Ortodoxia și Jertfa lui Hristos.

Presimte din nou arestarea

„Cine fuge de prigoană, fuge de Dumnezeu, spune Sf. Teodor Studitul. Biserica are nevoie de prigoane, pentru că te trezesc, te țin prezent și în luptă”.

Fiind încă împreună cu Părintele Cleopa în pustie, sunt prinși în pădure de o furtună puternică. Părintele Cleopa dormea sub un brad iar Părintele Arsenie sub alt brad, la distanță de circa 2 metri, când un șarpe iese dimineața de sub culcușul unde dormea Părintele Arsenie. La scurt timp după ce s-a ridicat, la sfatul Părintelui Cleopa, a trăsnet și bradul, sfărâmându-se. „Am avut o presimțire că mă arestează. M-au arestat într-adevăr”.

Căutat de 89 de ofițeri și 3 camioane, Părintele este ridicat de la Slatina, chiar la terminarea slujbei de noapte, la care a slujit. „Iar eu le-am spus așa: S-a cutremurat muntele și a ieșit un șoarec! Puteați să-mi dați un telefon și veneam singur. Ce vă trebuia teatrul ăsta?” Și m-au dus la Miliția din Suceava.

O anchetă necruțătoare și detenția cea mai cruntă

„Sunt sigur că îngerii din ceruri erau geloși pe noi, pentru că ei nu au această suferință din-colo de firea noastră”

Dacă în pustie era nemulțumit că nu ajungea să Îl cunoască și să Îl iubească pe Dumnezeu după cum ar fi vrut, simțindu-se lipsit de cea smerenie jertfitoare, după care mereu râvnea, temnița, cu toate torturile și umilirile ei,

slobozesc pe om de tot păcatul. Cea dintâi taie patimile sufletului, cea de-a doua pe ale trupului. Aceasta se arată făcând-o și fericitul David, când se roagă lui Dumnezeu zicând: «Privește la smerenia mea și la oste-neala mea, și iartă toate păcatele mele». 169(169 Psalmi 118, 135.)³³

Să citim și noi cum a fost mult vestita „sufărință” a Părintelui Arsenie Boca acel „schingiuit o 1 lună și ½?”, sau mai bine zis chinuirea de către el a anchetatorilor lui (de care și-a bătut joc prin hipnoză și tortură cu puterile diavolești, până i-a făcut să-l elibereze. Acest lucru nu l-a făcut, din fericire, nici un alt ade-vărat mărturisitor. Este o atitudine tipic vrăjito-rească. O întâlnim de pildă la vrăjitorul Eleodor în viața Sfântului ierarh Leon al Cataniei și la Chinops în viața Sfântului Ioan Evan-ghelistul). Și atunci ne întrebăm de ce este so-cotit Părintele Arsenie Boca martir? Sau dacă avea astfel de puteri paranormale (citiți dră-cești) de care spun ucenicii că nu ar fi putut să fie biruite niciodată, cum de l-au torturat securiștii (fripiți deja de el, cum de au avut cu-rajul să mai încerce?), până l-au omorât?

Toate în viața sfinției sale sunt contradictorii și cusute cu ață albă, ca într-un film de desene animate, de proastă calitate:

După aproximativ o oră, veni unul din secu-riștii care-l arestaseră, comunicându-i ordi-nul de a fi reținut într-o celulă din cadrul cetății Făgăraș. Spre mirarea Părintelui, el văzu că una dintre aripile cetății era deja păzită de ostași înarmați, urcați în turele nou construite, iar întreaga zonă a cetății era înconjurată cu sârmă ghimpată și cu santi-nele la poarta principală de intrare. El fu luat în primire de către ofițerul de serviciu, însoțit de un proaspăt gardian de pușcărie, care mergea în față, spre celula în care noul are-stat trebuia încarcerat. Ușa celulei era deschisă, ieșind în evidență pereții de piatră roasă de vremuri. În acea celulă, ce semăna cu cele descrise din evul mediu, totul era dominat de pietrele din jur, cate alcătuiau nu numai zidurile, ci și tavanul. Lipit de peretele stâng al celulei se afla un pat metalic, din cele folosite în cazărmi, care în loc de saltea avea o rogojină și un fel de pătură făcută din straifuri de stofă groasă, împletită, care pe

avea să i-o ofere, după cum însuși mărtur-isește: „În închisoare, omul se apropie foarte mult de divinitate, pentru că oricine este înțepat, vrea să scoată ghimpele. Iar acolo instrumentul cu care putea fi scos ghimpele nu era decât Dumnezeu! La El apelam... Ni-mic nu te poate elibera decât conștiința ta că ești pe cruce și s-o accepți cât se poate mai mult... Desăvârșit – e mai greu... Numai Mântuitorul a acceptat-o desăvârșit”.

Anchetat în beciurile Securității de la Su-ceava, pe un motiv nefondat că „a scris mult”, i se fabrică un dosar din care să reiasă activitatea sa legionară din cadrul grupului Rugul Aprins. Legat la ochi toată noaptea, într-o cameră în care abia mai încăpea, are bucuria sufletească însă să îl întâlnească în aceeași cameră de tortură pe Părintele Marcu Fachirul, prietenul său de la Sihăstria, pe care poate Părintele Arsenie l-a prețuit cel mai mult.

De la Suceava sunt transportați a doua zi, tot legați la ochi, tocmai la București, unde se judecă procesul. Părintele nu se lasă cuprins de frică nici de data aceasta, ci mai mult, are pute-rea să îi înfrunte eroic pe anchetatori: „Ancheta a durat 90 de zile și a fost foarte nesuferită. Bătăi, ciocniri, mă trăgeau de barbă în tot felul... Pană la urmă s-a speriat și anchetatorul. Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a rețezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știi ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”

A fost condamnat la 40 de ani muncă silnică, pentru a fi siguri că nu va mai fi eliberat și de astă dată. Dar planurile lui Dumnezeu erau altele.

Temnița Aiudului – cerul pe pământ

Odată cu Părintele Arsenie, au mai fost arestați și Părintele Stăniloae și Vasile Voi-culescu, față de care Părintele nutrea un mare respect și căruia i-a fost și duhovnic. Cea mai mare parte a Aiudului o petrece la Zarcă, unde erau închiși în regim de ex-terminare cei mai puternici și necompromiși dintre deținuți. Părintele însuși socotește o minune faptul că a supraviețuit acestui regim

³³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 72-73, 83.

vremuri erau puse pe podelele dormitoarelor soldaților. Rogojina, destul de veche, era așezată pe benzi metalice parțial ruginite, prinse de tăbliile de capăt, prin care curenții reci treceau ca printr-o sită. într-un colț al celulei era o cană mare din tablă, parțial ruginită, în care era apă de băut, fără a se putea ști de cât timp era acolo. în loc de geam era o deschizătură piramidală, al cărei vârf retezat dădea în afara zidului, în partea de sus a celulei, prin care pătrundeau cu greu câteva fascicule mici de lumină. Singurul mobilier era constituit dintr-o masă mică, făcută din bucăți de scânduri negeluite.

Lespezile vechi ale zidurilor aminteau de surghiunul familiei lui Mihai Viteazul, respectiv soția și copiii săi, după odioasa asasinare a voievodului. Ușa metalică avea o vizieră, un fel de ochi de supraveghere, cât și o ușiță prin care se putea introduce gamela cu zeamă caldă, fără nici un gust, la suprafața căreia luceau câteva urme de grăsime. Deasupra ușii metalice, aproape de tavanul ce depășea doi metri înălțime, clipea lumina unui bec de putere mică, suficientă pentru supravegherea din când în când a deținutului. [uitați-vă ce condiții boierești față de ceilalți deținuți: masă, gamelă cu zeamă caldă și grăsime, bec, pat cu rogojină și pătură groasă! Nouă ni se pare puțin, dar dacă citiți în ce condiții stăteau adevărații deținuți, veți înțelege că a fost favorizat – n.n.] Când pașii de pe culoarul lung al aripii cetății transformate în pușcărie dispărură, Părintele Arsenie căzu în genunchi și totul în sufletul său se luminează, trăind clipele binecuvântate de Dumnezeu, ale ieșirii din timp și din spațiu. Primul gând fu de a-L ruga pe Domnul Sfânt să-i perpetueze acea trăire, prin desprinderea sufletului său de tot ce era lumesc. Sufletul lui se resemnă atunci când înțelese că Dumnezeu îi hărăzise încă mulți ani de luptă împotriva răului, atât al celui din sufletele oamenilor, cât și a celui diavolesc impus milioanei de români de către comuniști, batjocoritorii obrazului însângerat al lui Iisus. Atunci și-a dat seama sufletul lui greu încercat, că mai este mult până se va putea afla în nesfârșita liniște, a marii spiritualități.

Părintele așeză măsuta de lemn pe zidul dispresărit, transformând-o într-un mic altar, pe care puse tot ce avea în mica boccea

de exterminare, în urma căruia mureau majoritatea. Dar nu numai că a supraviețuit, dar simțea celula cer, și nicidecum dure-re. „Secretul ăsta era: prezența lui Dumnezeu continuă, știind pentru ce suferi. Asta ca o scuză materială, ca un autodialog, ca să zic așa, dar lucrul acesta nu se raționaliza: trăiam pe Dumnezeu, eram în cer. Nu puteai face teatru acolo; în foc, nu poți să spui: mai așa sau așa; e foc, arzi pe toate părțile fără să te mistui. Sau te mistui încet, încet... Lucru foarte greu de înțeles și de prezentat: simțea că e un har foarte ascuns, care pălea sabia dușmanului, ceea ce m-a făcut să spun: „Dumnezeu dă formă clipelor istoriei!” Acesta era un semn pe care poate nu l-ar înțelege lumea. Descopereai frumusețea și Dumnezeul din om, descopereai lucrurile acestea – simț de mare finețe, care există în om când ești prezent. Dacă nu ești prezent, cazii, ești vândut. Nu aveai ce să cedezi, nu ne jucam cu viața. Aici, la Aiud, nu se mai punea problema Mișcării Legionare, voiau să ne dărâme complet din credința în Hristos. Acesta a fost obiectivul lor mai înalt decât celălalt”.

De aceea Părintele contracara tot cu rugăciunea, pentru că de ea se temeau cel mai tare. Este binecunoscut curajul Părintelui Arsenie atunci când spovedea prin morse pe deținuți, cu o sfoară legată la gât în loc de epitrahil, sau când săvârșea Sfânta Liturghie aproape zilnic: „Aveam o bårdică cu apă și 300 grame de pâine de orz. Considerăm bårdica drept potir și treceam prin toate momentele Sfintei Liturghii. Pe urmă împărțeam pâinea aceea la deținuți și le spuneam: Nu pot să spun că este Sfânta Împărtășanie, fiindcă sunt destule elemente lipsă, dar că este mai mult decât anaforă v-o pot spune!”

Pentru aceste fapte Părintele era trimis des la răcitorul Aiudului. „În închisori a fost un regim de exterminare, în primul rând cu o foame nemaiîntâlnită, eram uscați, așchie. M-au băgat adesea la răcitor, unde era moarte sigură. Eram într-o hai-nă subțire și ne băgau iarna; acolo era primejdie și vara. Răcitorul era o celulă frigorifică, ciment peste tot, înaltă de cinci metri; nu aveai voie să stai jos; Noi nu aveam putere nici să suflăm”.

luată din chilia lui de la Mănăstirea Brâncoveanu. El aprinse o lumânare pe un sfeșnic de lemn, cu un chibrit din singura cutie luată cu el în boccea. Alături puse crucea sfințită, cât și Sfânta Evanghelie. Așezat în genunchi pe lespede rece, Părintele trecu treptat în lumea mării spiritualități divine, mulțumindu-i Domnului Atotputernic, pentru revărsarea harului Său peste omeneasca sa existență.

După un timp veni în inspecție ofițerul de serviciu, însoțit de gardianul de pe secția respectivă, ridicând capacul vizetei de la celula Părintelui Arsenie și văzându-l cum se ruga. Când deschiseră ușa celulei, imediat după vizionarea prin vizetă, văzură cu stupeoare și groază, că aceasta era complet goală. Cu cât priveau mai mult celula goală, cu atât întreaga lor ființă se tulbura. Gardianul, care provenea din mediul țărănesc din zonă, avea binele și mila înăscute în ființa sa. El fusese tulburat că trebuia să fie închis un preot, care era ca un sfânt, care se ruga tot timpul în genunchi Domnului Atotputernic. Ochii celor doi se măreau în orbite, în timp ce sângele adunat în capul lor le transforma figura într-un cuptor în flăcări, aproape de a țâșni prin piele. Atât ofițerul cât și gardianul își scuturau întregul corp, să se poată trezi din cel mai mare coșmar trăit de ei vreodată. Cu cât se uitau mai atent în celulă, cu atât aceasta apărea complet goală. Deja prin mințile celor doi se depăneau scenariile cele mai sumbre, de arestare și de anchetă prin tortură, pentru dezvăluirea întregii operații de facilitare a evadării unui deținut, aflat în timpul anchetei. Nevenindu-le să creadă acea realitate, amândoi se proptiră în ușă pentru a o închide cu cheia, după care, plini de emoție, cu mâinile tremurând, au dat la o parte capacul vizetei, uitându-se fiecare pe rând, din ce în ce mai derutați, având fiecare din ei senzația că și-au pierdut mințile. Revenindu-și treptat din acel șoc groaznic, au început să se uite pe rând, prin vizetă, nevenindu-le să creadă că deținutul lor, părintele Arsenie Boca, stătea nemișcat în genunchi, lipit de măsuta pe care era aprinsă lumânarea și având alături Sfânta Evanghelie. Starea lor

Încercând să vadă dacă este reeducat și „vrednic” să fie eliberat, anchetatorul îl întreabă:

- Vorbește-mi de existența lui Dumnezeu! – spune colonelul.

- Dumneavoastră, la vârsta aceasta, îmi puneți o întrebare de școala primară? Ochii cu care vedem, inima care ne ține-n viață și care iubește sunt daruri omenești sau de la Dumnezeu? Acestea dovedesc existența lui Dumnezeu. Însuși faptul că suferim aici și încă mai trăim este un argument.

Văzând că este înfrânt, a întrebat:

- Care este ultimul tău cuvânt?

- Sunt gata să mor pentru ce spun!

- Luați-l de aici! Gata!

Eliberarea

După ce își ispășește în total 14 ani de închisoare și trece și prin închisorile de la Brașov și Jilava, Părintele Arsenie este eliberat în 1964. Surghiunul nu este însă încheiat pentru Părintele Arsenie, deoarece este alungat din mănăstire în mănăstire.⁴¹

⁴¹ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

psihică se înrăutățea, pe măsură ce închideau și deschideau succesiv ușa celulei, în care Părintele Arsenie era sau nu era înăuntru în carne și oase. Ofițerul cu fața congestionată, dându-și seama că se află în pragul demenței, ordonă gardianului să vie cu el, îndreptându-se ca hipnotizat spre biroul comandantului său, aflat în apropierea porții de intrare în cetate. Între timp, un alt securist, alarmat de turbulența creată în legătură cu celula părintelui Arsenie, dădu telefon comandantului securității din Făgăraș, să vie de urgență acolo.

Întreaga formație de securiști se îndreptă spre celula în care era încarcerat Părintele, fiind siguri că atât ofițerul de serviciu cât și gardianul delirează din motive pe care erau siguri că le vor afla imediat. În drumul spre celulă, securistul șef îl apostrofă pe ofițerul de serviciu, acuzându-l de incompetență și de labilitate psihică, cât și de faptul că este sub influența unui misticism retrograd. Ajuns în fața celulei cu probleme, șeful securității se apropie de ușă și, dând la o parte clapeta vizetei, îl văzu pe Părintele Arsenie. Cu fața radiind de victorie, el se adresă disprețuitor atât gardianului cât și, în special, ofițerului de serviciu, anunțându-i că -viitorul lor va fi mai mult decât sumbru, ei fiind implicați într-o acțiune de derutare și de inducere în eroare a comandamentului securității, urmând să se stabilească în slujba cărui serviciu străin se află. Venirea zgomotoasă și plină de orgoliu a conducerii securității dădu loc la un spectacol unic. Întreaga superioritate și siguranță de sine a proaspătului comandant de securitate, se dezumflă ca balonul înțepat de ceva ascuțit, când ofițerul de serviciu, cu fața crispată de iritare, smulse cheia celulei din mâna gardianului, deschizând brusc ușa. În fața tuturor apăru celula goală, așa cum raportase ofițerul de serviciu, care- i strigă ieșit din fire, să-i spuie cărui serviciu străin aparține acel comandant. Comandantul zonei de securitate Brașov, având gradul de colonel, se deplasă a doua zi la Făgăraș, unde se declanșase un mare scandal în mijlocul cadrelor de acolo. Cazul respectiv ajunsese și la organele superioare de partid care coordonau întreaga zonă. Ei veniră special să vadă „ce elucubrații pot scoate niște cadre de partid, insuficient pregătite și influențate de curente

mistice retrograde". O comisie compusă din medicul șef al municipiului Brașov, șeful regionale de partid, cât și a celei de securitate, fu întrunită în plen pentru a rezolva manifestările retrograde recente. Cercetările întreprinse de aceștia au decurs la fel ca cele anterioare, văzându-l pe părintele Arsenie prin vizetă, dar care dispărea atunci când se deschidea ușa celulei.

De comun acord, într-un context de păstrare totală a secretului, s-a ajuns la o hotărâre unică, de punere în libertate a călugărului preot Arsenie Boca. Această decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil eveniment. Când a doua zi, o întreagă comisie s-a dus să pună în aplicare hotărârea de punere în libertate a Părintelui Arsenie, aceasta constată că ușa celulei respective era descuiată. Părintele Arsenie Boca s-a întors în aceeași zi la Mănăstirea Sâmbăta, spre reala fericire a miilor de țărani din toată Țara Făgărașului și a altor mii de credincioși din întreaga țară.

Această victorie a părintelui a creat însă premisele hotărârii de distrugere a acestuia, prin toate eforturile și metodele posibile, el devenind dușmanul numărul unu al regimului comunist din România, reușind temporar să înfrângă prin înaltă spiritualitate mitul invincibilității concepției materialiste.

Am reușit să aflu despre o serie de atentate la ființa sa, despre care știu doar câțiva oameni. Unul din aceste atentate s-a petrecut la Mănăstirea Cernica, unde Părintele Arsenie a fost otrăvit și a rezistat acelei tentative. L-au aruncat în lacul Cernica, în condiții în care moartea sa era considerată o certitudine. Revenit la locul lui cel drag, acolo unde ființa lui se înfrățise cu natura, reuși să-l aibă în permanență pe Dumnezeu în sufletul său. Având alături harul Lui, el văzu cu ochii sufletului lințoliul morții care încearcă să-i înfășoare întreaga lui ființă.

Părintele Arsenie nu numai că nu era speriat de moarte, dar știa că această trecere spre împărăția Cerurilor se va face numai atunci când Dumnezeu atotputernic va hotărî. În noile condiții create, de a fi vânat ca sălbăticiunile care cad sub glonțul vânătorului, Părintele Arsenie îmbracă haina morții față de lumea în mijlocul căreia se născuse, depășind cu sufletul vicisitudinile

vieții de muritor. întreaga lui viață aparținea lui Dumnezeu.

O tristețe generală se abătuse asupra țării, în care arestările și starea permanentă de tensiune se accentuau, determinând pe bieții țărani, fiii sufletești ai Părintelui Arsenie, să cadă în genunchi în fața icoanelor și să spună cu voce tare că „ a venit apocalipsa”. [vedeți că ucenicii sfinției sale au fost educați să reacționeze ca adventiștii? – n.n.]³⁴.

Sfântul "încătușat"

Deși a ajuns la închisoare și la Canal, deși a avut domiciliu forțat, părintele Arsenie nu a fost niciodată condamnat, pentru simplul motiv ca cei care erau maeștri ai înscenărilor și minciunii nu au reușit să-i găsească vreodată o vina. Judecând după ceea ce spun cei care l-au cunoscut în perioada de detenție și cei care au fost în preajma lui, merita să ne întrebăm dacă nu cumva părintele s-a supus acestor suplicii numai pentru a-i ajuta pe cei năpăstuiți de acolo, din locurile de detenție.

Unul din apropiații părintelui povestește:

"In Dobrogea, la Canal, unde a fost dus a doua oară părintele, era foarte greu. Aveau norma zilnică de sapat, iar ei erau oameni nevoiași, nemancați și nu puteau să sape. Părintele spunea: «Oameni buni, lasați să sapăm noi». [vedeți, nu săpa el singur, ci legiunea care îi slujea – n.n.] Si nu se știe cum făcea cu puterea lui, [săracii oameni, dacă nu știau că demonii pot ridica obiecte ca să te ridice în slăvi și de acolo să te dărâme în fundul iadului – n.n.] ca întotdeauna reușeau să sape, să isprăvească. Noaptea însă dispărea, nimeni nu știa în ce fel. Gardienii începuseră să vorbească între ei: «Este unul care dispare noaptea!». Odată, când s-a întors din afara lagărului, părintele i-a spus unui gardian:

«Sa nu te temi, ca nu-ti va face nimeni nimic». Azi așa, mâine așa, gardianul le-a spus și celorlalți: «Eu sunt nebun sau am vedenii, este unul care dispare». A spus și la schimbul de garda. Intr-una din nopți, s-au pus să-l vada, căci el își oficia sfânta liturghie în timpul nopții. L-au văzut în afara închisorii, mișcând din buze și rugându-se. Au vrut atunci să-l scoată din rugăciune, să-

³⁴ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, pp. 46-55

l trezească [dormea, era și el hipnotizat. Cum sunt Sfinții care au atâta trezvie și atenție însoțită de delicatețe față de cei din jur și pază ca să nu își arate lucrarea lor ascunsă, și cum era bietul amăgit! – n.n.] . Dar nu puteau sa faca nimic, era de neclintit. [era posedat, în transă – n.n.]

*Ușile mari, cu lacate grele, se deschideau in fata lui, atat noaptea, când pleca, cat si dimineața, când se întorcea" [...]*³⁵

Când au venit securiștii să-l ia, să-l aresteze, Părintele nu era pregătit să plece. L-au luat cu forța și l-au urcat în mașină. Zicea Părintele: „Lăsați-mă puțin, că mergem imediat”. N-au vrut nicicum, dar nici mașina nu pornea. El a zis: „ V-am spus să mă lăsați puțin și mergem”. Dacă au văzut că nu pornește, l-au lăsat pe Părintele să facă ce avea de făcut, după care a venit, s-au urcat în mașină și a zis Părintele: „Să plecăm”. Dacă nu era îngăduit de Dumnezeu să fie arestat, nu putea fi arestat de nicăieri.

Când era închis în celulă, cei care îl păzeau îl vedeau cu cartea, cu lumânarea aprinsă, citea și se ruga. Când deschideau celula nu mai era nimeni. închideau celula și iar îl vedeau și s-au înspăimântat. A ajuns până la mai marele închisorilor, care, stând mai mult de vorbă cu el a zis:

„Noi nu putem să ținem așa ceva aici, cum de ținem un om nevinovat în pușcărie?”

Când era la canal, Părintele muncea din greu și își depășea întotdeauna norma și era foarte apreciat de cei care îl păzeau. Odată a terminat mult mai devreme norma și a zis celui ce-l păzea: „îmi dai voie să mă odihnesc puțin?”. Acela l-a lăsat să se odihnească. A văzut apoi că trece o oră, trec două și au intrat în panică cei ce păzeau pe Părintele. L-au căutat și nu l-au găsit nicăieri, le era frică de faptul că, fiind pedepsiți pentru neatenție, o să intre în locul lui.

La un moment dat Părintele a apărut și i-a zis paznicului: „ Ti-am cerut voie să mă odihnesc, mi-ai dat voie, de ce m-ai mai căutat?”

Dar l-au chestionat paznicii mai în amănunt și până la urmă Părintele a spus că a fost la înmormântarea mamei sale! S-au interesat și într-adevăr la orele acelea Părintele fusese la înmormântare! [...]

Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absența Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu l-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vața), confirmându-se înmormântarea și prezența Părintelui acolo. (Prof. C.F.)³⁶

La fel fac și vrăjitorii hinduși:

Așadar, se învață despre Krishna că a întreținut relații sexuale cu 16.000 de femei și a dobândit 180.000 de fii. În fotografia alăturată este înfățișat făcând curte fucelor de păstori dintr-un sat. Cu fluierul său dulce le vrăjea pe femeile care, lăsându-si în urmă familiile și rușinea, alergau să-l întâlnească. Vrând să le mulțumească pe toate, Krishna le-a hipnotizat în grup, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că dansează împreună cu el. Krishna a dansat însă numai cu o favorită a sa, pe nume Rada, care era căsătorită. Când gelosul ei soț s-a apropiat cu intenția de a-i prinde în flagrant, Krishna a luat forma zeiței Kali și astfel bărbatul, în loc să asiste la o scenă de adulter, a văzut-o pur și simplu pe soția lui rugându-se zeiței Kali!

Deci zeul, în timp ce îi învață pe oameni ascetismul, yoga, devotamentul față de el, față de virtute, în viața personală se dovedește obsedat sexual, iubitor de plăcere, adulter, viclean, ipocrit, mincinos, gata oricând să însele, să destrame familii și să calce în picioare cinstea soților. Acestea sunt relatările „istoriei sfinte”.³⁷

La fel fac și vrăjitorii Români (și ei prezentați de ucenicii lor ca prizonieri de comuniști, prin aceeași metodă a documentelor, nesuținută de realitate):

In ziarul “Adevărul” din 17 noi. 1993, sub semnătura lui Val Vâlcu, în cuprinsul articolului “Concentrându-se puternic, marele yoghin Bivolaru a născut din neant o comisie ministerială”, găsim confirmări ale acestor practici păgâne, anticrestine, chiar din partea gurului Bivolaru: “Am reusit să-i hipnotizez, folosindu-mi

³⁶ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p

³⁷ Dyonyssios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 218

capacitățile de concentrare și forța gândului și să evadez astfel din arestul Securității din Rahova”. Tot în cuprinsul acestui articol “marele guru” explică: “Tantra Yoga înseamnă perfecționarea prin amor”. [...]

Să revin la Călin. A început să-mi vorbească de profesorul lor Gregorian Bivolaru, că este un mare eliberat, că detine forte supranaturale, că este o ființă deosebită, că poate să facă orice dorește, că poate să apară sau să dispară într-un loc... îmi spunea că va fi revoluție, că profesorul și ei lucrează pentru acest lucru, că va cădea Ceaușescu și că Grig era închis de comunisti într-un fel de spital de nebuni, dar că-l vor elibera. A început să-mi dea cărți, să-mi vorbească despre Tantra-Yoga, să-mi spună că ei aveau anumite întâlniri amoroase în grup, fete și băieți la un loc și că asta îi ajută să evolueze spiritual. Toate aceste lucruri mă speriau dar acționau atât de mult asupra mea încât eram ca într-un fel de vrăjă. Îmi cumpărasem mașină și acest băiat se oferise să mă învețe să o conduc. Fratele meu, a sesizat un comportament ciudat la mine și mi-a spus că astia sunt sectanți, că sunt nebuni, să o termin. Eu m-am certat cu el și am continuat să vorbesc cu Călin. După un timp a fost vacantă, perioadă în care mi-am revenit puțin și am început să mă detasez de ce-mi spunea băiatul acela, să-i consider și eu nebuni. La puțin timp a avut loc revoluția și acest lucru m-a determinat să-mi recapăt încrederea în Călin, pentru că el îmi spusese că va fi revoluție, și, deci să cred că ei detin anumite puteri supranaturale. Deschiderea cursurilor de yoga a avut loc la Casa de cultură “Mihai Eminescu”. Eu nu aveam de gând să mă duc dar acest coleg m-a luat pe sus. Acolo era o atmosferă foarte ciudată; toți cei apropiați ai lui Grig erau ca niște roboți teleghidati. Eu m-am așezat în spate, nici nu l-am văzut bine pe Grig, dar a acționat asupra întregii săli încât începusem să simt o dragoste foarte mare și un sentiment de bucurie față de o persoană pe care nu o cunosteam. După aceea l-am văzut și m-a surprins neplăcut înfățișarea lui hidoasă, dar vraja era atât de mare încât nu am putut să rezist ei. După aceea am mers la Casa de Cultură a studenților și în continuare acasă la unul

Florin, tot coleg de facultate cu noi. Atmosfera era foarte ciudată, eram buimăcită de tot ce se întâmpla acolo, parcă erau cu toții în transă. [...]

Eram un grup care după terminarea cursurilor mai rămâneam și discutam cu Grig, timp în care nu se discuta mare lucru, dar el ne inducea mai pregnant în stările de iubire și devotiune față de el. Țin minte că după primele cursuri eram într-o stare de exaltare foarte mare, simțind și un minunat parfum de violete. Eram într-o stare de fericire nemaîntâlnită, așa o consideram eu, dar de fapt era cea mai ordinară stare de hipnoză, de transă... A urmat o perioadă în care Grig mă solicita zi de zi cu masina, sub diferite pretexte. Stările mele erau din ce în ce mai accentuate încât începusem să trăiesc amoroasă numai de "guru". Mă îndepărtasem de părinți, de copil și de fratele meu, cu care stăteam după ce m-am despărțit de sot. Au fost câteva luni din viață în care am avut un program limitat, fiind ca într-o închisoare. Acasă ajungeam din ce în ce mai rar, deoarece erau persoane care mă puteau convinge că ceea ce fac eu nu este yoga, ci doar o nebunie impusă de un mare nebun. Si în grup viața decurgea la fel; toți erau preocupati de sex, tantra, devotiunea față de Grig și cam atât, nimic în plus, cu câteva mici excepții; persoane pe care Grig le considera ajutoarele lui și care detineau anumite puteri paranormale, cum ar fi Narcis Iancău, Claudiu Trandafir, Catrina Nicolae. Nu pot să-mi explic ce fel de maestru era el atâta timp cât se întâlnea zi de zi cu mai multe fete, și erau unele pe care nu le mai vedea niciodată. Cel fel de inițiere le acorda atâta timp cât nu-l interesa soarta evoluției lor. Își făcea plăcerea, le folosea energia, apoi, la revedere. Care îi plăceau mai mult erau imediat introduse în aceste stări de transă și se îndrăgosteau nebuneste de el, încercând să mai obțină o nouă întâlnire. [...]

Am uitat să spun că pe mine m-a pus la un regim foarte sever, spunând că am o "Karmă" foarte grea, că am multe greseli din vietile anterioare și m-a pus să mănânc nouă luni numai grâu și orez și să beau apă, regimul Oshawa, ca să mă vindec. Era să mor datorită lor. În special profesorul Gregorian făcea farmece asupra mea.

Intr-o zi am simțit cum îmi iese sufletul din trup și la un moment dat a sunat telefonul. Era o colegă, căreia i-am spus că-mi este foarte rău. Mi-a spus să mă rog; eu nu mă mai gândeam la acest lucru. Am luat Biblia și am citit "Tatăl nostru", revenindu-mi ca prin minune. A doua zi când am mers la cursuri Grig mi-a spus că sunt mare. Mi-a sugerat că el mi-a ajutat și nu Domnul nostru Iisus Hristos, cum gândeam eu. La mare faceau plajă la nudism, complet dezbrăcați, și fete și băieți; Grig făcând poze la fete în diferite poziții, chiar și la unii băieți. A făcut un film cu o fată dormind goală și am asistat și eu la aceste filmări. Mai târziu mi-am dat seama că Grig este diavolul pe pământ și încerca să pozeze în persoană pozitivă. Mă gandesc cu groază câte lucruri făceau, cât acționau asupra altora. Atâta tineret, atâta studentime distrusă de la facultățile de Drept, ASE, Arhitectură, Matematică și chiar de la Teologie (GABRIELA B.).³⁸

Gregorian Bivolaru persecutat politic de regimul comunist și condamnat pe nedrept

[360](#)

[Comunicate de presă](#)

[Info Spiritual](#)

Mai 22, 2013

Această decizie definitivă și irevocabilă a Curții de Apel București este un veritabil triumf al adevărului și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat politic de regimul comunist.

Decizia instanței este un veritabil triumf al adevărului

Persecuțiile, tortura și denigrarea profesorului de yoga Gregorian Bivolaru nu au avut nicio bază reală! Acesta a fost nevinovat pentru toate presupusele infracțiuni pentru care a fost torturat și închis

Marți 8 februarie 2012, a fost făcută publică decizia Curții de Apel București care a menținut soluția Tribunalului București în Dosarul nr. 48765/3/2010, soluție prin care s-a constatat:

³⁸ Pr. Ioan FILARET, *Crestinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a.,

<<https://www.scribd.com/doc/30775773/Crestinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

• caracterul politic al condamnărilor pe care Gregorian Bivolaru le-a suferit înainte de Revoluție, în anii 1977 și 1984;

• caracterul politic al internării sale în Spitalul de Psihiatrie Poiana-Mare din 1989.

În perioada regimului comunist, Gregorian Bivolaru a fost arestat, torturat, discreditat moral, bătut cu bestialitate și i s-au adus acuzații pe nedrept pentru faptul că practica yoga, inclusiv după ce aceasta fusese interzisă, astfel venind în contradicție cu ideologia regimului comunist, care se opunea oricărei forme de emancipare umană (morală, spirituală, culturală).

Gregorian Bivolaru a intrat în vizorul Securității încă din anul 1972, datorită corespondenței sale cu Mircea Eliade, iar în anul respectiv, Securitatea a realizat și prima percheziție în locuința unde domicilia în acea vreme, ocazie cu care i-au fost confiscate o mulțime de conspecte pe care le făcuse cu multă trudă, în urma studiului la diferite biblioteci din București, precum și mai multe cărți despre yoga și fenomene paranormale pe care reușise, de asemenea, să le obțină cu mari eforturi. Pe același considerent, în 1977 a fost hărțuit, acuzat și în cele din urmă condamnat pentru deținere și răspândire de material obscen. Un exemplu astfel de “material obscen” confiscat la percheziții este cartea lui Julius Evola – “Metafizica sexului”, care a fost publicată în România, după 1990, la editura Humanitas.

Persecuția a atins un nou grad de violență la începutul anilor 1980 și a avut legătură cu așa-numita afacere „Meditația Transcendentală”. În data de 27 aprilie 1982, Nicolae Ceaușescu a cerut desființarea Institutului de Cercetări Psihologice și Pedagogie. Urmare a participării la Meditația Transcendentală, Gregorian Bivolaru a fost ținut în arest timp de trei zile, în sediul Securității din strada Rahova.

În finalul celor trei zile de arestare, înainte de a fi pus în libertate, a fost dus în biroul șefului direcției respective, colonelul Gh. Vasile, care l-a avertizat că știa că fusese desemnat șeful Meditației Transcendentale și i-a pus în vedere să înceteze orice activitate în această direcție, pentru că altfel va ajunge în închisoare. Interdicția privind tehnicile

realizate în cadrul Mișcării Transcendentale a fost extinsă de Securitate și la „yoga ori alte ritualuri de inspirație orientală”.

În acel context politic, **opțiunea fermă a lui Gregorian Bivolaru de a continua să practice yoga împreună cu prietenii săi a fost considerată de către autorități o activitate potrivnică regimului comunist, fapt care a determinat ca atât el, cât și ceilalți practicanți yoga și aceștia să fie urmăriți și prigoșiți în continuare. În documentele Securității, Gregorian Bivolaru este numit „element fanatic”, iar pe parcursul anchetelor, organele de securitate au făcut presiuni asupra lui, bătându-l și torturându-l, manifestând un cinism și o cruzime fără margini, toate în scopul de a obține de la el anumite declarații. Un eveniment surprinzător care a avut loc în acea perioadă a fost evadarea lui Gregorian Bivolaru din arestul Securității, evadare care a fost o inedită modalitate de protest în fața nemerniciei și brutalității anchetatorilor. Gregorian Bivolaru a folosit anumite capacități pe care le trezise prin practica yoga și, când se afla în anchetă în anul 1984, în arestul Securității, a evadat.**

În rechizitoriul Procuraturii Municipiului București, întocmit în august 1984, s-a reținut că ar fi săvârșit mai multe fapte penale, dar prin sentința penală nr. 960 din 28 septembrie 1984 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, a fost condamnat numai pentru evadare, la un an și șase luni închisoare, întrucât pentru celelalte capete de acuzare intervenise amnistia. **Pe perioada detenției a fost ținut într-o celulă specială, cu lanțuri la picioare care cântăreau 6-7 kilograme. Ulterior, în 1989, a fost din nou ridicat și dus în arestul Securității, unde a fost bătut și torturat, după care a fost trimis la Spitalul de Psihiatrie de la Poiana Mare, încercându-se anihilarea sa psiho-mentală completă. A fost salvat numai datorită curajului deosebit al doctorului curant în grija căruia fusese încredințat și care, realizând că nu era un „bolnav psihic”, a refuzat să-i administreze tratamentul prescris.**

Față de toate aceste abuzuri și persecuții, Gregorian Bivolaru a cerut să se constate că motivul real al condamnărilor și internării

abuzive la Poiana Mare a fost de natură politică, ele fiind făcute la comanda Securității, ceea ce instanța a apreciat ca fiind real și a admis cererea sa. Redăm mai jos rezumatul hotărârii:

„... **INSTANȚA CONSTATĂ
CARACTERUL POLITIC AL
CONDAMNĂRILOR DISPUSE
ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN
SENTINȚA PENALĂ NR.68/1977,
SENTINȚA PENALĂ NR. 960/1984.
CONSTATĂ CARACTERUL POLITIC AL
INTERNĂRII MEDICALE A
RECLAMANTULUI DISPUSE
ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN
SENTINȚA PENALĂ NR. 616/1989.
RESPINGE CA FIIND NEÎNTEMEIAT
CAPĂȚUL DE CERERE PRIVIND
ACORDAREA DE DESPĂGUBIRI.
HOTĂRÂREA ESTE DEFINITIVĂ ȘI
IREVOCABILĂ.”**

După revoluție Gregorian Bivolaru a rămas în vizorul Serviciilor Secrete Române datorită așa-ziselor infracțiuni pentru care fusese condamnat de comuniști. Această imagine a lui a fost preluată și de presă, care nu s-a sfiit să îl catalogheze drept infractor și recidivist. Sperăm ca mass-media să redea acum corect această decizie și să reconsidere toate calomniile publicate despre Gregorian Bivolaru, pornind de la premisa greșită că el ar fi fost chipurile un infractor, căci în realitate condamnările de dinainte de 1989 au reprezentat o persecuție politică.

Atât Curtea Supremă a Suediei, în [motivarea respingerii extrădării lui](#), cât și [unele personalități europene](#) au tras un semnal de alarmă cu privire la modalitatea, impregnată profund de practicile Securității, în care sunt gestionate dosarele actuale ale lui Gregorian Bivolaru.

Această decizie definitivă și irevocabilă este un veritabil triumf al adevărului și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat de regimul comunist.

Biroul de presă MISA

8 februarie 2012

Sursa: yogaesoteric.net³⁹

³⁹ <<http://misatv.ro/gregorian-bivolaru-persecutat-politic-de-regimul-comunist-si-condamnat-pe-nedrept/>>, duminică, 4 octombrie 2015

Părintele Arsenie Boca într-o fotografie făcută într-o anchetă din 1947:

Bieții de ei, câtă adevărată suferință!!!

Doamne ai milă de tot norodul aflat în suferință și amăgire și ne iartă pe noi toți, păcătoșii!

CONCLUZIE

De mă iubeste cineva, îl va iubi și Tatăl și vom veni și vom face locaș la el. Dar este posibil ca cineva să iubească (adore) pe Dumnezeu și în el să nu vină Duhul lui Hristos, deci să nu fie al lui Hristos: cine nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui. Este cumva contradicție în cuvintele Domnului? Nicidecum! Căci tot El a subliniat: Cine mă iubeste, împlineste poruncile Mele. Spre exemplu, prin metodele yoghinice se poate ajunge la iubirea de Dumnezeu; mai mult, chiar se poate folosi numele lui Iisus și va ajunge să facă minuni, să scoată demoni etc. în numele lui Hristos. Dar în ziua Judecării aceștia vor auzi: "Duceți-vă de la mine blestematilor ..."; aceasta însemnând că nu au făcut minunile cu Duhul lui Hristos. Poate cineva să pună întrebarea :

	<p><i>“Cum e cu putintă să vină duhul altui dumnezeu, cand eu am chemat numele lui Iisus?”. Răspunsul e simplu: Când ai chemat numele lui Iisus, nu ai stat în poruncile Lui. Crestinul în rugăciunea lui Iisus mărturiseste Sfanta Treime: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-mă pe mine păcătosul. Yoghinul foloseste numele lui Iisus fără nici o mărturisire, ci doar ca “mantră”. Nefiind o asemenea învățătură (cu privire la atingerea iubirii lui Dumnezeu) înseamnă că această iubire este de la vrăjmasul mântuirii omului. Cel mai dureros lucru este că nici ei însisi nu-si dau seama de înșelare, fiind convinși că acela este Duhul lui Hristos: “Căci se vor scula hristosi mincinosi si prooroci mincinosi si vor da semne mari si chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putintă si pe cei alesi.”(Matei 24:24). .).⁴⁰</i></p>	
<p>Informații date la securitate</p>	 <p>Chiar ucenicii citează din dosarele de la securitate cum Părintele Arsenie Boca dă multe informații în legătură cu membrii legionari (și nu numai), practic toarnă pe mulți, cu date, locuri, amănunte lu nume, devenind informator, chiar dacă nu are și certificat pentru aceasta. Desigur că ei răstălmăcesc că declarațiile lui fac parte din înțelepciunea Părintelui, care ca un prooroc știa ce să spună. În schimb, aplică două măsuri, și cataloghează drept informator pe oricine ar fi spus ceva despre alții, chiar dacă nu la interogatorii, ci spionați de alții, care le reproduceau apoi vorbele în scris, în numele lor.</p>	 <p>Nu se cunoaște ca Părintele Arsenie Papacioc să fi declarat ceva compromițător despre alții, păstrându-și verticalitatea și duhul de jertfă și în acest caz. El a scris doar cărți sau a răspuns la epistole, fiind întrebat de alții, pentru a sluji la mântuirea lor.</p>

⁴⁰ Pr. Ioan FILARET, *Crestinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a., <<https://www.scribd.com/doc/30775773/Crestinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

Părinți
duhovni-
cești

????!!

Ni se pare foarte potrivite fotografiile sfinției sale din vremea călugăriei, care îl prezintă artistic, ca pe o mare personalitate din filme, dar... mai întotdeauna izolat și strălucitor de singur:

Lauda Părintelui Arsenie Boca este sinele său pe care îl vede strălucitor, filozofic, științific atotcuprinzător și inteligent, artist măreț ce poate încălca orice canoane pentru a fi original cu orice preț, văzător cu duhul, făcător de minuni și arătări, om universal atât de frumos încât poate înlocui cu succes asemănarea lui Hristos în tablourile religioase pe care le pictază, putând fi astfel model de Sfânt, de preot, de mântuitor și sfințitor pentru toată lumea.

Deși are în toate o boală sufletească așa de evidentă, care ne îndeamnă la milă și rugăciune pentru iertarea sfinției sale, am găsit totuși și un semn de însănătoșire, care ne dă nădejde:

O singură însemnare smerită a sfinției sale, în toată opera scrisă și pictată pe care i-am studiat-o (și ne-am bucurat din toată inima pentru preacuvioșia sa, gândindu-ne că, poate, are o șansă să se fi pocăit, măcar la sfârșit *Mat 13:44 Asemenea este împărăția cerurilor cu o comoară ascunsă în țarină, pe care, gășind-o un om, a ascuns-o, și de bucuria ei se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.*):

„Scrise cu ajutorul Domnului și cu al Maicii Sale dimpreună cu blagoslovenia Părintelui meu duhovnic Starețul Antipa, cât am petrecut în Sfântul Munte: Martie, Aprilie și Mai 1939, de pe manuscrisele Starețului. - Dumnezeu să-i primească ostenele.”⁴²

Lauda Părintelui Arsenie Papacioc sunt duhovnicii lui, cu care a petrecut în dragoste autentică și smerenie cu mult sfat și atunci când a fost nevoit să se despartă de ei:

M-am întâlnit cu Parintele Gherontie Balan care mi-a sugerat să caut să ajung la Sihastria la Parintele Cleopa. M-am folosit de Parintele Cleopa dintr-un început, când l-am văzut că slujește la Sfânta Liturghie incaltat în opinci ... eu, care doream o viață retrasă de modernism... De asemenea l-am apreciat întotdeauna pe Parintele Paisie Olaru. [...] Si la plecare Parintele Paisie mi-a dat 18 bucati de zahar.

Mai tarziu i-am scris Parintelui Cleopa de acele 18 bucati de zahar. Si mi-am pus de atunci problema mereu. De ce el mi-a dat zahar, cand Parintele Cleopa imi daduse o traista de pesmeti, ca singura mea hrana? Si sigur m-am gandit ca te mai si indulceste in amarul acesta al singuratatii, al pustiei - mai ales ca era si un moment foarte greu, era o zapada foarte mare. Si i-am spus Parintelui Cleopa si spun mereu, ca: aceste bucati de zahar nu s-au terminat nici acum!

Cand m-am dus la Sihastria sa-l vizitez, cu putin timp inaintea mortii, era in pat. Am fost anuntat ca vin si ca vreau sa-l vizitez. Statea intins in pat si am ingenuncheat ca sa fim la acelasi nivel. Nimic nu s-a spus atunci, nici macar "blagosloviti" unul altuia, ci mi-a zis: "Am pacatuit, sunt hot, sunt curvar, sunt mandru!" si a inceput sa-mi spuna la pacate dintr-o data, iar eu asistand la marturisirea acesta, am zis la randul meu: "Asa am facut si eu, asa am facut, asa am facut si eu...!" Asta a fost ultima noastra intrevedere. Pe Parintele Paisie il pomenesc cu multa

⁴² †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, p. 9.

<p>Așadar, cel puțin cât a stat la Sfântul Munte a avut cel puțin un duhovnic și a luat cel puțin o blagoslovenie.</p> <p>Însă bucuria noastră nu poate dura mult, este trecătoare, fiindcă imediat ne întrebăm, „dar... după aceea?” Cu o floare nu se face primăvară.</p> <p>Și nu numai atât, dar chiar unul din cei mai zeloși (și chiar puțin mai echilibrat decât alții) ucenici ai sfinției sale ne dezvăluie că nici de acel duhovnic nu a ascultat, nici măcar în lucrurile minore (spre deosebire de Părintele Cleopa) eșuând în tentativa sa de a pune început bun de viață călugărească, lucru confirmat chiar de singurul duhovnic cunoscut de noi al preacuvioșiei sale:</p> <p><i>După cum relatează în cartea sa Ioan Gînscă, citându-l pe Părintele Teofil Pârâian, Părintele Antipa Dinescu l-ar fi pus la încercare pe Părintele Arsenie, dându-i să împlinească niște munci minore, pe care Părintele, pe atunci tânăr pictor și diacon, nu le-ar fi împlinit.</i></p> <p><i>Atunci Părintele Antipa Dinescu ar fi exclamat: „Măi, tu nu ești în stare de nimic! Nici la mătură nu ești bun!”</i></p> <p><i>Episodul este și melodramatic și serios și hazliu. Desigur că poate fi adevărat, dacă ținem cont că stareții sau bătrânii puneau la încercare dură, dar nu de neîndeplinit, pe tinerii novici care voiau să intre în călugărie. Aducem prin analogie exemplul Părintelui Cleopa, pe care bătrânul stareț l-a pus să bată cu bățul un buștean, la poarta mănăstirii Sihăstria, timp de trei zile.</i></p> <p><i>Dacă s-ar fi plictisit, tânărul nu ar mai fi ajuns marele Părinte Cleopa. [...]</i></p> <p><i>Trebuie să precizăm că marele duhovnic Arhimandritul Antipa Dinescu, era un sfânt în viață, un „gheronda” Român, recunoscut de toți grecii și românii de pe Sfântul Munte. El a fost stareț al schitului Prodromu, între 9 mai 1900 și 4 septembrie 1914[...] Din chemare Sfântă, la vârsta de 21 de ani, în 1880 s-a dus la Sfântul Munte. [...] Când în 1939 diaconul Zian Boca merge la Athos, Părintele Antipa era de 80 de ani.⁴³</i></p>	<p><i>placere. Nu a fost numai un simplu Parinte, ci a fost și un mare trăitor, dragii mei. Sa purtam grija pomenirii lui. [...]</i></p> <p><i>La slujba de tundere in monahism Parintele Sofian a citit rugaciunile si Parintele Benedict m-a tuns, iar nasul - Parintele Petroniu, pe care nu eu mi l-am ales, a tras la sorti numele de Arsenie. [...]Acum nu va mai spun ca toti oamenii aceia care erau divini, ce sa va mai spun, luati asa pe rand toti, ca erau destui: Parintele Benedict Ghius, Parintele Sofian, Petroniu, Parintele Agaton (Sandu Tudor) erau oameni de care te foloseai numai daca le vedeai miscarile, chiar daca nu asteptai nici un raspuns.⁵¹</i></p> <p><i>Iată o pildă de creștin bun, ce i-a apreciat întotdeauna pe alții mai mult decât pe sine și a căutat să se vadă, prin spovedanie cel mai mare păcătos, fiind ascultător în toate, chiar și în numărul de bucăți de zahăr pe care le primea.</i></p> <p><i>Dar nu a făcut ascultare doar de duhovniciei evlavioși ci și de starețul care se vânduse comuniștilor, dar ascultare duhovnicească, adică cu discernământ, adică refuzând păcatul:</i></p> <p><i>Dupa un trimestru au venit comunistii din Ramnicu-Valcea sa-mi schimbe subiectul sa nu mai predau pe Hristos, sa predau A.R.L.U.S., adica pe dracul. Si eu zic: "Cum? Nu se poate! Toata viata mea am luptat impotriva dracului si acum sa colaborez?" N-am primit. Cu nici un chip. Mi-am dat demisia. Staretul meu, Ghermano, era si el profesor, tot de educatie, dar la alte clase. Si el a primit sa colaboreze cu comunistii. Eram un baiat disciplinat, cand va zic "Staretul meu", va zic ca de un om mare, ca era staretul meu. Am fost sincer cu plecarea la manastire. Mi-am dat demisia de la Scoala. Nu mi-au primit-o. Mi-am dat a doua demisie. Nu mi-au primit-o. Imi dau a treia demisie, si nici nu ma mai intereseaza ca o primiti sau nu o primiti. Si nu m-am mai dus. Cu nici un chip. Pur si simplu Staretul m-a chinuit. M-a mutat din chilia unde eram cu fratii; sub cerdacul lui Mircea la Cozia,</i></p>
--	---

⁴³ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 16-21.

⁵¹ <http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie 2015.

Iar după aceea, eșuând în smerenie și nesuportând să fie marginalizat, după cum singur sfinția sa mărturisea, a stat singur, de sine, îmbrățișând hâda idioritmie care o distruge pe călugărie:

Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie;⁴⁴

Aceasta l-a dus la cumplita cădere: dacă nu a vrut să asculte de un duhovnic iscusit, care nu-l alinta ci-l smerea, a ascultat de duhuri, care l-au înșelat cu răzgâierea (îndulcindu-l cu mândria că este desăvârșit și vrednic să vadă Sfinți). Ei au făcut circ: s-au prefăcut că sunt Maica Domnului și sfinți morți de sute de ani.

La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rând.

Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești.

După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mântuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i împlinească dorința sa. După un timp, i s-ar fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mână și l-a dus sus, într-un vârf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mâna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfânt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu.

*acolo unde pietrele erau mucezite din cauza Oltului, ca batea in ele. Eram fericit, va rog sa ma credeti. Dar eram si hotarat: "daca ma da afara ma duc in alta manastire, dar nu plec de voia mea!"*⁵²

În obștea de la Antim:

Părintele Arsenie Papacioc:

- Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareș... Arsenie.

Noi l-am învinuit că: nu ții cont, nu ții legătura cu Biserica, (noi cei de la Antim⁵³), și te invităm să iei parte la sfătuire cu noi aicea... uite așa.... N-a primit, pentru că el era... nu putea să-și hrănească antimandarele lui. [...]

Părintele Arsenie Papacioc:

⁴⁴ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 43-44.

⁵² <http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>, joi, 1 octombrie 2015.

⁵³ Aici Părintele Arsenie, gândind bisericește, arată că nu a fost opinia lui, ci a multora, inclusiv a celor de la Sfânta Mănăstire Antim, care învățau din minunata lucrare a Rugului Aprins, reînvierea lucrării lăuntrice a Filocaliei, pe care Părintele Arsenie Boca - de dragul Maicii Zamfira și a propriei lucrări spectaculoase - a refuzat să o practice, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și alții l-au îndemnat să o facă. Vezi și informațiile valoroase din cartea Arhimandritului Paulin Lecca și a doamnei Lidia Stăniloae.

Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, când era Părintele la Sâmbăta de sus. (Mărgăritare Duhovnicești, pag. 5-14) ⁴⁵.

Așadar, de la acel drac a căpătat și puterea de a hipnotiza, și de a face minuni diavolești și de a prorocii ca popii idolești ai elinilor, aceasta transformându-i și comportamentul exterior. A evoluat de la mândria ascunsă sub formă de timiditate la mândria agresivă sub formă de brutalitate și lipsă de îngăduință față de ceilalți:

Pe urma, dupa ce s-a dus la facultate, s-a mai maturizat si s-a schimbat. Dar ramasese tot inchis in sine, cenzurat si timid. In vacante, insa, cand venea acasa, se simtea in largul lui. Ratacea prin sat, visa sub perii batrani din gradina, discuta cu tata, patimas si aprins. Mai tarziu, probabil, cand a-nceput sa cunoasca viata, si-a schimbat comportamentul. Era furtunos si necrutator cu oamenii si cu pacatele lor. Nu ierta. Le spunea in fata, in vazul tuturor. [...]Din clipa in care Parintele a ajuns la Sambata si s-a calugarit, s-au produs in el schimbari profunde - a continuat doamna Zoe. Si asta s-a vazut mai ales dupa ce s-a dus la Muntele Athos si a avut viziunea aceea sfanta a Maicii Domnului! Atunci Parintele a venit acasa si ne-a povestit fericit si cutremurat intalnirea lui in Duh cu Maica.

Si tot cam pe atunci, a inceput sa se manifeste la el intuitia aceea cu totul aparte: numai ce privea omul si deja stia tot despre el, dar si spiritul inainte vazator. Le-am simtit si eu, caci oriunde m-am dus sa il vad - la Sambata, la Bucuresti sau la Draganescu - el a stiut de fiecare data ca vin, desi nu-l anuntam niciodata. ⁴⁶

Faptul că a fost inițiat demonic, sub masca înșelătoare a unui duhovnic mort de sute de ani, să fie cauza că nu a mai avut, după aceea, nici un duhovnic? Oare s-o fi spovedit, măcar pe patul de moarte?

Fiindcă, după cum spun Sfinții Părinți, nici de ai fi curat ca Sfântul Ioan Botezătorul (cel

- *Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *De unul singur, permanent...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.*

Părintele Ioanichie Bălan:

A stat în București cu ea, tot timpul, da... ⁵⁴

Ne-am șocat foarte tare de două scrisori ale Părintelui Cleopa trimise Părintelui Arsenie Boca, aflate în arhivele securității. Ele nu corespund deloc cu modul de a vorbi simplu și răspicat, bazat pe Sfinții Părinți, al Părintelui Cleopa, parcă nu ar fi scrise de el, ci fabricate de cel ce vor să-l fabrice pe Părintele Arsenie Boca Sfânt, mai ales că sunt bătute la mașină și doar semnate (iar reproducerea semnăturii este un lucru foarte lesnicios pentru securitate). Am văzut această tehnică aplicată de iconoclaști în cazul Sfântului Ioan Damaschin. Nu numai atât dar ideile despre Părintele Arsenie Boca sunt așa de exagerate și necorespunzătoare cu realitatea că am avut impresia că sunt scrise de ucenicii sfinției sale entuziasmați, exagerați și febrili. Este greu de crezut că Părintele Cleopa s-ar fi lăsat hipnotizat. De abia când am ajuns la Sfântul Munte și ne-am întâlnit cu Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa, am aflat adevărul: nu sunt plastografii, ci poartă în ele mărturia unei alte taine, duhovnicești.

⁴⁵ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424..

⁴⁶ <<http://www.formula-as.ro/2009/886/spiritualitate-39/pe-urmele-parintelui-arsenie-boca-adolescentul-din-gradina-cu-flori-11617>>, luni, 21 septembrie 2015.

⁵⁴ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

mai mare Sfânt după Maica Domnului) nu te poți mântui fără Sfânta Spovedanie.

Părinții noștri Cleopa, Arsenie Papacioc, Adrian Făgețeanu, Paulin Leca și alții, care l-au cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, nu au spus tot, au spus câte ceva ca să ne liniștim, să nu ne smintim căutând să-l scoatem sfânt. Iată, cine ține cu tot dinadinsul să-l scoată sfânt pe Părintele Arsenie Boca îi arată a fi bârfitori și invidioși pe acești Părinți care nu au căutat decât slava lui Dumnezeu⁴⁷. [...]

Este știut că Părintele Arsenie nu a căutat să se zidească printr-un părinte duhovnicesc, întru Hristos. Care este lauda lui? Lauda lui Hristos este Tatăl, zice: „Eu de la Mine nu am grăit; ci Tatăl cela ce M-a trimis pe Mine, Acela poruncă Mi-a dat, ce voi zice și ce voi grăi” (Ioan 12, 49); și în alt loc: „Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis” (Ioan 17, 22-23). Cine este Părintele său duhovnicesc? Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că avea talent la caricaturi, la trimis la școală, la trimis în Sfântul Munte Athos și văzându-l că are priză la popor la hirotonit și avansat. Apoi tot el la dus la Mănăstirea Prislop și tot el la chemat de acolo. Atunci, din păcate, Părintele Arsenie, (cred) nu a făcut ascultare și de aici i-a venit cădere, el l-a rugat pe Mitropolit să-l lase în continuare la Prislop⁴⁸. Atunci neascultându-l nici pe Părintele Dumitru Stăniloae, care dorea ca la Prislop împreună cu Părinții Dometie și Antonie Plămădeală să lucreze la Filocalie, o introduce pe Julieta cu care avea legătură de la Sâmbăta de Sus și îi determină pe aceștia să plece. Într-un an o face stareță pe aceasta și apoi vin problemele. Acest Părinte al său, Mitropolitul Nicolae Bălan, se spovedea la Părintele Cleopa și (cred) se plângea cu privire la el. De asemenea și Mitropolitul Nicolae Mladin, P.S. Andrei Magieru și Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit cu motiv întemeiat de la Prislop la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa și (cred) se plângeau cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cele auzite de la

Părintele Cleopa Ilie a încercat, din milă față de Părintele Arsenie Boca, pentru a-l întoarce de la rătăcire (știind de la spovedania ucenicilor săi care l-au cunoscut pe starețul de la Prislop și au fost loviți, mârniți, răniți și îngrijorați de marea lui prăpastie de însingurare, asprime și rătăcire de la Sfânta Predanie), să aplice meșteșugul Sfântului Cuvios Macarie cel Mare pentru îndreptarea fratelui ce se chinuia în lenevia nesfătuirii:

Se povestea despre avva Macarie, că mergând odată la biserică să citească pravila, a văzut în afara chiliei unuia dintre frați, mulțime de draci, din care unii se închipuiau în muieri ce rosteau cuvinte necuviincioase, alții în copilandri ce vorbeau cuvinte de ocară, alții jucau, iar alții se schimbau în multe forme. Bătrânul fiind văzător cu mintea, a cunoscut pricina. Și suspinând, și-a zis: „Negreșit, fratele petrece în lenevire și pentru aceasta duhurile cele viclene îi înconjoară chilia”. După ce a isprăvit pravila, a intrat în chilia fratelui și i-a zis: „Sunt necăjit frate și cred că de te vei ruga pentru mine, cu adevărat mă va ușura Dumnezeu de necazul acesta”. El punând metanie bătrânului, i-a zis: „Avvo, nu sunt vrednic să mă rog pentru tine”. Însă bătrânul sta rugându-l pe frate și zicând: „Nu mă duc, de nu-mi vei da cuvânt că vei face pentru mine câte o rugăciune în fiecare seară”. Așa, a ascultat fratele porunca bătrânului. Acest lucru l-a făcut bătrânul, vrând să-i dea pricină să se roage noaptea. Și, sculându-se fratele în noaptea viitoare, a făcut o rugăciune pentru bătrânul. Apoi umilindu-se, a zis: „Ticălosule suflete, pentru un bătrân ca acesta te-ai rugat, dar pentru tine nu te rogi?” Deci, a făcut și pentru sine o rugăciune. Apoi așa făcând el în fiecare noapte și săvârșind, cele două rugăciuni, în duminica următoare, bătrânul ducându-se la biserică, i-a văzut pe draci, stând afară din chilia fratelui, ca și mai înainte, dar triști și posomorâți. Și a cunoscut că pentru rugăciunea fratelui s-au întristat dracii. Astfel, bucurându-se, a intrat la fratele și a zis: „Rogu-te mai fă pentru mine încă o rugăciune!” El a ascultat și făcând pentru bătrânul două rugăciuni, iarăși s-a umilit și și-a zis: „O, ticălosule suflete, adaugă și pentru

⁴⁷ Vedeți: Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, p. 267.

⁴⁸ Vezi: Părintele Arsenie Boca mare îndrumător de suflete din secolul XX, Editura Teognost, Cluj-Napoca 2002, p. 32, 218.

aceștia (cred) l-au determinat pe Părintele Cleopa să-i scrie acele scrisori, cu smerenie, Părintelui Arsenie, în care îl ruga să vină la Mănăstirea Slatina să-i folosească duhovnicește. Dar Părinte Arsenie nu a venit la Slatina. Apoi, știu din gura Părintelui Cleopa că dus fiind de Sfântul Sinod să pună rânduială în mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă la Mănăstirea Arad Gai, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie la Episcopia Aradului și a dorit să ia binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis batjocoritor: „Ce măi moldovene vii tu să ne înveți călugărie!”

Odată Părintele Cleopa mi-a mărturisit de ce nu dădea binecuvântare la oameni să-i citească Acatistul Părintelui Arsenie Boca și băga cuvântul, ca să nu se smintească aceștia: „Nu-i citiți Acatistul căci nu e canonizat!” Înțelegerea sfinției sale cu privire la Părintele Arsenie era precum a majoritatea Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că: „Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea”.

Iată, este știut, lauda Părintelui Cleopa sunt Părinții lui, în primul rând Duhovnicul Paisie Olaru și Starețul Ioanichie Moroi. Cu Părintele Arsenie nu stau lucrurile la fel, nu a ținut la aceasta, după cum mărturisește el însuși, a căutat să se apropie de Dumnezeu prin „cunoștințele din cât mai multe domenii”, până chiar și din magie. Cine, dintre cei care au fost aproape de Părintele Arsenie Boca și au dorit să rămână întru Hristos, Mântuitorul nostru, nu au mărturisit adevărul? Iată, până și Părintele Teofil Părăian [...] zice: „nu am un cult pentru el”⁴⁹. [...] Iachint⁵⁰

Fiecare bun creștin își are părintele său duhovnicesc. Iată de pildă pe Părintele Iachint:

tine o rugăciune!” Deci, așa petrecând el și săptămâna aceea și făcând în fiecare noapte câte patru rugăciuni, duminică iarăși venind bătrânul, i-a văzut pe draci mai întristați și tăcând. Și mulțumind lui Dumnezeu, când s-a întors, a intrat iarăși la frate și l-a rugat să mai adauge pentru dânsul încă o rugăciune. Acesta primind și adăugând și pentru sine încă o rugăciune făcea în fiecare noapte șase rugăciuni. Când a trecut bătrânul, duminică i-a văzut pe draci, stând departe de chilia lui. Dar cum l-au văzut intrând la frate, l-au ocărât, mahnindu-se pentru mântuirea fratelui. Iar bătrânul, proslăvind pe Dumnezeu, a intrat la frate și l-a sfătuit să nu se lenevească, ci neîncetat să se roage. Și așa, făcându-se fratele osârduitor la rugăciuni, cu darul lui Dumnezeu, s-au dus dracii cu totul de la dânsul.⁵⁵

Părintele Cleopa a preluat limbajul și duhul umilicios al Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, din „Paza celor 5 simțuri”, făcându-se pe sine cel mai neștiutor și neînvățat, cu același scop duhovnicesc. Sfântul Nicodim dorea să transmită învățături folositoare și dureroase, care aveau să-l mustre pe un ierarh al Bisericii care nu ar fi primit altfel învățăturile (fără a-i fi deschisă inima prin apropierea către dragoste ce ți-o dă lauda și prețuirea celuiilalt).

Uit că sunt mic și dintre cei care s-au lepădat de lume și mă înalț cu acest gând: că s-a întâmplat să am așa o rudă și stăpân [totodată], înalt cu scaunul, smerit cu purtarea, tânăr cu anii, bătrân cu mintea - [lui] i se potrivește foarte [bine] această vorbă a lui Homer: „Ce înțelept a fost! Iar umbrele sar” - și cântător cu cuvintele ca și muzele. Și simțind acum greutatea cea mare a treptei arhieresti și pogorându-se pentru aceasta din înălțimea sa, a cerut din covârșitoarea sa smerenie cuvinte și sfaturi de la smerenia mea. Dar care cuvânt a scăpat de îngrăditura dinților tăi, o, Stăpâne al meu iubit? Ci suferă-mă puțin pe mine, cel ce mă voi împotrivi. De ce ai făcut aceasta, o, prea dumnezeiescule? Sau ce pătimești de dezlegi

⁴⁹ Ibidem, p. 221.

⁵⁰ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

⁵⁵ Patericul..., Pentru socotință, 76.

Părintele Arsenie Boca, însă, tot singur:

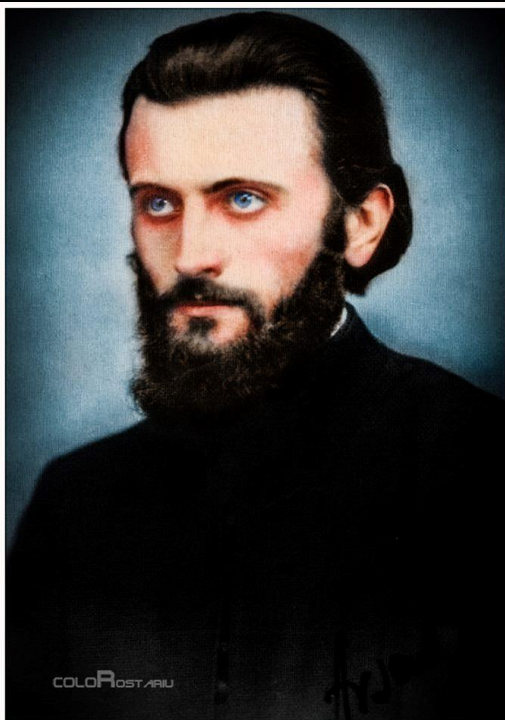

Tot mai singur:

acea rânduială care este lăudată - după Cuvântătorul de Dumnezeu (în Cuvânt pentru grindină)? Vedem că ea s-a păzit de la ființele cele dintâi și mai vechi [ce se află] în jurul lui Dumnezeu și până la cele mai de jos - după cum a fost grăit prea limpede de către pasărea cerului, adică de Dionisie Areopagitul -: „Legea atotsfântă a dumnezeieștii obârșii este aceasta: cele de al doilea să fie înălțate prin cele dintâi spre atotdumnezeiasca lumină” (Sfântul Dionisie Areopagitul, Despre Ierarhia bisericească, în Opere complete, ed. Paideia, București, 1996, cap. V, p. 90). Sfaturi ceri și învățături, Stăpâne, de la rob? Povățuitorul lui Israel și învățătorul de la ucenic? Cel ce ține locul capului de la cel ce ține rânduiala piciorului? Cel ce a luat menirea [de a viețui] în această [treaptă] a ierarhiei bisericești - [adică] a podoabei arhierilor celor slujitori - de la cel ce a luat menirea cea mai smerită - [adică] a celor ce se săvârșesc monahi? Să nu faci aceasta, o, prea bunule! (Căci aceasta, cea a cuvântului, este sus de pâraie). Acest lucru [a da sfaturi] nu mi se cuvine nici mie și cu atât mai mult [nu se cuvine] treptei tale [a cere]. Să se dea însă cea nedată și să se ierte cea de neiertat! Unde se pot găsi însă la mine cărți, hârtie și cerneală? Căci, venind aici, pe toate acestea le-am socotit fum - așa cum cei vechi [socoteau] cârma [conducerea altora] - și am luat viața cea cu rucodelie și cu lucrul mâinilor. [Astfel] m-am făcut lucrător cu sapa și cu hârlețul, semănând, secerând, râșnind . în fiecare zi și făcându-le pe toate celelalte prin care se închipuiește viața cea mult truditoare, precum și schimbarea într-o altă stare [dintre] cele de multe feluri ale celor din insulele cele pustii. Vai de răutățile mele! Căci pe ale mele le voi ticăloși pentru că, fugind de supărarea cea mică din Sfântul Munte și căutând și gonind [după] liniștea cea desăvârșită, am căzut în tulburări, urmând pildele celor de demult care, fugind de spuză și de urs, au dat peste foc și peste leu.

Din [cauza] tuturor acestora mult pregetam și nu eram convins - o, sfințite om al lui Dumnezeu - și de multe ori am socotit să-ți răspund fa ceea ce [mi] se cerea prin acel cuvânt al proorociei: „Piele de urs și îmi ceri, [încă] și mare, [dar] nu îți voi da”.

Până a rămas doar el, în cea mai izolată singurătate, cu Julieta... dar fără Sfânta Biserică și fără obște. Această atracție fatală față de Maica Zamfira, deși și-a împlinit-o până la sfârșitul vieții, l-a făcut, în mod lăuntric (chiar dacă poate nu își dădea seama), cumplit de singur, într-o realitate nălucitoare și complet deformată, izolată de Marea Iubire. Și aceasta nu numai fiindcă pierduse definitiv starea Împărăției Cerurilor pe pământ, care este obștea monahală, dar mai ales datorită lipsei smereniei, care se hrănește din poruncile și dogmele dumnezeiești (care pune mai presus voia celui alt decât propria voie, înjunghiată pe altarul inimii de către preotul mințe, la mireasma duhovnicească a rugăciunii):

Dar pentru că mă vedeam înghesuit pe de o parte de paguba neascultării - care știu că este prihănită de purtătorii de Dumnezeu Părinți care se numesc trezvitori, [ei fiind] filozofii mei iar pe de altă parte de călcarea poruncii care zice: Celui ce cere de la tine, dă-i (Mt 5, 42) și mai adaug și chinul dragostei celei spre tine, precum și datoria de rudenie - pe care a legiuit-o firea - între mine și tine, de bunăvoie sau [mai curând] fără de voie m-am plecat spre împlinirea cererii tale, bizuindu-mă pe rugăciunile tale. Și așa întrerupând puțin sapa și râșnița, asemănându-mă dobitoacelor celor ce rumegă și multe gânduri mai întâi învărtind [prin mințe], m-am întors în mine însumi atât cât a fost cu puțință și toate câte prin citire au apucat a se întipări în tabla cea nescrisă a imaginației mele - după Aristotel* și Proclu - [adică] în sfințitele jertfelnice ale minții - sau mai bine, citându-l pe dumnezeiescul David, zic: întru inima mea am ascuns cuvintele tale, ca să nu greșesc ție (Ps 118, 11) - (adică atâtea câte ajută la [împlinirea] scopului cel pus înainte) - [căci cu ele] m-am hrănit și le-am avut în pomenire, acest lucru numindu-se de uceniciei lui Platon „a doua zugrăvire” - le-am pus în această carte puturoasă sau, așa cum tu o numești, sfătuitoare sau, așa cum o numesc eu, aducătoare- aminte, pe care o și trimit sufletului tău celui numit - după faptele tale - Ierotei (adică „sfințit lui Dumnezeu”), ca pe o oarecare îndulcire duhovnicească și mică aducătoare de dar, în locul multor daruri de ale tale ce au fost făcute către mine. Iar tu desfătează-te și folosește-te de ea - dacă [li se poate aduce] cetățenilor și celor prea cinstiți vreo desfătare și [vreun] folos de la un țaran și [de la] un zdrențăros - și roagă-te pentru mine către Domnul.

*Robul tău smerit (de la Schirapolisul Erimonisului),
Nicodim⁵⁶*

Astfel că Părintele Cleopa i-a scris două scrisori, arătându-și evlavia față de sfinția sa, la superlativ, ca să paralizeze respingerea ce ar fi putut apărea din cauza slavei deșarte și ca să îl momească cu binișorul să vină în obștea lor ca și cum ar avea nevoie de învățăturile lui, dar în realitate ca să-l poată ajuta să-

⁵⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826, Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 79-81.

și vadă gravele rătăciri. Când a văzut că nu vine, a mai încercat o stratagemă duhovnicească: să se smerească și mai mult, mergând la el. Din păcate mândria solitarului de la Prislop a fost atât de respingătoare, încât Părintele Cleopa și-a dat seama că nu se mai poate face nimic, și a continuat să se roage ca Domnul să-l întoarcă de la rătăcire și să-i dea duh de umilință, că nici un om nu mai avea cum să îl ajute.

Cel ce voiește să rămână biruitor într-o convorbire cuvântul său, să știe că suferă de boala diavolului, chiar dacă cuvântul său e adevărat. și dacă face aceasta într-o convorbire cu cei deopotrivă cu el, va fi tămăduit poate de certarea celor mai mari. Dar dacă face așa și față de cei mai mari, sau mai înțelepți, boala lui nu poate fi vindecată de oameni.⁵⁷

Iată un fragment din a doua scrisoare, în care încearcă să-l facă, dacă nu să vină, măcar să corespundă în scris, pe temeiul Sfinților Părinți, ca să-l poată ajuta cu acest pretext:

PARINTELE MEU,

Mai întâi, cu smerite metanii, vă rog să mă iertați pe mine păcătosul că din cauza lenevirii mele și a nepăsării am lăsat să treacă un timp îndelungat de când nu am scris, arătând prin aceasta și oarecare lipsă de dragoste, căci orice motiv a fost putea trece peste fericita dragoste, căci aceasta nu știe osteneală pentru bunătați și nu caută ale sale intru toate. Știu că de voi vrea pot pune orice pricină, dar știu că pricina este o voire a păcatului și înainte mergătoare a lui este. Cred că de aceea și fericitul David cântă în Psalmii lui că să nu pricinuim pricinuiuri intru păcate, de aceea una dintre aceste pricini nebinecuvântate a fost că după ce am scris o scrisoare către P.C. Voastră și ne mai primind răspuns am crezut că prin neiscușința celor înșirate acolo, pe hârtie, v-am făcut cine știe ce sminteală, căci niciodată nu am avut bună chibzuință în cuvânt și scris. Cauza este reaua mea așezare sufletească și întunecarea puterii de discernământ a părții cei socotitoare a sufletului meu cel robit și incurcat de patimile cele din voință și din simțire. Dar, P. C. Voastră, care din mila Prea Induratului

⁵⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX, Ed. cit., pp. 106-107.

Dumnezeu, aveți oglinda înțelegerii, cu duhovnicească lucrare curățită, puteți să nu vă smintiți de mine intunecatul și păcătosul dacă veți privi la mine și cuvintele mele, ca la cel ce stau jos cu cuvântul și cu lucrarea, în rânduiala pruncilor; dar nu ajungându-i pe aceștia cu nerăutatea, căci știu că aceasta ni se cere de la Mântuitorul nostru ca să fim prunci cu nerăutatea, iar nu cu înțelegerea.

Altă pricină, ca și cea de mai sus, a fost că nădăjduim, ca între timp să ne întâlnim pentru că numai atunci v-aș fi putut cere multe lămuriri de care am nevoie atât pentru neiscușința mea, cât și pentru cum aș putea să mai rămân a fi poreclit Stareț și a mă mai bizui a conduce sufletește și pe alții, cela ce am nevoie de a fi încă multă vreme sub conducător iscusit, căci știu că necuvios lucru este a paște leul de oi și cel nelămurit prin lucrare sufletele cele ce sârguesc spre Cer.

Si acum, ceea ce m-a făcut a tresări puțin din nepurtare de grijă spre cele de folosul sufletului meu și a-mi aduce aminte de duhovniceasca dragoste și iscușință a Prea Cuvioșiei Voastre, îndrăznind iarăși a vă scrie, a fost sosirea în smerita noastră obște a unui frate, pe care P.C. Voastră, arătându-vă dragostea, l-ați trimis la noi, prin luna mai, iar el a ajuns aici abia acum, în luna octombrie, din motive, după cât se vede, binecuvântate. Acest frate pe lângă bucuria că a sosit la noi, ne-a adus și Iconița cu Bunul și Marele Pastor și Mântuitorul sufletelor noastre. Pe verso poarta semnătura P. C. Voastre și a iubitului frate în Hristos și ucenicul P. C. Voastre, C. Sa, iscusitul părinte Dometie (Cucuzel). Lângă iconiță și o scrisoare a P.C. Voastre, care văzând și auzind că este scrisă chiar de P. C. Voastră m-am bucurat foarte mult, căci până atunci nu am avut fericirea să vă citesc vreo scrisoare, iar citind-o am văzut acolo smerita înțelepciune și duhovniceasca dragoste, strâns legate și formând lanțul de aur al dreptei socoteli care m-a legat mai mult de dragostea P. C. Voastre, prin aceea că era scrisă că doriți o zi de la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos — ca să ne mai vedem față către față, la care și eu am zis să fie mila Lui și rugăciunile Prea Curatei Sale Maici și să aducă la

		<p><i>indeplinire, când va fi voia Lui, spre a noastră mângâiere.</i></p> <p><i>Iconița și scrisoarea le păstrez cu multă evlavie și de câte ori îmi aduc aminte de P.C. Voastră le citesc și mă mângâi cu ele. Mila Domnului nostru Iisus Hristos și cu ajutorul Prea Curatei Sale Maici să ne ajute să ne întâlnim și în acest veac trecător, spre mângâiere și lămurire în cel viitor spre veșnia fericire. [...]</i></p> <p><i>* In partea stângă a paginii este scris cu cerneală albastră: „Scrisă la mașină de mine, Vasile Târulescu, fost inchinător al Sf. Mănăstiri Sâmbăta și Prislop. Astăzi smeritul frate Vasile care vă trimit niște metanii. P.C. părinte Stareț Cleopa are multă evlavie la P.C. Voastră și mult s-ar bucura dacă ne-ați face o vizită, chiar dacă ne-ați scrie. Tot același smerit frate Vasile Târulescu“.</i>⁵⁸</p> <p>Dezlegarea acestei chestiuni ne-o dă Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa, puțin mai sus în coloana din stânga, dedicată Părintelui Arsenie Boca.</p>
Călugărit	<p><i>M-am întors în țară la 8 iunie 1938. Țin minte data pe aceea, că intrând în țară pe la Morașița am văzut drapelul românesc, de acel 8 iunie de odată.</i></p> <p><i>De la data aceasta, până la Paștile anului viitor când am intrat în călugărie, mi-am adunat unelte de pictură, materiale, am mai învățat la Chișinău cu niște meșteri ruși poleitura cu aur „cicanca”, și alte lucruri trebuitoare unui atelier de pictură.</i></p> <p><i>În Vinerea Izvorului după Paștile anului 1939, am fost tuns în călugărie primind numele Arsenie.</i>⁵⁹</p> <p>Din câte citim mai sus, Părintele Arsenie Boca a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile pentru formarea duhovnicească, în care nu a ascultat de vreun stareț ci s-a ocupat de alte activități, printre care copierea de texte românești și căutarea de tehnici de pictură. Aceeași ispită a împrăștierei o vedem și în</p>	<p>1946 – este eliberat din închisoare și, după ce se lămurește de înșelarea bietului ieromonah de la Sâmbăta de sus și scapă din ghearele privirii lui, dorește de Frăsinei, dar refuzat (din cauza pregătirii sale intelectuale fiind bănuț de stareț că nu va face față la condițiile foarte grele de acolo) intră ca frate în Mănăstire la Cozia. Își face anii de ucenicie monahală la Mănăstirile Cozia și Antim din București.</p> <p>1947 – se retrage într-o pădure și trăiește ca un pustnic aproape doi ani.</p> <p>1949 – este călugărit la Mănăstirea Sihăstria (după ce este pus de Dumnezeu și duhovnici timp de trei ani în fața a diferite încercări serioase, pentru a înțelege ce cruce își ia asupra sa prin tunderea în monahism, în toate dând dovadă de mărinimie și ascultare duhovnicească față de cei mai mari) sub îndrumarea directă a duhovnicilor (recunoscuți de toți românii echilibrați ca cei mai iscusiți de atunci) Arhimandritul Cleopa Ilie, în calitate de stareț, și Ieroschimonahul Paisie Olaru. Așadar a fost călugărit cu 10 ani după</p>

⁵⁸ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2012/12/05/scrisorile-parintelui-cleopa-catre-parintele-arsenie-boca-manastiri-slatina-sambata-securitate-mitropolitul-antonie-plamadeala-rezistenta-munti-sandu-tudor-mari-duhovnici-curente-spirituale/>>, marți, 6 octombrie 2015

⁵⁹ Autobiografia **Ierom. Arsenie**. R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 11.

<p>anul dintre sosirea de la Sfântul Munte și călugărire.</p> <p>Deci pregătire incompletă (un an împrăștiat cu alte griji fără rost în lucrarea lăuntrică), formare deficitară care a dus ca foarte repede să se lase, mai întâi în ascuns, în închisoare, mai apoi la arătare (când a profitat de alungarea oficială pentru a se muta cu aleasa inimii lui în aceeași casă în 14 mai 1959, după aproximativ 20 de ani de monahism superficial, doar de formă) de călugăria pe care nu a înțeles-o, nu a practicat-o niciodată și, ca atare nici nu a iubit-o cu adevărat.</p> <p>Călugăria este numai pocăință și este incompatibilă cu misiunea propovăduirii până omul nu se despătimizește. Dar omul despătimit nu are manifestările de mânie și mândrie de care toți mărturisesc că Părintele Arsenie Boca era plin.</p> <p><i>Capitolul 52 Cum că cinul călugăresc la pocăință se cuprinde, și pentru ce se cheamă cin îngeresc și îmbrăcăminte de pocăință, și care este puterea acestuia</i></p> <p><i>Într-această pocăință și prea sfântul cin al călugărilor se cuprinde, care este și se numește îngeresc, deoarece călugării se fângăduiesc a păzi și a urma curăției, neaverii, cântărilor, rugăciunilor, ascultării și îngerilor. Iar îmbrăcăminte a pocăinței se numește, pentru că călugărul cu acea taină se îmbracă pentru plângerea păcatelor. Fiindcă cinul călugăresc este smerit, simplu, lepădându-se de toate podoabele omenești, ca unul ce nu se amestecă nici cu griji, nici cu fapte, nici cu cuvinte lumești, ci mai ales fugă de dânsule. Căci acesta este semnul vieții celei mai presus de lume, care învață cum că cele văzute sunt stricăcioase și toate cele omenești trec, și cugetă și se lipsește de înțelepciunea cea de sus și își aduce aminte de moarte și de sfârșitul cel de aici. De aceea este și negru, de vreme ce-și aduce aminte de moarte și de plâns, și nu viețuiește într-această lume, ci dorește altă viață nestricată și către aceea se silește să ajungă. Drept aceea oricare va fi călugăr adevărat, după cum învață Pavel, el iubește pe Hristos și nimic nu-l poate despărți de dragostea lui Hristos, și dorește a muri și a fi împreună cu Hristos. Aceasta o</i></p>	<p>Părintele Arsenie Boca dar și-a ținut călugăria, a înțeles-o și a iubit-o ca puținii alții până la moarte (19 iulie 2011 deci timp de 62 de ani, trăind moartea ca pe o predare totală călugărească în mâinile lui Hristos). Desigur că și după moarte este monah, cum și-a dorit atât de mult în viață, biruind toate împotrivi-rile istoriei și presiunile dureroase care-l forțau să renunțe la ea, ajungând, astfel, la desă-vârșirea ei, tâlcuită de Sfântul Ierarh Dionisie Areopagitul astfel:</p> <p><i><u>Iar cea mai înălțată treaptă a tuturor celor ce se desăvârșesc este ordinul sfânt al monahilor. care s-a ridicat la toată curăția și la toată puterea și la desăvârșita curăție a lucrărilor lor. El se bucură de vederea și împărtășirea spirituală și e călăuzit de puterile desăvârșitoare ale ierarhilor. Și învățat de luminile îndumnezeitoare și de tradițiile ierarhice, înțelege ierurgiile sfințelor lucrări ce le vede săvârșite cu el și prin sfânta lor cunoaștere este înălțat, pe măsura lui, la cea mai desăvârșită desăvârșire.</u></i></p> <p><i>De aceea dumnezeieștii noștri conducători au învrednicit pe ei de numiri sfinte, numindu-i pe unii tămăduitori (terapeuți), pe alții monahi, de la slujirea curată a lui Dumnezeu și de la lucrarea lor vindecătoare și de la viața neîmpărțită și unitară, care-i unifică pe ei în sfințele concentrări ale celor împărțite într-o monadă asemănătoare celei dumnezeiești și într-o desăvârșire de Dumnezeu iubitoare. Pentru aceea sfânta rânduială le-a dăruit lor harul desăvârșitor și i-a învrednicit nu de-o sfințire ierarhică care se dăruiește numai treptelor preoțești ci de ierurgia ce se săvârșește de către preoții curvioși, ca <u>desăvârșire ierarhică de al doilea grad.</u>⁶²</i></p>
--	--

⁶² Sfântul Dionisie AREOPAGITUL, *Opere complete*, Ed. Paideia, București, 1996, pp. 94-96.

arată aieva fugind în munți, în pustii, în mânăstiri pentru Hristos, și se nevoiește a fi una cu Hristos, pentru ca să locuiască întru Hristos cu Părintele și cu Duhul. Drept aceea și urmează în toate vieții lui Hristos. Se smerește, viețuiește întru sărăcie și supunere, de nimic nu se îngrijește din cele de aici, se răstignește lumii și se făgăduiește a-și păzi fecioria, a nu agonisi nimic și a se îndeletnici în posturi, rugăciuni și privegheri, și până la moarte a petrece întru acestea și într-altele asemenea, răbdând pentru Hristos pe toate, care toate sunt ale pocăinței lucruri. Acestea și fiecare credincios este dator a le păzi, afară numai de feciorie, care se cuvine călugărilor, căci numai călugării sunt mai cu seamă datori a o păzi. Iar și cei din lume, care încă nu s-au căsătorit, și fiecare ce s-a făgăduit a păzi aceasta și tot creștinul, mai cu seamă cel căzut în păcate (și cine este care să nu fi căzut nicidecum?) este dator a urma vieții lui Hristos și a face lucrurile pocăinței. Botezătorul, cel care e mai întâi după Ilie, închipuind cinul călugăriei, a învățat zicând: „Faceți roduri vrednice de pocăință, și pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor”; și pe fiecare în parte îl învață a vieții după cum se cade.⁶⁰

Ucenicii sfinției sale nu se sfiesc, însă, să îl contrazică în lucruri minore (cum e de pildă data călugăriei), dar verificate, deși la cele mari se arată paralizați cu gândul, demonstrând că ori nu l-au verificat ori nu au cunoscut/înțeles Sfinții Părinți. Împlinesc, în acest fel, cuvântul Sfintei Evanghelii Mat 23:24 Călăuze oarbe care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!:

Există o neconcordanță între data de 8 iunie 1938, din autobiografie, și data, sau mai bine zis datele din documentele care există în arhiva de la Mitropolia Ardealului din Sibiu, pe care tocmai le-am cercetat. Este vorba în documentele din arhivă de anul 1939, și nu de 1938 cum scrie în autobiografie. Acum, ar fi două posibilități: ori că Părintele Arsenie, sub teroare a greșit din memorie anul, dar nu și ziua și luna, ori că cei care au copiat această autobiografie au scris în loc de cifra 9, cifra 8. Dar, oricum anul tunderii în monahism este 1940, și nu 1939. În vinerea de

⁶⁰ Sfântul Simeon ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI, *Tratat asupra tuturor dogmelor credinței noastre ortodoxe, după principii puse de Domnul nostru Iisus Hristos și urmașii Săi*, Volumul I, Ed. Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.l., 2002, p. 101.

	<p>după Paști, în 3 mai 1940, Părintele a fost tuns în monahism după cum arată documentul 02584 din arhiva Mitropoliei Ardealului. Documentul este publicat de Părintele Nicolae Streza, în cartea sa „Mărturii despre Părintele Arsenie”, Editura Credința Strămoșească - Iași, 2005, pagina 412.⁶¹</p>	
Preoțit	<p>10 apr. 1942, Sărbătoarea „Izvorul Tămăduirii”, M. Brâncoveanu Sâmbăta de Sus. Probabil (după mărturia Părintelui Arsenie Papacioc, contemporan și împreună suferitor – iar mai apoi și duhovnici al lor – cu alți prizonieri care au fost probabili martori la aceasta. Părintele Arsenie Papacioc nu vorbea niciodată gratuit, ci doar documentat, întotdeauna dorind să mărturisească adevărul cu prețul vieții) s-a lăsat de preoție în închisoare ca promisiune, dar ca lumea să nu își dea seama i s-a înscenat oprirea de la preoție tot în 14 mai 1959. A lucrat, așadar, preoția cu blagoslovenie (vom vedea că a încălcat această oprire mai apoi, făcându-se neascultător și vrednic și din acest motiv de caterisire definitivă) timp doar de 17 ani. Deși, dacă nu au fost impedimente din cauza relației cu Maica Zamfira sau dorința de a conviețui cu ea în aceeași casă, având relații de rudenie cu Patriarhul Justinian Marina, ar fi putut să și reia și preoția și mai ales călugăria oricând ar fi dorit. Nefiind membru al legiunii și lepădându-se (atât public, cât și particular prin declarații și denunțuri de ea), fiind colaborator docil al regimului, dovedind fidelitatea sa și prin supravegherea informativă care îl arăta totdeauna supus obedient al noii orânduiri, îi era ușor securității și Departamentului Cultelor să îi aprobe aceasta, pentru a-l folosi și înalte scopuri, dacă ar fi dorit și el.</p> <p>Ce a făcut pe ierarhi să nu îi dea voie să slujească, sau pe Părintele Arsenie Boca să nu ceară reluarea preoției, deși în 1964 a avut loc amnistia preoților anticomuniști? Știau de relația lui cu Maica Zamfira, opritoare de preoție sau și-a menținut sfinția sa cu încăpățănare lepădarea de preoție și călugărie, tocmai pentru a putea conviețui cu ea?</p>	<p>1951 – este hirotonit preot la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț. Poartă numele de Părintele Anghel.</p> <p>1952-1958 – este preot la Mănăstirea Slatina-Suceava.</p> <p>1958 – este arestat din nou, pentru ca făcea parte din grupul "Rugul Aprins". Condamnat la 20 de ani muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la Închisoarea Aiud.</p> <p>1965 – este numit paroh în comuna Filea de Jos, din eparhia Clujului; a mai fost preot și duhovnic la Mănăstirile Căldărușani, Dintr-un Lemn și Cernica.</p> <p>1969 – 1970 – este stareț al Mănăstirii Cheia-Prahova;</p> <p>din 1976 – este duhovnicul Schitului Sfânta Maria-Tomis, întemeiat de Patriarhul Justinian la Techirghiol</p> <p>2011 - moare pe 19 iulie.</p> <p>Deci preot și fără a înceta vreodată slujirea preoțească timp de 60 de ani, în afară de întemnițarea propriu zisă, fiindcă în 1964 a avut loc și <i>amnistia preoților anticomuniști</i>⁶⁷. Observăm că imediat (la un an) după eliberarea din Aiud, deși șef de plasă legionar își continuă slujirea preoțească.</p> <p>Dacă Părintele Arsenie Papacioc, șef de plasă legionar convins, Părintele Iustin Pârvu, militant al mișcării legionare convins, Părintele Adrian Făgețeanu acuzat de legionarism și alți oameni care, care se declarau pe față luptători împotriva comunismului au reprimat după eliberare preoția, cu atât mai mult Părintele Arsenie Boca o putea primi (căci a fost considerat atât de supus statului încât nici nu a mai fost arestat din nou tocmai în perioada în care se arestau intens toți cei considerați primejdioși duhovnicește față de regim 1958-1964).</p>

⁶¹ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 39-40.

⁶⁷ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-1_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

Este cunoscut că Maica Zamfira îl considera episcop și el a fost surprins slujind preoțește, pe ascuns, deși fusese oprit de la aceasta. Dar aceasta înseamnă că sfinția sa a făcut cu îngâmfare din așezământul Drăgănescu o parasinagogă și motivul pentru care nu a cerut înapoi preoția și călugăria este că se considera pe sine un ales, care poate conviețui cu o femeie și totuși, trecând peste rânduiala Sfințelor Canoane și ascultarea de ierarhii săi, să fie în același timp și ieromonah. Iar aceasta nu o spunem spre osândire, nu vrem să ne întărâtăm râvna împotriva sfinției sale, ci dorim să ne dăm seama de gravitatea întunericii amăgirii sfinției sale și să-l plângem cu amar. *Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru [este foarte interesant că pentru sfințiile lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat? Ca patriarh ecumenic, ca papă sau ca reîncarnarea lui Ilie, Ioan și, de ce nu, a lui Hristos? Picturile de la Drăgănescu ne arată tocmai această credință a lor – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar [am spune primitiv – n.n.] cu care ne-a desprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului, încercând, personal sau prin delegat, să arătați IPS patriarhului activitatea părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității părintelui Arsenie încadrată în întregime în spiritul curat al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea*

Dăm un citat din Părintele Adrian Făgețeanu, cuvânt spus de acesta Părintelui Sandu Tudor, ca să vedeți atitudinea lui anticomunistă convinsă:

"că pentru a continua lupta împotriva concepției materialiste nu-și mai au rostul metodele folosite de mișcarea legionară pe plan organizatoric, iar singura posibilitate de a lupta împotriva concepțiilor materialiste este cea pe plan religios, iar în cadrul Bisericii cea mai bună pregătire pentru o astfel de luptă se face în monahism."

Ce bine ar fi fost să înțeleagă aceasta și Părintele Arsenie Boca, să renunțe la regizarea consfătuirilor legionarilor și susținerea morală și materială a rezistenței în munți și să fi luptat toată viața împotriva comunismului simplu și eficient doar prin păstrarea monahismului și ferirea de femei. Dar, din păcate, nu a făcut așa, ci, și în aceasta, a fost povățuitor rău și pierzător de vieți și de suflete:

„În calitate de stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, a ținut ca nimeni altul flacăra credinței, împotriva comunismului ateu, aducând lumea lângă altarele lui Hristos. Am evaluat această rezistență ca fiind mai importantă decât lupta politică sau armată anticomunistă; Părintele Arsenie Boca i-a ajutat direct pe luptătorii din Rezistența făgărășeană, în anii 1945-1948, moral și material; Cu sprijinul său s-au ținut aici, în anul 1947, consfătuirile ce au dus la o unitate de luptă a tuturor forțelor anticomuniste din țară,⁶⁸

Iar după ce a făcut aceasta, s-a lepădat de ei și i-a denunțat, și, în loc să renunțe la preoție doar pentru a se căi toată viața de ce a făcut, plângând în călugărie, se leapădă de amândouă de dragul amestecării cu Maica Zamfira și al unui confort sporit în regim comunist.

⁶⁸ <<https://raduiacoboiaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduiacoboiaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015.

noastră sub ocârmuirea Sfinției Sale”, scria aceasta.⁶³

Într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar **Părintele Arsenie era în altar (citea pomelnicele și era fără haine preoțești, neavând voie să slujească)**, a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: „A venit și nevasta pictorului”.

După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar și pentru mine care auzisem vorba lor: „Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama” [foarte interesant. Dacă nu luăm dublul sens al cuvântului, fiindcă mama l-a făcut prin împreunare cu un bărbat și prin naștere care strică fecioria și dacă Părintele Arsenie Boca nu a mințit (fiindcă cel ce emite dogme eretice, deci minciuni la adresa lui Dumnezeu este cu mult mai sigur că emite minciuni despre sine), înseamnă că diavolul i-a dus la o asemenea amăgire încât să creadă că sunt nepătimitori, doar pentru că nu s-a consumat relația trupească între ei, și aceasta cu ajutor demonic tocmai ca să nu își simtă căderea și să cadă prin curvia cea mare și nesimțită a plăcerii de sine – n.n.] (Bălan Silviu —Făgăraș)⁶⁴

L-am întâlnit pe părintele Arsenie pentru prima oară în 1984, când am fost în pelerinaj la biserică din satul Drăgănescu, în apropierea Bucureștiului, pe care o pictase.

[...]Părintele tuna și fulgera la creștini, iar eu mă făceam tot mai mica, pe măsură ce mă apropiam de el. **Cu epitrahilul tras peste un halat**, cu o căciulă pe cap și cu pantofii încălțați în galoși, părintele Arsenie catehiza, predica, mustra și binecuvânta, dezvăluind păcatele fiecăruia, după măsură. Am fost martora unor scene care m-au înfricoșat...⁶⁵

Iar parasinagoguri, pe adunările cele ce se fac de nesupușii prezbiteri, sau episcopi, și de ne învățatele popoare. Precum, dacă vreunul fiind cercetat în vreo greșală, s-a dezbinat de la slujbă (Liturghie), și nu s-a supus canoanelor, ci luiși și-a răzbunat proiestoșia și slujirea, și s-a dus împreună cu acesta, oarecare părăsind soborniceasca Biserică. Una ca aceasta este

⁶³ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoaea-poveste-zamfirei-ta-nara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-1_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

⁶⁴ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 101.

⁶⁵ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15, 55-58, 67-68.

	<p><i>parasinagogă [...]Și parasinagogi sunt prezbiterii și episcopii cei nesupuși, care căzând în oarecare greșale s-au caterisit de preoția și arhieria lor canoniceste. Însă nevrând a se supune canoanelor, cu de sineși stăpânire și-au izbândit, și lucrau deosebi cele ale preoției sau ale arhieriei. Și împreună cu dânșii au urmat și alții, lepădându-se înșiși de soborniceasca Biserică. Iar schismatici se numesc, acei ce se osebeau de către soborniceasca Biserică, nu pentru dogme de credință, ci pentru oarecare întrebări bisericești lesne de îndreptare. Iar eretici se numesc aceia a căroră osebirea îndată și dea dreptul pentru credința cea întru Dumnezeu. Adică cei despărțiți cu credința și cu dogmele de către dreptslăvitori, și desăvârșit depărtați. Deci parasinagogii se unesc iarăși cu Biserica prin pocăința cea binecuvântată, și prin întoarcere. și cei ce dintr-înșii au fost preoți, și clerici, întorcându-se întru aceeași rânduială se primesc, a căreia au fost. Iar ereticii cei mai sus arătați și înșiși pepuzienii, pentru care este cuvântul, și câți alții, întorcându-se la dreaptaslăvire, se botează ca elinii. Fiindcă Părinții cei vechi numai Botezul acela au judecat a se primi, care nicicum iese din credință, iar al ereticilor, ca unul ce este afară din dreapta credință, au judecat desăvârșit să se lepede.</i> ⁶⁶</p>	
Pustie	<p>66 de zile în rânduială de sine. Despre această stare toți Sfinții Părinți spun că nu este călugărească ci înșelată. Că dacă el e singur și cade, cine îl va ridica?</p> <p>Iată ce ne zice despre aceasta rânduială de sine, idioritmie sau samavolnicie Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, după învățăturile culese de la Sfinții Părinți tocmai în pustia Sfântului Munte (de ce oare Părintele Arsenie Boca nu le-a cules și urmat?):</p> <p><i>Apoi iarăși, văzând, pe de o parte, sârguincioasa lui rugămintă pentru primirea sa, iar, pe de altă parte, chibzuind că și Sfânta Scriptură nu laudă, ci oprește a șede singur de sine călugărul pătimaș, am socotit să aleg cu acel frate de un cuget și un gând calea cea de mijloc [împărătească] a vieții călugărești, adică viețuirea cu un frate sau cu doi, ca una care este cunoscută [adeverită] și lăudată de</i></p>	<p>2 ani sub ascultarea minuțioasă a Părintelui Cleopa, dându-i socoteală și pentru cele 18 bucăți de zahăr primite de la Părintele Paisie. Astfel că și în pustie Părintele Arsenie Papa-cioc a făcut ascultare</p>

⁶⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, Pidalion..., Ed. cit., pp. 441-443.

	<p><i>Sfânta Scriptură, și de insuflații de Dumnezeu Sfinții Părinți. [...]</i> <i>Neascultarea, împotrivirea în cuvânt și rânduiala-de-sine [idioritmia] în slujirile de obște, prin care se surpă poruncile dumnezeiești, trebuiau azvârlite afară, iar evlavia, smerenia, unanimitatea și dragostea trebuiau să împărățească în sobor: [...]</i> <i>Ascultarea, adică dându-se fiecare din frații soborului nostru de bună voia sa, cu sufletul său și cu trupul, sub jugul cel bun al dumnezeieștii ascultări, mărturisită de Sfânta Scriptură și hotărâtă de Sfinții Părinți, după puterea poruncilor lui Dumnezeu, să nu mai fie stăpân de sine și însuși rânduitor de sine, și să nu mai aibă întru nimic osebită voia sa și socoteala sa, ci întru toate cele după Dumnezeu și de suflet folositoare, să fie supus și plecat până la moartea sa. Și nici un lucru, măcar deși bun după părerea lui ar fi, să nu-l facă fără de știrea și blagoslovenia starețului</i>⁶⁹</p> <p>Deci, dacă până la moarte, cel ce vrea să fie călugăr trebuie să se țină de ascultare, cu cât mai mult diaconul Zian, care era începător?</p>	
Ascultare	<p>Am putea spune că a fost un neascultător profesionist, deși în toate a făcut ascultare de Maica Zamfira. Însă aceasta îndemnându-l la încălcarea Sfințelor Canoane nu poate fi numită decât ascultare drăcească, dobitocească sau mai bine spus neascultarea lui Adam, fiindcă a ascultat de Eva.</p> <p><i>Învățându-ne fericitul ne spunea de multe ori acestea: "Când văd pe copiii mei duhovnicești nevoindu-se și străduindu-se să păzească poruncile lui Dumnezeu, să-și taie voia lor proprie, să disprețuiască judecata proprie și să înainteze în ascultarea lor cu frica lui Dumnezeu, simt în sufletul meu o atât de mare și de negrăită bucurie duhovnicească, că n-aș mai putea dori bucurie mai mare în împărăția cerurilor. Dar când văd pe unii dintre ei nepăsători față de poruncile lui Dumnezeu, urmându-și voia lor proprie, încrezându-se [106] în judecata lor, disprețuind dumnezeiasca ascultare, cuprinși de trândăvie și murmur care vine din rânduiala-de-sine și plăcerea-de-sine atunci 6 atât de</i></p>	<p>Părintele Arsenie Papacioc cu adevărat a fost un viteaz al ascultării. Din experiența sfinției sale chiar ne învâța original (arătând că a înțeles-o) dar în duhul Sfinților Părinți că: <i>Si sfaturile mele pentru o serie întreaga de fii duhovnicești care vin aproape zilnic sa-mi spuna ca vor sa plece la manastire sunt: nu te duci la manastire ca sa gasesti manastire, sa faci tu manastire! Prin felul de a asculta, prin staruinta de a-ti taia voia, prin maniera de a sti sa fii cuminte, tu faci manastire...Efortul de a-ti pastra curatia si saracia nu este atat de grozav, desi nu este usor pentru ca nu este vorba de a renunta tu singur; este vorba de atacurile dracesti cu mare ravna si mare "fierbinteala" si cu mare unitate cu draci sa te puna in situatia de a calca voturile calugaresti.</i> <i>Taierea voii caracterizeaza varful Sfintei Scripturi care spune:"Vrei sa fii desavarsit?" - desavarsirea o da tocmai aceasta taiere a voii, care este extraordinar de mare lucru.</i>⁷¹</p>

⁶⁹ <<https://www.scribd.com/doc/277117295/Autobiografia-Unui-Staret-Sfantul-Cuvios-Paisie-de-la-Neamt>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

⁷¹ <<http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie 2015.

	<p><i>mare supărare cuprinde sufletul meu, că n-ar putea fi mai rău pentru mine dacă aş fi în iad, până ce văd că s-au pocăit și s-au îndreptat." [...]</i></p> <p><i>Iar pe cei ce umblă cu rânduială de sine, urmându-și voia și socoteala lor, lepădându-se de binefăcătorul jug al ascultării, și aducând prin acest viclean chip al lor vătămare obștii, nicidecum să nu-i rabde. Ci, după îndeajunsă povățuire și osândă de cuvinte aparte și înaintea a doi sau trei [frați], și înaintea soborului duhovnicesc petrecând aceia în aceeași sau încă și mai rea așezare, și nevrând a se îndrepta, atunci, ca pe niște mădulare vătămate cu boală de moarte, să-i taie din trupul cel de obște al frățimii și să-i izgonească, deși cu multe lacrimi și jale, și durere de suflet, ca să nu se vatăme și alții cu această boală stricătoare de suflet. Iar pe acei ce și-au venit în simțire și s-au întors către adevărata pocăință, ca un părinte iubitor de fiii săi, cu bucurie să-i primească, și toată milostivirea și mila să le arate, și să le ierte lor greșelile, bucurându-se duhovnicește cu toți frații de întoarcerea lor.⁷⁰</i></p>	
Sărăcie de bună-voie	<p>Părintele Arsenie Boca (spre deosebire de majoritatea Românilor, care pe atunci trăiau cu chirie la stat) în urma compromisurilor pe care le-a făcut și faptului că s-a încadrat în tipul de familie comunistă, lepădându-se de preoție și călugărie, a avut mai multe proprietăți, ultima fiind chiar de o proporție boierească, construită (cine putea construi pe atunci așa ceva, în afară de membrii de partid, securiști și colaboraționiști? De unde fonduri și aprobări? Din pensia unui prigonit marginalizat și salariul consoartei de dactilografă și mai apoi țesătoare? Oare?) chiar de sfinția sa în stațiunea turistică nr. 1 în topul României (Sinaia) trăind în ea cu 12 femei și înzestrând-o cu sculpturi:</p> <p><i>După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca la Domnul.</i></p>	După ce a intrat în călugărie s-a lepădat de toate averile sfinției sale și mai ales de voință și cunoștințe, care fac pe omul dinlăuntru să se îndulcească de sine cel mai mult.

⁷⁰ <<https://www.scribd.com/doc/277117295/Autobiografia-Unui-Staret-Sfantul-Cuvios-Paisie-de-la-Neamt>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

[ce afirmație de răs. Monah fără haină monahală, fără ascultare, viețuind cu o femeie și apoi cu 12, în mai multe proprietăți personale. Dar, atunci, unde este monahismul, nici interior, nici exterior. O călugărie fără monahism sau un monahism fără călugărie? – n.n.]

În anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil⁴⁸¹ și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa”⁴⁸², iar, din iulie 1963⁴⁸³, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă”⁴⁸⁴, locuiește în strada țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486 *. Apartamentul de aici va fi vând ut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16. [...]Maica Zamfira a avut următoarele domiciliu (1939-1942 str. Vaselor 42; 1942-1945 Calea Moșilor 249; 1945-1947 str. Washington 40; 1947-1963 str. Litovoi Voievod 23; în iulie 1963 apare locuind cu mama sa la adresa din str. Țiglina 24, iar în 1976, în str. Dr. Petrini nr. 2), „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”. După scoaterea din mănăstire, a fost funcționară la Institutul de Documentare Tehnică, apoi colaborator extern - dactilografă la Editura Minerva din București până în 1977, când, schimbându-și domiciliul la Sinaia, pe str. Privighetorilor, la nr. 16, s-a angajat ca muncitoare țesătoare la Cooperativa „Covorul Popular” Comarnic, unde și-a completat vechimea în muncă și de unde s-a pensionat.⁷³

Informatorul Tâmplaru Ion consemna, în nota informativă nr. 193, predată pe 4 iunie 1989 Securității orașului Sinaia: „Informează că în zilele de 18-25 mai a fost la domiciliul meu Boca Zian Vălean, preot călugăr pensionar, pictor bisericesc, pentru a desena modele de sculptură pe care eu le sculptez, lu-

⁷² 480 Ibidem, f. 42.

⁴⁸¹ Ibidem, f. 322.

⁴⁸² Ibidem, f. 181. Părintele Arsenie la 16 septembrie 1963 locuia ca flotant, de cca. 5 luni, în str. Gh. Paloș 24 cf. Ibidem, f. 320.

⁷³ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

crări ce urmează să fie montate la casa construită la Sinaia prin asociere cu alte călugărițe. Cu această ocazie mi-a relatat că are domiciliul stabil în Sinaia, strada Privighetorilor nr. 14. A mai precizat că deși are domiciliul la Sinaia, unde de fapt și locuiește și își petrece cea mai mare parte a timpului, primește pensia de la Patriarhie, unde merge în mod periodic. Nu și-a mutat pensia la Sinaia, motivând că el este foarte cunoscut ca pictor bisericesc și l-ar fi solicitat prea mulți preoți pentru a le executa diferite lucrări de pictură, însă el nu mai dorește să lucreze [ce bine!!! Am scăpat de alte hule pictate! – n.n.] , fiind bătrân și bolnav. Cu acest prilej, mi-a vorbit despre viața și activitatea lui astfel: Mi-a povestit că a fost preot la mănăstirea Prislop (preot călugăr), că în tinerețe a fost călugăr pentru o perioadă în Grecia, timp în care a lucrat și pictură religioasă. Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[un] comportat într-un mod corespunzător cu el. [vedeți că nu a suferit persecuții la canal, ci a avut regim ușor. Să citească dornicii de mărturisitori, cum se desfășura în acel timp reeducarea la canal și să se întrebe: dacă era așa de primejdios pentru comunism, Părintele Arsenie Boca, de ce a fost scutit? Foarte dubios. Ori hipnoză, ori compromis, ori neputința unei adevărate mărturisiri pentru care Dumnezeu l-a scutit– n.n.] [...] Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate. În prezent duce o viață retrasă, nu face și nu primește vizite și este preocupat de starea sănătății, cât și pentru a mă ajuta în executarea sculpturilor și altor lucrări pe care le are de făcut la casă. [...] Atentă, Securitatea stabilea că pe lângă informatorul Tâmplaru Ion, pe lângă Părintele Arsenie Boca „va fi dirijat cu sarcini” și informatorul Dobrin. Rezoluția dată de ofițerul de securitate este următoarea: „Sarcini: Să

	<p><i>stabilească dacă posedă la domiciliu literatură necorespunzătoare și legionară; deplăsarile pe care le face și scopul lor; comentariile ce le face; cu privire la relațiile ce le are cu diferiți preoți; dacă are un rol de îndrumare și coordonare a activității celor 12 călugărițe cu care domiciliază</i>⁷⁴</p> <p>Sărăcia de bună-voie au încălcat-o împreună deținând mai multe proprietăți, lucru foarte ciudat pentru acele vremuri. Este evident din studiul vieții celor doi protagoniști de la Prislop că au fost aranjați foarte bine cu sistemul, pentru o viață lumească confortabilă. Dar ne întrebăm: la ce le-au folosit toate acestea când au murit?</p>	
Feciorie	<p>Cum a încălcat fecioria am văzut studiind relația sfinției sale cu Maica Zamfira. Nu este nevoie de o relație trupească pentru a se strica fecioria, deși contextul conviețuirii a 30 de ani în aceeași casă arată cu o mare probabilitate o astfel de relație (să ne ferească Dumnezeu de existența sau de judecarea ei!). Lipsa pazei simțurilor asociată cu părerea de sine că ești un astfel cineva (mai altfel decât toți) care poate încălca Sfintele Canoane fără a se vătăma (dar smintind pe mulți) poate duce la pierderea fecioriei minții sau fecioria nebună, după cum este numită de Sfânta Evanghelie: <i>Mat 25:1 Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelile lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. 2 Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte [...]10 Deci [...] a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis. 11 Iar mai pe urmă, au sosit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. 12 Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.</i></p> <p>La aceasta se adaugă învățăturile spurcate (provenite din păgânism și dovedite mincinoase - de știința autentică - și eretice - de învățăturile Sfinților Părinți. Vedeți mai jos, la capitolul învățături/picturi păgâne ale Părintelui Arsenie Boca, mai amănunțit despre acest subiect) despre necesitatea obligatorie a împreunării trupești pentru menținerea sănătății femeii și povățuirea la o contracepție calendaristică, care scoate la lumină ce patimi de ocară avea în sufletul său următorul de o</p>	<p>Cu tărie, din tinerețe până la sfârșit, a luptat pentru a birui în feciorie. Deși domnul Florin Duțu, atât de atent la bârfele securității (pe care le folosește după cum îi convine răstălmăcindu-le pentru a-l lăuda pe idolul său și a denigra pe cei ce nu s-au lăsat robiți de el) le reproduce acuzându-l pe Părintele Arsenie Papacioc de desfrânare cu monahii, noi vedem din viața și învățăturile sfinției sale marea libertate a sa în legătură în legătură cu acest subiect. Vedem cum îndeamnă pe tineri în chip înțelegător la curăție. Dar nu numai atât. A ajuns al măsura iubirii duhovnicești a femeii, în Maica Domnului, a duhovnicului cu iubire de mamă pentru ucenicii lui. Astfel că a înțeles femeia și apreciat-o la adevărata ei valoare spirituală, lucru cu neputință unui om dependent de ea prin îndulcirea trupească. Numai un fecior poate gândi astfel despre femeie. Deci bârfele cad nu pentru că le respingem din prejudecată sau principiu, ci din însăși realitatea lăuntrică roditoare și la exterior a Părintelui Arsenie Papacioc.</p> <p>Ce diferență între discursurile dure și mustrătoare ale Părintelui Arsenie Boca (în care îndeamnă femeia la împreunare obligatorie cu bărbatul pentru a fi sănătoasă, iar dacă este bolnavă să recurgă și la anticoncepția prin calendar numai să se împreuneze neapărat) și cuvintele delicate și profunde ale Părintelui Arsenie Papacioc (în care transpare limpede aprecierea fecioriei și valorii spirituale a femeii, cu atât mai sănătoasă și împărătească cu</p>

⁷⁴ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

	<p>viață a Maicii Zamfira. Nu ne dăm seama dacă aceste învățături sunt o consecință a relației sfinției sale cu Julieta sau, invers, de mila (îmbolnăvită de astfel de învățături) pentru sănătatea ei a ajuns să-i fie consort.</p>	<p>cât seamănă cu pururea fecioara Maria). Numai din compararea învățăturilor celor doi se vede clar ce gândeau fiecare din ei când erau în preajma femeilor. Ne este și rușine să evidențiem gândurile murdare ale Părintelui Arsenie Boca în aceeași măsură cu care ne bucurăm să observăm curăția și întreaga înțelepciune a minții Părintelui Arsenie Papacioc.</p> <p>De asemenea a înțeles că adevărata asemănare cu Dumnezeu este Fecioria, dar nu numai a trupului ci și a minții, care se dobândește prin smerita cugetare. A scris despre greutățile dobândirii Ei, arătând, indirect, fără să vrea, înțelegerea profundă la care a ajuns în urma biruinței personale în lupta duhovnicească din războaiele călugărești și în acest domeniu.</p>
<p>Relația cu femeile după călugărie</p>	<p>Odată ajuns călugăr și lăsând barba să-i crească, fiindcă barba este icoana firească a bărbatului desăvârșit, a devenit făt-frumosul pe care îl cunoaștem cu toții din reclame. De aceea a și fost inundat de femei, parcă exact pe măsura inversă în care la începutul vieții sale fusese respins de ele. La aceasta se adaugă și ochii lui albaștri (de care unii spun că dacă ar fi fost negri Părintele Arsenie Boca nu ar fi fost așa de faimos ca Sfânt... între femei). Din păcate, nu este vorba, însă, doar de o armonie dăruită vederii prin materia și forma artistic asortate de Dumnezeu, ci ochii aceia atât de impresionanți iradiiau cu energii subfirești ce paralizau și pe bărbați, dar cu mult mai mult pe femei:</p> <p><i>La 12 aprilie 1950, Episcopul Andrei aprobă, la cererea Părintelui Arsenie, „transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici, deocamdată cu cel mult zece maici, care vor fi deservite în cele religioase de doi preoți duhovnici” . Părintele Arsenie ceruse, la 11 aprilie 1950, alături de adresa în care îl informa pe Episcopul Andrei de plecarea Ierodiaconului Antonie Plămădeală, aprobarea de a transforma Mănăstirea Prislop în mănăstire de maici, argumentându-și propunerea în felul următor: „dat fiind faptul că am rămas numai doi preoți călugări [Părintele Arsenie Boca și Dometie Manolache, n.n.] la Mănăstirea Prislop și dispozițiile sunt pentru un număr măcar de zece, iar acest număr nul putem ajunge cu călugări, apoi Mănăstirea fiind cercetată mai mult de femei, și lipsa</i></p>	<p>Părintele Arsenie Papacioc a avut o relație cu femeile diametral opusă față de Părintele Arsenie Boca.</p> <p>La început înconjurat de ele, dar ferindu-se cu delicatețe de a se și a le amăgi în simțire, fiind hotărât să se stăpânească ca om moral pentru Hristos.</p> <p>Apoi alegând suferința în loc de plăcerea de sine a alergat la viața călugărească cea înțeleaptă și s-a ferit de femei, până când, ajutat de multele dureri și de iubirea cunoscătoare de oameni, a fost numit la vârsta echilibrului și secerișului roadelor experienței (62 de ani) ca duhovnic la maici la Sfânta Mănăstire Sfânta Maria din Techirghiol, dar și aici păzindu-se de apropierea fizică față de maici, având chilia sa separată. Înfrânarea îndelungată și îndelungă răbdarea l-au făcut să se vindece de plăcerea care strică toată firea omenească (omul cel vechi) și să dobândească fecioria minții, adâncind în felul acesta înțelegerea spiritualizată a firii femeiești. S-a asemănat în felul acesta cu Sfântul lui ocrotitor:</p> <p><i>Șezând odată avva Arsenie la Canop, a venit de la Roma o fecioară de bun neam, bogată foarte și temătoare de Dumnezeu, ca să-l vadă pe el. Venind la Teofil arhiepiscopul, l-a rugat, ca să înduplece pe bătrânul, să o primească pe ea. Venind acesta la bătrân, l-a rugat, zicând: “Cutare fecioară de bun neam a venit de la Roma și voiește să te vadă”. Bătrânul însă n-a primit să se întâlnească cu însa. Deci, după ce i s-a vestit ei de acestea,</i></p>

<p><i>mănăstirilor de maici din Eparhie, cu smernie vă rugăm să binevoiți a ne aproba transformarea Mănăstirii Prislop în mănăstire de maici”^{28 29}. [multe pretexte, inventate cu iscusință, dar un singur raționament: să nu se sinucidă Julieta – n.n.]⁷⁵</i></p> <p><i>De aceea unii ierarhi au sesizat că avea o privire vicleană, aici fiind în armonie cu ucenicii care declarau (fără a-și da seama ce spun):</i> <i>Înaltpreasfințitul Pimen:</i> <i>„Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”⁷⁶</i></p> <p><i>În cartea Părintele Arsenie Boca, mărturia : părintelui Pantelimon (de la Ghighiu), pag. 62: „Puterea lui era mai ales în ochi. Când te privea, te paraliza” (hipnotiza)⁷⁷</i></p> <p><i>După ce se întorceau de la mănăstire, țăranii povesteau, de-a dreptul cutremurați, cum le citise gândurile acel monah. Părintele fascina mulțimile cu darul sau de-a sti totul despre fiecare credincios pe care îl privea în ochi [...]</i></p> <p><i>In scurt timp, el ajunsese sa fie considerat un fel de "oracol divin"! [...]</i></p> <p><i>Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oara, dede parte, am simțit ca inmarmuresc. Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fara varsta, albaștri ca un cer senin de vara, incredibil de mari, asa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafireasca [noi zicem că mai corect ar fi numită subfiredască, sau în afară de fire – n.n.] iti străpungea ființa, pur si simplu. Te simțai împietrit si parcă infricosat de păcatele pe care urma sa le mărturisești. [...]</i></p> <p><i>Când a ajuns inaintea părintelui Arsenie, Lucia Chima a înmărmurit, cuprinsa de muțenie. Isi amintește si acum, de parca s-ar fi intamplat ieri. [...] "In acea clipa am inceput sa plâng. Tremuram din tot trupul. [...]</i></p> <p><i>Lucia Chima s-a intors la Sinea Noua copleșita de aceasta prima intalnire cu părintele Arsenie Boca. "Parca eram</i></p>	<p><i>a poruncit să i se gătească dobitoacele, zicând: “Cred lui Dumnezeu, că-l voi vedea pe el, căci nu om am venit să văd, căci sunt și în cetatea noastră mulți oameni; ci prooroc am venit să văd”. Și după ce a ajuns la chilia bătrânului, din iconomia lui Dumnezeu, l-a găsit pe bătrân afară din chilie, zăbovindu-se cu oarecare lucrare. Și văzându-l a căzut la picioarele lui. Acesta a ridicat-o supărat și luând seama la dânsa, i-a spus: “Dacă fața mea vrei s-o vezi, iat-o, vezi-o!” Iar ea de rușine n-a căutat la fața lui. Și i-a zis bătrânul: “N-ai auzit de lucrurile mele? Acestea sunt de nevoie să le vezi. Cum dar ai îndrăznit să faci atâta cale pe mare? Nu știi că ești femeie și nu ți se cade să ieși niciodată nicăieri? Ori ca să mergi la Roma și să zici celorlalte femei, cum că l-ai văzut pe Arsenie și astfel să se facă marea drum de femei care să vină la mine?” Iar ea a zis: “De va voi Domnul, nu voi lăsa pe nici una să vină aici. Ci roagă-te pentru mine și mă pomenește totdeauna!” Iar el răspunzând, a zis: “Mă rog lui Dumnezeu, ca să șteargă pomenirea ta din inima mea”. Și acestea auzind, a ieșit tulburată. Ajungând în cetate, de mâhnire a căzut în friguri și s-a vestit fericitului Teofil arhiepiscopului că este bolnavă. Venind la dânsa, o ruga să-i spună ce are. Iar ea a zis către dânsul: “O, de n-aș mai fi venit aici! că am zis bătrânului: «Pomenește-mă pe mine». Și el mi-a zis: «Mă rog lui Dumnezeu, ca să se șteargă pomenirea ta din inima mea». Vezi deci că mâhnirea mă covârșește!” I-a spus atunci arhiepiscopul: “Au nu știi că ești femeie și prin femei vrăjmașul luptă pe sfinți? Pentru aceasta a zis bătrânul așa, că de altfel pentru sufletul tău se roagă totdeauna”. Așa s-a mângâiat sufletul ei și s-a dus apoi cu bucurie la ale sale.¹¹⁸⁴</i></p>
--	---

⁷⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 24-25.

⁷⁶ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

⁷⁷ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, p. 10.

⁸⁴ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 28.

*fermecata. Timpul trecea, dar eu nu ma puteam desface de amintirea lui.”*⁷⁸

Duhurile necurate, având această fereastră deschisă pentru înșelare la Sâmbăta de sus și apoi la Prislop au început să-i facă și ele reclamă prin vise și simțiri, pe lângă mulțimea purtătorilor de zvonuri senzaționale și rezolvări confortabile, fără pocăință (decât cel mult trupească), alimentați de falsele proorocii și minuni:

Iată ce sens îi dă acestui episod din viața sa, chiar Părintele Arsenie Boca:

Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. [...]Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață.⁷⁹

În realitate, însă, a fost o altă cauză a năvălirii oamenilor și preoțirii Părintelui Arsenie Boca. ÎPS Nicolae Mladin, mitropolitul mărturisitor al Ardealului, ne arată adevărul:

*Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el,..”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... ”*⁸⁰

Astfel că Părintele Arsenie Boca, după ce este girat de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae (care din prea multa lui candoare, de a vedea pe oameni mai buni decât sunt, nu l-a analizat la timp, ci l-a prezentat ca pe un ucenic Ortodox al preacucerniciei sale), devine rapid un răsfățat al opiniei publice și centru al atenției feminine de toate clasele și vârstele.

⁷⁸ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

⁷⁹ Autobiografia Ierom. Arsenie, R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11.

⁸⁰ Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

Este uimitor, însă, cum Maica Zamfira a putut să pună mâna pe el, stăpânindu-l pentru sine până la capătul vieții. Ce duhuri mai puternice decât ale lui (provenite din tainița cumplită a deznădejzii și a sinuciderii dacă nu i se face voia) a putut avea ca să-l ia „de la toți și de la toate”? Cum a putut să farmece pe hipnotizator? Oare doar cu șantajul pastilelor și al tăierii venelor, sau mai este un secret între ei, cenzurat și nepublicat?

Răul, însă, nu s-a oprit aici. De dragul ei s-a făcut la început o Mănăstire mixtă (ce hidoșenie!) cu el stareț, apoi călugării „nefiind cumiști și ascultători” ca să rabde nelegiuirea, unii fugind ca de un balaur de un asemenea amalgam, iar alții fiind alungați de stareța starețului, s-a prefăcut într-o Mănăstire de matici, având un pictor ca duhovnic. Dar neregula canonică nu a încetat, deoarece la vremea aceea Părintele Arsenie Boca avea doar 40 de ani (!!!), fiind prea tânăr și lipsit de experiență pentru așa ceva:

CANONUL 20 al Sfântului Sinod al VII-lea ecumenic

De acum înainte hotărâm, a nu se face îndoită monastire, că sminteală, și poticnire multora se face aceasta. [...]

Aceastași marele Vasilie, în hotărârile cele pe larg 33 zice, că la voroavele ce este trebuință a face monah cu monahie, trebuie a se alege, și fețele care au să vorbească împreună, și vremea, și locul cel potrivit, și nevoia, încât toate să fie cucernice, și afară de tot prepusul. și fețele să fie, dintre călugări cei mai bătrâni și cucernici, și evlaviști, și înțelepți, spre a face toată întrebarea și răspunderea. Iar din monahii asemenea cele mai bătrâne, și mai înțelepte. Iar când vorbesc împreună, să fie două de față, sau și trei, atât din monahi, cât și din monahii. Iar numai doi, unul și una îndeosebi, să nu vorbească, pentru prepus, și pentru că nu este de crezare vrednic spre adevărarea celor ce se zic. Iar câți alți frați au trebuință a vorbi cu vreo monahie, să vorbească prin mijlocirea bătrânelor acelora, și aleselor monahii, și acelea să spună surorilor acelora care sunt cercetându-se de dâșii. Ci și monahii cei ce aduc la monahii cele de trebuință și slujesc, trebuie a fi cercați, și cucernici, și în vârstă sporiți, spre a nu pricinui cuiva rău prepus; [...]

Zice și Sfântul Nichifor în canonul său 22: că dacă ieromonahul, tânăr cu vârsta, slujește la monahii, nu se cade cineva a se împărtăși de la el cu Sfintele Taine. Precum se vede, ca din aceasta să se rușineze, și să se îndrepteze⁸¹

După ce au fost alungați din Mănăstire am fi putut răsufla ușurați că, văzându-și căderea, s-ar fi smerit și apucat de pocăință, fiecare, separați unul de altul, plângându-și călugăria pierdută. Din păcate nu a fost așa, ci făcând o asociație de duhuri amăgitoare cei doi, după o perioadă de acalmie, au început a face prozeliți izolați, cum vedem în istorisirea apariției lor sub forma a două țigănci, el având și stigmat. Mai apoi (în colaborare cu sora și cumnatul ei), și-au făcut un sediu de prozelitism personal-familial la Drăgănescu, unde din nou a început Părintele să fie înconjurat de admiratoare, (sub supravegherea vigilentă a Maicii Zamfira pentru a nu fi văduvită) și consimțământul tacit al securității.

Din păcate, nici sfârșitul lor nu are semne de pocăință:

- În cazul ei fiindcă s-a lăudat și a făcut prozelitism pe mai departe Arseniolatriciei.
- În cazul lui, fiindcă deși oprit pe mai departe de la preoție, deci fără pretextul inițial că ar fi duhovnic la maici, Părintele Arsenie Boca se stinge (din cauza bolii) înconjurat de 12 femei, conviețuind cu ele în aceeași casă.

Aceasta este consecința tragică necunoașterii rânduielilor monahale, și nesupunerii față de Sfânta Predanie: mai înainte de vreme, fără a dobândi nepătimirea, sau măcar o experiență reală a propriilor căderi și neputințe, și fără a studia de la Sfinții Părinți firea omenească cea stricată și mijloacele de vindecare ale ei, s-a apucat de misiune în popor, fără pază, centrată pe atracția oamenilor către propria persoană.

Planul acesta diabolic de vrăjire al României a avut succes, tocmai fiindcă poporul nu cunoștea Sfinții Părinți:

55) Respinge, ca unul ce nu ești vrednic, bucuria ce ți-a venit, cu mâna smereniei, ca nu cumva primind-o prea ușor să primești lup în loc de păstor 362.

⁸¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 254-255.

	<p>56) <i>Nu alerga spre vedere, pînă nu e timpul vederii, ca urmărind frumusețea smereniei, să o ajungi și să te unești în veacul veacului cu ea, într-o nuntă prea curată 363. [...]</i></p> <p>60) <i>Dracii îl războiesc cumplit pe cel ce se liniștește (pe sihastru), ca, nefolosindu-se acesta cu nimic din pustie, să vină în lume. Dar pleacă de la noi care petrecem în lume, ca simțindu-ne nerăzboiți în ea, să rămânem cu cei din lume 493.</i></p> <p>61) <i>Unde sîntem războiți, acolo luptăm fără îndoială și noi, cu tărie, cu vrăjmașul. Căci cînd nu luptăm noi împotriva lui, ni se face și el prieten 494.⁸²</i></p> <p>62) <i>Petrecînd pentru un timp în lume pentru vreo trebuință oarecare, sîntem acoperiți de mina lui Dumnezeu, poate pentru rugăciunea părintelui nostru și ca să nu se hulească și Domnul prin noi. Dar uneori nu sîntem ispitiți și din pricina nesimțirii și a faptului că avem de mai înainte multă cercare și săturare din cele văzute, vorbite și făcute. Sau, poate dracii se depărtează și ne părăsesc pe noi de bună voie, făcînd să se umple locul golit de toate celelalte, de închipuirea de sine a noastră.</i></p> <p>63) <i>Ascultați și o altă meșteșugire și viclenie a acestui amăgitor, toți cei ce v-ați hotărât să vă deprindeți în neprihănire, și păziți-vă! Mi-a istorisit careva dintre cei ce au suferit cercarea vicleniei, că de foarte multe ori dracul trupurilor se retrage cu desăvârșire, însuflînd călugărului o evlavie la culme, ba poate punînd în mișcare în el și izvor de lacrimi în timpul cît șade cu niște femei și vorbește cu ele, sfătuiindu-l să le îndemne să gîndească la moarte, la judecată, la neprihănire. Aceasta pentru ca, nenorocitele, câștigate prin cuvînt și prin prefăcuta evlavie, să alerge la lup, ca la păstor. Și apoi născîndu-se obișnuința și îndrăzneala, nenorocitul să sufere căderea.</i></p>	
--	--	--

⁸² 492. Poate fi și un adânc vecin cu adâncul liniștii și al vieții în Dumnezeu.

493. «Gîndurile rele își iau ființa din alegerea noastră și din reaua lucrare a dracilor. Iar cele bune din fire — căci am fost făcuți buni —, din alegere, datorită libertății, și din îndemnul îngerilor. Deci cele rele își iau ființa din două izvoare, iar cele bune, din trei. Să ne aducem deci aminte de cel ce zice : «Stați împotriva diavolului și va fugi de la voi» (Iac. 4, 5). Deci să stăruim în nevoiță. Dimpotrivă, nerăzboirea noastră de către el în lume este o viclenie a lui și nu un semn al iubirii de oameni».

494. Cînd sîntem războiți de demoni înseamnă că noi înșine luptăm împotriva lor.

Căci cînd nu luptăm împotriva lor, ne sînt prieteni, pentru că facem prin noi înșine ceea ce le place lor.

	<p>64) <i>Să fugim, ca să nu vedem, nici să auzim de fructul din care ni s-a poruncit să nu gustăm. Căci m-aș mira să ne socotim mai tari ca proorocul David. Acest lucru este cu neputință</i>⁴⁹³. <i>Atît de înaltă și de mare e lauda neprihănirii, că unii dintre părinți au îndrăznit să o numească nepătimire.</i>⁸³</p> <p>Dar sfinția sa, care (după cum zice el însuși) a tradus (probabil din franceză) pe Sfântul Ioan Scărarul, timp de 5 luni, cum se poate dezvinovăți că nu a știut? E adevărat că poate nu l-a înțeles lăuntric. Sau poate că avea (a făcut) de fapt o traducere așa de proastă, încât nu s-a putut folosi nimeni de ea pentru a se mântui, fiindcă nici chiar traducătorul nu a înțeles nimic. Indiferent care este explicația, preacuvioșia sa nu a urmat sfaturile atât de folositoare ale dascălului dascălilor în cele călugărești, și este mult mai păgubit ca admiratoarele lui deoarece cunoaște multe, dar nu face:</p> <p><i>Luc 6:46 Și pentru ce Mă chemați: Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun?47 Oricine vine la Mine și aude cuvintele Mele și le face, vă voi arăta cu cine se aseamănă:48 Asemenea este unui om care, zidindu-și casă, a săpat, a adâncit și i-a pus temelia pe piatră, și venind apele mari și puhoiul izbind în casa aceea, n-a putut s-o clintească, fiindcă era bine clădită pe piatră.49 Iar cel ce aude, dar nu face, este asemenea omului care și-a zidit casa pe pământ fără temelie, și izbind în ea puhoiul de ape, îndată a căzut și prăbușirea acelei case a fost mare.</i></p> <p><i>Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.48 Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătăie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere.</i></p>	
Credință	<p>Din pântecel mamei a fost dedicat uniatismului și încrederii în sine că este un ales. Până la sfârșit a propovăduit acestea două, neavând, din nefericire, nici o înștiințare despre vreo lepădare a sfinției sale de aceste credințe eretice. A adăugat, prin scris și pictură, credințe eretice date anatema la toate cele 7</p>	<p>La începutul secolului XX, datorită influenței apusene în artă și teologie, foarte mulți Români credeau că și latinii sunt biserică și se pot mântui. Aceasta o credeau și legionarii, inclusiv Corneliu Zelea Codreanu. Părintele Arsenie Papacioc a fost și el influențat de această greșeală gravă. De aceea susținea aceste lucruri, arătând totuși și greșelile lor:</p>

⁸³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX (Scara Sfântului Ioan Scărarul), Ed. cit., pp. 182, 22-23.

sinoade ecumenice (arianism, pnevmatomahism, nestorianism, monofizism, origenism, pelagianism, iconoclasm). La acestea a adăugat și credințele păgâne ale reîncarnării, metempsihozei, plăcerii împreunării ca sursă de sănătate. Se adaugă o multitudine de abateri practice și teoretice de la Sfânta Predanie în domeniul Sfintelor Scripturi, Sfintei Liturghii, Sfintele Canoane. Astfel că în întregul său poate fi numit un mare propovăduitor teoretic și practic new age, sau ecumenist de o gravă alterare cu mască Ortodoxă. Dacă toate faptele rele în care a căzut nu ar fi avut lor, ci numai învățătura sa ar fi fost așa de alterată, este evident că nu poate fi model de sfințenie Ortodoxă și nici măcar de mântuire, știut fiind că singura condiție indispensabilă pentru canonizare este mărturisirea dreptei credințe. Însă, deși cu greu, dacă ar fi avut ascultare s-ar fi lepădat de toate acestea:

De ceva, totuși, mă sfîesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui A., cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșească de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfătuesc cad ca frunzele!’

‘Despre ședințele de spiritism și ideile eretice steineriene ale acestui ieromonah, aflat în înșelare, mai știau Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu ș.a., toți atrăgându-i atenția cu bunăvoință că greșește, dar fără folos.

Iar pictura sa de la Biserica Drăgănescu-Mihăilești, mult lăudată de “novatori”, este în mod explicit sincretistă și ecumenistă, irizând erezia, cu “inovații” inacceptabile și elemente catoliciste introduse printre erminiile ortodoxe, chipurile sfinte exprimând mai degrabă un demonism latent decât dumnezeire, pe care le-au sesizat specialiștii ortodocși din domeniu, dar și unii creștini atenți și luminați.⁸⁵

Oare suferințele morții să-l fi dus la căință, măcar în clipele acelea, ca să se fi putut mântui și să nu fi murit ca un vrăjitor eretic?

Catolicii sunt foarte vinovați, pentru că 1054 de ani am fost împreună. S-au făcut Sinoadele Ecumenice și ultimul a fost la anul 787. S-au făcut șapte Sinoade Ecumenice care au stabilit dogmele despre Mântuitorul, despre Duhul Sfânt, despre Maica Domnului, despre firile și puterile Mântuitorului. S-au stabilit toate aceste lucruri împreună cu ei. De ce s-au despărțit la anul 1054? Si au început cu interpretări proprii. Au schimbat Crezul. Nu sunt eretici pentru noi, pentru că au șapte Taine; cum le au ei, cu aspectele lor simbolice - dar le au.

Dacă n-ar avea aceste șapte Taine ar fi eretici. Este numai o greșeală confesională. Dar ne despart foarte importante lucruri de dogmă.

Referitor la sfinții catolici, ei nu făceau dogmatică când trăiau. Dacă am face o comparație între Sfântul Serafim de Sarov și Sfântul Francisc de Assisi, ei erau sfinți prin rugăciune, prin lipsuri extraordinare, nu vorbeau de rău. Ei rămân de valoare. Noi discutăm aspectul dogmatic. Bunăoară ei au băgat pe Filioque. Au spus că Duhul Sfânt purcede și de la Fiul. Prin asta se înțelege micșorarea Sfântului Duh. Care nu este un adevăr. Mântuitorul spune: Care de la Tatăl purcede (Ioan 15, 26). Deci, este limpede.⁹⁰

Pustnicii din munții Giurnalului i-au trimis însă vorbă că dacă nu își schimbă această credință, zadarnică îi va fi toată osteneala: nu se va mântui. Atunci Părintele Arsenie Papacioc a cercetat Sfinții Părinți și a înțeles necunoștința și reaua credință de care fusese înșelat și, pocăindu-se public, a lăsat ca testament minunata sa carte numită:

„Singular Ortodoxia”

Redăm fragmente sugestive care ne arată nouă îndreptarea și lămurirea credinței sfinției sale, pentru care îl admirăm și îl cinștim: *Adevărul este Hristos, Biserica Ortodoxă. Cuvântul ortodox asta înseamnă. [...]*

Ce înseamnă erezie?

arhimandrit Arsenie: Despărțire de dogmele creștine, chiar și de o singură dogmă.

Și schismă ?

⁸⁵ Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

⁹⁰ <http://www.sfaturiortodoxe.ro/prarsenie_secte.htm>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Odată, venind la el un eretic, stăpânit de demonul îngâmfwării și zicând că nu există învierea morților, ca să-l înfrunte pe acest eretic, cuviosul a înviat pe un mort. Și zicea cuviosul că sunt două cete de demoni; una se luptă cu oamenii prin patimi înspăimântătoare și alta, a îngâmfwării, împinge pe oameni la rătăcire. Satan rânduiește ceata din urmă la fermecători și laeretici.⁸⁶

Vedeți? Cu ereticii mai degrabă învii morți ca să îi convingi, decât să stai de vorbă cu ei. Cu ei este mai greu, fiind cuprinși de demonii îngâmfwării ce acționează prin plăcerea sufletească de sine, care este mai greu de sesizat decât plăcerea trupească prin care lucrează demonii poftelor. Este nevoie de smerenie, și nu una momentană ci lucrată cu sudoare, în timp, fiindcă omul care nu își modelează firea prin obișnuința în lucrarea de pocăință, nu se poate schimba instantaneu. E adevărat că au fost astfel de cazuri ca de exemplu Sfântul ierarh Ciprian care a fost un mare vrăjitor. Dar acela nu a făcut-o instantaneu, pe patul de moarte, când nu mai avea ce face, văzându-și chinul care îi va însoți în veșnicie, nemaivând altceva de ales, ci în urma unor lupte intense de lămurire în credință văzând eșecul și neputința lucrării pe care o făcea în fecioriei și credinței în Hristos. S-a pocăit deci în libertate, de dragul adevărului, având îngăduită o lucrare vrăjitoarească puternică tocmai pentru a se lămuri de deșertăciunea ei. Și nu a murit așa, imediat după lămurire, ci a avut răgaz să-și mărturisească convertirea public, iar apoi chiar să devină mucenic nu propovăduindu-și fostele rătăciri, ci dreapta credință, ca prin suferința de dragul lui Hristos să se curețe complet de toată stricăciunea acumulată în sine pe când era vrăjitor. Nu pentru că Dumnezeu ar fi avut nevoie de aceasta pentru o satisfacție personală cum susțin latinii, ci chiar el însuși având nevoie de această lucrare pentru a-și vindeca firea rănită prin erezie și vrăjitorie.

Așa ar fi avut nevoie și Părintele Arsenie Boca. Chiar dacă, admitând și această posibilitate, că sfinția sa văzând ce îl așteaptă, pe patul de moarte, s-ar fi căit că va suferi în veșnicie, nici aceasta nu este de ajuns. Fără a lucra lămurirea și îndreptarea proprie, aceasta

arhimandrit Arsenie: Indisciplină față de ordinea consacrată a Bisericii; neascultarea este început de păgînătate³.

Unii teologi ecumeniști, dar ortodocși, spun că erezie se referă doar la arianism. Este adevărat?

arhimandrit Arsenie: Asta era erezia de atunci, dar erezie ar însemna și la Nestorieni, la cei care nu recunoșteau pe Teotokos, pe Maica Domnului care este Născătoare de Dumnezeu; erezie era și aceea să nu recunoști 2 firi ale Mîntuitorului, neîmpărțite și nedespărțite, neschimbate și neamestecate. Tot erezii sunt toate 4.

Care sunt consecințele ruperii de Biserică și formării schismelor și a ereziilor?

arhimandrit Arsenie: Scopul principal, grozav cînd a creat Dumnezeu omul, l-a creat singur numai pentru El ca să fie în Împărăție împreună și, sigur, pentru pervertirea pe care a adus-o Adam, a venit Hristos și a restaurat neamul omenesc; Hristos nu a venit să anihileze, ci să transfigureze, și ne-a adus mai mult decît a pierdut Adam, adică puțința de a fi dumnezei după Har, de a ști să iubim vrăjmașii, și o serie întreagă de alte lucruri. Consecințele sunt că se abat de la ce a zis Mîntuitorul, nu se vor mîntui; nu-i ușor. Este în primejdie mîntuirea lor, aceasta ar fi consecința cea mai mare; afară de aceasta, încurajează filozofia ateistă, pentru că, socotesc ei, avem libertatea de a interpreta și de a face cum credem; va să zică, sunt consecințe foarte grave privind respectivii la Judecata de Apoi, adică mîntuirea omului.

S-au interpretat la înfinit și se vor interpreta: drumurile, cărările care duc spre mîntuire și este numai una: aceasta pe care o ținem mai departe fără nici un fel de schimbare și chiar cu râvnă și cu trăire Biserica Ortodoxă. Biserica este cea care patronează drumul spre mîntuirea noastră cu orice chip, în stilul ortodox, așa cum s-a fixat la Sinoade privind dogmele respective.

Sfinția voastră, care sunt cauzele aparițiilor schismelor și ereziilor? Pentru că se invocă motive sociale, politice, geografice, istorice, că n-au fost la Sinoade etc.

arhimandrit Arsenie: Diavolul îndeamnă tainic inimile celor ce au concepții amestecate

⁸⁶ <<http://www.calendar-ortodox.ro/luna/ianuarie/ianuarie19.htm>>sâmbătă, 3 octombrie 2015

nu este pocăință mântuitoare, ci doar întristare egoistă pentru suferință și părăsirea plăcerilor ce l-au însoțit pe acest pământ. Iar la sfinția sa este necesară în mod indispensabil de o pocăință publică (fiind o persoană publică și părută sfântă deci cu impact maxim la cei ce vor să se mântuiască) pentru a anihila toată amăgirea ce strică pe cei ce îl urmează. Dar preacuvioșia sa nu a mai apucat să mărturisească public dezicerea de toate ereziile propovăduite în întreaga viață și pecetluite la parasinagoga Drăgănescu. Dar chiar și din punct de vedere al pocăinței personale, ca să fie adevărată și mântuitoare este necesar să fie străpunsă de o întristare uriașă pentru că nu a fost unit cu Dumnezeu din cauza propriei stricăciuni, urându-și păcatele nu numai teoretic, de context, ci din toată inima, până acolo la a ajunge să i se schimbe mintea, în libertate, prin propria alegere și dragoste de Dumnezeu, nu din experiența chinurilor ce se apropie și din teroarea fricii (care învinovățește de fapt pe Dumnezeu în chip hulitor că ar fi vreun pedepsitor nemilos și neînțelegtor).

Păcătoșilor în iad nu le convine că sunt chinuți și că nu sunt apreciați, dar tot nu-L iubesc, nu-L laudă, nu-L urmează și nu sunt de acord cu Dumnezeu, ba se mai și consideră nedreptățiți că nu sunt lăudați ei înșiși de Dumnezeu și de toată lumea pentru alegerea lor. Ei sunt într-o lume hidoasă, nălucitoare, construită de ei înșiși în iubirea lor de sine, având ca materie proprie lor mândrie și ca formă asemănarea cu sine. Este o continuare fără putință de schimbare a lucrării lor din viață.

Așadar, până la moarte omul se mai poate converti, dar și pentru aceasta este nevoie de timp și lucrare:

7. *Păcatul învechit cere nevoință [asceză] îndelungată. Căci obișnuința învârtoșată nu poate fi clintită din loc dintr-o dată.*

8. *Nevoința stăruitoare în înfrânare și dragoste, prin răbdare și liniște scoate cele înrădăcinate.*

9. *Mișcă-ți mintea neconținut la rugăciune și vei împrăștia gândurile cari stăruiesc în inimă.*

privind adevărul mântuitor; acesta este motivul principal. Motivele sociale, politice sunt puse ca să momească, să spună că tu nu ești cu istoria. E vorba de Adevăr ! Nu-i vorba de timp, de istorie.

S-au rupt după sute de ani! Și nu s-au rupt oricum, va să zică cu interes; această stare de măreție, de mândrie a Romei să fie mai deasupra decât Constantinopolul. Suprema valoare e Adevărul!

Sfinția voastră, Enciclica Patriarhilor Ortodocși de la 1848 – care este un răspuns la o chemare a Papei să vină ortodocșii la Biserica Catolică - condamnă papistășia ca erezie în special datorită învățaturii Filioque; la fel și Părintele Iustin Popovici spune despre romano-catolicism că este o erezie, ca și despre protestantism. Ce părere aveți?

arhimandrit Arsenie Papacioc: Nu ne pronunțăm pentru că repetăm lucrurile... Pentru că au ieșit din răspunderea canonică, respectiv dogmatică, au modificat cu filioque Crezul: spun că Sfântul Duh purcede și de la Fiul când, e limpede, spune Mântuitorul: “de la Tatăl purcede”5; nu spune: și de la Mine.

Mai întii de toate, este o problemă de dogmă, deci cum pot să spun eu altfel, când s-a stabilit cu jertfe mari Adevărul. [arătând că despărțirea latinilor de Sfânta Biserică Ortodoxă s-a făcut datorită dogmelor, iar mai devreme zicând că despărțirea prin dogme înseamnă erezie, Părintele Arsenie Papacioc se pocăiește de zicerea anterioară că nu ar fi catolicismul erezie și latinii nu ar fi eretici – n.n.]

Apoi au început să adauge primatul papal, să adauge infailibilitatea papală, să adauge indulgențele, să adauge purgatoriul; fac Liturghia cu azime, nu cu pîine dospită, care este legea Mîntuitorului, El a făcut artos, nu a făcut azimă; Imaculata Fecioară iarăși este o mare greșală: că s-a născut Maica Domnului fără păcat.

Și pe urmă, au băgat un lucru foarte grav, care se strecoară, dar este foarte grav din punct de vedere strategic și din punct de vedere al luptei: “Scopul scuză mijloacele” - te omor că așa spune religia mea; exact cum spune în Talmud: “Dacă vezi un creștin pe margine de prăpastie, dă-i vânt înăuntru.”; este o obligație religioasă la ei.

Ei nici n-au Proscomidie. S-a pus problema că noi, ortodocșii, avem cultul morților.

10. *Nevoința are trebuință de răbdare și de îndelungă răbdare. Căci numai prin osteneală îndelungată se izgonește iubirea de plăcere.*⁸⁷

Veșnicia este, însă, timpul oprit din mișcare. Omul nu mai are mișcare dinamică, schimbătoare, deci nu se mai poate pocăi. Mișcarea lui a devenit stabilă, statornică spre sensul care l-a ales la moarte.

*Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.*⁸⁸

Vrăjitoria și erezia au un impact atât de mare asupra bieteii victime, încât cu greu se poate clinti din starea lui căzută.

Se află iarăși unii atât de nesimțitori și orbiți de ucigătorul de oameni diavol, care cred, că numai la moartea lor să se întoarcă la pocăință. O, nesocotința ta păcătosule! Așa socotești să dobândești împărăția cerurilor? Nu știi că binele pe care îl vei face în ceasul acela, nu este din buna ta voință, ci de nevoie și silă? Nu din dragostea Lui Dumnezeu, ci pentru frica Iadului! Că firesc lucru este a se teme fiecare de paguba sa. Acum cheltuiești viața ta în slujba diavolului, și la sfârșit să ceri lui Dumnezeu ca să-ți dăruiască împărăția sa? Nu ai auzit ce-au pățimit fecioarele cele bune, fiindcă au așteptat să cumpere milostenia în ceasul cel mai de pe urmă? Deci s-a închis ușa Raiului, și ele, nebunele, s-au muncit pentru că nu au fost pregătite mai înainte! Ce altă pildă mai adevărată vrei decât aceasta? Asemenea și tu vei pătimi tot așa, dacă rămâi până ia sfârșit în lenevie. Când ești tânăr, trebuie să ridici jugul Domnului, nu să dăruiești lumii floarea vârstei tale, și Domnului să-i dai tina și ce e mai rău.

Adică să slujești lumii, trupului și diavolului, când ai putere, iar la bătrânețile tale, când nu mai poți nici să te miști, să te dai în slujba dumnezeiască? După cum fac oarecare femei, după ce se învechesc hainele lor și numai sunt de vreo trebuință le dăruiesc la biserică și le fac poale la icoane și altele. Dar

Acuma, ce facem cu morții? Noi avem cultul morților, avem Proscomidie, unde îi pomenim cu mare evlavie, mult timp, îi punem în Potir, în sângele lui Hristos: "...și iartă, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici"; va să zică tot Hristos îi iartă prin Liturghiile pe care le facem, asta poate salva morții. Păcatele nu le poate ierta decât Hristos; El este singurul care poate să ierte păcatele. Ei au creat purgatoriul să dea un răspuns la întrebarea ce facem cu morții și, într-o formă rațională, ard acolo cât ard pentru păcatele pe care le-au făcut și automat se mântuie; ei, nu-i așa! Apoi mi-a schimbat Sfânta Cruce, forma Sfintei Cruci, care este motivată, Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh; își fac crucea altfel: cu toată mâna și de la stânga la dreapta numai ca să fie altfel decât a fost, ceea ce înseamnă o ambiție și, din punct de vedere strategic considerat, aducând o noutate, mai repede îți faci prozești. Crucea este un lucru care are o semnificație la noi, Sfânta Treime: toată înălțimea, toată lățimea și toată adâncimea; ei nu se gândeau la o semnificație, pentru că nu-i nimic fără o semnificație în Biserica noastră. Trist este că ei au început de-o bucată de vreme să fie cu totul conștienți că au dreptate și își motivează dreptatea; mistifică adevărurile istorice.

Au avut și Papi: Papa Martin la Sinodul VI Ecumenic, Ipolit, de asemenea, Patriarh la Roma - au fost mucenici, deci au motive să rămână Ortodoxie, în Adevărul inițial. Ortodoxia nu este un titlu, este un Adevăr! Acest Iustin Popovici nu cruța nimic și nu făcea diferențe prea mari de termeni de exprimare când este vorba de Adevăr pentru că Mântuitorul a spus: "o iotă, o cirtă dacă schimbați"⁶, nu vă veți putea mântui, "mic se va chema în Împărăție"⁷; adică nu se va putea mântui. Ceea ce înseamnă că acest mic, care este de fapt mare, este ceea ce fac ei. [...] Sfinții Părinți, și mai recent părintele Iustin Popovici spun că, în afara Bisericii, tainele nu mai au un rol sfințitor și mântuitor - în afară de Biserica Ortodoxă; adică nu mai sunt taine propriu-zise.

⁸⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 19.

⁸⁸ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 41.

la aceasta nu au plată. Că Domnul poruncește în Cartea Leviticon: „Să fie cel mai bun miel pe care îl aduc jertfă și să nu aibă nici o boală“. Dacă s-ar fi dus un prea bătrân de o sută de ani, înaintea unui împărat, să-l roage să-l primească slujitor, făgăduind să-i facă mare slujbă, nu l-ar fi batjocorit și ar fi răs de dânsul toți? Tu ești vrednic de mai multă defăimare, fiindcă lași vremea cea bună a vieții tale, să treacă toată în slujba trupului, și aștepti să faci pocăință în cele din urmă ale tale când vei îmbătrâni, și nu mai poți. Har se întâmplă și puțini sunt care să facă bună pocăință, în vremea morții. Dacă nu mă crezi pe mine, citește pe toți dascălii Bisericii noastre, ca să vezi câtă îndoială au la această pricină și mai ales pe Augustin care în „Cartea celor 40 de cuvinte“ zice: „Bolnavului care cere la sfârșitul vieții lui, Taina pocăinței (Mărturisirea și Sfânta împărtășire) i se dau lui acestea fiindcă le cere, dar nu îndrăznim să spunem că se mântuiește, căci nu știm cu adevărat și mai jos, iarăși zice: „Omule, dacă voiești să fi încredințat că te mântuiești, pocăiește-te acum când ești tânăr și sănătos, și se vede că ai lăsat păcatul, când poți să păcătuiești; iar dacă aștepti la bătrânețile tale, atunci nu ai lăsat tu păcatul, ci el te-a lăsat pe tine“. Ai văzut sfat prea înțelept, păcătoșule? înțelege că nu se folosește cel ce face fapta bună cu sila. Tâlharii și ucigașii, nu mărturisesc de bunăvoie fărădelegile lor, ci numai când îi pedepsește dreptatea cu foc, cu bătăi și cu alte feluri de munci; însă mărturisirea aceasta nimic nu folosește, ci mai ales le dă rea și amară moarte. Obicei au marinarii și neguțătorii când se întâmplă furtună și învăluire mare în noian, a arunca în mare câte lucruri au, pe care nu le-ar fi aruncat dacă nu s-ar fi temut de primejdie; iar după ce trece, fac tot ca să găsească cât se poate, din cele ce au aruncat. Tot așa fac cei ce mor: se mărturisesc pentru frica morții și a muncilor, descarcă greutatea relei conștiințe, iartă ocara, lasă pentru suflet, și fac și alte multe fapte bune, pe care nu le-ar fi făcut, dacă nu ar fi avut o asemenea frică de primejdie. Din acestea se cunoaște adevărul, că de se va întâmpla să nu moară, se întorc iarăși la cele dintâi, ca și câinii la a lor vărsătură.

arhimandrit Arsenie: Nu pot fi în afara învățaturii Bisericii Ortodoxe; dogmă se numește Adevăr de credință revelat, cuprins în Scriptură și în Tradiție, aprobat și practicat de Biserică. Ne pun în situația să spunem: nu mai sunt taine, pentru că noi ținem foarte mult să se împlinescă întru totul slujba tainei, care a făcut-o Biserica prin Duhul Sfinților Părinți, consacrată, așa cum se face ca bună. În afara Bisericii, a trupului lui Hristos, mai sunt taine?

arhimandrit Arsenie: Nu; în afară de Biserică, adică de harul preoției, nu se poate face. [prin aceasta se pocăiește de ce spusese mai înainte că ereticii ar putea avea taine – n.n.]

În taine lucrează Hristos ?

arhimandrit Arsenie: Fără discuție că lucrează Duhul Sfânt.

Și Duhul Sfânt în afara Bisericii mai lucrează? Pentru că, dacă mai lucrează, înseamnă, sau ar însemna, că sunt mântuitoare, sfințitoare. Unii părinți sunt mai categorici, ca Iustin Popovici și alții mai vechi; ei spun că în afara Bisericii nu mai lucrează mântuitor.

arhimandrit Arsenie: Nu, în afară de Biserică nu. Nici nu se pune problema; și eu sunt de părerea asta. Întrebarea are această codiță, pentru că se consideră Biserică și ei, și asta e problema.

E problema lor, sfinția voastră; asta trebuie să ne lămuriți.

arhimandrit Arsenie: S-a lămurit în discuțiile anterioare că sunt greșeli foarte mari și nu suntem de părere cu toate aceste lucruri, că valabilitatea tainelor sunt puse sub semnul întrebării. E vorba de taina propriu-zisă, asta e întrebarea: e valabilă sau nu? Deși nu e, se consideră și ei Biserică, dar noi nu-i recunoaștem că sunt Biserică. [prin aceasta se pocăiește de ideea dinainte că ar fi catolicismul, protestantismul și alții bisericii – n.n.] [...]

Singur Ortodoxia

Ultimul cuvânt

Biserica este trupul tainic al lui Hristos. Nu poți să fii creștin universal decât prin modalitatea ortodoxă. În alegerea, trăirea și adâncimea unei structuri, trebuie neapărat să ținem cont de niște date reale ale problemei în care ne angajăm. Este o greșală să ieși

Ascultă și pildă cu mărturie nemincinoasă, ca să te încredințezi că cei ce petrec în lenevire pentru mântuirea lor, păcătuiind toată viața, de și se vor pocăi în ceasul morții, nimic nu le folosește. Se vede în cartea ce se cheamă „Livada Florilor” la partea I, fila 128, că la Paris, era un preot la o biserică a Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, bogat, pentru că avea biserica venituri. Petrecea în lenevire și întinat în cele suflet-ești, iar la desfătările trupești osârdnic și nelenevos, și săvârșea toate voile trupului, ticălosul. În sfârșit a venit în boală de moarte, și temându-se să nu moară, a mărturisit toate păcatele, și s-a împărtășit cu Sf. Taine, vesel și cu lacrimi la arătare, și așa a murit și i-au îngropat cu mare pompă și cinste. Și mulți s-au minunat, pentru că era vreme de iarnă, și plouase mai înainte multe zile, și atunci era vreme frumoasă, care i-a înfrumusețat mult înmormântarea, cea cu multă ceremonie și cheltuială mare. Deci ziceau unii, că este norocit, că și-a făcut în viață voile sale, și la sfârșit l-a învrednicii Dumnezeu, și s-a mântuit prin pocăință. și apoi s-a făcut zi frumoasă și norod mult l-a însoțit până la groapă. Dar pentru că judecățile oamenilor greșesc, și nu cunosc adevărul, a voit prea huncul Dumnezeu să descopere spre pilda noastră a celor vii că s-a osândit în Iad ticălosul. S-a arătat dar mortul peste puține zile preotului de rând de la aceeași biserică, prieten al lui și urmaș, și i-a zis că s-a osândit și nu este pentru dânsul nădejde de mântuire sau milă.

Iar prietenul lui înspăimântat, a răspuns: Cum este cu puțință să te osândești, căci te-ai pocăit pentru păcatele tale? Te-ai mărturisit cu lacrimi multe și te-ai împărtășit cu cinstitul Trup și Sânge al Domnului nostru.

Și a zis mortul: Cu nevrednicie m-am împărtășit, că pocăința mea nu a fost cum se cuvenea, ci din nevoie pentru frica morții și a muncii așteptate.

Și am făgăduit pe de o parte duhovnicului, că mă voi abate de la rău dacă voi mai trăi, dar cugetul meu și reaua obișnuință îmi zicea, că nu voi putea să fac înfrânare, și mă plecam acestui gând și cuget necuvios. Prin urmare murind în această cugetare ce aveam, adică,

dintr-o structură spirituală puternică – Ortodoxia, atât de deplină, de autentică, de universală, care oferă realizarea omului din tine; altfel, o spun cu regret, s-ar putea numi false trăiri interioare [prin aceasta manifestă pocăință în privința lui Francisc de Assisi – n.n.]. Nu este o întâmplare că noi suntem ortodocși, și nu suntem romano-catolici. Sigur, este vorba de a ne angaja cu toată seriozitatea pe drumul esențial istoric, care este marele Adevăr – Orto-Doxia. [...]

arhimandrit Arsenie: Revenirea la Biserică nu se poate face decât cu lepădarea de învățătura papistă; catolicii trebuie să se primească la Biserică după cum scrie I în însemnările din Molitfelnicele autentice (a se vedea Molitvelnicul bogat tipărit la Mănăstirea Neamțu², la anul 1843), după cum arată atâția Părinți (amintim pe Sfântul Paisie de la Neamț, pe Sfântul Nicodim Aghioritul), și după cum bine scrie și în Pidalion (a se vedea însemnările și subînsemnările la canonul 46 Apostolic, în Pidalionul tipărit la Mănăstirea Neamțu, la anul 1844) [prin aceasta confirmă că nici un papist nu se poate mântui, deci nici Francisc de Assisi, care în felul acesta nu poate fi considerat Sfânt – n.n.], lucru valabil și pentru protestanți, neoproteștanți, anglicani sau alții. Monofizitismul a fost condamnat la 451 la Sinodul IV Ecumenic la Calcedon, iar monotelismul la 680 la Sinodul VI Ecumenic la Constantinopol.⁹¹

Această atât de importantă și radicală schimbare a unui crez propovăduit o viață întregă, deci atât de greu de făcut, a fost cu puțință datorită duhului smerit, adică format în ascultarea bazată pe hotarul cel neclintit al Sfinților Părinți, al Părintelui Arsenie Papacioc.

Ce bine ar fi fost ca și Părintele Arsenie Boca să fi făcut la fel... însă sfinției sale nu-i plăcea ascultarea.

⁹¹ <<https://www.scribd.com/doc/244102289/Arsenie-Papacioc-Singur-Ortodoxia-pdf>>, luni, 28 septembrie 2015, pp. 9, 33-37, 43, 81

	<p><i>de aș fi mai trăit, să mă întorc iarăși la împătimirile și desfătărilor trupești, pentru aceasta cu dreptate m-am osândit în muncile cele veșnice. Căci cine se mărturisește fără să aibă hotărâre statornică să nu mai păcătuiască în viitor, nimic nu folosește. Acestea zicând, s-a făcut nevăzut. Iar preotul cel viu a rămas cuprins de frică, și părăsind lumea, s-a dus într-o Mănăstire, unde s-a săvârșit în petrecere plăcută lui Dumnezeu. [...]</i></p> <p><i>Și precum în această lume nu poate vreo lege să învie pe cel osândit după moarte, așa și cel osândit nu este cu puțință cu nici o lege să se izbăvească de Iad și să se ducă în Rai. Cei ce mor nepocăiți, nu se socotesc că au lăsat păcatul, că de ar fi fost încă în viață, nu s-ar fi întors spre pocăință, ci ar fi făcut voile lor câți ani ar fi trăit; pentru aceasta se pedepsesc fără de sfârșit după cum cugetul lor este nesățios în rău.⁸⁹</i></p> <p>Să ne rugăm ca, totuși, Părintele Arsenie Boca să se fi pocăit măcar pe patul de moarte, în urma suferințelor bolii (chiar dacă noi nu o știm), fără cugetul că dacă ar mai trăi să continue cele făcute până atunci, datorită nesațului plăcerii de sine, atât de evident în scrierile sfinției sale, dar mai ales în pictura de la Drăgănescu.</p>	
Pocăință	<p>Mult, cu dor și insistent am scotocit printre scrierile și picturile Părintelui Arsenie Boca, ca să găsim măcar urme de pocăință. Totul este centrat pe cuvântul eu, păreri personale și îndrumări date altora.</p> <p>Iar când ne bucuram din toată inima pentru sfinția sa că am descoperit pe vreundeva vreo urmă de smerenie sau de schimbare a minții spre mântuire, cercetând-o cu dorința de a o publica și a arăta tuturor că nu trebuie să-l judece pe Părintele Arsenie Boca pentru ce a făcut, deoarece s-a pocăit (că ce a făcut a făcut din neștiință, dar, având intenția bună, l-a mântuit Dumnezeu), cu mâhnire și dezamăgire remarcam că este de fapt o colecție intelectuală de fraze ce doar mimează smerenie și nu o urmează. Semnificația cuvintelor sfinției sale ne îngrozește, văzând subtilitatea la care poate ajunge înșelarea, când ia ca mască urmarea Sfinților Părinți, neînțelegându-le</p>	<p>Am arătat mai sus cum s-a pocăit public Părintele Arsenie Papacioc de învățăturile ecumeniste pe care le propovăduise mai înainte, fiind înșelat din partea falsei dragoste și înțelegeri față de eretici.</p> <p>Dar nu numai în cele mari s-a pocăit, ci și în cele mici, ceea ce îl arată ca pe un model vrednic de urmat, pentru trezvia sfinției sale la lucrarea smereniei.</p> <p>De pildă, când era în închisoare, temnicerul i-a tăiat barba cu sila. Părintele Arsenie Papacioc s-a împotrivit (atâta acrivie avea să nu se lepede de Hristos, nici măcar în vreun amănunt al canoanelor ce ne învață despre înfățișarea exterioară!), dar temnicerul i-a spus: „Nu ești călugăr, dacă călugăria ta stă în barbă!”</p> <p>Părintele Arsenie a cugetat mult la cuvânt și a înțeles că era de la Dumnezeu, prin gura</p>

⁸⁹ Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, *Mântuirea păcătoșilor*, Ed. s.n., s.l., ³1939, pp. 502-505, 498.

esența. Cu durere am remarcat că sfinția sa nu a înțeles nici pocăința și nici smerenia autentice și de aceea nici nu le-a practicat și nici nu le-a cunoscut în realitatea lor:

Sora noastră Frăsina

Am citit cele comunicate de dincolo. Ți le trimit îndreptate după gramatică și pe unde era nevoie și după conținut. Îți prețuiesc darul ce ți-a dat Dumnezeu, însă grijă trebuie să avem amândoi

[din start o încurajează că înșelările demonice care o îndemnau să încalce Sfintele canoane ar fi dar de la Dumnezeu, îndreptând cele comunicate doar gramatical, dar din păcate nu și duhovnicește, fiindcă și sfinția sa era prins de aceeași patimă și nu putea *Mat 15:14 Lăsați-i pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.* – n.n.]

. Din învățătura Părinților reiese că trebuie să ne ferim de fapte neobișnuite, precum sunt vedeniile, comunicările și altele. De ce? Pentru că în ele se pot strecura și înșelăciuni. Diavolul ia un chip și zice că-i Hristos și așa mai departe. Părinții știu slăbiciunea firii omenesti ușor de amăgit.

Preoții au datoria de a cerceta duhurile. Și pe ce vom cunoaște? Pe roade. Deci, dacă în sufletul tău sporește smerenia, dragostea de Biserică, iubirea de oameni, ascultarea de preoți, nu ești în înșelare, ci în adevăr. [numai că toate cele enumerate mai sus, pot fi mimate în simțire, unealta cea veche a înșelării, chiar de diavol – n.n.]

Dacă însă încolțește în sufletul tău o părere de sine, precum că ești sfântă, ești aleasă, de tine trebuie să asculte oamenii, darul tău a alunecat în înșelăciune.

[nu este un criteriu bun, deoarece sufletul căzut în nesimțirea lăuntrică (datorită dorinței și obișnuinței cu aparițiile demonice din falsele vedenii) nu își mai dă seama pe ce lume e și poate avea o simțire de dulce smerenie fabricată tocmai de draci. De fapt nu poate fi vreun criteriu rațional în deosebirea duhurilor, ci numai paza poruncilor în smerita ascultare duhovnicească trebuie să ne fie călăuză, și doar Sfântul Duh poate descoperi diferența între adevăr și înșelare. Despre aceasta ne

dușmanului său: să lucreze călugăria mai ales în omul cel dinlăuntru.

Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a retezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știți ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”⁹⁷

Cu toate acestea Părintele Arsenie Papacioc nu s-a gândit (ca Părintele Arsenie Boca) să se camufleze că nu e călugăr și preot în spatele unei mustăți în furculiță, umblând în civil. Imediat cum a fost eliberat din închisoare (nici nu apucase să crească părul pe cap, după ce fusese ras), încetând constrângerea directă, Părintele Arsenie Papacioc nu a mai amânat nici măcar o zi, ci s-a îmbrăcat în dulamă preoțească, lăsând din nou să-i crească barba.

⁹⁷ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

învață chiar și mult experimentatul (atât în vedenii autentice cât și în înșelări) Sfânt Cuvios Siluan Athonitul, că cel ce dorește vedenii nu simte mândria sa:

Dacă vezi o lumină înăuntrul sau în afara ta, nu te încrede în ea, dacă împreună cu lumina nu simți în tine zdrobire [de inimă] pentru Dumnezeu, nici iubire pentru aproapele; dar nici nu te teme, ci smerește-te și lumina va pieri. Dacă vezi vreo vedenie sau un chip sau ai un vis nu te încrede în aceasta, pentru că dacă este de la Dumnezeu, Domnul te va face să înțelegi aceasta. Dacă n-a cunoscut după gust pe Duhul Sfânt, sufletul nu poate înțelege de unde anume vine vedenia. Vrajmașul dă sufletului o anumită dulceață amestecată cu slavă deșartă și după aceasta se recunoaște înșelarea.

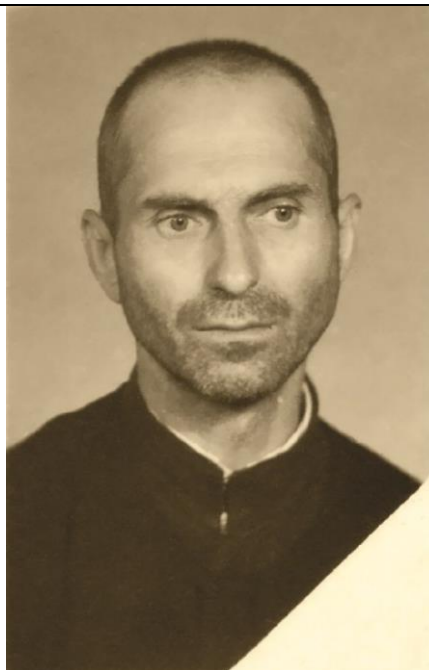
Părinții zic că dacă o vedenie e pricinuită de vrăjmașul, sufletul simte tulburare. Dar numai sufletul smerit și care nu se socotește pe sine vrednic de vedenii simte tulburare sau frică la lucrarea vrăjmașilor; iar omul mândru și căzut în slava deșartă nu poate încerca nici frică, nici tulburare, fiindcă el vrea să aibă vedenii și se socotește pe sine vrednic de aceasta și de aceea vrăjmașul îl înșeală ușor.

Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.

De aici vedem că sfaturile în legătură cu modul de a deosebi vedeniile, date de Părintele Arsenie Boca, sunt ele însele provenite din amăgirea proprie prin care a fost înșelat toată viața. A crezut că se poate feri (și își poate feri ucenițele) de încrederea în aparițiile celui prea viclean doar folosind știința minții sale, după bieteile criterii omenestești ale rațiunii căzute, nedobândind încă Sfântul Duh, fiindcă nu era în ascultare.

Cu ce înșelare vorbea despre înșelare și cât de apropiată de adevăr poate fi minciuna cu mască de adevăr!– n.n.]

Așa mi se pare din câte mi-au spus chiar preoții, că ar fi alunecat și Petrache (Lupu n.n.) de la smerenie. Deci sora noastră, vezi să fii cu grijă asupra cugetului inimii tale, că mulți

De ce n-a făcut la fel, măcar din 1964, și Părintele Arsenie Boca, ci a ales să rămână în afara rânduielilor Sfintei Biserici Ortodoxe? Nimeni nu l-ar fi oprit, cu nici un pretext, să se retragă la o Sfântă Mănăstire și să-și plângă păcatele, mai ales că Maica Zamfira era rudă cu Patriarhul Justinian Marina (care a decedat în data de 26 martie 1977, nu înainte de a aranja ca toți călugării alungați din Mănăstire, și care au vrut să se întoarcă, să își

cu dar s-au pierdut ieșind de sub povăța cea după dreptate. **Nu te bănuiesc de astea, dar faptul că Maica Domnului te laudă și te numește că vei fi sfântă și sfânta sfințelor - chiar dacă acolo vei ajunge, cum a ajuns și Maria Egipteanca totuși mă pune pe gânduri.** [de unde mândria acestei siguranțe? Și ce interesant: o laudă că se va mântui, ca să o „smerească”, răsplătindu-i astfel darul ei de a-l lauda ca să se „smerească” – n.n.] **Lauda pe mulți i-a făcut să se afume la minte cu mândrie** [după cum vom vedea mai jos, Părintele Arsenie Boca se socotea o excepție, fiind printre puținii pe care laudele îl înmiresmează cu smerenie – n.n.]. **Deci ori de câte ori vei mai auzi cuvântul acesta de laudă, adă-ți aminte de păcatele tale și te apără de primejdia părerii de sine.** [tehnica smereniei intelectuale false a lui Francisc de Assisi – n.n.]

Văd că și eu mă pomenesc laudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățarnicesc. [să fie asta o recunoaștere publică a faptului că în fața altora se fățarnicea? – n.n.]

Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept. [și care poate fi folosul laudelor? Cum să se folosească cineva de ele? Cum să fie recunoscător pentru laude? Fără numai dacă vrea să o stimuleze să facă și altă dată la fel. De aceea îi și dogmatisește greșit că laudele sunt chiar folositoare pentru smerenie, deci să continue tot așa... ca să-l folosească, ca să se poată și el smeri, săracul, măcar prin laude, dacă nu poate altfel. Și în aceasta Părintele Arsenie Boca își arată rătăcirea și unul din mecanismele falsei sale smerenii construite din vârful buzelor minții. După Sfinții Părinți smerenia nu vine prin laude, ci prin ocări, lucru gustat de toți și din experiență:

30. Când vei suferi pentru vreo ocară sau necinste, să știi că te alegi cu un folos. Căci

regăsească locul lor). Sau poate tocmai Maica Zamfira să-l fi oprit? Sau a vrut chiar și sfinția sa datorită compromisului făcut în închisoare, cu masca – pentru oamenii care îl urmau cu fidelitate – că a fost silit prin hotărârea eparhiei să nu mai poarte haină monahală, pentru a-și acoperi, de fapt, propria slăbiciune. Dar hotărârea eparhiei nu l-a forțat să-și dea barba jos...

Ideea camuflajului Părintelui Arsenie Boca, pentru a nu fi recunoscut, în spatele mustății în furculiță și mâinilor prin buzunare, este o mare păcăleală. Îl vedem și cu mâinile în brâu, stând de vorbă cu o maică, foarte degajat și fotogenic. Dacă s-ar fi camuflat nu ar fi umblat de colo până colo în toată țara, pe la ucenici, ca să-i compromită.

*prin ocară e alungată de la tine slava deșartă.*⁹²

Laudele sunt niște ispite, uneori provenite din politete, alteori din dorința lăudătorului de a-și vindeca pizma față de noi, alteori din viclesug pentru a ne câștiga spre interesul personal, puține laude fiind curate, provenind din simplitate și dragoste:

*27. Pe fratele ce-l lăudai ieri ca bun și-l vesteai ca virtuos, nu-l bârși astăzi ca rău și viclen, făcând din defăimarea fratelui motiv de apărare a urii viclene din tine, în urma mutării tale de la dragoste la ură. Ci stăruie în aceleași laude chiar dacă ești încă stăpânit de supărare și ușor te vei întoarce la dragostea mântuitoare.*⁹³

Pe toate, însă, sub orice chip ar veni, trebuie să le respingem cu tărie, măcar în ascuns. În nici un caz nu trebuie să încurajăm pe ceilalți să ne laude, cu nici un pretext. Despre ele Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ne învață că trebuie să le considerăm scuipat al dracilor. – n.n.]

***Apără-te și tu așa.* [adică să se apere pe sine lăudându-se pe nedrept ca să se smerească, sau să stea de vorbă cu regizorii vedeniei demonice care o amăgeau? Amândouă sunt sfaturi amăgitoare, nu după Sfinții Părinți –n.n.]**

Nu dau sfaturi și porunci Stăpânei, dar strig neputința noastră, a mea și a ta, și mărturisim că primejdia dă târcoale și sfinților, de cum nouă păcătoșilor.

Fugi chiar de lauda Maicii Domnului. [dar prin aceasta chiar credea și îi confirma bietei ucenițe amăgite că este vorba de Maica Domnului!!! –n.n.]

(Dacă îndreptarea asta, din părintească purtare de grijă, te bucură, e semn bun, dacă te înțeapă puțin, e părerea de sine – mândria – care se dă de gol.) [ce ne facem însă dacă, dimpotrivă, fiind înșelată adânc, simțea o „umilință” și o „pocăință” uriașe, cu multe lacrimi (izvorâte din această adâncă, aleasă și

Din fericire, Părintele Arsenie Papacioc nu a făcut așa. Și în aceasta a lucrat pocăința, respectând Sfintele Canoane:

*9. Cum că toate cele rare și iconomicos și de nevoie urmate, ori din vreun obicei rău și de obște a zice, toate cele ce afară de canon sau făcut lege sau canon, și pildă a Bisericii nu sunt; și vezi tâlcuirea apostolescului canon 68. Însă și iconomia aceasta și nevoia trecând, iarăși canoanele stăpânesc. Vezi subînsemnarea canonului 46 și canonul 13 al sinodului I [...]*⁹⁸.

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

*Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. și cei ce cu căramidă înfocată își ard perii bărbii câși sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strâmbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. [...] Ah! și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.*⁹⁹

Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre.

⁹² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 74.

⁹³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., p. 142.

⁹⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p.19.

⁹⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 233-234

profundă „părintească purtare de grijă”, căci vedem aceste simțiri și trăiri, trucuri vechi ale celui vechi în răutăți, la mulți ucenici ai sfinției sale), toate mimate cu iscusință de cel ce o înșela și o omora în ascuns, cum făcea și la bietul Francisc de Assisi? Atunci bucuroasă că este „cu adevărat smerită”, „desigur doar așa i-a spus Părintele Arsenie Boca!”, alerga să spună la toți vedeniile sale, după ce manipula ierarhia ca să vorbească în public, la Oastea Domnului, în Sfânta Biserică, după cum vedem mai jos că o îndemna pictorul de la Drăgănescu– n.n.]

Dorul și ținta noastră e mântuirea și nu vedenia. Sufletul e așa de înclinat după bucurii, încât se lipește de bucuria vedeniei – chiar bună – și nu învață că liberarea e a nu dori nimic, decât mila sau iertarea lui Dumnezeu.

[și din acest sfat se vede că Părintele Arsenie Boca nu avea adevărate vedenii, fiindcă simțea bucurii, de care chiar se lipea, după cum descrie experiența lor. Cu totul altfel descriu Sfinții Părinți simțirea în cazul vedeniilor de autentice:

10. Când mintea pornește în focul dragostei spre Dumnezeu, nu se mai simte nici pe sine, nici vreun lucru oarecare. Căci luminată fiind de lumina dumnezeiască cea nemărginită, părăsește simțirea față de toate cele făcute de Dumnezeu, precum și ochiul sensibil nu mai simte stelele, când răsare soarele.⁹⁴

Așadar, în adevăratele răpiri, sufletul nu mai simte nimic, nici măcar bucurii:

1Co 2:9 Ci precum este scris: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. :10 Iar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar și adâncurile lui Dumnezeu.

– n.n.]

Vedem din acestea toate că Părintele Arsenie Boca lucra și sfătuia pe alții la aceeași lucrare a falsei smerenii intelectuale, laudând și plăcându-i să fie laudat, pentru a simți o plăcere de sine nedisimulată că se smerește artificial.

***

De asemenea spunea că orice întâlnire cu un om nu este întâmplătoare: unul din cei doi trebuie să-l învețe pe celălalt ceva. De aici observăm că Părintele Arsenie Papacioc a căutat întotdeauna să se smerească și să își schimbe mintea (să se pocăiască) în toate împrejurările și față de oricine după voia lui Dumnezeu.

Aceasta l-a și dus la o înțelepciune practică și dogmatică insuflată de Sfântul Duh, care se odihnește în cei smeriți:

Dupa ce am intrat in monahism, m-am simtit foarte mic si neinsemnat, dar incurajat puternic de importanta tainei acestei daruiri. Imensa valoare a focului nasterii din nou, intr-o silueta smerita a fiintei tale, lucru care in lume nu se poate trai si cunoaste, pentru ca nu exista Crucea de Aur a Taierii Voii. Aici ies la iveala multele neputinte din om si asa simti nevoia sa te umilesti, fermentul cel mai important pentru formarea personalitatii duhovnicesti a omului nou, Calugarul - si cu darul lui Dumnezeu se ascute mintea si se smereste inima si nu stii de unde cunosti lucruri ascunse tie pana acum. Aici stii, ca omul smerit nu se vede niciodata smerit si fiecare are o masura de umilinta, care nu-i altceva decat o grozava arma de aparare impotriva duhurilor rele, ca este lucrarea darurilor date cu placere de mana Stapanului tau. Se descopera la nesfarsit posibilitati de viata curata si un fel de a fi prezent cu sufletul si de a simti asa cum spune Fericitul Augustin ca "Dumnezeu vrea sa-ti daruiasca mai multe bunatati decat ceri tu!" si esti indemnat spre o mare nadejde si cum spune Solomon: "Cine a nadajduit spre Domnul nu s-a rusinat!". Dar cea mai mare multumire o am catre nemarginita bunatate a lui Dumnezeu, ca ne-a dat de am cunoscut mijlocitoarea pe Maica Domnului, aparatoarea desavarsita a vinovatilor. Spre a ne schimba viata ne trebuie numai o vointa tare si o incredere mare in mila Maicii Domnului si a atotputernicului ei ajutor¹⁰⁰.

În toate, așadar, Părintele Arsenie Papacioc a fost și este un model de pocăință autentică, înțelegătoare, nu doar de fațadă.

⁹⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 71.

¹⁰⁰ <<http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie

Iar această simțire amăgită, însoțită de o bucurie de care se lipea cu tot sufletul, o avea și în timpul vedeniilor. De aici ne dăm seama de tipul amăgirii celei mai rafinate, care vine la Ortodocși pentru a li se părea că urmează Sfinților Părinți când de fapt se leapădă de Hristos.

Acest gen de falsă pocăință o găsim și la mult iubitul și stimatul de Părintele Arsenie Boca Francisc de Assisi:

Nu este nici o îndoială, după cum si biografia lui Francisc dovedesc în mod eufemistic, că acest important întemeietor al Ordinului Franciscanilor era foarte teatral în actele sale de pocăință, arătând destul de vădit că îi lipseste si cea mai elementară trezvie, necesară unei vieti de nevointă ce caută dobândirea adevăratei smerenii. De fapt, ori de câte ori sunt prezentate în Fioretti momentele de smerenie ale lui Francisc, acestora nu le lipseste niciodată presupunerea că îi vorbește Dumnezeu, de pildă prin gura fratelui Leon, [26] sau faptul că se crede ales de Dumnezeu "să vadă în tot locul binele si răul", atunci când este cercetat de fratele Maseo pentru smerenia sa. [27] Este adevărat că Francisc își înfățișează răutatea si păcătosenia, dar aceste mărturisiri sunt lipsite de păreri de rău sau de vreun alt semn că s-ar socoti nevrednic înaintea lui Dumnezeu. Desi vorbea adesea despre smerenie si le dădea franciscanilor învățături în această privință, el însusi s-a smerit în foarte putine momente din viata sa, desi aceste momente singulare au fost deosebite; însă, chiar si asa, a existat întotdeauna un element de exagerare si de melodramă. Nimic nu poate fi mai lămuritor în această privință decât propriile cuvinte către fratii de mănăstire. La un moment dat, le-a spus ucenicilor: "Nu văd la mine nici un păcat pentru care să nu fi făcut mărturisire si pocăință. Căci Domnul, în mila Sa, mi-a dat darul de a vedea deslusit în rugăciune cu ce i-am gresit sau plăcut." [28] Evident, aceste cuvinte sunt foarte departe de adevărata smerenie. Ele seamănă mai degrabă cu vorbirea omului multumit de sine (fariseul) care, în pildă, stătea în templu, în timp ce vamesul stătea umil într-un colt, rugându-l pe Dumnezeu cu smerenie adevărată:

"Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului".
[...]

Astfel, gândul lui Francisc că si el era tot o "lumină", că a primit darul de a sti cum să se facă bineplăcut lui Dumnezeu, este combătut de cuvintele părintelui vietii de nevointă, Antonie cel Mare, care învată că dacă omul nu are cea mai adâncă smerenie, o smerire din toată inima, din tot sufletul si trupul său, atunci nu va mosteni Împărăția lui Dumnezeu. [34] Aceste cuvinte ale Sfântului Antonie arată că numai smerenia adâncă poate scoate afară gândul viclean care duce la înăltarea de sine si la multumirea de sine. Numai această smerenie, pătrunzând în trupul si sângele nevoitorului, poate, potrivit duhului învățaturii nevoitorilor crestin ortodocsi, să-l mântuiască de legăturile pătimase ale cugetului mândru.⁹⁵

Ca și Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca avea o falsă pocăință intelectuală, rațională, sădită prin falsele vedenii și se considera aproape fără păcate, sau cu păcate minore, care nici măcar nu sunt păcate, și că a văzut, cu siguranță, ce trebuie să facă pentru a scăpa de toate păcatele lui:

*Se făcea că e în biserica Mănăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereți, zicea Părintele, plutea în aer și copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la ei însuși și și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de "data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru, și asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenția că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de pe haină și păcatul acela, și-a dat Păruitele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu "Doamne", și atunci a spus el despre cuvântul "Doamne" că se adresează numai lui Dumnezeu și Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, și și-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când și-a dat seama că l-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit..."*⁹⁶

Să ne ferească Dumnezeu de această cumplită amăgire, cu atât mai greu de lecuit, cu

⁹⁵ <<http://www.odaiadesus.ro/comparatie.html>>, vineri, 16 august 2013.

⁹⁶ Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 13.

	cât mimează mai mult calea smerită a Sfinților Părinți.	
Iubirea de vrăjmași (deci... Ortodoxia autentică)	<p>După cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, cine nu își iubește vrăjmașii nu poate avea în el harul Sfântului Duh. mai mult Părintele Sofronie ucenicul lui ne învață că iubirea de vrăjmași este o caracteristică după care poți recunoaște dacă cineva este Ortodox sau nu.</p> <p><i>Dar cine nu iubește pe vrăjmași, acela nu poate cunoaște pe Domnul, nici dulceața Duhului Sfânt.</i></p> <p><i>Duhul Sfânt ne învață să iubim pe vrăjmași până într-atât încât sufletului să-i fie milă de ei ca de propriii copii.</i></p> <p><i>Sunt oameni care doresc vrăjmașilor lor sau dușmanilor Bisericii pierire și chinuri în focul iadului. Ei gândesc așa pentru că n-au învățat de la Duhul Sfânt iubirea lui Dumnezeu, căci cel ce a învățat aceasta va vărsa lacrimi pentru întreaga lume.</i></p> <p><i>Tu zici: „Cutare e un criminal și e bine să ardă în focul iadului”. Dar te întreb: „Dacă Dumnezeu ți-ar da un loc bun în rai și de acolo ai vedea arzând în foc pe cel căruia i-ai dorit chinurile iadului, nu-ți va fi milă de el, oricine ar fi, chiar dacă e un dușman al Bisericii?”</i></p> <p><i>Sau vei avea și tu o inimă de fier? Dar în rai nu e nevoie de fier. Acolo e nevoie de smerenie și de iubirea lui Hristos, care are grija de toți.</i></p> <p><i>Cine nu iubește pe vrăjmași n-are în el harul lui Dumnezeu. [...]</i></p> <p><i>Cine iubește pe vrăjmași va cunoaște degrabă pe Domnul prin Duhul Sfânt, dar despre cel ce nu-i iubește, nu vreau să scriu, ci îl plâng, căci se chinuie pe sine însuși și pe alții și nu cunoaște pe Domnul.¹⁰¹</i></p> <p>PENTRU IUBIREA DE VRĂJMAȘI</p> <p><i>Precum fiecare concepție raționalistă a lumii își are propria desfășurare logică, propria dialectică, tot astfel și lumea duhovnicească își are - exprimându-mă, firește, convențional - propria structură, propria dialectică. însă dialectica experienței duhovnicești este cât se poate de originală și nu coincide cu demersul obișnuit al gândirii.</i></p> <p><i>Astfel, raționaliștilor li s-ar putea părea straniu criteriul adevăratei credințe, adevăratei</i></p>	<p>Părintele Arsenie Papacioc și-a iubit din toată inima vrăjmașii. Propovăduia aceasta și examenele din viață la acest capitol le-a luat.</p> <p>Nu e vorba numai de lipsa de răzbunare față de cel ce i-a ucis fratele, ci și de episodul în care își cruță dușmanul de pe front ce îi înfipse în pantece baioneta. Nu numai atât, dar punându-se în primejdie îi dă și arma înapoi, ca nu cumva să fie condamnat cel ce l-a rănit de moarte, de către oastea inamică, drept dezertor. Gândiți-vă ce mărime de suflet și ce gândire jertfelnică minuțioasă putea să aibă în acel moment crucial în care se găsea pe front, cu pantecele sfărtecat și cu posibilitatea ca inamicul său, din ură sau frică, să îi mai înfigă din nou baioneta. Nu numai că nu s-a gândit să-l omoare, dar nici măcar să scape fugind, ci, așa rănit, și-a dus oștenii la biruință. Ce har al Sfântului Duh a primit el atunci ca să înțeleagă și să biruie frica de moarte, de dragul dușmanului lui, într-o acțiune pe viață și pe moarte?</p> <p>A împlinit astfel porunca cea nouă din Sfânta Evanghelie, fiindcă și-a pus viața pentru vrăjmașul său, făcându-se asemenea lui Hristos și credem că a primit, și pentru aceasta, un har mucenicesc.</p> <p><i>Ioan 13:34 Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul.:12 Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu.</i></p> <p><i>Ioan 15:13 Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.</i></p> <p><i>Rom 5:7 Căci cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărâște cineva să moară. 8 Dar Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși. 9 Cu atât mai vărtos, deci, acum, fiind îndreptați prin sângele Lui, ne vom izbăvi prin El de mânie. 10 Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcați fiind, ne vom mântui prin viața Lui.</i></p>

¹⁰¹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 8-9, 23.

părtașii cu Dumnezeu, însemnul adevăratei lucrări a harului, pe care îl învață Fericitul Stareț -anume, iubirea de vrăjmași.

[...]În ce constă puterea poruncii lui Hristos, «Iubiți pre vrăjmașii voștri»? De ce spunea Domnul că cei ce vor păzi porunca Sa vor cunoaște de unde vine această învățătură (vezi Io. 7: 17)? Cum o înțelegea Starețul?

Dumnezeu este dragoste, dragoste absolută ce îmbrățișează cu prisosință întreaga facere. Dumnezeu, ca dragoste, și în iad este de față. Duhul Sfânt, dând omului cu adevărat a cunoaște această dragoste în măsura puținței sale de a o purta, îi și deschide calea către deplinătatea ființării.

Acolo unde există «vrăjmaș», există și respingere. Respingând, omul numaidecât cade din deplinătatea Dumnezeiască și nu se mai află în Dumnezeu. Cei ce au dobândit împărăția Cerului și petrec în Dumnezeu, văd în Duhul Sfânt toate străfundurile iadului, pentru că nu este în toată ființarea țărâm unde Dumnezeu să nu fie de față. «Tot cerul Sfinților viază în Duhul Sfânt, iar Duhului Sfânt nimic în întreaga lume îi este ascuns»... «Dumnezeu este dragoste; și în Sfinți, Duhul Sfânt este dragoste» (cap. XII, «Pentru Sfinți»). Petrecând în cer, Sfinții văd iadul, și îl îmbrățișează și pe acela în dragostea lor.

Cei ce urăsc și leapădă pe fratele sânt ciunțiți în ființarea lor și pe adevăratul Dumnezeu, Care este dragoste atotcuprinzătoare, nu L-au cunoscut, și calea către El nu au aflat¹⁰² Însă, neavând harul Sfântului Duh, ci doar plăcerea de sine însoțită de duhurile ce se desfată de aceasta (consumându-și biata victimă prin vedenii și simțiri mincinoase), Părintele Arsenie Boca nu și-a iubit vrăjmașii, ci i-a bătut, disproporțional față de vina lor, cu ajutorul puterilor diavolești:

În 1949, după cea dintâi arestare a părintelui, s-a arătat primul mare semn dumnezeiesc. Lumea vorbea ca într-o noapte, cuceritul monah fusese scos din celula unde se afla în arestul Securității de la Hațeg, de doi milițieni brutali. Amândoi îl apucaseră de subsuori, luându-l pe sus, în timp ce îl insultau și îl batjocureau. Satrapii înșiși au povestit peste ani cum părintele, încă buimac de somn, le-a iertat nelegiuirea, dar atât mana

Dar Părintele Arsenie Papacioc și-a iubit vrăjmașii nu numai prin nerăzbunare, dar și prin răbdare, lăsându-se în voia lor chinuit, și biruindu-i cu blândețea, nelepădându-se de voia lui Dumnezeu.

A nu te răzbuna este un pas, dar altul și mai mare este să te lași chinuit ca ei să-și satisfacă pofta perversă în mânie, iar tu să își păstrezi blândețea și dragostea netulburată și să te rogi pentru călăii tăi, nu numai odată ci toată viața, și nu ca să fie pedepsiți ci miluiți și mântuiți.

¹⁰² Arhim. Sofronie SAHAROV, *Cuviosul Siluan Athonitul*, Traducere din limba rusă de Ierom. Rafail (Noica), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2009, pp. 124-127.

dreapta a unuia, cat si mana stângă a celui-lalt, adică exact cele care l-au atins, s- au uscat in scurt timp...

[ce diferență între Părintele Arsenie Boca și dulcele Iisus:

Ioan 18:10 Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus. 11 Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl? Mat 26:51 Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mâna, a tras sabia și, lovind pe sluga arhiereului, i-a tăiat urechea. 52 Atunci Iisus i-a zis: Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Luc 22:50 Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă. 51 Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat – n.n.]

Cei doi au ramas infirmi [probabil pentru dictonul diavolesc „te iert dar nu te uit” – n.n.] pe viata si trăiesc pana in ziua de azi. De atunci, s-a spus ca minunile părintelui Arsenie Boca se savarseau prin foc si cine indraznea sa il atinga cu dușmănie va fi ars de para focului dumnezeiesc

[tot atâta diferență între bocinism și creștinism: *Luc 9:52 Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El. 53 Dar ei nu l-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim. 54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan l-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? 55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. 56 Și s-au dus în alt sat. – n.n.] !*

Portret de sfânt¹⁰³ [din păcate acesta nu este portret de Sfânt și cu atât mai puțin de Apostol, cum îl considerau cei de mai jos. Iată cum se purtau Sfinții Apostoli în condiții similare: Fap 16:20 Și ducându-i la judecători, au zis: Acești oameni, care sunt iudei, tulbură cetatea noastră. 21 Și vestesc obiceiuri care nouă nu ne este îngăduit să le primim, nici să le

¹⁰³ <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

facem, fiindcă suntem romani. 22 Și s-a sculat și mulțimea împotriva lor. Și judecătorii, rupându-le hainele, au poruncit să-i bată cu vergi. 23 Și, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, poruncind temnicerului să-i păzească cu grijă. 24 Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a băgat în fundul temniței și le-a strâns picioarele în butuci; 25 Iar la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, lăudau pe Dumnezeu în cântări, iar cei ce erau în temniță îi ascultau. 26 Și deodată s-a făcut cutremur mare, încât s-au zguduit temeliiile temniței și îndată s-au deschis toate ușile și legăturile tuturor s-au dezlegat. 27 Și deșteptându-se temnicerul și văzând deschise ușile temniței, scoțând sabia, voia să se omoare, socotind că cei închiși au fugit. 28 Iar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: Să nu-ți faci nici un rău, că toți suntem aici. 29 Iar el, cerând lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila; 30 Și scoțându-i afară (după ce pe ceilalți i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc? 31 Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus și te vei mântui tu și casa ta. 32 Și i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu și tuturor celor din casa lui. 33 Și el, luându-i la sine, în acel ceas al nopții, a spălat rănilor și s-a botezat el și toți ai lui îndată. 34 Și ducându-i în casă, a pus masa și s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu. 35 Și făcându-se ziuă, judecătorii au trimis pe purtătorii de vergi, zicând: Dă drumul oamenilor aceloră. 36 Iar temnicerul a spus cuvintele acestea către Pavel: Că au trimis judecătorii să fiți lăsați liberi. Acum deci ieșiți și mergeți în pace. 37 Dar Pavel a zis către ei: După ce, fără judecată, ne-au bătut în fața lumii, pe noi care suntem cetățeni romani și ne-au băgat în temniță, acum ne scot afară pe ascuns? Nu așa! Ci să vină ei înșiși să ne scoată afară. 38 Și purtătorii de vergi au spus judecătorilor aceste cuvinte. Și auzind că sunt cetățeni romani, judecătorii s-au temut. 39 Și venind, se rugau de ei și, scoțându-i afară, îi rugau să plece din cetate. 40 Iar ei, ieșind din închiisoare, s-au dus în casa Lidiei; și văzând pe frați, i-au mângâiat și au plecat.

Observăm că s-au lăsat bătăuți și chinuiți, nu paralizează și nu se răzbună, nu fac vrăji prin

apariție și dispariție, ci Dumnezeu le deschide ușa, eficient o singură dată, ca să-și arate Apostolii iubirea față de vrăjmași și că sunt preocupați cu delicatețe de gândurile și mântuirea prigonitorilor (ca nu cumva să-și facă rău), minunea (nu mulțimea excedentară a minunilor ieftine prin nălucire diavolească) are rost numai pentru pocăința și întoarcerea la credință a unor suflete și nu pentru scăparea de greutăți, căci lasă justiția omenească să-și desfășoare mersul în chip firesc și apelează la mecanismele ei, cu smerenie, nebizuindu-se pe forțarea prin minuni. Ce smerită așezare în suferință și pocăință, cu multă compătimire față de vrăjmași, la Apostoli, fiind ucenici ai Sfântului Duh cel în chip de porumbel. Ce spectacol ieftin și de prost gust, sadic la adresa bieților angajați ai securității, doar pentru a-i fi lui confortabil și a-și face faimă de făcător de minuni la magul de la Prislop! Se vede că duhurile de care se slujea la săpat, la scăpat, la dispărut și la bătut, erau sălbatic și urâtoare de oameni, în chip mai de grabă de vampiri decât de lilieci.

Iată că Părintele Arsenie Boca nu avea iubire de vrăjmași, ci pomenirea răului, ținerea de rău și amenințarea cu bătaia, nu numai prin puterile diavolești, dar și prin amenințarea directă proprie. Dar este de observat că era organizat și un adevărat sistem viclean de vizitare a sfinției sale la Drăgănescu, bine pus la punct pentru a-i susține parasinagoga.

Altădată când am fost la Părintele Arsenie nu l-am găsit, dar m-am gândit să mai stau prin curtea bisericii, poate apare de undeva. Întâmplător s-a nimerit de m-am întâlnit cu două femei care, ca și mine, îl căutau pe Părintele. Erau din partea Sibiului, una era mai tânără, iar cealaltă mai bătrână. Ne-am așezat la umbra unui copac aproape de lac și am mâncat acolo. În acest timp mi-au povestit că ele au venit de ieri și că au dormit la nenea Vasile un vecin de lângă biserică din Drăgănescu (unde a pictat Părintele Arsenie). Le-am spus că Părintele o să se supere foarte tare când va veni. Și așa a fost. Când ne-a văzut, Părintele a zis, uitându-se la cele două femei: „Ar trebui să iau o mătură și să vă bat până se rupe mătura. Ce ați căutat la nenea Vasile? Mult rău mi-a făcut omul acela” (de aceea, cei care-l căutau pe Părintele Arsenie

	<i>erau sfătuiți să spună că au venit să vadă pictura bisericii sau că doresc să dea o rugăciune la părintele Bunescu).¹⁰⁴ — n.n.]</i>	
Faceri de minuni	Numai când citești minunile și proorociile Părintelui Arsenie Boca îți dai seama că nu a fost Ortodox. Sunt caracterizate de spectacol irațional, centrat pe sine, fără sens duhovnicesc. Sunt atât de legendare, mincinoase, de tipul vieților „sfinților” latini, atât de prost gust, încât sunt respinse cu dispreț și dezgust nu numai de caricaturişti atei, ce le observă ridicolul, ci chiar și de categoria ucenicilor cărturari ai sfinției sale (care îl urmează pentru pe păruta înțelepciune a dascălului lor ne verificată după Sfinții Părinți și pe simțiri umilicioase proprii de falsă smerenie, nelămurite prin scrierile părinților trezvitori și printr-o experiență îndelungată de luptă launtrică împotriva amăgirii)	Și Părintele Arsenie Papacioc a avut parte de minuni (nu a regizat la alții), însă pătrunse de sentimentul propriei păcătoșenii și neputințe și de lauda la adresa lui Dumnezeu, Maicii Domnului și a tuturor Sfinților: <i>Dar cea mai mare multumire o am catre nemarginita bunatate a lui Dumnezeu, ca ne-a dat de am cunoscut mijlocitoare pe Maica Domnului, aparatoarea desavarsita a vinovatilor. Spre a ne schimba viata ne trebuie numai o vointa tare si o incredere mare in mila Maicii Domnului si a atotputernicului ei ajutor. in manastire mi-am aprins sufletul de bucurie, daruindu-ma rugaciunilor Maicii Domnului, apararea neajunsa a noastra a celor slabi. M-au numit paraclisier inca din primele zile. Acolo era o candela "neadormita" la Maica Domnului. Era mare criza de ulei, nu erau sosele si nu aveam ulei... Dimineata, cand deschideam usa de la Biserica si ma uitam daca mai arde candela... si cand vedeam ca arde, mergeam in genunchi de la usa de afara pana la candela, de bucurie ca nu s-a stins... nu-mi dadeau ulei si candela ardea noaptea si ziua... era lucrarea Maicii Domnului. La manastire se vine cu-n dor mare, cum se spune -o nebunie pentru Hristos, de a te rastigni pentru El, de a suferi ocară, lovirea, prigonirea infrangerii marelui dusman, orgoliul, si se pazeste si se incearca sincer spre marea nadajduitoare a mantuirii, smerita smerenie si vei simti adevarata libertate dorind sa-i iubesti cu adevarat pe toti. Adica sa primești umilinta, spinii coroanei Lui, cuiele, sulita si moartea pentru El.¹⁰⁵</i>
Ucenici	Am putea spune că ucenicii sfinției sale sunt împărțiți în trei partide ce se ceartă între ele	Ce este foarte interesant că ucenicii sfinției sale nu fac zgomot. Sobrietatea lor spune multe.

¹⁰⁴ *O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți*, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p.221.

¹⁰⁵ <<http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-arsenie-papacioc-marturie-despre-sine-69485.html>>, joi, 1 octombrie 2015.

	<p>(pe a patra nu o socotim între partide, ci între visători pe marginea prăpastiei):</p> <ul style="list-style-type: none"> - Taumaturgofili (cei ahtiați după minuni) și fani de spectacol duhovnicesc; - Intelectualiști (care îi resping pe primii și îl imaginează pe magul de la Prislop ca un intelectual rasat, izvor de trăiri și simțiri duhovnicești înalte cum n-a mai fost vreun altul, cel puțin la noi, dacă nu în toată lumea) amatori de lucruri fine și originale; - Zvonarii interesați personal pentru faimă și bani de afacerea de la Prislop. Și după cum se va arăta sunt bani grei care se câștigă de pe urma spectacolelor magice de la Prislop. - Mai sunt și o categorie, de care ne este cel mai milă, fiindcă este o înșelare gravă, răspândită, căutată, apreciată oficial și răsplătită de toată lumea cu laude și premii. Această categorie (numeric poate mică, poate mare) din clericii, călugări și mirenii care profesază aceeași amăgire de a se ocupa de o misiune de succes în favoarea Sfintei Biserici, mai înainte de a se lămuri pe ei înșiși în dreapta credință și de a lucra pocăința personală. Aceștia au un interes personal mai subtil. Ei îl îndrăgesc și țin morțiș să fie Sfânt ca să își astupe, sau măcar să își adoarmă conștiința ce tot strigă pe vreunde în mintea lor să se oprească: taci bre conștiință! Nu vezi că aceasta este sfințenie? Și Sfântul Ardealului a făcut așa și iată ce minuni se fac la mormântul lui! Mai ales că mesajul sfinției sale dă frâu liber la ecumenism și uniatism, foarte mult apreciate de cei ce vor misiune cu orice preț, fiindcă atrage mulțimile fără de pocăință, sub masca unei dragoste universale „duhovnicești” (dar nelămurite în adevăr). <p>Primii din categoria partidelor arsenice se îngrozesc și își pierd echilibrul, forțează și devin chiar violenți dacă îi contrazici că idolul lor a fost amăgit, imoral și mag, sau doar dacă îndrăznești numai să susții că nu a fost Sfânt sau nu a făcut minuni. Cei de a doua categorie patinează cu mintea pe lângă argumente, pierzând esența și bâlbâindu-se când le demontezi rațional ficțiunea, și le arăți</p>	<p>Ei arată că cele mai mari minuni sunt cele nevăzute, care dau echilibru sufletesc și nu se sprijină pe succesele exterioare ale credinței, fie că sunt minuni, proorocii, realizări în dragoste și/sau afaceri.</p> <p>Deci Părintele Arsenie Papacioc a fost un adevărat făcător de minuni, căci a format sufletele ucenicilor săi în Ortodoxia gândită și simțită, în porunci, dogme, credință și lucrare.</p>
--	--	---

	<p>ereziile, sau te astupă cu autoritatea lor, abuzând (dacă sunt clerici) de „legături nedezlegate”, apostrofând la rândul lor ca pe niște exagerați pe cei din prima categorie. Cei de a treia categorie, poate că își dau seama bine de marfa lor, dar fiind cointeresați se joacă cu argumentele ca și maestrul lor, manifestându-se când împotriva taumaturgofililor, când împotriva intelectualiștilor, după cum le dictează interesul, contextul și auditoriul ca să îl prezinte mai extraordinar pe începătorul lor de venituri.</p> <p>Ceea ce au însă toți în comun, desigur că datorită hipnozei și învățăturilor bietului înșelat, este ecumenismul și lipsa de ascultare față de Sfânta Predanie. Ei trec peste orice, uneori cu violență, ca să se simtă bine și să se dovedească ucenici înfocați și mântuiți ai celui mai mare Sfânt al tuturor timpurilor.</p> <p>Desigur că există și mulți dezinformați și amăgiți de autoritatea ucenicilor, din categoria cărora am fost o vreme și noi, studiul de față fiind o încercare de pocăință față de rătăcirea prin care am trecut și avariile generate de urmarea sfaturilor și cinstirea Părintelui Arsenie Boca, pe care încă le mai simțim în viețile noastre, rugându-L pe bunul Dumnezeu să ne ierte că am îndemnat și pe alții să urmeze calea cea strâmbă a înșelării de la Prislop-Drăgănescu și să ne vindece de gravele consecințe duhovnicești ale ei.</p> <p>Îi rugăm pe toți să nu își neglijeze mintea și să o facă stăpână peste contextul amestecat, întunecat și amăgitor de acum, prin studiul cu osârdie al Sfinților Părinți.</p> <p>Să nu ne lăsăm fraților conduși de păreriile altora, ci să căutăm în toți, toate și oricând numai adevărul în iubire:</p> <p><i>Efe 4:13 Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos. 14 Ca să nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățăturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin viclășugul lor, spre uneltirea rătăcirii, 15 Ci ținând adevărul, în iubire, să creștem întru toate pentru El, Care este capul - Hristos.</i></p>	
Cărți	Puține, proaste, neortodoxe și pline de prețiozitate, cu copertile galbene, ca să arate că	Scrierile sfinției sale ca și interviurile sunt inconfundabile. Dârze, originale, în toate căutând veșnicia, monahismul și Ortodoxia,

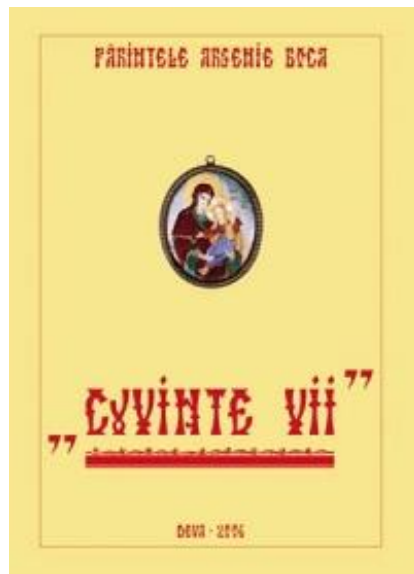
sunt pline de har, dar, în realitate ca să vădească veștejirea și deșertăciunea mesajului, ca a unei frunze purtate de vânturile reci ale toamnei.

Ele fiind pline de minciuni, cunoaștere mincinoasă, ignoranță, gânduri pătimase și consimțiri cu păcatul, atacă grav mintea:

*34. Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale (zic acestea despre mintea omenească, căci îngerului îi e propriu să nu-i fie necunoscut nimic din cele particulare); al treilea, în a avea gânduri pătimase; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul.*¹⁰⁶

De aceea, înțelegem de ce Dumnezeu a îngăduit să aibă coperti așa de ofilite cărțile sfinției sale, ilustrate chiar cu hidoasele sale tablouri. Ca să ne arate că:

*Domnul ne iubește și de aceea nu ne putem teme de nimic, afară de păcat, pentru că prin păcat se pierde harul și fără harul lui Dumnezeu vrăjmașul vânează sufletul, așa cum vântul sau fumul mână o frunză uscată.*¹⁰⁷

Restul numărului mare sunt compilații, apocrife și tot felul de basme puse în seama lui fiindcă felul în care a fost cameleon se pretează la aceasta, ca să prindă în mreajă oameni de toate gusturile. Practic este un trafic de suflete (mai grav decât cel de cadavre, fi-

adică firea ridicată la porțile nemărginirii. Chiar și când greșea dogmatic sau canonic, duhul acesta de căutare cu sete, fără compromis, al adevărului apărea cu evidență. De aceea l-a și miluit Dumnezeu să se corecteze, fiindcă erorile le făcuse din neînțelegere iar nu din bizuire pe sine.

Toate îl descoperă ca fiu iubit al Adevărului. *Convorbiri duhovnicești - 2 vol. (1984-1986) Ne vorbește Părintele Arsenie (2004) Veșnicia ascunsă într-o clipă (2004)*¹¹⁰ *Singur Ortodoxia:*

Întâmpinare
*Mulțumim părintelui Arsenie Papacioc pentru aceste cuvinte de învățătură atât de necesare timpului în care trăim. Sunt cuvinte ale unui om care a fost și a răspuns: Prezent! - chemărilor vieții acesteia – și, ca duhovnic, celor ce-l caută pentru sfat și mărturisire; recomandă o prezență continuă, o trezvie. Întrebările sunt puse din dorința de a fi lămurite unele aspecte cu care se confruntă creștinii din zilele noastre; despre acestea, ne învață părintele Arsenie: “trăim zile Apostolice”. Răspunsurile sunt simple, adevărate, fără tăgadă - pentru că spune și Sfântul Maxim Mărturisitorul: “a tăinui cuvântul Adevărului înseamnă a te lepăda de el”. Aceste cuvinte, pe lângă mângâiere și bucurie duhovnicească, sunt îndreptar și predanie. Iulian Liță*¹¹¹

¹⁰⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Ed. cit, Vol. II, pp. 121-122

¹⁰⁷ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit. p. 37.

¹¹⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Papacioc>, vineri, 25 septembrie 2015.

¹¹¹ <<https://www.scribd.com/doc/244102289/Arsenie-Papacioc-Singur-Ortodoxia-pdf>>, luni, 28 septembrie 2015, p. 5.

indcă atinge veșnicia) prin afirmații, stări sufletești și lucrări contradictorii, care se bat cap în cap, dar puse cap la cap vădesc o mare și gogonată minciună.

Intre „Cărarea împărăției” scrisă în anii “40 la sfânta mănăstire „Brâncoveanu” Sâmbăta de Sus și pictura de la biserica din Drăgănescu lucrată în anii “70-80, opera Părintelui Arsenic se întregește prin Manuscrisul de 267 de pagini ai Sfinției Sale, fără titlu, aflat la Așezământul Monahal de la Sinaia și care cuprinde 137 de predici duminicale și la sfintele sărbători, meditații evanghelice și cuvinte duhovnicești în spirit filocalic pe care cu umilință și cu smerenie am îndrăznit a le numi pregătindu-le pentru tipar „CUVINTE VII” (Faptele Apostolilor 7.38 ed. brit.) [nu înțelegem de ce nu citează după Sfânta Scriptură Ortodoxă ci după o ediție eretică protestantă? Oare așa i-a învățat dascălul lor? – n.n.], după unica expresie biblică aliată în cuvântarea sfântului întâiului mucenic și arhidiacon Ștefan, din ziua revelației din Sinedriu și a muceniciei sale. Unele sunt cunoscute, circulând de zeci de ani în popor, nu tară mutilări, deformări, inexactități sau lipsuri. Din păcate, astfel de variante au și văzut lumina tiparului în volume și ediții care lasă mult de dorit și care nu se ridică la exigențele și nivelul unor lucrări care poartă pecetea numelui Părintelui Arsenie. De aceea am socotit de cuviință „să dăm tiparului cele ce sunt ale tiparului”, dar nu oricum, ci după manuscrisul unic, original și original, scris cu multă atenție, frumusețe și dragoste de însăși Părintele Arsenie prin grația miniaturală a Sfinției Sale, irepetabilă și inconfundabilă.¹⁰⁸ [a cărei urâciune unicat se vede și pe pereții așezământului din Drăgănescu:

– *GRAFICA: aici este cuiul lui Pepelea. Cred ca o analiza clara o poate face doar un grafolog priceput in tulburari de personalitate, caci pe peretii de la Draganescu sunt tot felul de tipuri de scrisuri: veche romaneasca, cursiva, un fel de Times New Roman, etc. Sunt cel putin sase-sapte feluri de scrisuri diferite, atat ca stil , cat si ca marime. Unele sunt atat de*

Părintele
ARSENIE
Papacioc
SINGUR ORTODOXIA

¹⁰⁸ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 6.

	<p><i>mici, ca nici nu pot fi citite de aproape. Concluzia este ca omul a fost cam tulburat.</i>¹⁰⁹ Oare a fost așa numai când a scris cai verzi pe pereți sau și în manuscrise, dar ucenicii îl prezintă/văd prin hipnoză ca un făt-frumos caligrafic? – n.n.]</p>	
<p>Relația cu mass-media</p>	<p>Adorat sub toate aspectele. Nici o critică la adresa lui, ci numai aprecieri bune, deși în toate cele legate de Sfânta Biserică prezentările TV sunt bârfitoare. Dar și Părintele Arsenie Boca este un prilej de bârfă/critică la adresa Sfântului Sinod și al ierarhilor. Ba că aceștia nu ar umple golul din inimile credincioșilor (pe care magul de la Drăgănești l-ar umple cu vârf și îndesat), ba că nu-l canonizează mai repede pe adulatul de la Prislop, ba că profită financiar de el (lucru ca un refren repetat la aproape toate știrile). La aceasta vedem asociate statistici fabuloase despre impactul pe care îl are sfinția sa asupra maselor, lucru care ar fi dovada de necontestat că este Sfânt. Orice politician ar putea fi invidios pe el și de fapt se și folosesc astfel de oameni de sfinția sa.</p> <div data-bbox="419 1032 869 1646" data-label="Image"> </div>	<p>Chemat la televiziune/sau filmat datorită unor ucenici râvnitori (asemenea și celorlalți duhovnici mari ai țării care au supraviețuit evenimentelor din decembrie 1989) a spus cuvinte de mare folos duhovnicesc. Însă faptul că îndemna la pocăință, înfrânare și răbdare l-a făcut să fie iubit doar de cei ce caută adevărul. Lumea nu l-a înțeles și nici nu are vreun interes să-l promoveze, fiindcă dorește să-și vândă produsele fie politice însoțite de slava deșartă, fie comerciale pentru împlinirea poftelor trupului și a ochilor:</p> <p><i>1Io 2:16 Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume.</i></p> <p>Nu este firesc, așadar, pentru un ucenic al lui Hristos să i se facă reclamă pentru canonizare, ci, dimpotrivă, să fie împiedicată canonizarea lui. De aceea, aceasta este încă o dovadă că Părintele Arsenie Boca nu a fost ucenicul Mântuitorului:</p> <p><i>Ioan 14:17 Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi!:18 Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi.:19 Încă puțin timp și lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veți vedea, pentru că Eu sunt viu și voi veți fi vii.</i></p> <p><i>Ioan 15:18 Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. Ioan 15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște.:20 Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi.:21 Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.</i></p> <p><i>Ioan 17:22 Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi</i></p>

109

<<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>>, luni, 21 septembrie 2015.

Din toate acestea se vede că fondurile fabuloase internaționale donate pentru promovarea imaginii de Sfânt al Ardealului provin de la cei ce nu iubesc Sfânta Biserică, ci doresc dezbinarea și „ecumenizarea” Ei. Aceste fonduri sunt mai mari decât pentru a redresa țara sau a echilibra măcar politica românească (care de fapt se dorește prea mult și cu stăruință a fi destabilizată alături de Sfânta Biserică). S-a ajuns la o asemenea propaganda fide încât se face o emisiune săptămânală dedicată Părintelui Arsenie Boca.

Dar aceasta nu este de mirare, după cum ne învață chiar Mântuitorul:

Ioan 15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său;

Am găsit un cuvânt foarte potrivit al unui blogger amărât de cele ce se petrec în România, în legătură cu Părintele Arsenie Boca (cum se zicea la ProTV: arsenizarea României). Specificăm că nu suntem de acord în toate cu el:

Printre sani goi si chilotei transparenti, printre horoscoape si exercitii yoga, printre can can de doi bani si voma politica, ori ca vorbim de presa scrisa, ori de televiziuni, de ceva vreme i se face loc, deja cel puțin saptamanal, cate unui articol sau emisiuni pro canonizare parintele Arsenie Boca.

De au ajuns sa vorbeasca pro pana si activistul scoaterii religiei din scoli Catalin Striblea sau ... Florian Bichir. Ultimul nu oricum, ci din postura de membru al Colegiului C.N.S.A.S. A si scos el o lucrare

una suntem :23 Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime, și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine.:24 Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.

Pe Domnul nostru Iisus Hristos lumea îl bârfește și atacă, așa este firesc să se petreacă cu toți cei ce Îl urmează. Ei nu au slava acestei lumi, cum o are Părintele Arsenie Boca, în schimb văd slava lui Hristos și astfel sunt mult mai fericiți și demni de urmat.

“Parintele Arsenie Boca in arhivele securitatii”. Cine este insa individul?

„PREOTUL STILIST” Florian BICHIR elogiaza MASONERIA ...

FLORIAN BICHIR (cel ce elogiaza MASONERIA si cel pro cipuire) propune sa-i zicem PATRIARHULUI DANIEL: “Sanctitatea Sa” ...

FLORIAN BICHIR despre mandria de a fi MASON

Vorbim despre o mass-media fundamental anti ortodoxa. Iata doar cateva exemple:

„Fauritorul de mituri – Pavel si nascocirea crestinismului” scrisa de evreul Hyam Maccoby, promovata in mass-media de limba romana

ATAC FURIBUND: „Isus n-a mai iesit din adevaratul mormant. Isus nu a inviat. Se spulbera 2 000 de ani de crestinism.”.

EVREUL SIMCHA JACBOVICI ATACA DIN NOU?

Cica Biblia este contrazisa de o descoperire din sudul Israelului, despre filistenii

Cica DEZBATERE „FOREIGN POLICY”: Daca am fi protestanti, Romania ar fi mai dezvoltata. ORTODOXIA ne trage in jos ...

„FOREIGN POLICY”: „Pe un om care a trait întreaga viață în interiorul unei peșteri nu-l poți trage brutal la lumină, pentru că va orbi. În special dacă este preot ortodox”

...

Ioan Petru Culianu – „Marea problema a culturii romane: BAGAJUL EI ORTODOXIST”

Ziarul Adevarul: ORTODOXIA E VINOVATA DE CORUPTIA DIN ROMANIA

Mass-media anti ortodoxa: SFANTA IMPARTASANIE = PERICOL PENTRU SANATATE

„APA SFINTITA CONTINE MATERII FECALE, iar fiecare mililitru zeci de milioane de bacterii.” – Un nou atac furibund al mass-mediei anti crestine ...

ANTI CRESTINISM: „Gandul” si „Descopera” se straduie sa demonstreze ca Lumina Sfanta de la Ierusalim ar fi o frauda. De ce „demonstratia” lor este habauca?

Anti crestinism fara limite in revista UNICA. Cica „3 mituri despre Paste deconspirate de stiinta”

[Anti crestinismul revistei TABU nu are limite ...](#)
[Atac turbat anti crestin in mass-media. EVZ cica prezinta „CE BOLI RISTI CAND PUPI ICOANE” sau cand la Sfanta Impartasanie se foloseste aceeasi lingurita](#)
[CAMPANIE SATANISTA a ziarului ADEVARUL: “Preotii-vrăjitori care „scot dracii“ din noi. Ritualurile păgâne ale duhovnicilor României care practică exorcizarea în biserici”](#)
[PRO TV ataca “SFATURI ORTODOXE” si ne reaminteste ca PATRIARHIA vrea ca toate BLOGURILE ORTODOXE NATIONALISTE sa fie INCHISE](#)
[Un titlu plin de ura: “NU S-A REABILITAT”](#)
[UNITATE IN DIVERSITATE in mass-media: Radu Banciu \(BITV\) ataca furibund crestinismul si sustine casatoriile gay](#)
[EXEMPLU DIN INTERIOR: Cum functioneaza campaniile anti ortodoxe](#)
[PRO TV continua campania ANTI BLOGURI ORTODOXE. De Sfanta Treime: e de rau sa-ti pastrezi fecioria pana la casatorie si e de bine sa umble fetele cat mai goale](#)
[Cica studiu: Dumnezeu ar fi avut o sotie, pe Asherah ...](#)
[EVENIMENTUL ZILEI: „BISERICA din pacate, caci traim intr-o tara ORTODOXA, considera uneori MULT MAI PACATOASA varianta CONTRACEPTIVA decat recurgerea la un AVORT” ...](#)
[Fatua cu microfon: “In vest pensionarii merg in excursii in strainatate. In Romania au ajuns sa mearga la biserica”](#)
[In seria „REALITATEA.NET” vă prezintă conspirații celebre” aflatii despre inexistenta lui IISUS HRISTOS, a NOII ORDINI MONDIALE, a EVREILOR bogati, dar si despre existenta EXTRATERESTRILOR](#)
[...](#)
[“REALITATEA TV” despre parintele ILIE LACATUSU: „pupatul oaselor sfinte poate fi o solutie pentru iesirea din criza? Da, cu conditia să fii proprietarul moastelor!”](#)
[VALENTIN STAN ataca si el ORTODOXIA: „intre a calatori spre moastele Sfintei Parascheva si a lua-o pe Route 66, aleg Route 66”](#)

[VIDEO: A inceput campania media pentru acceptarea femeilor la MANASTIREA FRASINEI?](#)

[VIDEO: ANTI CRESTINISM la Antena 3 HABAUCII zic: „Oamenii vin la biserica fiindca nu mai au incredere in ei insisi si in stat. Avalansa de pelerini este legata si de lipsa de educatie stiintifica”](#)

[Hal de argumente in EVZ impotriva predarii religiei in scoli](#)

[In EVANGHELIA LUI BARNABAS \(BARABAS\) ar scrie ca pe Golgota nu a murit Iisus Hristos, ci Iuda Iscarioteanul, iar Iisus vorbeste despre venirea profetului Mahommed ... Mass-media anti crestina zbiara de bucurie ca s-a gasit manuscrisul Video – HULA lui BENDEAC: Vanghelie si Cina cea de taina](#)

[CAZUL TANACU. Presa a turbat din nou la aflarea vestii ca trei maicute au fost eliberate. Unde au gresit ierarhii? IN APARAREA PREOTULUI Petru Coroceanu: parintii GHEORGHE CALCIU DUMITREASA si IUSTIN PARVU](#)

[Ziarul „GANDUL” continua campania impotriva EXORCISMULUI](#)

[La REALITATEA s-au descoperit vinovatii raspandirii GRIPEI PORCINE si ai refuzului vaccinarii: CRESTINII ...](#)

Iar aceasta mass-media a inceput campania pentru canonizarea parintelui Arsenie Boca. Bizar. Sau poate nu ...

*Unii frati ortodocsi se bucura zicand ca astfel se va deschide calea canonizarii Sfintilor Inchisorilor. Iluzii desarte. Diferenta fundamentala dintre parintele Arsenie Boca si restul e **Miscarea Legionara**.*

Va amintiti articolul din decembrie 2014?

[Aseara la Romania tv Pr. Conf. Univ. Dr CONSTANTIN NECULA a zis cam asa: Pana acum ELIE WIESEL s-a opus, dar deoarece s-a demonstrat ca Parintele ARSENIE BOCA n-a fost nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, de la anul s-ar putea sa vorbim despre SFANTUL ARSENIE BOCA](#)

Ori Valeriu Gafencu si restul celor ucisi in puscarie sau parintele Justin Parvu si restul marilor duhovnici au fost tocmai legionari, nationalisti sau de dreapta. Iar noua ni se repeta intr-una anul acesta in mass-media ca

parintele Arsenie Boca a fost chiar anti legionar. Asa ca ...

Altfel spus, imaginea parintelui Arsenie Boca in mass-media este politic corecta.

Ce mai observam in materialele mass-media despre parintele Arsenie Boca? Folosirea extrem de rara a cuvintului ortodox dar extrem de deasa a cuvintului minune.

Ce altceva mai observam? Folosirea imaginii parintelui Arsenie Boca pentru promovarea a tot soiul de idei ecumeniste si teorii new age.

In concluzie:

Nu discutam aici despre cum a fost, ce-a scris si ce-a zis in mod real parintele, ci despre cum este prezentata imaginea sa in mass-media, ca sa incercam sa ne dumirim la ce le foloseste stapanilor mass-media aceasta campanie pro canonizare. Care stapani sunt fundamental anti ortodocsi.

E socant ce voi zice, dar ganditi va rog la rece si nu uitati, repet, vorbim de imaginea sa prezentata si nu de cum o fi fost el in realitate:

*Se va canoniza deci un preot nici verde, nici nationalist si nici de dreapta, mai degraba deschis spre catolici decat prea ortodox, cu un open mind new age dincolo de granitele in care incorseteaza Ortodoxia, facator de minuni in timpul vietii si dupa, cu o figura carismatica si imbracat in alb. Adica prin canonizare se va promova fix imaginea unui **antemergator al ANTIHRISTULUI ...***

Ce-i de facut?

In primul rand cei ce-l iubesc pe parintele Arsenie Boca ar trebuie sa faca ceva. Iar a face nu inseamna de exemplu a veni cu tot soiul de explicatii la greseala parintelui de a-l picta pe ereticul Francisc de Assisi printre Sfinti in biserica Draganescu. Ca am auzit unele de nici nu stii ce sa mai crezi despre ce-i ce le tot vantura:

- Securistii au venit pe urma si l-au pictat ca sa-l denigreze*
- A fost pictura profetica. Iata ca acum exista un papa pe nume Francisc I*
- Francisc de Assisi a venit la Ortodoxie pe ascuns si i s-a descoperit acest lucru doar marelui parinte Arsenie Boca, nu unuia mic precum Sfantul Ignatie Briancianinov*

Adica sa spunem pe fata si curajos ce a gresit, aratam si ce-a facut bine, tragem linie si vedem ce iese.

Ba mai mult, cand ii vedem pe tot soiul de raticiti ca bat campii folosindu-se de imaginea parintelui, nu ne facem ca nu vedem, ci din contra. Iar cei ce-l iubesc trebuie sa fie in prima linie.

In rest, si-mi cer iertare pentru randurile urmatoare, Dumnezeu stie unde e parintele acum. In Rai sau iad, Sfant sau nu. Si daca l-a pus in Rai, acolo ramane, indiferent ca noi oamenii vrem sau nu. Nu noi prin canonizare il punem acolo. Asa ca decat „canonizarea” imaginii propuse de stapanii masoneriei, mai bine lipsa.

Nu stiu daca m-am facut inteles.

*Doamne ajuta!*¹¹²

Nu e de mirare toată această atracție pe care o are televiziunea pentru sfinția sa. Chiar și el, în timpul vieții, dorea să se prezinte într-o formă de VIP artistic, pentru a atrage pe cât mai mulți spre sine, ca un actor, platician de mare sensibilitate poetică:

¹¹²

<https://sacsv.wordpress.com/2015/05/21/de-ce-mass-media-anti-ortodoxa-cere-canonizarea-parintelui-arsenie-boca/>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Ceilalți Părinți ai Bisericii, fiind smeriți, nu au dorit și nici nu au acceptat să fie filmați artistic, ci așa, smerit, cum erau ei în realitate

Adormirea

d. 28 noiembrie 1989, Sinaia
De la „sfântul Ardealului” la secta Ardealului.

Ucenicii se ceartă între ei în interpretarea tuturor aspectelor vieții Părintelui Arsenie Boca. Din fericire informațiile care le dau ei, dincolo de interpretări, consună în a ne arăta că a fost un înșelat atât în viețuire, cât și în învățatură, atât pentru cei fără de carte, cât și pentru intelectuali, chiar dacă prin manifestări diferite. Dar parcă cel mai mult se ceartă ei în legătură cu moartea lui ce nu poate fi verificată. Totuși, și aici, cu mila lui Dumnezeu, vom putea înțelege adevărul. Însă un lucru este cert. Dacă cei care sunt uniți prin iubirea irațională și necondiționată a sfinției sale, datorită comportamentului contradictoriu al lui sale se contrazic, fiind atât de dezbinați, ce primejdios este a fi canonizat când sunt atâția oameni treji cu mintea care se vor împotrivi fiindcă iubesc Sfinții Părinți și adevărul (care au scăpat de hipnoza lui și înțeleg că acceptarea unui astfel de „sfânt” este totuna cu înghițirea unui cal troian în pântecele căruia forfotesc ostașii iadului numiți ecumenism, origenism, iconoclast, vrăjitorie, hipnoză, hinduism). Cei ce iubesc Sfânta

19 iulie 2011 (~ 97 de ani) , de Sfânta Cuvioasă Macrina, sora Sfântului Ierarh Vasile cel Mare (cu care a semănat foarte mult la asprimă vieții, educarea ucenicilor și profunzimea și bărbăția gândirii) la Sfânta Mănăstire Sfânta Maria din Techirghiol. Hram tot de 15 august, data în care s-a născut Părintele Arsenie Papacioc. A fost ocrotit de Maica Domnului și a iubit-o toată viața.

Predanie vor înțelege că a accepta să fie canonicizat un astfel de om amăgit este totuna cu a te lepăda de Hristos.

Și atunci... va apărea o mare ruptură. Modul pătimăș al ucenicilor lui (care nu țin cont de nimeni și nimic, nu ascultă argumentele care le alunecă pe lângă înțelegerea minții) îi va duce să se rupă de Sfânta Biserică și să formeze o sectă, secta sfântului Ardealului, sau mai pe scurt secta Ardealului, întregind peisajul și așa fragilizat de conviețuirea istorică cu atâtea confesiuni (ce imprimă o relativizare a credinței, o atmosferă proecumenistă de dragul misiunii occidentofile), de unitism și de oastea Domnului. Ce hâd este să nu poți să le spui cu dragoste și delicatețe că nu ești de acord cu încălcarea sfintei Tradiții de către Părintele Arsenie Boca, că imediat cel cu care vorbești, fără să întrebe din dragoste de adevăr care este încălcarea, capătă o tulburare și o râvnă de apărare fără argumente, ce vrea să te astupe cu totul printr-o falsă autoritate, nefăcând altceva decât să demonstreze și prin reacția proprie că cel insuflă oamenilor cinstire către pictorul de la Drăgănescu este un duh rău, sălbatic și mincinos:

Omul care se enervează când vede împotrivirea celui de altă credință, dă dovadă de nematurizare duhovnicească, de nesiguranță în credința sa.

Sfântul Isaac Sirul ne arată că

*„începutul înțelepciunii celei după Dumnezeu este liniștea și blândețea; ele sunt pecetea unui suflet mare și puternic, care gândește sănătos și este în stare să poarte slăbiciunile oamenilor”.*¹¹³

91. *Atâta adevăr se cuprinde în cunoștința fiecăruia, câtă siguranță îi dau blândețea, smerenia și dragostea.*¹¹⁴

Multe basme au înconjurat moartea lui, compuse pentru a se demonstra că este un prooroc mucenic. Ucenicii cei mai autorizați, însă, arată că a murit de boală, securitatea scoțându-l din cauza bolii chiar și de sub supravegherea informativă. Ucenicii se ceartă unii cu alții ca să-l scoată martir, ori pentru vreo

*Ultimele cuvinte testament ale Părintelui Arsenie, spuse către cei care vegheau la patul său de suferință: „Să iubim bine, să iubim frumos, să iubim rana și pe cel ce a făcut rana!”*¹¹⁶

Vedeți?

¹¹³ „ZEUL TOLERANȚEI” ȘI DESCREȘTINAREA CREȘTINISMULUI, Ed. CHRISTIANA, București, 2009, Capitolul 10: Râvna sufletească și râvna duhovnicească.

¹¹⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., p. 257.

¹¹⁶ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

proorocie despre Ceaușescu identică cu a babei Vanga din Bulgaria (numai că pe ea ceaușeștii nu au omorât-o), ori pentru că a fost legionar și se temeau de renașterea Mișcării Legionare, ori pentru că era făcător de minuni care putea instiga masele la revoltă. Fabulațiile sunt multe ca în cazul morții lui Elvis Presley, Hitler sau a altor VIP-uri sau lideri politici celebri. Unii zic că a fost bătut într-o pădure fiind scos din mașină de securiști, alții că a fost torturat în chilie, având ca dovadă un câine negru, alții că l-au văzut cu urme de tortură, alții că a fost răstignit. Nu este imposibil să fi fost bătut chiar și de draci, fiindcă, de cele mai multe ori, vrăjitorii o sfârșesc așa. Diavolii își exprimă în acest fel, vizibil pentru toată lumea (cu îngăduința lui Dumnezeu, pentru a ne lămuri unde duc succesele de aici și slujirea cu puteri de către draci), cruzimea și nerăbdarea de a lua sufletele lor ca să le tortureze acolo unde se chinuiesc și ei, deoarece, pentru slava deșartă și succesul în această lume (înșelați că vor fi mari și după moarte), bieții amăgiți le-au dat drepturi asupra lor.

Felul morții Părintelui Arsenie Boca ne îndeamnă, încă odată, să ne rugăm pentru a scăpa de această popularitate bolnăvicioasă, pentru a nu i se îngreuna situația în veșnicie. Mai jos vedem cum ucenicii sfinției sale, l-au îmbrăcat, după atâta vreme, în veșmintele de ieromonah. Ce frumos îi vin, chiar și mort. Ce mare păcat că nu a făcut el însuși aceasta, de viu, pentru a i se socoti drept pocăință. Iar dacă a fost dorința sfinției sale de a fi îmbrăcat așa dinainte de moarte și aceasta este o pocăință, mai mică, dar fără a a-și asuma și răbda consecințele prigoanei acestui gest de când era încă viu, ca să fie pocăință deplină. Rămâne de aflat, la judecata de apoi (dacă și noi vom avea pocăință să fim vrednici a afla tainele lui Dumnezeu și ale oamenilor), dacă în inimă a avut străpungere și părere de rău pentru tot ce a făcut, ca să-i fie o pocăință mântuitoare, iar nu una din slava deșartă de la moarte, și, astfel, să fi picat cu capul în jos spre veșnicie, pecetluindu-și felul de a fi din viață prin faima și frumusețea unor haine nemeritate.

Dragoste bună și frumoasă, suferință și iubire de vrăjmași.

Cu adevărat un testament Ortodox.

Nu iubire de sine în locul lui Hristos, proorociei, minuni și minciuni – un testament păgân.

Luc 8:11 Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu.

Luc 8:12 Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască.

Luc 8:13 Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă.

Luc 8:14 Cea căzută între spini sunt cei ce aud cuvântul, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc.

Luc 8:15 Iar cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare.

Spre deosebire de Părintele Arsenie Boca, Părintele Arsenie Papacioc nu a umblat cu grijile, cu bogăția și cu plăcerile vieții (nici cu cele senzuale, trupești, nici cu cele sufletești prin admirația de sine și slavă deșartă), deci nu s-a înăbușit ci a rodit întru multă răbdare cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă l-a păstrat și a luptat să-și curețe inima, pentru a deveni bună.

Astfel că a rămas vertical până la moarte, dar și mai apoi.

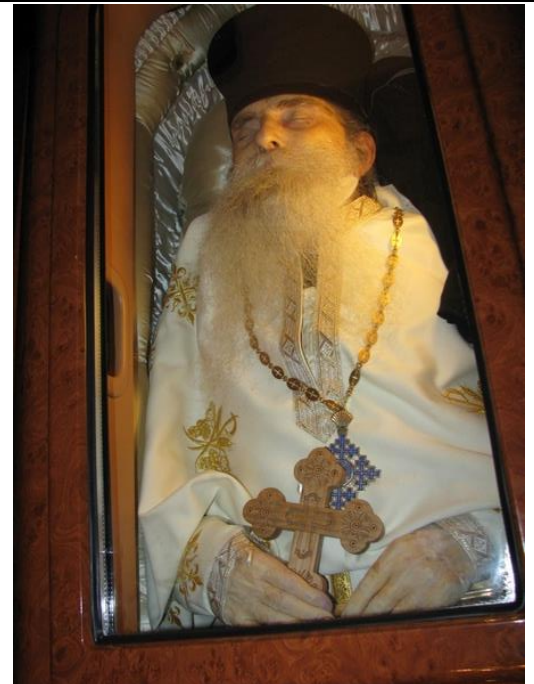
Prislop, 4 Decembrie 1989. Înarmătarea Părintelui Arsenie Boca (29 septembrie 1910, Vata de Sus, Hunedoara - 28 noiembrie 1989, Sinaia).
Fotografie realizată de dl. Bratu și dezvoltată de către Pr. conf. dr. Irimia Marga de la Sibiu, care a daruit o cercetătorului Florin Dăbuț. Sursa: www.arsenie.ro

Prislop, 4 Decembrie 1989. Înarmătarea Părintelui Arsenie Boca (29 septembrie 1910, Vata de Sus, Hunedoara - 28 noiembrie 1989, Sinaia).
Fotografie realizată de dl. Bratu și dezvoltată de către Pr. conf. dr. Irimia Marga de la Sibiu, care a daruit o cercetătorului Florin Dăbuț. Sursa: www.arsenie.ro

A lui Avva Marcu

1. *Lepădând durerea și necinstirea, nu te făgădui să te pocăiești prin alte fapte bune, că slavă deșartă este, iar nedurerea are fire a sluji păcatului și prin cele de-a dreapta. Dacă cineva va cădea în vreun păcat, și nu se va întrista după măsura greșalei, cu lesnire iarăși întru aceleași mreje va cădea.*¹¹⁵

Faceri de minuni după moarte

Sunt foarte multe minuni făcute de Părintele Arsenie Boca. Cum spun unii Ortodocși necăjiți de scandalul arsenic, mai multe decât în tot Vechiul Testament și Noul Testament și în toate viețile sfinților. Dar nu numai atât că sunt mai multe, (cum nici nu dorește Dumnezeu să fie, deoarece El nu silește prin minuni, ci convinge prin Adevăr), dar acele minuni sunt cu totul diferite de cele Ortodoxe. Sunt centrate pe persoana Părintelui Arsenie Boca și pe mormântul lui (numit îngrozitor de antihristic ca fiind „Sfântul Mormânt”). Ele rezolvă toate problemele, dar nu convertesc mințile spre schimbare (singura care poate aduce viața veșnică fericită).

La mormântul Părintelui Arsenie Papacioc este o liniște sobră. Se petrec și acolo minuni, nu multe, dar Ortodoxe, și, de aceea, nu le face nimeni reclamă. Oamenii se duc, dar nu chemați de televiziune și companiile de transport (care în cazul Părintelui Arsenie Boca vindeau bilete de pelerinaj prin alimentare), pentru a profita de pe urma lor. Ei sunt chemați cu adevărat de harul cel nevăzut al Sfântului Duh, ca să învețe și ei, că, pentru a se mântui, nu este o altă cale decât:

Singur Ortodoxia

¹¹⁵ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Everghetinosul*, Vol. 1, Ed. Cartea Ortodoxă și Egumenița, s.l., 2007, p. 33.

Într-un cuvânt: sunt minuni lumești nu Dumnezeiești. Nu schimbă sufletul ci buzunarele sau trupul.

Iată o minune celebră a Părintelui Arsenie Boca, pe lângă nenumăratele lacrimi și apariții în tot felul de locuri nepotrivite. Este o minune cu „fantomă de la operă”, foarte asemănătoare cu aparițiile hidoase și trase de păr ale falsului mântuitor, ale falsei maici a domnului, și alte apariții demonice de care fac atâta caz ereticii din catolicism, monofizism și protestantism¹¹⁷:

Iată celebra fantomă de la Prislop:

În cartea Noi mărturii..., pag. 119, ni se sugerează o erezie: cea a sufletelor preexistente. Omul înainte de concepție - sufletul, Omul înainte de naștere - fătul... Biserica învață că sufletul este creat de Dumnezeu în momentul zămislirii fătului. După moartea lui A. Boca, ucenicii au ajuns să boteze euforiile și închipuirile lor drept trăiri duhovnicești, necercetând să vadă dacă acestea sunt conforme cu învățătura și practica Bisericii. Pentru fanatici, Idolul niciodată nu se discută, se urmează orbește, se aplaudă frenetic și se apără cu orice preț, în ciuda oricărui argumente și dovezi. Ne

¹¹⁷ Vezi mai pe larg: <http://www.catacombeortodoxiei.ro/index.php/cronicaexterna/133-arhiva-revistei/cuprins/347-cronica-externa-nr-37>>, duminică, 11 octombrie 2015.

întrebăm: ne mai trebuie astăzi discernământ și credință dreaptă pentru mântuire, sau considerăm că merge numai cu iubirismul universal de tip New Age? Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. În cartea Mărturii din Țara F..., pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca.¹¹⁸

Dar și efectele optice ale obiectivelor fotografice sunt răstălmăcite ca minuni:

Iată apariția pe cerul Norvegiei, înainte de vizita lui Obama (este oare și el Sfânt ca Părintele Arsenie Boca?):

¹¹⁸ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 20-21.

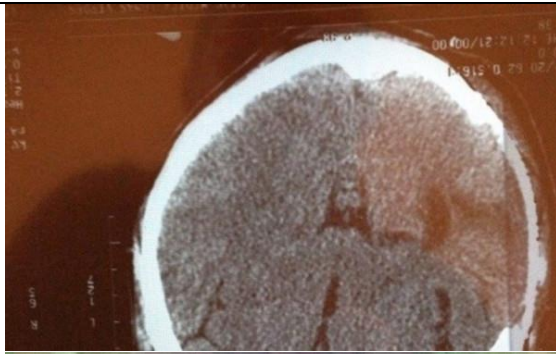
Apariția „maicii domnului” ce s-a făcut profeților auto-proclamați din catolicism, Joe Coleman și Keith Henderson, din Knock, Irlanda:

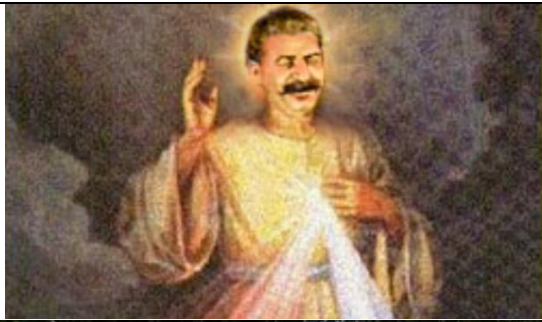
Diavolul apărând ca o anti-maică a domnului, ca să îi convingă pe coștii monofiziți, că și ei sunt iubiți de Dumnezeu și se vor mântui:

Nici protestanții nu sunt scutiți de apariții ale lui antihrist prin tomografii, sau pe scânduri, ca să creadă că sunt bine, sunt cu Dumnezeu și lumea trebuie să vină la ei, nemaivând nevoie să caute adevărul:

Aceste apariții de tip kitsch seamănă cu pictura religioasă nelămurită și necredincioasă (din care face parte și cea de la Drăgănescu, în care sunt reprezentate fantome în loc de Sfinți Îngeri) arătând că sunt date de aceleași duhuri ce i-au păcălit vederea Părintelui Arsenie Boca, înșelându-l că este un ales, dar nu seamănă deloc cu Sfintele Icoane și descoperirilor duhovnicești neamăgitoare ale Sfinților Părinți.

Iată adevărata lor identitate și proveniență, după Sfinții Părinți: sunt proiecții demonice

2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.

Cum sunt făcute aceste false minuni? Prin lucrarea diavolilor sau a oamenilor, insuflați de diavol?

Unii zic (din partea celor ce nu cred în existența lumii nevăzute) că ar fi trucaje fotografice:

CUM SĂ FACI UN SPIRIT ÎN PHOTOSHOP:

- 1. CAUTĂ O POZĂ POTRIVITĂ**
- 2. FILTER + RENDER + LIGHTNING EFFECTS + OMNI**
- 3. EVENTUAL PUȚIN FILTER + BLUR + GAUSSIAN BLUR**
- 4. POSTEAZĂ REZULTATUL PE NET**
- 5. APARE POZĂ LA ȘTIRI ȘI ENORIAȘII DISCUTĂ SERIOS PE MARGINEA SUBIECTULUI**

Pentru cei ce vor să reproducă experimentul, vă redăm instrucțiunile din fotografia de mai sus, dar cu caractere lizibile.

CUM SĂ FACI UN SPIRIT ÎN PHOTOSHOP:

- 1. CAUTĂ O POZĂ POTRIVITĂ**
- 2. FILTER + RENDER + LIGHTNING EFFECTS + OMNI**
- 3. EVENTUAL PUTIN FILTER + BLUR + GAUSSIAN BLUR**
- 4. POSTEAZĂ REZULTATUL PE NET**
- 5. APARE POZA LA ȘTIRI ȘI ENORIAȘII DISCUTĂ SERIOS PE MARGINEA SUBIECTULUI**

Nu vă recomandăm, totuși, să faceți aceasta, deoarece orice minciună este o împreună lucrare cu tatăl minciunii (*Ioan 8:44 Voi din în-suși diavolul sunteți, și poftele tatălui vostru voiți sa faceți. Acela ucigător de oameni a fost din început, și întru adevăr n'a sfătuit, că nu este adevăr întru dânsul când grăește minciună dintru ale sale grăește; că mincinos este, și tatăl ei*) și îi veți da drepturi să vă ocupe mintea și chiar să vă ducă la pierderea mântuirii, mai ales dacă vor fi oameni ce vor crede aceasta și vor fi înșelați să primească și ereziile propovăduite de cel căruia i se construiește astfel imaginea falsă de Sfânt.

Alții au observat calitatea proastă a acestui trucaj, prin prezența unei genți de mână neagră, în fața „spiritului”, nepotrivită cu un duh, și sunt nedumeriți de ce nu a fost și ea convertită prin trucaj. Lăsând la o parte că poate fi o neatenție a măsluitorului, ar putea fi totuși o vedenie... fotogenică (prin manipulara luminii create, sau după cum o numește fotografii întâmplării energie radiantă, deoarece lumina/energia necreată nu poate fi surprinsă de nici un aparat optic, fiind o lumină mai presus de simțuri, deci și de vedere, o lumină nevăzută):

FOTO: "energie radianta" a Parintelui Arsenie Boca la mormantul sau?

Posted in Arsenie Boca by saccsiv on mai 28, 2014

Iata ce putem citi in articolul Minune la mormantul lui Arsenie Boca. S-a aratat spiritul sfântului – FOTO incredibile:

„Aflata la pelerinaj la mormantul lui Arsenie Boca, o credincioasa decis sa faca unele fotografii in zona in care se rugau oamenii.

Femeia nu s-a gandit nicio secunda ca, pe imagini, va aparea si o forma de energie radianta ce pare a fi spiritul unui sfant.

Cand a ajuns acasa si s-a uitat la poze, femeia a fost uluita de ceea ce vedea! Astfel, in cele trei poze facute la mormantul parintelui Arsenie Boca apare o fiinta care straluceste intr-o lumina orbitoare, ce pare a fi capabila de o forta vindecatoare.

Femeia le-a aratat tuturor cunoscutilor pozele, considerand ca in imagini apare un spirit foarte puternic, ce s-a intrupat pentru ajutorarea oamenilor.”

[vă rugăm să observați, ca de obicei la cei entuziasmați de falsele minuni, limbajul ce descoperă o mentalitate new-age și o necunoaștere a Ortodoxiei, deci o mare nelămurire în credință, terenul de lucru al diavolului prin care poate însămânța falsele minuni și adorarea celor în jurul cărora se fac ele – n.n.]

Comentariu saccsiv:

Articolul e din 27 Mai, 13:21 si stirea a aparut mai apoi si pe alte site-uri ale mass-media.

Nu mi-a placut folosirea termenului energie radianta cand vorbim despre un Sfant, asa ca am cautat sursa si am gasit un articol din 24 Mai 2014, ora 08:50, Spiritul lui Arsenie Boca, printre credincioși?! GALERIE FOTO, unde sunt trei fotografii.

Va invit sa le analizam pe primele doua.

E limpede ca cei din jur n-o vad ca pe o aparitie de lumina sau n-o vad deloc.

Foto 1: Mariti-o cat puteti de mult. Observati va rog ca aparitia are ceva in fata, de la abdomen in jos, ceva ce seamana cu o geanta in care pare a cauta ceva. Geanta nu e luminoasa si ca atare putem presupune ca cei din jur ar fi putut-o vedea. Si ar fi sarit

categoric in ochi o geanta ce pare a pluti asa prin aer.

*Foto 2: Si aici se vede geanta, dar mare parte din ea e mascata de femeia aplecata.
[în plus pare că ar citi un ziar – n.n.]*

In concluzie:

Eu nu sunt specialist din fotografii, dar cred ca sunt doua ipoteze:

– *Un trucaj voit. Dar atunci de ce cel ce l-a facut n-a albit si geanta? [e posibil din neatenție și mila lui Dumnezeu ca să observăm noi falsul – n.n.]*

– *Nu cred e un trucaj voit, ci chiar era o persoana acolo, foarte probabil o femeie cu o geanta, evident neremarcata de cei din jur si nici de cel ce a fotografiat, dar care dintr-*

un motiv sau altul a aparut mai apoi pe camera ca fiind o aparitie luminoasa.
[aceasta este imposibil din punct de vedere fotografic. Cum să fie o pată albă luminoasă tocmai cu un contur așa de bine definit și la toate trei la fel... aceasta ar fi o „minune tehnică” mult mai mare ca trucajul, care ne învață pe toți să nu ne înfierbântăm după senzațional ci să urmăm calea ștersă și nebăgată în seamă de lume a pocăinței în Hristos – n.n.] ¹¹⁹
Și a treia poză arată că apariția ar citi un ziar. Din păcate fotografia este așa de flu, încât nu putem desluși titlul publicației:

---

¹¹⁹ <<https://saccsiv.wordpress.com/2014/05/28/foto-energie-radianta-a-parintelui-arsenie-boca-la-mormantul-sau/>>, duminică, 11 octombrie 2015.

Sunt firești astfel de reacții ale rațiunii care observă și dă sens logic la toate, chiar și la necredincioși, căci firea omenească este făcută să înseteze după adevăr, iar exagerarea îi aprinde toate sirenele de alarmă. Cu toate acestea, este un lucru mai puțin cunoscut de cei mulți, că diavolul își face apariția, prin modificări ale aerului și luminii, deci pentru el nu este imposibil un astfel de trucaj pentru a ne bațjocori că alergăm cu limba scoasă după minuni, ratând veșnicia.

El având o rațiune pervertită de ură (dar fără să aibă o atenție distrasă de la amănuntele uciderii sufletești, cum ar fi putut greși un om pătinaș), precis a știut defectele trucajului

său, însă nu a avut îngăduință de la Dumnezeu să facă o înscenare perfectă, fiindcă deși noi nu suntem smeriți ca să cunoaștem toate prin Sfântul Duh, avem lăsată chibzuința. Aceasta este zidită de Dumnezeu și hrănită de Pronia Lui cu rațiuni înțeleghătoare, ca măcar pe partea rațională, dacă nu este întunecată de patima simțirii sau a prejudecății, să putem să ne apărăm de înșelătorie. Cei care se lasă escrocați sunt ei înșiși vinovați de aceasta prin dorirea acestei lumi mai mult decât a veșniciei, care îi întunecă să nu mai sesizeze amăgirea evidentă.

Iată un exemplu de acest fel, de la Sfinții Părinți:

Îngerul închipuit, plin de bucurie, îi spune monahului Spiridon:

- *Privește într-acolo, avva!*

Monahul, buimăcit de oboseală, s-a întors către apus și a văzut un disc imens plin de lumină roșie ca focul, în mijlocul căruia i se părea că se află Stăpânul Hristos purtând odăjdii arhieresti și stând pe un tron, înconjurat de îngeri. După aceea vedea cum vin în valuri îngerii, împărțiți în legiuni. Atunci a început să observe că erau acolo legiuni de îngeri, apostoli, sfinți, ierarhi și oameni drepti, exact cum erau înfățișați în icoana tuturor sfinților.

[...]

Dintre ierarhi, în frunte părea că vine Sfântul Spiridon; atunci, îngerul închipuit i-a spus monahului Spiridon:

- *Ce stai ca prostul și te uiți așa curios? Nu-L vezi pe Stăpânul Hristos care te așteaptă? Du-te repede să I te închini!*

Monahul Spiridon, ispășit de capriciul mândriei, s-a umflat ca un păun și a înaintat puțin, dar încet - încet a început să șovăie, ca și când ceva din interiorul lui i-ar fi spus: „Nu te duce mai departe!“ Ce să fi fost oare? Să fi fost glasul conștiinței sau îngerul său păzitor?

La un moment-dat, părintele Spiridon s-a uitat cu atenție la Sfântul Spiridon care venea în frunte și a observat că pe cap purta un fes mare, a cărui lungime atingea un metru. Pentru Sfântul Spiridon, protectorul lui fiindcă îi purta numele, avea multă evlavie și respect și deoarece pictorii îl înfățișau în icoane cu fes foarte mic, altfel decât îl vedea el acum, părintele Spiridon a rămas surprins și

făcându-și semnul Crucii a zis cu glas tare: „Doamne miluiește, Sfântul Spiridon să aibă fes așa de mare, foarte ciudat lucru!“

Îndată ce și-a făcut semnul Crucii, toate nă-lucirile au pierit și înșelătoriile Satanei s-au făcut nevăzute, însă monahul a văzut că se afla pe marginea prăpastiei. Din fericire, un picior îi era afundat în zăpadă și celălalt, care era ridicat pentru a înainta, se găsea în gol, adică nu avea unde să și-l pună, întrucât dacă ar fi făcut încă o jumătate de pas, ar fi căzut în prăpastia adâncă de mai bine de o mie de metri. Lui Dumnezeu însă i-a fost milă de el, căci în loc să cadă în față, a căzut pe spate și de frica și groaza prin care a trecut a stat leșinat mai mult de trei ore, după care și-a revenit, pentru că ziua era frumoasă și soarele l-a încălzit.¹²⁰

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să fi fost măcar ca acest părinte Spiridon. Să fi avut evlavie la Sfinți și să fi cunoscut canoanele Ortodoxe ale pictării Sfintelor Icoane, ca (măcar dacă partea contemplativă i-a fost întunecată de dorirea arătărilor și de umflarea de sine) să fi sesizat (măcar prin chibzuința însoțită de o adevărată cultură duhovnicească – nu cea de la Belle Arte) că vedeniile primite aveau amănunte nepotrivite cu evlavia adevărată și cu realitatea teologică a sfinților. Așa (măcar căzut pe spate) să nu fi căzut în prăpastia mai adâncă de o mie de metri, a rătăcirii de la dreapta credință timp de 79 de ani, prelungită, poate, și în veșnicie. De care să ne ferească Dumnezeu pe toți și pe sfinția sa, în vecii vecilor! Amin!

***

Nu știm dacă trucajele de mai sus provin de la un om condus de un duh rău din patima de a-l canoniza cu orice chip pe Părintelui Arsenie Boca, lucru dorit și de sfinția sa cât a trăit, prin acceptarea vederilor înșelătoare, sau sunt chiar vedenii diavolești care sunt menite de a batjocori și dezbina Sfânta Biserică Ortodoxă, sau chiar de a o ispiti să se lepede de Sfinții Părinți de dragul evidențelor minci-noase din simțire (senzațional). Cert este că nu trebuie să le primim, ci să ne întoarcem la pocăința prin adevărul ținut în iubire.

¹²⁰ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 119-120.

Dar cum pe lângă „zvoneri” sunt și „răspândaci”, așa și pe lângă fabricanții de minciuni sunt și distribuitori comerciali.

Tuturor acestor false minuni li se face multă reclamă de către îndoielnica mass-medie, căutătoare de senzational și propovăduitoare a ecumenismului (care fuge de adevăratele minuni ale pocăinței întru adevăr) dar nu așa de intens, la nivelul de top number 1, ca Părintelui Arsenie Boca.

De ce oare?

[http://adevarul.ro/locale/craiova/\[\chipul-iisus-hristos-aparut-gratarul-fata-barului\]-vinerea-mare--7_535fc54a0d133766a833bcc0/2_535fc55\[\d0d133766a833bd1b.html#photo-head](http://adevarul.ro/locale/craiova/[\chipul-iisus-hristos-aparut-gratarul-fata-barului]-vinerea-mare--7_535fc54a0d133766a833bcc0/2_535fc55[\d0d133766a833bd1b.html#photo-head)

[http://stirileprotv.ro/stiri/bizar/\[\chipul-lui-iisus-hristos-aparut-intr-o-tomografie\]-ce-s-a-intamplat-cu-femeia-careia-i-s-a-intamplat-minunea.html](http://stirileprotv.ro/stiri/bizar/[\chipul-lui-iisus-hristos-aparut-intr-o-tomografie]-ce-s-a-intamplat-cu-femeia-careia-i-s-a-intamplat-minunea.html)

Dupa ce localnicii unui sat din Vaslui au povestit ca un tablou care il infatiseaza pe Arsenie Boca ar fi lacrimat zece zile, de aceasta data, o femeie din Bucuresti sustine ca i s-a aratat chipul Sfantului Ardealului in podeaua casei.

Vestea s-a raspandit repede si, potrivit proprietarilor, vor si altii sa se convinga.

Oamenii locuiesc in zona centrala a Capitalei. Ei sustin ca de marti li s-a aratat chipul parintelui Arsenie Boca in ciment, pe holul imobilului. Cea care a vazut prima este femeia, intoarsa de o zi dintr-un pelerinaj la manastirea Prislop, unde se afla si mormantul celui considerat unul dintre cei mai mari duhovnici ai secolului XX.

Carmen Radu, proprietara casei: "M-am mai uitat o data. M-am ridicat in picioare, m-am dus in stanga, in dreapta, am facut poze si atunci am vazut fotografia. Am inceput sa anunt familia... Ei probabil spuneau ca am luat-o razna."

Incredintata ca sta in fata unei minuni, desi nu intelege de ce a fost aleasa tocmai ea, femeia se roaga si se inchina, alaturi de toti ai ei.

Alina Iancu, fiica femeii: "Cred in Dumnezeu si ce ni s-a intamplat noua este un miracol de la Dumnezeu. Cand m-am apropiat si am vazut aceasta minunata

pictura, pot sa zic, m-am inchinat si am zis 'aliluia'... A vindecat oamenii de cancer, a facut mutii sa vorbeasca..."

Este si motivul pentru care unii vecini au venit intr-un suflet sa vada ce se petrece. "Am auzit si am venit cu baiatul ca sa mi-l vindece Dumnezeu, ca are epilepsie este un miracol... Nu apare la orisicine", spune o femeie.

Alti credinciosi si-au lasat hainele, dar si alte obiecte personale pe podea.

Carmen Radu: "Mi-au lasat aceste haine la sfintit. Mi-au spus: 'nu mi le iei de acolo'. Si sa vina seara ca sa dea cu ele pe baiat, pe sot. Au mai venit altii cu niste haine, cu flori, lumanari. Ce vedeti aici sunt aduse de oameni."

Deocamdata, reprezentantii Patriarhiei nu au avut nicio reactie. [sublinierea noastră – n.n.]¹²¹

CANONUL 73

Crucea cea făcătoare de viață arătându-se nouă mântuire, trebuie să punem toată silința, spre a da cinstea ce cuviincioasă aceea prin care ne-am mântuit din greșeala cea veche. Drept aceea și cu gândul, și cu cuvântul, și cu simțirea dându-i ei închinăciune, închipuirile Crucii cele ce se fac de oarecare pe fața pământului, a se șterge cu tot chipul poruncim, ca nu cu călcarea celor ce umblă, semnul biruinței noastre, să se ocărăscă. Deci, de acum înainte cei ce fac chipul Crucii pe fața pământului, poruncim să se afurisească.

TÂLCUIRE

Hotărăște canonul acesta ca să ne sârguim cu tot chipul a da cuviincioasa cinste Sfintei Crucii, prin care ne-am mântuit, și din robia păcatului ne-am slobozit, și cu gândul aducându-ne aminte adică, de câte bunătăți printr-înșă ne-am norocit; și cu cuvântul, povestind acestea și la alții, și mulțumind lui Hristos celui ce s-a răstignit pe

220 PIDALION

ea. Și cu simțire, sărutând-o, cinstind-o, ori unde o vom vedea. Și fiindcă unii, mai proști, însemnează pretutindeni închipuirea cinstitei

¹²¹ <<http://stirileprotv.ro/stiri/social/doi-soti-din-capitala-sustin-ca-li-s-a-aratat-chipul-lui-arsenie-boca-in-podeaua-casei-unde-au-fost-cu-o-zi-inainte.html>>, duminică, 11 octombrie 2015.

Cruci, până și pe fața pământului, poate pentru evlavie, pentru aceasta poruncește sinodul, oriunde s-ar afla semnul Sfintei Cruci, jos închipuit, să se șteargă, și să se strice, pentru a nu se călca, și a nu se necinști de cei ce umblă, semnul cel biruitor al mântuirii noastre. și cei ce de acum înainte ar face semnul Sfintei Cruci pe locul unde s-ar călca în picioare, să se aforisească.¹²²

Emisiunea "Romania te iubesc" a prezentat pe larg fenomenul Arsenie Boca, iar emisiunea a condus detasat in randul telespectatorilor cu o audienta si cota de piata duble fata de urmatorul post clasat.

¹²³

Emisiunea care le arata romanilor fata nevazuta a tarii lor, cum se iau deciziile dincolo de usile inchise, cum afecteaza acestea viata tuturor, dar care a si reusit sa schimbe legi importante in Romania, da startul sezonului cu numarul opt, duminica, 27 septembrie, ora 18:00.

Pentru noul sezon, echipa Romania, te iubesc!, formata din Cristian Leonte, Alex Dima, Rares Nastase, Cosmin Savu, Anca Nastasi si Paula Herlo, a pregatit o serie de anchete si reportaje in care sunt vizate marile probleme, fraude, furturi si devalizari din sistemele care ne afecteaza pe toti: sanatate, invatamant, administratie si industrie.

In prima editie Alex Dima, corespondent special Stirile PRO TV, a umarit indeaproape fenomenul Arsenie Boca: "Asistam la o adevarata arsenizare a Romaniei. Peste 90% dintre romani au auzit de Arsenie Boca, iar mai bine de 30% vor canonizarea lui. La Prislop, locul in care este inmormantat parintele Arsenie, ajung in fiecare zi 3-4 mii de oameni. De 1 mai au fost acolo peste 100.000 de romani. Este cel mai mare pelerinaj din ortodoxia vremurilor noastre."

"In mass-media apar tot felul de intamplari: tablourile parintelui plang, iar chipul sau apare pe pereti sau pardoseli. Exista o adevarata industrie cu obiecte kitsch, made in China, care il au in centru pe Arsenie

¹²² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 219-220.

¹²³ <http://stirileprotv.ro/stiri/social/biserica-a-inceput-demersurile-pentru-canonizarea-lui-arsenie-boca-vom-face-distinctie-intre-evlavie-si-superstitie.html>
sâmbătă, 3 octombrie 2015.

Boca. Apar zeci de carti cu viata parintelui, care sunt retiparite imediat in tipografii fantoma si scoase pe piata. Multi dintre cei care ajung la Prislop nu stiu cine a fost Arsenie Boca.”, a adaugat Alex.¹²⁴

Prin mulțimea și calitatea lor îndoielnică (am spune că sunt batjocuri cuplate ale dracilor cu posturile de televiziune, o femeie de la țară, dar cu duhul echilibrat al Ortodoxului, se întreba „care Sfânt apare în baie sau pe pardoseala blocului?”, adăugăm noi, asemenea starurilor de la Hollywood ce își imprimă tălpile pe ciment, dar, parcă mai cu bun simț, că măcar nu-și imprimă fața, ca să nu le fie călcată de picioarele altora) minunile Părintelui Arsenie Boca se aseamănă cu minunile făcute de Babaji și Mahomed, de fapt de aceleași duhuri care l-au slujit pe Părintele Arsenie Boca când era în viață. Și acesta este un semn că, din păcate, nu s-a pocăit. Este o părăsire a lui Dumnezeu ca sfinția sa să primească ce a dorit toată viața, adică slava acestei lumi, și o poartă de lucrare diavolească la care preacuvioșia sa a dat drepturi, spre pregătirea românilor de a primi duhul făcător de minuni al lui antihrist. Duhurile ar fi legate să nu mai facă minuni acolo, dacă trupul Părintelui Arsenie Boca ar fi fost sfințit prin pocăință. Sau, dacă pocăința ar fi fost și mai mare, minunile de acolo ar fi fost de tip Ortodox, îndemnând la pocăință și răbdare a necazurilor, la năzuirea unei alte vieți, veșnice și statornice în iubire. De aceeași natură este și zgomotul ce se face în legătură cu rămășițele pământești ale Părintelui Arsenie Boca.

S-au făcut multe tentative de dezgropare a sfinției sale și când au văzut ucenicii ce oase îngrozitoare, negre (ca de om dat anatema de Sfintele Sinoade Ecumenice), au zvonit legenda că Părintele Arsenie Boca nu a vrut să fie dezgropat, ba au introdus pe scena publică și tentative de dezgropare comandată prin vise, ca să fie forțată opinia publică să primească ideea unei betonări a mormântului (ca să nu se mai descopere în veac pecetea diavolească de pe trupul sfinției sale). Sigur că ucenicii declară sub jurământ că au simțit ușurare la ridicare sicriului (deși alții mai chibzuiți declară că nu a fost așa), că au văzut

¹²⁴ <http://www.protv.ro/stiri/din-27-septembrie-anchetele-si-reportajele-marca-romania-te-iubesc-se-intorc-intr-un-nou-sezon.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

Sfinte Moaște, ba se ia ca mărturie și un cuvânt spus, chipurile, de Părintele Iustin Pârvu (adus la cunoștința publicului după ce a murit, ca să nu mai poată fi probat), ca să se demonstreze aceasta.

Martorii oculari necointeresați, însă, dezvăluie adevărul: erau oase negre.

Televiziunile reprezintă principalul mijloc de manipulare a românilor. Cu ajutorul tembelizării, oamenii nu mai gândesc, sunt manipulați sentimental, nu mai citesc, se răzvrătesc împotriva a tot ce este sfânt, nu se mai roagă etc. Analizatorii de pe ecrane, sub masca că informează, de fapt intoxică și manipulează.

Eu cred că propaganda televiziunilor nu este întâmplătoare, totul a fost bine programat. Au așteptat moartea duhovnicilor bătrâni pentru a nu avea o voce cu autoritate care să le stea împotriva și au pornit propaganda, dar uită că Hristos este cu Biserica până la sfârșitul veacurilor. Iar ortodoxia a biruit mereu când a fost pusă pe Cruce. Mormântul lui A. Boca e mai vizitat de români decât Mormântul Mântuitorului de la Ierusalim. Cărțile și fotografiile cu chipul lui au ajuns pentru români mai importante decât scrierile Sf. Părinți, o afacere profitabilă pentru mulți speculanți. În toate orașele țării găsești afișe cu excursii la Prislop, o afacere „pe cinste”. Toți vor să aibă poze cu Boca în casele lor, dacă se poate de alea care plâng. Biserica trebuie să ia o atitudine, pentru că deja cred că s-a ajuns la nebunie sau chiar îndrăcire. Din filmulețul de pe internet intitulat: Mi-e tare dor de tine, părinte Arsenie Boca, minutul 6, aflăm că în anul 2008, în miez de noapte, la lumina lumânărilor, a fost deschis mormântul lui A. Boca, fiind plin cu apă; au scos cu gălețile apa din mormânt, au pus-o în butoaie și au băut-o - cum se laudă acolo pr. Petru Vamvulescu. Prin astfel de laude, ucenicii lui Boca care se cred vajnici apărători ai ortodoxiei și promovatori de sfinți, de fapt fac de râs ortodoxia și dau apă la moară lui Remus Cernea*. Aceiași ucenici ne spun că A. Boca a lăsat testament să nu fie deshumat. Întreb de ce l-au deshumat și încă de două ori după 1990? Unde sunt fotografiile de la deshumarea din 2008? Probabil după ce l-au deshumat în 1990, au început a răspândi zvonul cu testamentul spre a nu se afla cum se aflau oasele lui. Din gura unui

ieromonah, am auzit ca, în 2008, oasele erau negre ca pământul (asta rămâne de verificat când apar fotografiile). [notă: dacă nu vor fi „fermecate” pe Adobe photoshop – n.n.]

Despre vindecările de la mormântul lui A. Boca eu cred că sunt doar momeli ale diavolului spre a atrage poporul spre învățătura neortodoxă a lui, primind astfel credibilitate. în cartea Pr. A. Boca, Mărturia părintelui Pantelimon, pag. 77: „La sfârșit de noiembrie, 28, se petrec lucruri ciudate și minunate. Pe scoarța unor copaci apare semnul Crucii, câteodată o lumină alb aurie te însoțește până ia Peștera Sf. Ioan de la Prisolop. Mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sf. Ioan arată că sfințenia adevărată este la Sf. Ioan, nu la mormântul lui Boca, dar orbii nu văd. În SUA, scientologii, cu rugăciunile și puterile lor drăcești, vindecă bolnavi, vindecările fiind atestate și de medici. Nu este greșit să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vindeca de o boală, dar este greșit să ne facem un scop din asta. „Ori de trăim, ori de murim, ai Domnului să fim”

Răbdarea unei boli ne poate sfinți, dar vindecarea ne poate arunca în mândrie sau înșelare. Majoritatea creștinilor slujesc pe Dumnezeu cu duh lumesc. Sf. Mihail Ivanovici se ruga lui Dumnezeu: „Fă-mă vrednic să sufăr pentru numele Tău”. Astăzi, oamenii sunt disperați după un trai bun. Observăm în ultima perioadă intensificarea de false minuni în jurul cultului lui A. Boca. O poză a lui Boca plânge în Pușcași - Vaslui, alta în Bogați - Argeș, jurnalistului Grigore Cartianu i-a apărut chipul lui Boca pe mămăligă, unei familii din București i-a apărut chipul pe betonul din fața casei, etc. Mă tem că fenomenul Boca va ajunge nu peste mult timp obiect de studiu la psihiatrie. Curios că poza lui Boca a plâns 10 zile în continuu la Vaslui, iar când a venit protopopul să investigheze s-a oprit (excrocherie). Duminică, după vizita protopopului de Vaslui la poză, după amiază am auzit la știri că de dimineață au fost 2000 de pelerini să se închine la poză. Unii spuneau: Suntem păcătoși și de asta plânge sfântul.

Iată un mod de a mima o falsă smerenie. Am spus, dacă se recunosc cu adevărat că sunt păcătoși, de ce nu pun început bun, de ce nu au plecat să participe la Sf. Liturghie, care-i

mai importantă decât orice icoană, sau să stai la rând să pupi b poză. Superficialitate. Alții spuneau: Cred că vine al treilea război mondial și de aia plânge sfântul. Aici am o părere. Înainte de al doilea război mondial a pornit fenomenul de rătăcire Maglavit și pentru că mulți clerici au căzut în înșelare și în loc să curețe poporul de rătăcire, unii chiar au încurajat-o, iar alții au privit nepăsători sau neputincioși, la fel mi se pare și acum, și atunci a trimis Dumnezeu războiul care a pus capăt rătăcirii. Prigoanele și războaiele devin inevitabile atunci când nu gestionăm cu responsabilitate perioadele de pace. Am observat la Vaslui creștini care stăteau mai multe minute cu telefoanele mobile invocând să plângă oleacă poza ca să aibă și ei pe filmare. Niște iubitori de senzațional. Mă întrebam ce o să facă acești iubitori de senzațional când, așa cum ne spun Scripturile și Sfinții Părinți, antihristul va coborî foc din cer. Nu cred că Hristos ne va întreba la Judecată câte minuni am văzut, ci dacă ne-am împărtășit de Tainele Bisericii și am trăit și simțit ortodox. Sf. Grigorie Sinaitul ne spune: „Înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sf. Duh, să nu primești niciun fel de vedenie, glas, ci să le consideri prilej de înșelare ” Pentru mine, cea mai mare minune ar fi ca un păcătos ca mine să se mântuiască. Cred absolut necesar ca ierarhii BOR să ia o atitudine cu privire la acest fenomen, iar cărțile care au alimentat această rătăcire trebuie scoase din pangarele bisericilor și mănăstirilor. [...] Vom răspunde în fața lui Dumnezeu pentru hrana spirituală cu care hrănim sau permitem să se hrănească poporul. Creștinilor le spun: Căutați-vă mântuirea, nu minuni, icoane care plâng etc. în lumea catolică sunt o mulțime de statuete sau icoane care plâng, unele chiar cu sânge, și aceasta nu-i întoarce la dreapta credință. Unele sunt falsuri ale comercianților și iubitorilor de publicitate, iar altele sunt lucrări drăcești. Avem recent și la noi cazul călugărului Onufrie Căruntu, posesor al unei icoane a Sf. Efrem, despre care spunea că izvorăște mir, după care a ajuns cu tot cu icoană la biserica secretă, lepădându-se de Biserica lui Dumnezeu și atrăgând iubitori de senzație după el. „Iudeii caută semne, iar păgânii vor minuni; noi, creștinii,

avem pe Hristos Cel Răstignit”, cum zice Sf. Ap. Pavel. Sfinții Părinți ne învață că e mai bine să nu primim o minune, arătare cerească decât să ne rătăcim. Biserica are astăzi toată învățătura necesară pentru mântuire și dacă ești creștin adevărat nu ai nevoie de minuni ca să te spovedești, să te împărtășești, să mergi Duminică la Biserică și să trăiești creștinește. Dacă le faci pe astea, ai totul pentru mântuire. Acum vreo doi ani, s-a anunțat la știri că în Vrancea pe un copac a apărut icoana Mântuitorului nepictată de mână omenească. Tot așa au început a curge acolo creștini din toate colțurile țării la pupat copacul, la fel cum am văzut și în București, pupau asfaltul unde, chipurile, apăruse chipul sfântului Ardealului. După o săptămână, proprietarul terenului la marginea căruia se afla copacul a recunoscut că el a pictat acel chip pe copac, pentru că nu avea vânzare la pepeni și astfel a adunat lumea și a vândut pepenii de pe tarla. Iată credulitatea unor închipuiți ortodocși cum a fost speculată. Unii ortodocși, prin astfel de atitudini idolatre, au ajuns, pe bună dreptate, de râsul sectarilor și necredincioșilor. „Din pricina voastră numele lui Hristos este batjocorit între neamuri ” Eu cred că focul care s-a aprins de la Prislop este focul iadului. Mărturiile ucenicilor nu cred că sunt mincinoase deoarece sunt confirmate de diferite declarații ale lui Boca, se regăsesc în pictura lui și sunt mărturisite de duhovnici, cum am arătat, care nu pot fi suspectați de minciună sau invidie. Mărturiile în acest sens sunt multe și am considerat că nu trebuie să le scriu pe toate, deoarece se repetă. Mai multe persoane spun la fel. Pentru cine caută adevărul și mântuirea, cred că e suficient. Nu aș dori ca aceste învățături neortodoxe din cărțile lui Boca sau a ucenicilor lui să fie cenzurate și ascunse pentru că s-ar ajunge din evlavia personală a unora la confecționarea unui așa-zis sfânt neconfirmat de Dumnezeu. Idolatria nu trebuie confundată cu cinstirea Sfinților!

Lucrarea de față s-ar putea să pară unora denigratoare la adresa lui A. Boca. Departele de mine gândul acesta. Mărturie stau predicile mele de până acum vreo 5 ani, în care vorbeam laudativ la adresa lui și faptul că în anul 2005 a fost pictat la mine în biserică și

pentru că a ieșit ca un guru budist a fost re-pictat din nou, dar rezultatul a fost același (a fost șters). Atunci am vorbit cu părinții Antim Gâdioi și Arsenie Papacioc și am început să analizez mai cu atenție opera lui, iar aceasta este concluzia la care am ajuns. Săracul Boca a fost un înșelat. Dacă înșelările și învățătura lui neortodoxă nu ar fi afectat Biserica aș fi tăcut.

Ucenicilor și fanilor lui le spun să treacă peste simpatia lor personală și să analizeze, să judece în duhul învățăturii de credință ortodoxă dacă eu am greșit sau opera lui A. Boca nu se conformează cu învățătura Bisericii Ortodoxe. Nu vă grăbiți să dați certificate de sfințenie, fără o cercetare în duh ortodox. Știi că astăzi dă bine să vorbești laudativ la adresa lui Boca, dar îmi asum riscul spunând adevărul.

Pr. Anițulesei Gheorghe, Rădăuți ¹²⁵

Și chiar ucenicii, prin descrierile lor ce arată magia momentului și băutura apei vrăjite din mormânt (ce a însoțit dezgroparea) confirmă, fără să vrea, că au fost supuși unei hipnoze de către duhurile diavolești ce lucrează cu putere acolo ca la mormântul lui Iani și Iamvri:

TRANSCRIPTUL [minutul 5:40-7:30]

„[...]dar trebuie sa nu ascundem inca un lucru cutremurator, parintele Arsenie a fost de 3 ori scos din mormant, prima data la 3 zile dupa ingropare fiindu-le frica la securisti sa nu invieza cum ii era frica lui Irod ca Iisus este Sfantul Ioan Botezatorul caruia ii taiase capul.

A doua oara l-au scos dupa 1 an fara explicatii, a treia oara de vreo 6 ani, intr-o imprejurare deosebita a iesit ca un izvor de apa din mormantul parintelui Arsenie care n-a putut fi oprit. Atunci s-a deschis mormantul si s-a scos apa din mormant cu galetile si s-a adunat in butoaie. Capacul de pe sicriu a fost gasit hașnit intr-o parte si sfintele oase erau pline cu apa si noroi. Au fost spalate si asezate intr-un sicriu nou, de stejar, pe care eu l-am adus in spinare de la manastire pana la mormant. Trebuie sa va marturisesc ca in noaptea aceea parintele Arsenie m-a chemat tainic si pe mine ca sa fiu de fata, ca martor la dezgroparea lui care s-a facut in criptă la

¹²⁵ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 23-28.

lumina luminarilor si a lunii. Am baut apa scoasa din mormant si i-am sarutat sfintele oase si mai ales capul, care era inmiresmat si l-am tinut in mainile mele tremurand. Daca as fi putut l-as fi luat cu mine in san si l-as fi purtat pana la moarte. Pentru aceasta a trebuit sa scriu si marturia aceasta spre slava lui Dumnezeu si cinstea parintelui meu, Arsenie la care strig pe toate cararile vieții până la Judecată, pe care îl simt că mă ocrotește ca un înger¹²⁶.....”

Iată o fotografie foarte potrivită cu atmosfera descrisă mai sus:

Lumina lumânărilor, a lunii, băutura vrăjită din mormânt (zeamă de morți din loc de lucrare demonică), miresme, tulburare cu tremurare, lipirea craniului de sân, în loc de a minții de Hristos, pentru a-și reveni din reverie. Cu adevărat o mărturie fantastică, vrednică de cel mai tare film senzațional cu vrăjitori și magie albă, dar nu științifică și nici duhovnicească. Se vede clar că martorul striga nu pe două ci pe toate cărările, dar nu din cauza băuturii, ci din cauza înșelării și a stării grave de nălucire demonică în care era. Sărmanul de el: își închipuie că dacă nu se pocăiește de această stare de amăgire în care a viețuit și idolul său, va putea să mai aibă răspuns bun la Înfricoșata Judecată, când și-a luat ca păzitor un înger căzut...

Acest fel de nălucire colectivă (cu trupurile celor morți ca să pară mai vii) se petrece și în cazul strigoilor, și al altor manipulări diavolești:

DESPRE OMUL MORT DACA A FOST AFLAT INTREG, PE CARE-L NUMESC STRIGOI, ADICA ESTE CU ADEVARAT VIRCOLAC, CE SA I SE FACA? CAP. 266. (COMP. GLAVA 378.)

Răspuns:

¹²⁶ <<https://www.youtube.com/watch?t=450&v=VMr8e90k-PY>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Aceasta nu se poate ca un mort sa se facă vârcolac. Ci diavolul voiește sa-și bata joc de unii care sa facă lucruri fără de minte, pentru ca Dumnezeu sa se mânie asupra lor si face aceste năluci. Si de multe ori noaptea își închipuie unii oameni ca acel mort pe care îl cunoșteau mai înainte, vine si vorbește cu dânșii; alta data îl vad in vis cu unele vedeni; altă dată îl vad pe drum cum merge și se oprește; și nu numai aceasta, ci sugruma și oameni! Mortul umbla și omoară pe cei vii, Doamne ferește!? **Totuși oamenii se lasă îndemnați și aleargă la mormânt și dezgroapă să vadă trupurile acelora. Și de vreme ce nu au curată credință în Dumnezeu, diavolul se preface și îmbracă trupul mortului aceluia; si mortul acela care sta de atâta timp mort in groapa, li se năzărește că are carne pe el și sânge și unghii și păr. Si cum vad aceasta in nălucirea lor, acei oameni nenorociți aleargă la mai rău; aduna lemne, dau foc și ard acel trup si-l fac să dispară cu desăvârșire. Și nu-și dau seama neștiutorii că la o a doua înfricoșata venire a Domnului nostru Iisus Hristos se gătește lor, sa-si ia pedeapsa in focul acela veșnic nestins ca să ardă în veci. Și trupul acela l-au ars si l-au făcut sa dispară deocamdată, dar la vremea aceea în ziua judecării acestor oameni au sa dea răspuns in fața înfricoșatului Judecător și de la el vor auzi hotărârea, sa meargă in focul de veci sa fie chinuiți. Așadar daca se vor pocăi din tot sufletul de marele păcat ce l-au făcut, daca sînt mireni, șase ani sa fie ne cuminecați iar de sînt preoți, sa fie caterisiți cu desăvârșire din preoția lor.**

*Înseamnă-ți: Să știți că, dacă s-a aflat acest trup care este lucrarea diavolului , precum am spus, să chemați preoții să zică paraclisul Născătoarei de Dumnezeu și să facă sfeștania cea mică; apoi să slujească Liturghie și să ridice panaghie întru ajutorul tuturor, să facă și parastas cu colivă. Apoi să citească deasupra trupului și cele două lepădări de la botez; atunci cu aghiazma ce ai făcut-o la sfeștania cea mică să stropești poporul care se întâmplă acolo; și ce rămâne acolo să verși asupra trupului. Și cu darul lui Hristos pleacă diavolul de la acel trup.*¹²⁷

¹²⁷ **IPS Daniil ANDREEAN (PANONEANUL)**, mitropolit al Ardealului, *Îndreptarea legii 1652*, Ed. Academiei R.P.R., București, 1962, pp. 894-895.

Nu am pomenit în deșert de strigoi, fiindcă, iată o altă „minune” de la mormântul magului de la Prislop, în care ucenicii entuziasmați sugerează că a apărut Maica Domnului cu pruncul, dar apariția este ca dintr-un film despre exorcizările din catolicism cu strigoi:

Diavolul nu mimează, însă, numai pe strigoi. Este posibil (dacă are ca prilej și capătă drepturi la înșelare din credința nelămurită și fanatică despre un propovăduitor de erezii că ar fi Sfânt) ca diavolul să mimeze și Sfintele Moaște, cu tot cu miresme, fiindcă el, de obicei, atacă prin simțire. Știm că pe vremea lui antihrist va veni la fiecare mormânt să învie morții așa cum i-am știut în viață ca să ne convingă că antihrist e dumnezeul viilor și morților și are putere să dea viață:

Chinops s-a umplut de mânie pentru aceasta, și luând toată mulțimea diavolească, a mers în cetate, și s-a bucurat toată cetatea văzând pe Chinops și toți mergând, i se închinau lui. Aflând pe Ioan că învăța poporul, s-a umplut de multă mânie, și a zis către popor: "Oameni orbi, de ce ați rătăcit din calea adevărului? Ascultați-mă pe mine. De este drept Ioan și de sînt drepte cele grăite de dânsul, să vorbească cu mine și să facă acel fel de minuni, pe care și eu le voi face, și veți vedea cine din noi este mai mare: Ioan sau eu? De va fi el mai mare decît mine, voi crede și eu cele grăite și făcute de dânsul".

Și luând Chinops pe un tânăr, i-a zis lui: "Tinerere, dar viu este tatăl tău?" Iar el i-a răspuns lui: "A murit". Și a zis Chinops: "Cu ce moarte a murit?" Acela a zis: "Corăbier a fost și spărgîndu-se corabia, s-a înecat în mare". Și a zis Chinops către Ioan: "Acum să-ți arăți Ioane puterea ta! Ca să credem cele zise de tine, să pui pe tată viu înaintea fiului său". Și a zis Ioan: "Nu m-a trimis pe mine Hristos ca să ridic pe cei morți din mare, ci pe oamenii cei amăgiți să-i învăț". Și a zis Chinops tuturor oamenilor: "Măcar

acum să mă credeți pe mine că Ioan este înșelător și vă amăgește pe voi. Prindeți-l pe el și-l țineți, pînă ce voi aduce pe tatăl tânărului viu. Și ținură pe Ioan. Chinops și-a întins mâinile și a lovit cu ele și a făcut plesnet în mare, și toți temîndu-se, s-a făcut nevăzut la ochii lor. Și toți și-au ridicat glasurile lor, zicînd: "Mare ești Chinopse". Și de năprasnă a ieșit Chinops din mare, ținînd precum a zis pe tatăl tânărului, și toți se mirară.

Și a zis Chinops: "Oare acesta este tatăl tău?" Și a zis tânărul: "Așa Doamne", și s-au închinat toți lui Chinops. Și popoarele căutau săucidă pe Ioan, dar i-a oprit pe ei Chinops, zicîndu-le: "Cînd veți vedea mai mari decît acestea, atunci să fie chinuit". Și chemând pe alt om i-a zis lui: "Dar tu ai avut fii?". "Da, Doamne, dar din zavistie l-a ucis cineva". Și îndată a strigat Chinops, chemând pe nume pe ucigaș și pe cel ucis, și amîndoi au stat de față. Și a zis Chinops omului aceluia: "Oare acesta este fiul tău?" Și a zis omul: "Da, Doamne". Și a zis Chinops lui Ioan: "Ce te minunezi Ioane?" Și i-a zis Ioan: "Eu de aceasta nu mă minunez". Și a zis Chinops: "Mai mari decît acestea vei vedea, și atunci te vei minuna, și nu vei muri pînă ce te voi înfricoșa pe tine cu semnele". Și a zis Ioan lui Chinops: "Semnele tale de grabă se vor strica". Iar mulțimea auzind un cuvînt ca acesta, s-a repezit asupra lui Ioan, și l-a bătut foarte mult, pînă cînd a crezut că este mort. Și a zis Chinops către popor: "Lăsați-l neîngropat, ca să-l mănânce păsările cerului". Și se duseră toți de la acel loc, bucurîndu-se cu Chinops. Iar după aceasta, auzind Chinops că Ioan învață la locul ce se numea aruncare de pietre, a chemat pe un diavol cu care făcea vrăji. Și mergînd la locul acela, a zis lui Ioan: "Gîndesc că mai multă rușine și înfruntare să-ți fac ție și pentru aceea te-am lăsat viu. Să vii însă la nisipul mării și vei vedea puterea mea, și te vei rușina". Și urmau după dânsul acei trei diavoli, de care se părea poporului că Chinops i-a înviat din morți. Și lovind tare, cu plesnet mâinile sale, s-a afundat și de la ochii tuturor s-a făcut nevăzut.

Iar mulțimea a strigat: "Mare ești Chinopse și nu este altul mai mare decît tine!". Iar Ioan a poruncit diavolilor celor ce în o-menesc stau, să nu se ducă de la dânsul, și s-a rugat

Domnului ca să nu se socotească întru cei vii Chinops, și așa a fost.

Pentru că deodată s-a tulburat marea, și fierbea cu valurile, și n-a mai ieșit Chinops din mare, ci a rămas acolo în adâncul mării, precum Faraon cel de demult, afundându-se ticălosul. Iar diavolilor acelora pe care îi socotea poporul că sînt oameni sculați din morți, le-a zis Ioan: "Întru numele lui Iisus Hristos celui răstignit, și a treia zi înviat, să ieșiți din ostrovul acesta". Și îndată s-au făcut nevăzuți. Iar poporul stăruia, așteptând pe Chinops trei zile și trei nopți pe nisip, pînă cînd de foame și de sete, și de arșița soarelui, cei mai mulți dintr-înșii au slăbit și zăceau fără de glas, dintre care trei copii au murit. Iar pe oamenii aceia, miluindu-i Ioan și rugîndu-se pentru mîntuirea lor, și vorbindu-le mult despre credință, le-a înviat copiii, le-a tămăduit pe neputincioșii lor, și toți apropiindu-se, cu un gând la Domnul s-au botezat și s-au dus la casele lor, slăvind pe Hristos. Iar Ioan a mers în casa lui Miron și mergând adeseori la popor, îi învăța în numele lui Iisus Hristos.¹²⁸

Vedem, așadar, că nu este suficient să dezgropăm oasele sfinției sale ci și să o facem cu dreapta credință lămurită după Sfinții Părinți pentru a nu ni se năluci că sunt Sfinte Moaște. Și, dacă vrem să scăpăm pe oameni de nălucirea că ar fi Sfânt, dacă vrem să plece de la mormântul sfinției sale duhurile care fac false minuni (dar pe el, dacă nu s-a pocăit, îl chinuiesc în mod suplimentar în iad pentru fiecare suflet amăgit) avem deja descrisă mai sus o rînduială foarte frumoasă de slujbă: aghiasmă mică, Sfânta Liturghie cu parastas și colivă, stropirea poporului de acolo, și apoi turnarea Aghiazmei pe oasele de culoarea pămîntului ale Părintelui Arsenie Boca. Când oamenii vor vedea la ce s-au închinat se vor speria și atunci va fi de mare folos o catehizare care să le explice cum se cade în înșelare dacă vom crede în vise și vedenii, arătându-li-se adevărata viață și ereziile din învățăturile Părintelui Arsenie Boca.

¹²⁸ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 26.09.

Am lăsat în afara tabelului, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, un fel de creștinism silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul. Nu numai atât dar învinovăța pe creștini și pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (care necredință, asociată la silire, ar fi după precucioșia sa singurele diferențe între cele două). Oamenii lui Dumnezeu niciodată nu învinovătesc pe alții, ci pe ei înșiși, și în nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică:

Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă - desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiasi Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială - această societate a răsarit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dumnezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (cărora le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului - fapt care nu contravine nici unei religii.¹²⁹

Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un vizionar orb nevăzând că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste rânduri?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumensim.

Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.

La tabloul colaborării sfinției sale cu orânduirea comunistă, ne stă în ajutor și o informație de ultima oră, extrasă din dosarele securității, adusă la cunoștința noastră tocmai de către ucenicii înfierbântați ai sfinției sale:

Dosarul informativ al Părintelui Arsenie Boca ne permite să completăm acest tablou. Astfel aflăm că, începând din anul 1946, Părintele era „cunoscut de domnul ministru Gheorghiu-Dej și de Teohari Georgescu ... care voiau să-l promoveze într-un post de episcop”. (Singura explicație pentru „ratarea” acestei oportunități, nu poate fi decât... fuga de slavă deșartă!)

[Nu este o singură explicație. Pot fi multe: fuga de responsabilitate, dorința de a nu avea griji în plus, mulțumirea de sine cu ceea ce ești, etc. Din păcate, nu fuga de slavă deșartă este motivația, după cum ne-a dovedit chiar sfinția sa după 1964 prin faptul că nu s-a întors la Mănăstire. Părintele Arsenie Boca nu a renunțat numai la episcopie, ci și la călugărie și la preoție pentru a conviețui cu Maica Zamfira. Desigur, ca și în cazul preoției și călugăriei, tot așa și la episcopie nu a renunțat din fuga de slavă deșartă, ci din alte motive, necanonice – n.n.]

Mai mult, conform mărturiei IPS Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania, după anul 1948, însuși Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române Justinian Marina,

¹²⁹ PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 367-368.

plănuia să-l ridice pe Părintele Arsenie la rangul de arhieru: „Știu cu siguranță că Patriarhul se gândea să-l cheme la treapta arhieriei, dar, precum se cunoaște, Arsenie a fost arestat, dus în lagăre de muncă forțată și apoi, practic, obligat să rămână inactiv”

[dacă plănuia să-l facă episcop, este evident că l-ar fi readus măcar în Mănăstire, chiar dacă se dorea inactiv din punct de vedere al preoției. Faptul că nu a făcut-o, înseamnă că nici Părintele Arsenie Boca nu a vrut, având în vedere că pe toți doritorii de călugărie, chiar și căpeteniile legionare, nu numai pe cei simpatizați de comuniști, Preafericirea Sa i-a reactivat după 1964 – n.n.]

Mai știm, de asemenea, că în acea vreme Părintele Arsenie Boca se afla în bune relații cu Petru Groza. Prin urmare, nu i-ar fi fost deloc greu să profite de pe urma acestor „simpatii”! De ce a preferat în locul puterii – arestările, în locul confortului – urmărirea, în locul recunoașterii – marginalizarea, este la îndemâna oricui să răspundă!¹³⁰

Dar aceste simpatii, ne arată limpede, că de fapt sfinția sa nu a fost deloc prigonit, ci era unul din favoriții comuniștilor veniți la putere. Ce limpede pentru cel care nu este orbit de ideea preconcepțată că Părintele Arsenie Boca ar fi vreun Sfânt, că de fapt „prigoana” pe care a suferit-o a fost un spectacol regizat de simpatizanții lui pentru a-i face un favor și a profita și ei de pe urma lui.

După cum am observat, sfinția sa a profitat din plin de simpatii, fiindcă arestările au fost doar un pretext pentru a putea viețui în voie cu Maica Zamfira, nefiind marginalizat nicidecum, ci având o viață prosperă și tihnită, la cele mai bune standarde posibile în acel regim, și ca bonus, construindu-și încă de pe atunci prin falsa prigoană o filă din dosarul de canonizare, ce vrea să ni-l prezinte azi ca pe un martir. Am văzut cu toții că, de fapt, arestările au fost doar un spectacol, iar urmărirea doar un pretext, ca să-i asigure spatele și să convingă pe alții că a fost prigonit.

Nu este prima dată când Teohari Georgescu (unul din stâlpii prigoanei anticreștine din România) se folosește de astfel de mijloace. Părintele Cleopa ne mărturisește că a fost văzut înainte de venirea comunismului, îmbrăcat în haine de diacon și cădelnițând la stiliști, propunându-le că dacă vor favoriza venirea comunismului în România, le vor face sovieticii stilismul să fie biserică oficială, după calendarul vechi, atât de iubit de ei, comun cu al Patriarhiei de Moscova. Acesta este și motivul reacției armatei regale împotriva stiliștilor, deoarece erau trădători ai țării.

Astfel, înțelegem limpede că Teohari Georgescu i-a propus Părintele Arsenie Boca să fie episcop, tocmai în același scop: de a controla Sfânta Biserică, știindu-l de partea comuniștilor, lucru atât de evident din degajarea și deplina colaborare ce reiese din declarațiile de la securitate ale sfinției sale.

Proces verbal de interogatoriu “În afară de preocupările duhovnicești, o vizitam pe domnița ILEANA, în apartamentul ei, unde am avut și discuții cu ea. Astfel îmi amintesc că am discutat despre moartea lui ZELEA CODREANU, spunându-mi că în ceea ce o privește, ea l-a simpatizat și că regretă moartea lui, comisă de fratele ei, CAROL al II-lea, exprimând următoarele cuvinte: “România este singura țară în care succesul nu are succes”. S-a referit la succesul pe care-l avea CODREANU, însă care nu a dus la nici un succes, făcându-l vinovat în acest sens pe CAROL al II-lea. Ea prevedea schimbările care au se să facă în România și îmi amintesc că se frământa cum să facă să rămână în țară.” Anchetat BOCA Zian Arsenie 5 octombrie 1955 [decî, cel puțin de pe atunci, devenise colaborator și informator al securității – n.n.] – Orașul Timișoara. Interogatoriul a început la ora 17.30 minute și s-a terminat după șapte ore și 15 minute, la ora 00.45 [câte o mai fi turnat în acel interval, pe câți i-a mai compromis și cărora le-o mai fi schimbat viața cu ani de temniță grea, ca el să fie eliberat și aranjat cu Maica Zamfira fără a i se șifona imaginea? – n.n.] Dosar Informativ 2637 (VOL I) – Arhiva CNSAS, extras din „Părintele Arsenie Boca – Obiectivul BRATU” – de Vasile Manea, Editura Patmos, Cluj Napoca, 2009 - ¹³¹

¹³⁰ <<http://ortodoxiatinerilor.ro/modele-idoli/18946-despre-relatia-dintre-parintele-dumitru-staniloae-si-parintele-arsenie-boca>>, marți, 9 februarie 2016.

¹³¹ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/09/13/parintele-arsenie-boca-si-printesa-ileana-a-romaniei-despre-corneliu-zelea-codreanu-13-septembrie-1899-30-noiembrie-1938-proces-verbal-de-interogatoriu-printesa-l-a-simpatizat-pe-capitanul-misca/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Dacă nu ar fi fost legat de mâini și picioare de Maica Zamfira, ar fi acceptat cu siguranță să ajungă episcop, la cât de dornic de faimă era. Dar, așa, a găsit o cale de mijloc de a profita. Ca să nu se facă de răs că a fugit cu o maică, sub pretextul unei prigoane, a fost alungat din Mănăstire (ca să fie în viitor, propus la canonizare și învățăturile sfinției sale favorabile noii ordini mondiale și comunismului, să fie considerate ca scrieri sfinte), apoi și-a format o familie de „tip nou, comunist” având lângă sine pe cea îndrăgită, a fost lăsat să aibă mii de vizitatori pe care îi influența în sensul dorit de noua orânduire, devenind și profesor al securității în privința paranormalului, primind în schimb și un trai confortabil, și proprietăți personale și o faimă de Sfânt (ce ducea și atunci, și duce și azi, cu mult mai mult, la dezbinare prin faptul că sfinția sa nu a avut un mesaj Ortodox).

Spun unii ca părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publică? [nu era chiar așa, i se permitea să aibă mulți adepți chiar și la Drăgănescu – n.n.] Din dosar nu rezulta ca i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat) [cum o să se dezvăluie și publice propunerea de colaborare și acceptarea, dacă puterea politică a poruncit să ie se creeze o aură de martir? – n.n.]. In schimb, pana după 1965, in mai multe reprize, anchetatorii il iscodesc cu tot felul de intrebari: ce părere are despre socialism, despre situația politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril? Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.

*Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pândă continua. La toate ispitirile si capcanele intinse, părintele a răspuns senin, blând ca porumbelul si **viclean ca șarpele.**¹³²*

Toate acestea, dar mai ales viclenia ca a șarpelui (observați că ucenicii sfinției sale nu cunosc Sfânta Evanghelie: *Mat 10:16 Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar **înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii.***), au fost mult iubite de Teohari Georgescu (cu numele real de Burah Tescovici) și echipa sa care îl simpatiza atât de mult pe sfinția sa, datorită lucrării de dezbinare a Sfintei Biserici și a Românilor atât de asemănătoare. Dacă nu a putut să-l folosească tactic, pe termen scurt, în favoarea noii ordini mondiale, Părintele Arsenie Boca este folosit cu mult vicleșug strategic, și cu mult mai eficient în acest scop. Consecințele acestei simpatii reciproce, le resimțim cu toții, tragic, acum, când puterea politică îl propulsează cu putere spre canonizare, împotriva Sfinților Părinți.

Mai mult, nici nu avea nevoie să fie episcop, atâta vreme cât în ochii Maicii Zamfira, era deja episcop.

*Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. **Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru.** În mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a desprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului, încercând, personal sau prin delegat, să arătați IPS patriarhului activitatea părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității părintelui Arsenie încadrată în întregime în spiritul curat al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea noastră sub ocârmuirea Sfinției Sale”, scria aceasta.¹³³..*

***

Întrebarea 1: care dintre cei doi se aseamănă mai mult cu Avva Arsenie cel Mare?

¹³² <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

¹³³ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-1_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

**Răspuns: nouă ni se pare că Părintele Papacioc.
Dumneavoastră cum credeți?**

Întrebarea a 2-a: care dintre cei doi a mers după învățăturile Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit?

Răspuns: nouă ni se pare că Părintele Papacioc, iar Părintele Arsenie Boca s-a împotrivit prin cuvânt și faptă Ei.

Dumneavoastră ce părere aveți?

Întrebarea a 3-a: în cuvintele cui putem avea încredere că ne prezintă adevărul și ne pot ajuta să ne lămurim și să ne mântuim?

Răspuns: nouă ni se pare că numai în cele ale Părintelui Arsenie Papacioc, Părintele Arsenie Boca contrazicându-se (atât în lucrurile mici, cât și în cele mari, atât în cele teoretice, cât și în cele practice) și propovăduind diferit și opus, în funcție de context și auditoriu, iar nu în funcție de adevăr.

Dumneavoastră...?

De aceea, când Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale ne spun una, două, trei sau mai multe în funcție de context, iar Părintele Arsenie Papacioc spune alta, scurt și la obiect, cum întotdeauna a făcut, îl vom crede pe Părintele Arsenie Papacioc, ca pe un mărturisitor de toată viața al adevărului dus până la capăt, cu prețul vieții și al morții.

***

Toată această comparație dintre cei doi Părinți Arsenie a început din dorința de a afla adevărul: Părintele Arsenie Boca a fost caterisit, oprit de la slujire sau s-a lăsat singur de ea?

Ucenicii se contrazic ca de obicei, dar la acest capitol am putea spune că ei ajung să se bâlbâie, deci nu-i putem crede.

Iată ce ne spune despre acest subiect lucidul, mult încercatul și chibzuitul mărturisitor (constant de-a lungul întregii vieți) al adevărului ... Părintele Arsenie Papacioc:

Mai întâi de toate a fost arestat.

Părintele Ioanichie Bălan:

1. *A fost arestat?*

Părintele Arsenie Papacioc:

2. ***A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știu ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. [...] Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...***¹³⁴

Ucenicii înfierbântați și necăjiți pe Părintele Arsenie Papacioc că ne dezvăluie adevărul despre idolul lor, îl acuză de bârfă, bârfind. Dar argumentele aduse de ei, de răs, ca de obicei, nu contrazic realitatea cunoscută de un contemporan ce a luptat toată viața pentru a mărturisi adevărul. Că făcuse proorocii despre ruși am arătat mai sus, cu citat luat chiar de la ucenici. Să vedem acum dacă s-a lăsat de preoție și călugărie, sau a fost oprit de la acelea, sau la lăsarea sfinției sale de călugărie și preoție s-a adăugat și oprirea de la acelea și din ce motive: ca să-i camufleze propria lepădare fără să se facă de răs sau din motive canonice pentru relația sfinției sale cu Maica Zamfira?

Chiar Maica Zamfira ne arată că arestările au fost mai multe (1945, 1948, 1950, 1951, 1953, 1955, 1956), că de fapt nu au fost făcute pentru legionarism. Astfel că este posibil că deși a fost alungat de la Prislop și oprit de la slujire oficial în 1959, în cadrul unei dintre arestări anterioare acestei date, fie în urma torturilor, fie cedând presiunii fizice, fie cântind că de ce l-a lăsat Dumnezeu să sufere, fie datorită ritualurilor vedeniste și vedice pe care le făcea, s-a lăsat de preoție și călugărie în închisoare, fie în fața torționarilor, fie în taină (cu îngăduința lui Dumnezeu ca să-și dea seama că nu numai că nu este Sfânt, dar nu mai

¹³⁴ Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie, - Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan – 1996.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

este nici preot, nici monah, nici creștin, și astfel să se întoarcă la pocăință ca să se poată mântui). La aceasta se adaugă argumentul că, spre deosebire de toți prigonii veritabili care au reluat și preoția și călugăria din 1965, cel târziu, este singurul care a preferat să stea cu Maica Zamfira, ca și cu o soție, fiind „singura ucenică care l-a înțeles”, în sensul că i-a hrănit ideea că este un unic care trebuie apreciat în mod original, ca un episcop și că poate face excepție de la toate canoanele și dogmele Ortodoxe. Astfel că dacă nu i s-a mai putut construi oficial cultul personalității sale printr-o recunoaștere publică bisericească (fiind pe atunci un context ateu care forma un cult doar în jurul partidului și conducătorului său) atunci trebuie să-și facă singur dreptate și să devină (sau să-și construiască singur prin învățături și lucrări diavolești imaginea) unui mare Sfânt prigonit (aflat în catacombe unde slujea valid, deși nu era lăsat de Sfânta Biserică Oficială să facă aceasta).

Dar aceasta se cheamă (în limbaj canonic), indiferent de pretextul și contextul politic:

PARASINAGOGĂ.

Dar să urmărim, ca de obicei, mărturiile ucenicilor sfinției sale:

*In perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira, după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri: „în urma aplicării Decretului 410/1959 [28 octombrie 1959 – n.n.], când **Boca Zian s-a retras din mănăstire***

[vedeți că și securitatea scapă informația că de fapt Părintele Arsenie Boca a dorit să se retragă? Nota următoare nu ne aparține, este a domnului Duțu – n.n.]

*[a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitolul precedent, n.n.], a plecat împreună cu **Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent.** [nu au fost alungați și, chiar de au fost alungați, nu au fost siliți să rămână împreună – n.n.] 229*

Ar fi putut după cel mult cinci ani să ceară să primească din nou chiar și preoția, nu numai călugăria și hainele monahale:

Patru ani mai târziu, maica Zamfira și părintele Arsenie au fost îndepărtați din mănăstirea Prislop și li s-a interzis să mai poarte veștmântul monahal, lui pentru toată viața, iar ei până în 1964, când a avut loc amnistia preoților anticomuniști. [nici un document nu specifică aceasta. Așadar putea să-și reia veșmintele, măcar din 1964, de la amnistie, cum au făcut-o toți, mai ales dacă nu era legionar, cum susțin o parte din ucenicii sfinției sale, politic corecți. Iar ea de ce nu le-a mai purtat, după cum vedem și în fotografiile de după 1964 ale ei? – n.n.] Preotul a fost angajat la atelierul de pictură al Patriarhiei, iar potrivit unor mărturii, cei doi au locuit împreună pentru o perioadă, într-o casă în București.

Da, ar fi putut să le ceară, dar aceasta nu s-ar fi putut fără despărțirea de Maica Zamfira... și ea poate că s-ar fi sinucis, sau doar l-a amenințat cu aceasta ca să îi amăgească conștiința și să îi dea un argument solid rațional ca să nu îi vină cumva să îndrăznească să se pocăiască de lepădarea preoției și călugăriei.

Relația dintre ei, cunoscută public prin conviețuirea în același domiciliu, pe care nu știm dacă au spovedit-o vreodată (dar dacă au spovedit-o vreunui ierarh era motiv suficient să nu-i mai lase să slujească) era suficientă, ca de la sine să îi oprească slujirea preoțească. Dar dacă s-ar fi căit și s-ar fi despărțit de conviețuire, poate că ar fi primit vreo dispensă. Dar cum să-i redea vreun episcop înapoi slujirea preoțească când se purta așa cu ierarhia bisericească, vădindu-i nu numai trufia și disprețul față de rânduială bisericească, dar și lipsa oricărui comportament firesc? Cum să dai unui astfel de om să conducă sufletele spre mântuire (care nu se poate face decât prin smerenie care are ca școală ascultarea) când el însuși pierduse calea?

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie. să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întunerice". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva

de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.¹³⁵

Desigur că arhieriei noastre i-au remarcat patima pentru vedenii, pe care le pune mai presus de adevăr și deci că nu putea fi, în nici un caz preot Ortodox, caracterizat de-a lungul tuturor timpurilor mai ales de mărturisirea dreptei credințe.

Uitați ce se cere de la diaconi:

ITi 3:7 Și se cade lui și mărturie bună să aibă de la cei din afară; ca nu în ocară să cază și în cursa diavolului, 8 Diaconii așijderea cucernici să fie, nu îndoșiți la cuvânt, nebăutori de vin mult, neagonisitori de dobândă urâtă;:9 Ci având taina credinței întru știință curată.:10 Și aceștia să se ispitească întâiu; după aceea să se diaconească fără de prihană fiind

Cu cât mai mult unui preot.

Dar ce interes personal aveau cei doi să ceară preoția când Maica Zamfira socotea că bietul Părinte Arsenie Boca, este deja episcop:

Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru [este foarte interesant că pentru sfinții lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului!¹³⁶

Dar și el însuși se socotea mai mare decât mitropolitul său, putând a dispune, ca un judecător de apoi, în locul lui Hristos, soarta sa în veșnicie și că ierarhii se chinuiesc în iad dacă dezbracă de hainele preoțești pe cei neascultători (care își fac un cult propriu al personalității tocmai datorită misiunii care i-a înșelat ca să uite de pocăință, cum au fost Părintele Iosif Trifa și Părintele Arsenie Boca, foarte asemănători ca traseu, deși primul nu s-a folosit de ocultism, ci doar a căzut în capcana răzvrătirii)

Un credincios din Ucea, când a fost la mănăstire la Sâmbăta, a spus că Părintele Arsenie, înainte de a începe o predică, s-a urcat pe o masă și a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos ori vă sunt acuzator”. Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am să zic: „Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!”. Așa v-am devenit acuzator, iar de folos vă sunt dacă faceți ce vă spun”. Amin¹³⁷

„Într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.-

Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!

- Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt. Și a făcut slujba,atunci...”¹³⁸

Dar vă rog să mai observați ceva: sfinția sa „scotea din iad” prin puteri paranormale, probabil, căci slujbele sale nu puteau fi preoțești la 25 de ani după adormirea Țâmpălaș Nicolae Bălan (n. 27 aprilie 1882,

¹³⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

¹³⁶ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

¹³⁷ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, pp. 124-125.

¹³⁸ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

Blăjenii de Sus, Bistrița-Năsăud - d. 6 august 1955, Sibiu). În 1980, Părintele Arsenie Boca fusese oprit de la slujirea preoțească de 21 de ani, din 1959 (până la sfârșitul vieții care a avut loc în 1989), ca o consecință a propriei lăsări de preoție și călugărie din închisoare (și a celorlalte abateri enumerat în acest studiu). Numim puteri paranormale nu în sensul modern, ci ca o consecință a faptului că nu sunt normale la un preot caterisit. Iar cel ce slujește preoțește după ce este oprit de la slujire formează o parasinagogă. Observăm că ori nu a ascultat de ierarhii care l-au oprit de la slujire, ori avea credința (mai degrabă necredința) că nu prin puterea preoțească (adică a lui Hristos, a cărui icoană vie este preotul) poate scoate sufletele din iad (căci preoția nu o mai avea pe atunci), ci prin puterea proprie, fiind un „sfânt ce poruncește” ca Domnul nostru Iisus Hristos (și nu ca unul adevărat care se roagă doar la Iisus Hristos să ierte păcatele oamenilor). Și aceasta este o concepție eretică de comparare cu (și de înlocuire a lui) Hristos, deci antihristică. Ce slujbă specială o fi fost, dacă nu satanică, adică potrivnică Sfintei Biserici?

Dar nu trebuie să ne mirăm de această reacție. Despre amăgirea sfinției sale de o viață că este ca și Mântuitorul, ba chiar înlocuitorul Lui, ne spun mulți ucenici, fără să-și dea seama sărmanii:

În cartea Mărturia mea, de pr. Petre Vamvulescu, pag. 51 : „Odată, după Sf. Liturghie, la biserica Boteanu din Piața Amzei, București, cineva l-a văzut pe pr. A. Boca, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte și a plâns. Părintele i-a zis: îți spun o taină pe care nu o pot spune oricui. Și sfinții mor! - și aceasta a spus-o despre sine ” (pag. 42). Unui om ce plângea că are soția bolnavă i-a zis: „Gheorghe, vezi-ți de treabă, nu mai plânge, că pentru boala soției tale vorbesc eu cu Dumnezeu” Aici menționez declarația pr. Stăniloae despre A. Boca în revista Scara, 1993, cu trei luni înainte de trecerea la cele veșnice. „Avea o siguranță de sine pe care eu n-am avut-o niciodată, eu spun tipic sectară”. În cartea Alte mărturii despre părintele A. Boca, pag. 88: „Dar când voi muri, de acolo de sus o să am răgaz și o să vă văd pe toți și o să vă ajut”. (Maria șandru). Găsim în Pateric cuvioso care după o viață de nevoiță cereau pe patul de moarte timp de pocăință, iar A. Boca era sigur de mântuirea lui. Pag. 89: „Mă, mie mi-a dat Dumnezeu un dar pe care voi nu-l aveți, eu sunt văzător sufletește; voi sunteți văzători numai cu ochii, dar sufletul vostru e încărcat de toate relele” (Maria șandru) pag. 116. Zicea: „Tu, dacă sunteți doi sau trei inși undeva, să povestiți despre mine, că eu sunt lângă voi și eu vă ascult și vă ajut Mântuitorul spune în Sfânta Evanghelie: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu sunt și Eu de față”. La pag. 121, spunea pr. Arsenie: „Când vorbiți de mine eu sunt între voi” (Chiș Aurelia). Cumplită smerenie mai avea. Pag. 125: înainte de a începe o predică s-a urcat pe o masă și a zis: „Când va judeca Dumnezeu lumea eu am să fiu la dreapta Lui (siguranță sectară, sau poate credea că a luat locul lui Hristos ca ereticul Francisc de Assisi) și atunci ori vă sunt de folos, ori vă sunt acuzator”. În cartea Mărturii din Țara Făgărașului, pag. 12: „Ne spunea părintele că ne știe toate păcatele noastre și ale neamului nostru, că a vorbit cu sfinții pe care îi pictează” (pr. Todor Nichifor - Sibiu). Pag. 50... „Zicea părintele: Mă, io văd prin voi până la al treilea neam” (Ierod. Ieronim Coldea). Pag. 117: „Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo ” în cartea Noi mărturii despre pr. Arsenie Boca, pag. 65: „Dacă plec, vă ajut mai mult!’ Pag. 118: „Mi-a spus că de sus ne va ajuta mai mult decât de jos și să-l chemăm așa: «Preot monah Arsenie, trimite-mi duhul tău paznic și dă-mi sănătate și liniște. Depărtează de la casa mea necazurile și suferințele că ai Duh Sfânt.»” (Chiș Aurelia - Boiu, Mureș). Urmează să auzim că și-a făcut singur acatistul când era în viață.

Atenție: când ne rugăm unui Sfânt autentic, intrăm în contact cu Cerul; când ne rugăm unui înșelat - intrăm în contact cu iadul.

În cartea Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu> pag. 68: „...Mă Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo, că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe pr. Iosif Trifa” (Mărioara Steluța Hlibițchi). Când; am citit asta, am spus că a avut și Ardealul un papă care scoate din iad când vrea el. Suspectă este și evlavia lui A. Boca față de Iosif Trifa.¹³⁹

¹³⁹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca..., pp. 3-5.

Dar un alt motiv tainic, pentru care Însuși Dumnezeu a rânduit ca Părintele Arsenie Boca să fie oprit de la slujire este, desigur, faptul că vădea păcatele oamenilor:

706. - *Secretul spovedaniei*. “Duhovnicul de va spune păcatele celor ce i se spovedesc, acela să aibă canon cu oprirea de la preoția lui, trei ani. Iar învățătorii zic și poruncesc să-i fie luat darul de tot și darul preoției și darul duhovniciei; numai aceasta să aibă voie să se cuminine dumnezeieștii pricestanii. Iar cetățeneasca lege, zice: să i se scoală limba pe ceafă și să i-o tragă pînă ce va muri”. -ILT, 319¹⁴⁰

Observăm că deși era caterisit, sau doar oprit de la slujire, cel puțin la biserica Drăgănescu, Părintele Arsenie Boca făcea slujbe speciale de scos din iad, citea pomelnice în altar, purta epitrahil predicând și ocupându-se de păcatele și catehizarea oamenilor ce veneau la el ca la un duhovnic. Dar aceasta după Sfinții Părinți se cheamă răzvrătire față de Sfânta Biserică și cel ce o practică, împreună cu cei ce îl urmează, formează o parasinagogă.

CANONUL 28, Apostolic

Dacă vreun episcop, ori prezbiter, ori diacon, caterisit după dreptate pentru vinovății arătate, ar îndrăzni a se atinge de Liturghia (slujba) cea oarecând încredințată lui, acesta de istov taie-se de la Biserică.

[Antiohia, can. 4, 12, 15; Sardica, can. 14; Vasilie, can. 88]

TĂLCUIRE

*Acest canon rânduiește, că dacă vreun episcop, ori preot, ori diacon s-ar caterisi după dreptate și după lege pentru vinovății arătate și dovedite, 57 episcopul de sobor, iar preotul, și diaconul, ori de episcopul lor, ori de soborul lor, și apoi după o legiuită caterisire ca aceasta, de ar fi îndrăznit a întrebuița Liturghia cea dată lor oarecând 58 (Liturghie aicea înțelege și pe arhieria episcopului, și pe ieria preotului și diaconului), unii ca aceștia zic, afurisească-se desăvârșit de la Biserică. Una adică pentru îndrăzneala cea peste măsură și obrăznicia lor, iar alta că la cei ierosiți, după caterisis, altă canonicăscă pedeapsă nu rămâne, decât a se despărți desăvârșit și de Biserică, și aceasta cu dreptate. **Căci dacă după canonul 14 al soborului din Sardica cel ce nu se caterisește cu dreptate, ar îndrăzni a lucra cele ale soartei sale, mai-nainte de altă sobornicească judecată trebuie a se înțelepți cu amare și aspre cuvinte, dacă după cel al 5-lea al soborului 1 cel ce este scos din adunare, nu după dreptate ci după oarecare micșorare de suflet și prigonire a episcopului său, nici acestea poate a întrebuița ceva ieraticesc lucru mai-nainte de sobornicească certare, cu cât mai vârtos nu poate a lucra ceva de ale preoției, cel cu dreptate pentru vederate păcate caterisit?** [vedeți că indiferent dacă a fost oprit de la slujire cu dreptate – cum îl arată multiplele sale abateri de la Sfintele Canoane și de la Dogme – sau chiar cu nedreptate, dacă a continuat să slujească este vrednic de pedeapsă? – n.n.] **Și dacă marele Vasilie, pe Grigorie cel ce era numai oprit de el, îl înfricoșează cum că-l va osândi cu anatema, de va îndrăzni a lucra ceva mai-nainte de îndreptarea sa,** [vedeți că pe cel care este nu caterisit, ci doar oprit de la slujire, dacă își continuă slujirea este osândit de Sfântul Vasile cel Mare cu **anatema!!!** – n.n.] **cum nu se cuvine desăvârșit a se rupe din Biserică cel cu dreptate și pentru arătate păcate caterisit, și după caterisis va îndrăzni a lucra vreo lucrare preoțească.***

57 Clericii cei după dreptate **pentru vinovății arătate** [de pildă viețuirea publică cu o femeie, deși este ieromonah, sau pictura și/sau scrierea eretică – n.n.] **caterisiți de sobor întreg (adică de toți episcopii din acea eparhie, și de mitropolitul) nu mai pot a face apelație, adică a se cerceta judecata lor, la mai mare bisericească judecatorie. Fiindcă unora ca aceștia nu li se mai dă loc de dezvinovățire, ori nădejde de întoarcere la starea lor de alt sobor, după canoanele 4 și 15 al Antiohiei. Iar de este aceasta adevărată precum și este, apoi ajutorul apelației nu se dă la fiecare ce s-ar osândi, precum nu drept zice Valsamon la tâlcuirea canonul 12 al Antiohiei, nici toate pricinile pot a se apelarisi la mai înalt județ. Pentru că nici hotărârea aleșilor judecatori nu se ridică la altă judecatorie, după canonul 109 și 140 al Cartaginei; Nici a clericului aceuia ce se va duce de la nemernicia și Biserică sa, caterisirea**

¹⁴⁰ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, 31999.

*ceea ce s-a făcut după sfătuirea episcopului său, după canonul 3 al Antiohiei, are loc de aceea de dezvinovățire. Nici acela ce lăsând pe soborul cel mai mare, va alerga la împăratul, după canonul 12 al acestuiași. Nici a patriarhului hotărâre, **nici poate a mai întinde judecata sa la mai mare judecătorie, acela ce cu orice chip s-ar mulțumi și ar tăcea când se făcea hotărârea judecății sale.***

[dacă nu ar fi vrut să fie oprit de la slujire, sau ar fi fost nedreptățit, Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit el însuși să apeleze la mai mare judecătorie bisericească și să ceară reprimirea în slujire. Faptul că nu a făcut-o, ci s-a mulțumit și a tăcut, îl arată părtaș la oprirea slujirii preoțești, chiar dacă încălca această hotărâre clandestin și necanonic, adăugând vina neascultării deciziei ierarhului său, la celelalte permanente neascultări – n.n.]

*Deci din acestea zice să încheie cum că, este neadevărat canonul acela, pe care împotriva lui Atanasie îl puneau înaintea arienii, iar împotriva lui Hrisostom îl puneau înaintea Teofil al Alexandriei, care zice așa: „Oricare episcop, ori prezbiter, cu dreptate s-au cu nedreptate caterisit, dacă el de sineși ar lua iarăși Biserica sa mai-nainte de a se face sobor, lui nu i se mai dă loc de dezvinovățire la alt sobor”. Că este arătat, că aceste fel de canon, nu face osebite între cel drept și nedrept; ci întocmai pe amândoi osândește în aceeași pedeapsă și osândă. și pentru aceasta se împotrivesc dumnezeieștii Scripturi, care nu voiește să se pedepsească dreptul ca păgânul (Facere: 18). **Se împotrivesc încă și canonului 14 al Sardichiei, fiindcă acesta zice că, cel ce cu nedreptate s-a caterisit, și mai-nainte de sobor s-a întors la Biserica sa, nu aibă de aici loc de dezvinovățire.***

[deci dacă a fost oprit de la slujire chiar cu nedreptate (deși, după cum am văzut, un mare bine au făcut Bisericii cei ce l-au oprit de la slujire și înșelarea publică a poporului amăgit), și a început fără dezlegarea soborului a sluji, de atunci nu a mai avut loc de dezvinovățire. Deci, având în vedere că există o mărturie, că cel puțin de la 25 de ani de la adormirea ȚIPS Nicolae Bălan, adică din 1980, a făcut slujbă, de atunci nici nu a mai avut loc de dezvinovățire. Iar din 1964 până în 1980 de câte ori nu ar fi putut să ceară dezlegare de la Sfântul Sinod, dacă nu l-ar fi disprețuit și n-ar fi prețuit prea mult și necuvios pe Maica Zamfira, ca să poată renunța la patima viețuirii cu sfinția ei, încălcând și înfruntând cu dispreț Sfintele Canoane – n.n.]

Iar al Sardichiei cu mai amară numai și mai grele cuvinte înțelegând pe unul ca acesta, nu zice, că să nu aștepte loc de dezvinovățire la alt sobor. Drept aceea acest canon, fiindcă s-a făcut de arieni, și nu zice drept, s-a stricat de soborul din Sardica.

*58 Dar s-ar nedumeri cineva, dacă **Hirotonia, Botezul, Sfințirea Apei, și celelalte ce ar fi îndrăznit cei ce cu dreptate, și pentru arătate vinuiri de sobor s-au caterisit, de au oare putere și ființă, ori de sunt cu totul fără putere, și neînființate, și ca cum nici cum s-ar fi făcut și pentru aceasta de trebuie a se face din început de preoți necaterisiți? Se vede că după oarecare, sunt fără putere și cu totul fără ființă, și pentru aceasta este trebuință a se face din început, ca și cum nu s-ar fi făcut cu totul mai înainte. Căci, dacă hirotoniile, și alte sfințite săvârșiri, ce le-ar face afară de enorie vreun episcop, sunt fără putere, după canon 13 al Antiohiei, cu cât mai mult lucrurile cele îndrăznite, a celui cu dreptul și după lege caterisit sunt fără putere și fără ființă? Iar de ar zice cineva că după dumnezeiescul Hrisostom (Voroava a 2-a a epistoliei a 2-a către Timotei și 11. a celei către Tesaloniceni 1 și după 8 a celei către Corinteni 1): „Că darul nu pe toți hirotonisește, prin toți însă și prin însuși cei nevrednici lucrează; „răspundem, că și prin toți cei necaterisiți lucrează, dar nu și prin cei caterisiți, și deshironiți.” Am zis pentru lucrurile cele îndrăznite a celui cu dreptate și pentru arătate păcate caterisit, cum că trebuie de al doilea a se face, ca și cum ar fi înființate, și nu ar fi. Căci de ar fi așa, trebuie acest caterisit, când se dezvinovățește, și să se mai hirotonească de al doilea. Ci însă, după canonul 56 al Cartaginei cel ce oprește hirotonisirile cele de al doilea, acesta nu s-a hirotonisit de al doilea. Deci avea puterea preoției (deși pe lucrare nu o avea din pricina caterisirii). Drept aceea și lucrările cele de dânsul îndrăznite nu trebuie a le mai îndoi. Că***

cela ce cu dreptate s-a caterisit, și dinlăuntru de sineși pentru nevrednicia sa, și din afară de la sobor, a pierdut lucrarea preoției. ¹⁴¹

[avea nevrednicie lăuntrică, datorită lucrării neortodoxe:

1. care încălca Sfintele Canoane și Dogmele credinței;
2. datorită încălcării regulamentului monahal;
3. al viețuirii imorale cu Maica Zamfira;
4. și folosirii metodelor vrăjitoarești sub pretextul misiunii și în interes personal,

Deci de unde ideea că s-ar fi oprit de la slujire pe nedrept?

Iar oprirea de la slujire din afară este mărturisită de:

1. chiar de însuși faptul că nu slujea pe față, ci în ascuns și
2. de hotărârea de reabilitare a Părintelui Arsenie Boca, chiar dacă nu s-a publicat acel document de oprire de la slujire/caterisire (probabil ascuns intenționat că să-l disculpe pe sfinția sa, căci documentul de alungare din Mănăstire nu specifică oprirea de la slujire).

Iată câteva motive, observate și de alții, suficiente pentru a-l opri pe Părintele Arsenie Boca de la slujire și din afară:

Conform raportului făcut de Biroul de Securitate Hațeg și înaintat Serviciului Județean Deva în 4 iulie 1950, Părintele Arsenie [...]; primea diferite produse “pentru că vindecă oamenii”; și-a “vândut” fotografia “cu suma de 200 de lei” [...]

Inițiativa a fost tardivă, deoarece conform prevederilor noului regulament monahal, impus de Departamentul Cultelor în decembrie 1958, viețuitorii de la Prislop au fost obligați să părăsească monahismul, iar mănăstirea a fost închisă. ¹⁴²

*„Departamentul Cultelor a elaborat un nou regulament al mănăstirilor, în care printre altele se prevede că în mănăstiri nu se admit următoarele categorii de elemente: persoane minore; persoane ce nu au minimum de 7 clase elementare; **persoanele care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale**; cei care au suferit condamnări de drept comun; elemente contrarevoluționare, precum și cei ce sunt cunoscuți cu manifestări dușmănoase la adresa regimului etc. [...]*

Însă, ierarhii ortodocși nu s-au conformat planului Departamentului Cultelor de scoatere a monahilor din mănăstiri, după cum organele Securității arătau într-un referat din 28 mai 1959 prezentat la cabinetul ministrului afacerilor interne: „În ultima vreme patriarhul Justinian Marina se manifestă tot mai alarmat în legătură cu unele evenimente ce au loc în cadrul Bisericii Ortodoxe. Toate acestea el le explică printr-o «campanie de persecuție» a Bisericii Ortodoxe dusă de autoritățile de stat sub «influența unor legionari», care ar fi pătruns în conducerea de partid și de stat. De pe această poziție patriarhul Justinian Marina acționează împotriva unor măsuri luate de conducerea de stat, încercând să contracareze aceste măsuri.

Concludentă este poziția sa față de excluderea din mănăstiri a mai multor categorii de călugări.

Într-o discuție cu mitropolitul Firmilian Marin, patriarhul a afirmat deschis că el nu va aplica dispozițiunile departamentului cu privire la această problemă, pentru că acestea nu vor fi în conformitate cu hotărârea Sinodului. El susține că în Sinod s-a hotărât să fie scoși nu-mai

¹⁴¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 45-47.

¹⁴² Dr. Florian BICHIR Membru al Colegiului CNSAS: <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-attentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

acei călugări care nu corespund din punctul de vedere al disciplinei interioare a fiecărei mănăstiri, iar scoaterea acestora să fie hotărâtă de stareții și exarhii respectivi.¹⁴³

Cum de a îngăduit †PF Patriarh Justinian să fie scos Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira (care îi era pe deasupra și rudă), când pe atâția nu a aprobat să fie scoși, mai ales că (după chiar și ucenicii febrili ai Părintelui Arsenie Boca, citând pe alții) Preafericirea Sa ar fi fost încurajat de Maica Domnului să îi apere pe toți monahii vrednici de la excluderea din monahism, ca un mucenic. Nu cumva a sesizat și Preafericirea Sa că nu corespundeau disciplinei monahale, datorită reacțiilor sinucigașe ale Maicii Zamfira și cedării la șantajele ei sentimentale ale Părintelui Arsenie Boca, după care se și încadrau în categoria persoanelor care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale?

Atitudinea ostilă manifestată de Patriarhul Justinian s-a datorat și unor evenimente pe care le-a povestit schimonahia Paisia Nedelcu de la M-rea Zamfira. Aceasta povestea despre maica Achilina⁴⁶⁶, o maică nevoitoare și o persoană de încredere a Patriarhului Justinian: „în acea vreme, maica Achilina a avut visul următor: Se făcea că Patriarhul era în casă și îi spunea maicii: «Mă duc să mă culc, ai grijă să nu fiu deranjat de nimeni». La un moment dat aude ciocănind în ușa din spate, se duce maica Achilina să vadă cine este. Deschide ușa și vede o împărăteasă nespus de frumoasă cu fața strălucind și cu multă bunăcuviință. Maica Achilina a rămas incremenită neîndrăznind să zică nimic. și o întreabă împărăteasa: «Unde este Patriarhul? S-a culcat, avem ordin să nu îl deranjăm dacă vine cineva. Spune-i că a venit împărăteasa și vrea să vorbească cu el». S-a dus de l-a sculat. Când s-a dus la ușă, l-a întrebat împărăteasa: «De ce ai îngăduit să fie desființate mănăstirile? Trebuia ca un mucenic să te lupți pentru ea de aceea și s-a încredințat conducerea Bisericii de către Fiul Meu. Să aduci călugării înapoi în mănăstiri...» Și a promis Patriarhul împărătesei că se va lupta să înființeze iarăși mănăstirile și să adune pe călugări în mănăstiri”⁴⁶⁷¹⁴⁴.

Maica Achilina i-a povestit visul său Patriarhului Justinian, care n-a rămas indiferent. [...] 14 mai 1959, Episcopia Aradului, condusă

efectiv de grupul foștilor greco-catolici, care prospera deoarece „afacerile acestui grup sunt așa de grozave, încât se par de domeniul fanteziei pentru un neinițiat”⁴⁰⁶, emite actul de excludere al Părintelui Arsenie Boca, bătut la mașina de scris, în care se precizează: „privitor la îndepărtarea din mănăstiri a viețuitorilor care prin activitatea lor dăunează interesele bisericesti, Decidem, Ieromonah⁴⁰⁷ Arsenie Boca, duhovnic la mănăstirea de maici Prislop — să părăsească îndată localul susnumitei mănăstiri.

Numitul va ieși din mănăstire fără rasă⁴⁰⁸ (s.n.), urmând ca Episcopia noastră să-i pună la dispoziție suma de bani necesară pentru ași (sic!) achiziționa un costum civil⁴⁰⁹. [...]

La data de 21 septembrie 1959, Episcopia Aradului hotărăște transferul a zece maici de la M-rea Prislop, „având un număr prea mare de viețuitoare față de posibilitățile ei de existență, și anume, nu mai dispune de cooperativa meșteșugărească și nici de teren unde să-și poată îndeplini viețuitoarele ascultările de muncă monahicească”⁴⁶⁹. Acestea trebuie să meargă la M-rea „Simeon Stâlpcnicul” din Arad - Gai, care „are teren agricol și brațe de muncă prea puține pentru a fi muncit acest teren cu brațele proprii potrivit prevederilor Decretului 315/1959”⁴⁷⁰. Maicile nu respectă ordinul, prin urmare sunt demise pentru că „s-au făcut vinovate de delictul prevăzut în art. 62 lit. C, din Regulamentul pentru organizarea vieții mo-

¹⁴³ <<http://ziarulumina.ro/monahismul-romanesc-la-inceputul-regimului-democrat-popular-xlvi--103963.html>>, luni, 28 septembrie 2015

¹⁴⁴ ⁴⁶⁶ Despre maica Achilina vorbește și Mitropolitul Bartolomeu Anania, în memoriile sale. O cunoștea destul de bine de pe vremea când a fost intendentul Palatului Patriarhal și bibliotecar.

⁴⁶⁷ Ierom. Cosma GIOSANU, Răstignirea monahismului

nahale, acela anume al călcării fǎgăduinței de ascultare monahală”¹⁴⁵, prin urmare „susnumitele să fie suspendate din toate funcțiile pe care le dețin în mănăstirea de maici «Prislop» urmând să părăsească imediat acea mănăstire [...] le veți înmâna fiecăreia suma de cîte 1500 lei, drept cheltuieli de drum și de aprovizionare cu cele necesare, urmând ca rasa să fie predată stăreției”¹⁴⁵.

Precum au fost căpeteniile lor stareța și duhovnicul, așa și sfințiiile lor: neascultătoare.

Sinodul mitropolitan întrunit la 9 noiembrie 1998, luând în dezbatere situația ambiguă de la Mănăstirea Prislop, privită cu precădere din punct de vedere istoric și care se răsfrânge negativ asupra întregii obști din prezent [...] Motivarea deciziilor [...] anume: **“activitate ce dăunează intereselor bisericești”, pentru Părintele Arsenie și “neascultare și nerespectarea dispoziției date de autoritatea bisericească”, pentru Maica Zamfira. [...] Părintele Arsenie nu a voit să încalce decizia unui ierarh, în semn de adevărată ascultare călugărească, [...] rămânând încă duhovnic, [...] pentru generații de preoți și credincioși, care i-au păstrat și îi poartă o recunoștință aleasă. [...] In ceea ce privește pe Maica Zamfira, neascultarea ei a constat în refuzul ducerii la îndeplinire a deciziei amintite.**¹⁴⁶

Iar adevărata relație cu ierarhii săi a fost neascultarea, de la început, până la sfârșit, de unde i s-a tras și pierzarea. În realitate misiunea sfinției sale printre greco-catolici a fost, de fapt, un pretext ce profita de împrejurările dureroase ale istoriei bisericești deturnate în interes personal. Acesta consta în a-și dezvoltat relația de iubire, eliminându-și toți concurenții și toate obstacolele, pentru a rămâne până la sfârșitul vieții cu Maica Zamfira. Ce o fi văzut la ea? Cum l-a hipnotizat ea, pe cel ce le hipnotiza pe toate?

Iată roade! Se dovedește că mai toți cei cu evlavie la Părintele Arsenie Boca nu țin să-l iubească întru Hristos, Adevărul Lui Dumnezeu, ci se grăbesc să-i vadă invidioși pe cei care, când au observat că este neapărată nevoie, din dorința de a rămâne ei și noi cu cugetul Bisericii, s-au pronunțat. Nu cred că se bucură Părintele Arsenie Boca de cei care într-o iubire oarecare, în părere, în slavă deșartă de neam, în dorința de a se lăuda cu cineva, caută să-l scoată sfânt și defaimă pe părinții a căror conștiință este conștiința Bisericii, precum Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Cleopa, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Adrian Făgețeanu și alții, care l-au cunoscut. Aceștia întrebați fiind și-au mărturisit într-un fel sau altul rețineră și dorința lor de a fi și noi reținuți cu privire la canonizarea lui. Văzând eu această dragoste prost înțeleasă și pe mai mari noștri, care întru buna-cinstire de Dumnezeu ne-au făcut atenți și s-au săvârșit (Evr. 13, 7), că sunt învinuiți cu cuvinte de genul: „vorba Părintelui Arsenie Boca, oamenii îi iartă orice, dar nu să și le-o iei cu un pas înainte”, am fost nevoit să vorbesc și să scriu.

Este știut că Părintele Cleopa a căutat să-l ajute pe Părintele Arsenie Boca, sunt cunoscute scrisorile în care sfinția sa, cu obștea Mănăstiri Slatina, cu smerenie îl roagă să vină să-i folosească duhovnicește. Dar, din păcate, nu a reușit să se ducă. Mitropolitul Nicolae Bălan se spovedea la Părintele Cleopa și se căia că s-a grăbit să-l hirotonească pe Părintele Arsenie. Când a văzut că la Mănăstirea Prislop unde la trimis cu călugări, băgând-o pe Julieta între ei, i-a determinat să plece, și într-un an o face pe aceasta stareță (Monahia Zamfira), la chemat înapoi la Mănăstirea Sâmbăta, dar nu s-a întors, s-a îndreptățit că rămâne la Prislop ca să consolideze relația între ortodocși și foști greco-catolici. Deci, Mitropolitul Nicolae Bălan, P. S. Andrei Mageru, de la Arad, Mitropolitul Nicolae Mladin, Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit de Julieta de la Mănăstirea Prislop și a venit la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa, și și-au mărturisit îngrijorarea cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cred că și la rugămintea acestora i-a scris Părintele Cleopa, Părintelui Arsenie. Apoi nu după mult timp Părintele Cleopa a fost trimis de Sfântul Sinod în Mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă

¹⁴⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 214-216, 201-202.

¹⁴⁶ **Ieromonah Arsenie BOCA**, Căderea Împărăției, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 346-350, I.

Mănăstirea Arad Gai. Atunci, mi-a spus Părintele Cleopa că s-a întâlnit cu Părintele Arsenie Boca și cu Maica Zamfira, la Episcopie în Arad, și că a vrut să ia binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar după câte am înțeles nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis supărat: „Ce-i măi moldovene, vii tu să ne înveți călugărie?” Iată, multe sunt de toate, iar noi ca să ne mântuim este nevoie să ținem adevărul în iubire (2 Tes. 2).¹⁴⁷

– n.n.]

Iar cel ce cu nedreptate s-a caterisit, numai din afară, și nu de la sineși s-a lipsit de a lucra, și poate a se asemăna, precum zic oarecare, ceta ce cu dreptate s-a caterisit, ca un meșter, a căruia și mâinile de sineși s-a zgârcit, și nu pot să apuce, și uneltele meșteșugului său i le-au luat. Drept aceea, și mâinile, să zicem, de și-ar mișca, în zadar le mișcă, și lucrul cel de dânsele făcut, se pare adică a fi, ci cu adevărul nu este; atât pentru ciunția lor, cât și pentru lipsa uneltelor. Iar cel ce cu nedreptate s-a caterisit se aseamănă cu meșterul, care mâinile își are sănătoase, nu are însă și uneltele meșteșugului. Pentru aceea și când i se vor da iarăși, poate a le apuca și meșteșugul a-și lucra, și lucrul lui este cu adevărat lucru. Iar cel ce este ciunt, adică cel cu dreptate caterisit, nici mai-nainte de a i se da, nici după ce i se vor da uneltele, poate a le apuca, și a face cu ele vreo ispravă. [deci, Părintele Arsenie Boca se aseamănă cu cel căruia i se luaseră unelte meșteșugului, dar avea și mâinile ciuntite. Poate de aceea a pictat așa de urât și hulitor – n.n.] **Iar de ar zice cineva că nu trebuie a se poftori hirotoniile și botezurile celui cu dreptul caterisit, căci canonul oprește îndoierile Botezului și ale hirotoniilor, învață-se că oprește cu adevărat, pe îndoierile botezurilor celor adevărate, și ale hirotoniilor asemenea, nu pe ale celor neadevărate, care sunt cele de cei cu dreptate caterisiți făcute. și marele Vasilie însă în canonul 3 zice, că diaconul cel odată caterisit, de ajuns are pe osânda caterisirii. Și în scurt toți clericii cei ce au păcătuit păcatul cel de moarte din treapta lor se pogoară zice în canon 32 al său, și nu li se mai dă lor clerul și preoția. Iar dacă nu li se mai dă, arătat că și sfințitele lucrări care le-ar face, se socotesc ca cum s-ar fi făcut și de mireni, în locul cărora ei s-au aruncat. Iar Manuil Malaxos notarul (la tălmăcirea canonului ce au făcut la anul 1565 la cap 30) patriarhului Constantinopolului a poruncit căți s-au hirotonisit de arhieriei caterisiți, de au știut caterisirea lor, să fie și ei caterisiți să nu se hirotonească de al doilea. Iar de nu a știut, să se hirotonisească de al doilea de arhieriei necaterisiți. Și Teodor Studitul zice, că preotul caterisit nici un lucru ieraticesc face, ci este lumesc (mirean) ca și mai-nainte, și dar al Sfântului Duh nu are pentru că s-a luat de la el. Și de va da vreunui preoția, acela nu este preot. Acestea așa zicându-se, de mine se socotesc acestea zise a fi cu îndoială, și ce să zic hotărâtor, nu știu. Fiindcă nici acesta de față apostolesc, nici cel 4 al celui din Antiohia, zic ceva pentru acestea, care din amândouă, Sfinte lucruri, cutezându-se de către cei ce cu dreptul sunt caterisiți, se socotesc ca cum nu ar fi, ca și cele de către eretici, după cel 46 apostolesc, sau ca cum ar fi. Iar mai ales și mai cu deosebire, pentru că văd pe cel 6 al soborului 4 ecumenic că zice că, nu are tărie hirotonia celui hirotonisit nehotărâtor nu ca una ce nu ar fi și nu s-ar fi făcut nici pentru că ar fi neînființate și ca cum nu ar fi Taine cele ce se vor lucra de dânsul; ci ca una ce rămâne nelucrătoare, și nu se pune în lucrare și în faptă, și nu pentru alta, ci numai pentru necinstea și ocară celui ce a hirotonisit. și fiindcă cele asemenea din cele asemenea se cuvine a se încheia și a se judeca, apoi și cele neîntărite care rânduieste canonul 13 al celui din Antiohia, se cuvine a se înțelege și a se lua precum soborul 4 le-a înțeles și le-a primit, și nu precum cei mai de sus le-au înțeles¹⁴⁸**

CATERISIREA CLERICILOR

¹⁴⁷ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

¹⁴⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 46-48.

306. - **“Caterisirea este ridicarea darului Sfântului Duh, dat unui bărbat prin taina hirotoniei din pricina nevredniciei omenești a purtătorului acestui dar, constatată prin judecata făcută de conducerea canonică a bisericii, conform cu legile scripturistice și canonice. Prin caterisire se ridică omului, care poartă hirotonia, numai dreptul de a o exercita în sânul bisericii, însă pecetea hirotoniei rămâne asupra omului primitor ca un fapt care nu se mai poate despărți de ființa lui. Iuda a fost apostol, și ca apostol a rămas să fie judecat; și clericul, cleric rămâne, dar pentru nevrednicia întrebuințării apostolatului, i se zice și lui ca și lui Iuda: Mai bine nu s-ar fi născut (Matei 24, 24; Ioan 13, 27). În ziua judecării nu i se va zice că a fost cleric, ci: Nu mie mi-ai slujit (Matei 7, 22-23). Deci, pentru sinea primitorului, hirotonia nu se poate șterge cu toată răspunderea ei, dar lucrurile ei față de obștea bisericii, desăvârșit se anulează prin caterisirea canonică fiind conform cu legea Domnului (Matei 7,15-16; 24, li; F. Ap. 20,29). “Mai bine ar fi fost pentru ei să nu fi cunoscut calea Domnului, decât după ce au cunoscut-o, să se lepede de sfintele porunci date lor” (ii Petru 2,1-22).**

307. - **Se aplică caterisirea canonică pentru următoarele păcate:**

a). **Învățături contra adevărurilor de credință dogmatică, contra cărora, însuși Domnul Iisus, apostolii și toți sfinții, părinți au luptat cu tărie, apărând adevărurile revelate, cu prețul vieții lor. (V. Dogmele).**

b). **Tratează, sub diferite forme, adevărurile de credință, sub înșelăciunea milostivirii, a îngăduinței condamnabile (Apoc. 2, 4-5; 3, 15-19) și a neglijenței misionare (Apost. 3,29,45,46,47,49,58,62, IV ec. 2; VI ec. 3, 6; MI, 2; Apoc. 21,8; 22,15).**

c). **Nu se îngrijește de viața morală și duhovnicească a păstoriților, el însuși trăind în nepăsare și imoralitate provocând sminteală și pierzarea pentru mulți (Apost. 5,25; 27,42,44,58,62; I ec. 10; 17; IV ec. 22; VI ec. 3,4, 6,12,10, 13, 23,50; I-II, 16; Galat. 5, 19; I Cor. 3, 3; 6, 9-10; Efes. 3, 3-6; Iacob 3,14-15).**

d). **Păcate liturgice (Ap. 46, 47,49; 50,56; VI ec. 31,32, 50,55,59; VII ec. 7, 10; I-H, 10,12; Ant. 10).**

e). **Rigorism anticanonic exagerat pentru sine și pentru păstoriți contra legilor Domnului dat oamenilor în chip firesc prin natură și revelație (Ap. 32,52,66,68,84. MI, 13,14; Ant. 13).**

f). **Neascultarea anarhică și perseverență contra adevărului (Apost. 31,55,84; IV ec. 10, VI, 7; VII ec. 10; Ant. I 5,1-II 13,14,15). [toate cele îngroșate le-am văzut îndeplinite public de Părintele Arsenie Boca – n.n.]**

308. - **Se numește caterisire provizorie sau vremelnică de la slujbă pe un timp limitat, din cauza unor greșeli care nu duc la căderea din har (Gal. 5, 4; VI ec. 21), și prin care clericul este supus pocăinței și îndreptării ca apoi, să revină iarăși la slujba rangului său. Aceasta se mai numește și afurisire sau excomunicare clericală, de la slujbele sfântului altar, însă el ca un creștin are dreptul de a se împărtăși ca mirean (Apost. 5,12,13,25,32,35,45,48,59, 64; IV ec. 20; VI ec. 36; Sard. 14; Cart. 11, 133).**

309. - **Caterisirea pronunțată de judecata biserică eterodoxă asupra vreunui cleric ortodox, nu are nici-o valoare (III ec. 3.). Clericul caterisit după legile canonice este coborât în rândul mirenilor și nu mai are putere de a mai face nici-un fel de slujbă (Cart. 27, 28; Nicolae 8). Cel ce va îndrăzni să mai slujească acum va fi supus și afurisirii ca un mirean (Ap. 28; Ant. 4). Clericul caterisit definitiv pentru păcate grele, în caz de pocăință, nu i se mai poate ridica caterisirea, dar i se poate îngădui să poarte numai haina clericală [ce păcate grave a făcut Părintele Arsenie Boca de nici haina clericală nu a mai purtat-o? – n.n.] (V. ec. 3, 6, 21). Clericul necaterisit, care se roagă cu cel caterisit, se caterisește și el împreună cu cel deja caterisit ca și complice în idei și fapte (Apost. 11,45; Ant. 14). (Tovărășia la rău).**

310. - **“Dacă vreun episcop sau preot sau diacon, fiind caterisit pe dreptate (statornicită judiciar) și pentru greșeli evidente, va îndrăzni să se atingă de slujbele odinioară încredințate lui, să se caterisească definitiv și fără apel de la biserică”. -Apost. 28.-**

311. - **“Despre Maxim filozof cinic, care a făcut tulburare în Constantinopol (ca simoniac uzurpator de hirotonie, de scaun și tulburător vanitos și pervers) se hotărăște, că el n-are hirotonie valabilă și nici nu poate fi episcop, iar cei hirotonisiți de el în orice treaptă a clerului**

vor fi, sînt și rămân fără har. **Toate slujbele pe care el le-a făcut sau le-a ordonat sînt nule**". -II ec. 4.-

312. - *A retrograda pe episcop (preot sau diacon) din treapta de preot (diacon), se cheamă dezbrăcare de cele sfinte, o ierosilie (ca cel ce a fost chemat de Dumnezeu). Însă, dacă din vreo pricină dreaptă episcopul a fost îndepărtat de slujba episcopală, atunci el nu este vrednic să dețină nici locul de preot (diacon). Dar dacă vreun episcop a fost înlăturat pe nedrept de slujba sa, atunci el trebuie să-și reia demnitatea sa de episcop*". -IV ec. 29).

313. - **"Cei ce s-au făcut vinovați de încălcări canonice, și din această cauză a fost pedepsiți cu caterisirea definitivă și continuă și au fost coborâți iarăși în starea laicilor, dacă de bună voie au revenit la pocăință și au lepădat păcatul, pentru care au căzut din har, și s-au înstrăinat de acelea cu desăvârșire să se tundă în chipul clericului (adică să poarte uniforma cu cinste de cleric); iar de nu va alege aceasta de bună voie (să se pocăiască sincer), să poarte părul ca și laicii (adică n-au dreptul nici să poarte părul și uniforma clericală), ca unii ce prețuiesc mai mult cele lumești decît viața cea duhovnicească"** [de aici se arată limpede, că, vai nouă, Părintele Arsenie Boca nu s-a pocăit, ci a ales mai mult cele lumești – n.n.] , -VI ec. 21.-

314. - **"Dacă vreun episcop caterisit de sinod sau prezbiter sau diacon ar îndrăzni să lucreze ceva din cele liturgice încredințate lor odinioară, atît episcopul cît și prezbiterul și diaconul să nu mai aibă vreo nădejde, că la alt sinod vor putea să se mai apere și să-și recapete reintegrarea. Și cei ce sînt păcătoși în complicitate cu ei să fie lepădați din biserică, mai ales dacă ei au știut de hotărârea caterisirii dată mai înainte"** [deci, dacă el singur s-a oprit de la slujire, simțindu-se nevrednic, de ce nu a luat asupra sa din nou haina și rânduiala pocăinței, plînsului pentru păcatele proprii și smereniei (care este călugăria)? Iar dacă a fost oprit de alții, cu nedreptate, cum de a îndrăznit să mai slujească, pierzând nădejdea definitiv că ar mai putea să-și recapete reintegrarea, făcând părtaș la păcatul neascultării sale și pe cumnatul său? Vedeți, oricare ar fi fost realitatea, Părintele Arsenie Boca a încălcat rânduiala Sfintei Biserici Ortodoxe, deci nu poate fi model de sfințenie– n.n.] . -Antioh.4.-

315. - **"Sfântul și ecumenicul sinod a hotărât ca acei clerici ori mireni ori episcopi din Italia, care petrec în Asia sau Europa sau Libia (și) au fost puși sub legătură, sau caterisire sau anatematică de către prea sfințitul Papa Ioan, unii ca aceștia să fie puși și de către Fotie prea sfințitul patriarh al Constantinopolului sub aceeași hotărîre de pedeapsă, adică să fie ori caterisiți, ori anatematici ori afurisiți. Dar și acei clerici, sau laici sau cei din tagma arhierască, sau ieratică, din care oricare parohie pe care Fotie, prea sfințitul nostru patriarh, îi va pune sub afurisire, sau caterisire sau anatematică, să-i aibă pe ei și prea sfințitul Papă Ioan și sfiita lui Dumnezeu Biserica a romanilor supusă lui, sub aceeași sentință a pedepsei, și să nu se schimbe ceva nici din prerogativele cuvenite prea sfințitului scaun al bisericii romanilor, nici din totalitatea prerogativelor întîiului șezător al ei, nici acum, nici în viitor"**, -sf. Sofia I.

316. - **"Canoanele (Apost. 25, 30; I ec. 2) au hotărât, fără deosebire, aceeași pedeapsă pentru clericii căzuți în păcate de moarte (c. 32.) adică să fie caterisiți, fie că sînt în ierarhia superioară a hirotoniei, fie că sînt clerici inferiori"**. (Sf. Vasile 51. VI ec. 3,6,26).

317. - **"Preotul care va fi caterisit pentru vinovății canonice sau se va lăsa de preoție de voia sa, fiind muștrat de conștiința sa, mai poate da binecuvîntare zicînd: "Binecuvîntat este Dumnezeu nostru..." sau "Hristos adevăratul nostru Dumnezeu..." sau "să cădească sau sa se împărtășească în sfântul altar?"**

Răspuns: "Nu. Nimic din toate acestea nu se cuvine a lucra, nici pe altele a le face, ci va fi rînduit la un loc cu mireni". [deci, chiar dacă s-ar fi lăsat singur de preoție, tot nu ar fi avut voie să facă slujbe de scos din iad, să poarte epitrahil sau să citească pomelnice în altar. Cu atît mai mult dacă la lăsarea sa proprie de preoție și călugărie ar fi făcut părtaș și conducerea episcopiei de care a aparținut, după cum recunosc ucenicii:

Când a primit Părintele Arsenie, la Prislop, porunca scrisă a Episcopului Andrei Mageriu, de la Arad, prin care îl oprea de la slujirea preoțească și-l trecea la strană, Părintele a strigat,

în auzul tuturor: „Marș, păcătoșule, la strană!”. Și a început să cânte, ca un copil, Psalmul 145'. „Laudă, suflete al meu pe Domnul, cânta-voi Dumnezeuului meu până ce voi fi. Nu vă nădăjduiți în boieri, la care nu este mântuire... Domnul face dreptate celor năpăstuiți și păzește Adevărul în veac.. „La urmă - zice Părintele Arsenie - minciunii îi vor zice adevăr și vor tâlcui Biblia după placul lor”.¹⁴⁹

– n.n.] -Sf. Nicolae 8.-

318.- *Caterisirea definitivă se oficiază de episcop în chipul următor: “După ce s-a citit în public sentința dată de tribunalul spiritual, arhiereul care o execută, dezbracă pe cel condamnat, de felonul și epitrahilul, cu care era îmbrăcat zicînd: Tu, care astăzi pentru ultima oară, te numești preot al Dumnezeuului ceresc, de aici înainte vei fi despoiat de darul preoției, pe care l-ai avut pînă acum și pierzi darul preotesc, cu care te-ai împodobit și bucurat pînă acum în societatea omenească...”. După aceea strigă: “Nevrednic este!” apoi îi tunde cu foarfecă barba în partea dreaptă și stîngă, precum și părul din cap în trei locuri zicînd: “Nevrednic este!”. - (Milaș, Canoanele Voi. I, part. II, p. 377.*

319. - *“Cel caterisit, dacă mai slujește, își sporește mai mult nevrednicia. Cei ce primesc slujba celui caterisit cu bună știință, devin osândiți ca și el, și deci, se afurisesc pe termen limitat sau nelimitat. Cei ce o primesc din neștiință sau constrângere, se canonisesc cu chibzuială. Se pare că botezul făcut de preotul caterisit se poate recunoaște ca și cel făcut de mirean; însă taina hirotoniei făcută de arhiereu caterisit, nu poate fi recunoscută, fiindcă episcopul caterisit este arhiereu numai pentru răspunderea sufletului său, dar pentru misiunea bisericii este mirean, iar cel ce a primit o astfel de hirotonie, cu deplina cunoștință de cauză, nu numai că este hirotonisit, dar el pierde și dreptul mireanului obișnuit de a mai putea fi hirotonisit, fiind socotit ca un tâlhar de cele sfinte, fiindcă prin acest furtișag viclean, el s-a arătat și dovedit pe deplin nevrednic de a fi cleric”. (II ecum. 4; Apoc. 3,13-20).¹⁵⁰*

CANONUL 1 al Sfântului ierarh Vasile cel Mare

Că botezul acela a judecat cei vechi a se primi, care nimic iese afară de credință. Drept aceea pe unele le-au numit eresuri, iar pe altele schisme; și pe altele parasinagoguri (nelegiuite adunări). Deci eresuri pe cei cu totul lepădați și după însuși credința sunt înstrăinați. Iar schisme, pe cei ce pentru oarecare cauze bisericești și întrebări putincioase de a se vindeca, între cei despărțiți. Iar parasinagoguri, pe adunările cele ce se fac de nesupușii prezbiteri, sau episcopi, și de ne învățatele popoare. Precum, dacă vreunul fiind cercetat în vreo greșală, s-a dezbinat de la slujbă (Liturghie), și nu s-a supus canoanelor, ci luiși și-a răzbutat proiestoșia și slujirea, și s-a dus împreună cu acesta, oarecare părăsind soborniceasca Biserică. Una ca aceasta este parasinagogă. Iar schisma, este a fi cu deosebire pentru pocăință de cum sunt cei în unire cu Biserica. Iar eresuri, precum al maniheilor, și al valentinienilor, și al marchioniștilor, și al înșiși pepuzienilor acestora. Că dea dreptul deosebirea este pentru însăși credința cea întru Dumnezeu. [...]

TÂLCUIRE

După procuvântare, prin urmare răspunde sfântul la cele ce Sfântul Amfilohie l-a întrebat. Și urmînd a zice pentru botezul schismaticilor cataron (curaților) adică a navatienilor și de al ereticilor pepuzieni, adică ale montaniștilor, mai înainte și mai obștesc face pe cuvânt, și pe despărțirea acelor vechi o pomeneste. După care alții se ziceretici, iar alții schismatici, și alții parasinagogi. Și parasinagogi sunt prezbiterii și episcopii cei nesupuși, care căzînd în oarecare greșale s-au caterisit de preoția și arhieria lor canoniceste. Însă nevrînd a se supune canoanelor, cu de sineși stăpînire ș-au izbândit, și lucrau deosebi cele ale preoției sau ale arhieriei. Și împreună cu dânșii au urmat și alții, lepădându-se înșiși de soborniceasca Biserică. Iar schismatici se numesc, acei ce se osebeau de către soborniceasca Biserică, nu pentru dogme de credință, ci pentru oarecare întrebări bisericești lesne de îndreptare. Iar

¹⁴⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 65-69.

¹⁵⁰ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

eretici se numesc aceia a căroră osebirea îndată și dea dreptul pentru credința cea întru Dumnezeu. Adică cei despărțiți cu credința și cu dogmele de către dreptslăvitori, și desăvârșit depărtați. Deci parasinagogii se unesc iarăși cu Biserica prin pocăința cea binecuvântată, și prin întoarcere. Și cei ce dintr-înșii au fost preoți, și clerici, întorcându-se întru aceeași rânduială se primesc, a căreia au fost. Iar ereticii cei mai sus arătați și înșiși pepuzienii, pentru care este cuvântul, și câți alții, întorcându-se la dreaptaslăvire, se botează ca elinii. Fiindcă Părinții cei vechi numai Botezul acela au judecat a se primi, care nicicum iese din credință, iar al ereticilor, ca unul ce este afară din dreapta credință, au judecat desăvârșit să se lepede.
151

Așadar mai degrabă s-ar numi biserica Drăgănescu nu numai o afacere de familie ci parasinagoga Drăgănescu (deși are învățături eretice și schismatice, nu pentru ele s-a despărțit de Sfânta Biserică. Sfinția sa a preferat să formeze o parasinagogă, dezbinându-se de Sfânta Biserică prin neascultare, atunci când, fiind oprit de la slujire și/sau lăsându-se de preoție și călugărie, a slujit mai departe preoțește). Este evident că un începător de parasinagogă nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă.

Vedeți că nu a făcut ascultare de ierarhul său nici în privința opririi de la slujire? Deci a încălcat desăvârșit, până la sfârșitul vieții, toate cele trei voturi monahale, lepădându-se astfel nu numai de călugărie și preoție, dar și de asemănarea cu Hristos:

Fil 2:6 Carele în chipul lui Dumnezeu fiind, nu răpire au socotit a fi el întocmai cu Dumnezeu; 7 Ci s'au deșertat pre sine, chip de rob luând, întru asemănarea oamenilor făcându-se. 8 Și cu închipuirea aflându-se ca omul, s'au smerit pre sine, ascultător făcându-se până la moarte, iar moarte de Cruce. 9 Pentru aceasta și Dumnezeu pre dânsul l-au prea înălțat, și i-au dăruit lui nume, care este preste tot numele; 10 Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesubt;

Ne urmându-I Lui, s-a făcut nevrednic de El:

Mat 10:38 Și cela ce nu va lua crucea sa și să vie după mine, nu este mie vrednic.

***

Concluzie:

Ca în privința tuturor lucrurilor dubioase din viața sfinției sale există multă neunire, preacuvioșia sa fiind în toate pricină de dezbinare bisericească.

Ucenicii sfinției sale sunt nedumeriți și se contrazic unii pe alții, ba chiar pe ei înșiși, înșirând argumente ce se contrazic unele pe altele:

3. Unii zic că a fost **caterisit**/ alții că a fost doar **oprit de la slujire** (s-a arătat mai sus că nu s-a publicat nici un act oficial de caterisire);
4. Unii zic că i s-a luat preoția pentru că **a fost legionar**/ alții deoarece voiesc cu orice chip să fie canonizat ca Sfânt de institutul Elie Wiesel, se dau peste cap să dovedească lipsa de legătură cu legionarii (în afară că le-a fost părinte duhovnicesc), sau disprețuind legionarii, sau povățuind pe legionari spre cuminenie față de comuniști (s-a arătat mai sus că el însuși s-a purtat cameleon, organizând rezistența în munți prin organizarea întâlnirilor, suportul moral și material, sfaturile în cele mai mari și dorința de a deveni un lider spiritual al lor. Sfinția sa se arăta pe sine diferit, în funcție de context și auditoriu: ba ca un iubit al lui Corneliu Zelea Codreanu, dăruit de el cu o cruce, pentru legionari, ba un disprețuitor al lui în declarațiile pentru comuniști, turnând la ei cu lejeritate și dexteritate pe toți cei ce i-a cunoscut că ar avea legătură cu legionarii. De aceea ucenicii scot din documente, ceea ce le convine tot în funcție de context și auditoriu, după asemănarea dascălului lor, ca să-i atragă pe ascultători la îndrăgirea exagerată și nepermisă față de Părintele Arsenie Boca). Aceștia, văzând că n-au totuși argumente pentru a explica de ce nu a mai slujit preoțește și de ce nu s-a întors la călugărie, măcar după 1965, cos cu ață albă situația zicând că **deși n-a fost legionar, a fost prigonit cu nedreptate ca legionar**

¹⁵¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, Pidalion..., Ed. cit., pp. 441-443.

de către securitate. Nici una din aceste două variante nu explică însă trei lucruri evidente și cunoscute de toată lumea:

1. De ce toți preoții legionari cunoscuți și-au reluat călugăria și preoția cel puțin din 1965, iar Părintele Arsenie Boca nu. De ce nu și-a reluat călugăria Maica Zamfira, deși despre sfinția sa ucenicii zic explicit că a avut dreptul la aceasta din 1964;

2. De ce nu a mai fost arestat Părintele Arsenie Boca din 1956, arestările sfinției sale de până atunci fiind sub durata a doi ani (22 luni și 18 zile, din care: la canal 14 luni și 3 zile – majoritatea timpului, la închisori 8 luni și 15 zile), cu regim diferențiat (mai blând ca la alții), la niște locații lejere (București, Jilava, Timișoara, Oradea), fără suferințe (mai puțin de o lună și ½ în care ucenicii declară, fără probe în afară de o fotografie, ce poate arăta și oboseala din concentrarea de a hipnotiza, că a fost chinuit);

3. De ce a dus-o foarte bine în condițiile de sărăcie de atunci, fiind chiar favorizat a avea proprietăți personale mari, pentru vremea aceea și

4. De ce i s-a permis a aduna atâția oameni la Drăgănescu, deși securitatea știa de ei și ar fi putut să îl oprească prin interzicerea pictării așezământului de acolo (oare nu a fost și ea de acord pentru a-i hipnotiza/denumi/spiona/raporta în favoarea regimului?). Slavă Domnului că a îngăduit pictarea tablourilor de la Drăgănescu pentru a ne lămuri care duhuri l-au insuflat pe sfinția sa și pentru a înțelege cât de cumplită este amăgirea și a ne feri de ea, din pilda cea rea a Părintelui.

5. Unii zic că a fost prigonit din cauză că a fost **antiecumenist**. Dar nu pot explica:

1. De ce a fost prigonit de ecumeniști când dezavuează oficial cu autograf scrierea antiecumenistă apocrifă, pusă în numele sfinției sale și este un mare propovăduitor în scris și pictură a teoriei ecumeniste perverse și eretice a ramificațiilor și

2. De ce tocmai cel mai mare ecumenist al României i-a organizat reabilitarea și are un cuvânt atât de mios la adresa Părintelui Arsenie Boca, arătându-se pe sine ca rod al sfinției sale, produs prin însămânțarea stării ecumeniste a precuvioșiei sale prin privire și simțire

6. Domnul Florin Duțu, văzând cât de albă este ața explicațiilor legionare și antiecumeniste a prigoanei, văzând pe deasupra că ața este și putredă și în curs de descompunere, iar veșmântul falsei sfințenii se destramă, ba dorind, poate, mai mult decât toți, aprobarea institutului Elie Wiesel pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca, are o găselniță uluitoare, care blochează orice gândire rațională și/sau bun simț: fiindcă Părintele Arsenie Boca este cel mai mare luptător împotriva uniației al tuturor timpurilor și locurilor, grupul terorist greco-catolic ce conducea eparhia (și țara!), la vremea aceea, face un complot și îl alungă din Mănăstire, luându-i și preoția, având o așa de mare putere politică și bisericească încât trece chiar și peste episcopul locului invalid pentru a semna și aproba, deși semnează și aprobă valid (ba îl mai face să și promită că după ce va trece valul îl va reabilita, arătând-și în acest fel vigoarea și faptul că nu este de acord cu aceasta). Iar actul de alungare din Mănăstire este dat cu pretextul neslujirii financiare în interesul Bisericii, deși Părintele Arsenie Boca a fost ctitor, mare gospodar și artist (numai că informațiile ce le avem din arhivele securității sunt că lua bani și produse de la bieții amărâți, ba chiar își vindea și fotografiile pentru a scoate un profit pentru sine, nedând Sfintei Biserici nimic, ci doar organizându-și frumos, din interes personal, propriul punct de lucru și câștig, ca să fie cât mai atractiv și productiv, lucru continuat și azi în toată țara prin marea afacere turistic-colportajo-editorială Prislop-Drăgănescu). Dar acest grup este atât de atotputernic încât convinge (ba chiar și forțează!) securitatea (care aresta cu multă osârdie tocmai pe cei ce propovăduiau greco-catolicismul), să aprobe tocmai oprirea singurului care ar fi putut stopa eficient greco-catolicismul, lucru de care și ea știa. Dar această explicație (pseudo)științificofan(t)a(s)tică nu poate explica:

1. De ce securitatea îi arestează sub același pretext financiar pe cei din grupul terorist greco-catolic;

2. De ce securitatea aprobă reluarea preoției, după o vreme de pedeapsă, a celor din acel grup, iar a „marelui viteaz” antigreco-catolic, nu-i permite reluarea preoției și călugăriei;

3. De ce a fost luptător anti uniat Părintele Arsenie Boca, când tatăl lui, botezul lui, lucrarea lui lăuntrică, stilul de a picta, învățăturile scrise și pictate, propovăduiesc:

A. unirea cu Roma;

- B. sfințenia așa zișilor „sfinți catolici”;
- C. faptul că și eresul papal ar fi Una Sfântă Sobornicească și Apostolească Biserică;
- D. catolicismul ar fi credință fără greșala și una din stranele Bisericii;
- E. administrarea sfintei împărtașanii fără convertirea la Ortodoxie a greco-catolicilor și romano-catolicilor.

Explicația este simplă. Domnul Florin Duțu a luat prilej la această răstălmăcire tot din cameleonismul (de data aceasta nu în politică, ci în mărturisirea credinței) Părintelui Arsenie Boca, găsit de domnia sa în arhivele securității (pe care le folosește după cum îi dictează propriul interes, ba combătându-le, ba folosindu-le explicațiile comuniste în interesul propriei demonstrații că toți au fost vicleni, numai Părintele Arsenie Boca un mare Sfânt). Într-un fel declara sfinția sa ierarhilor ce doreau mântuirea unițiilor, în altfel celorlalți Ortodocși și cu totul altfel se purta cu greco-catolicii. Pe uniții cei de jos (pentru a-i atrage la sine) îi învăța că nu sunt diferențe mari de credință, așa că fără vreun efort de convertire pot veni la el să-i spovedească, să-i împărtășească și să le ghicească, făcându-le mari minuni spectaculoase, pe cei cărturari încerca să-i convingă (fără reușită, deoarece nu avea trăire Ortodoxă ci era în duhul lor, astfel că nu avea cu ce să-i atragă către acel altceva de taină ce este Sfânta Predanie) că greșesc, ca să îi aibă ca ucenici și să se laude în trupul lor (*Gal 6:13 Că nici singuri cei ce se taie împrejur păzesc legea; ci voiesc să vă tăiați voi împrejur, ca în trupul vostru să se laude.*) ca să pară că are succese misionare, să dea bine mai sus, să fie lăsat pe mai departe să facă misiune oficială în cât mai multe părți, pentru a hipnotiza și beneficia de cât mai mulți admiratori. De aceea mai mari latinilor l-au citit că le este de fapt concurent în stăpânirea turmei. Într-un fel declara el Patriarhului (arătând că știe învățăturile anti uniate ale Sfintei Biserici, dar nu le aplică din interes misionar personal) când a fost trimis ca un lup în piele de oaie să combată greco-catolicismul (având el însuși un duh uniat și nelămurit în Ortodoxia lăuntrică, misiune de care a profitat, pe banii și încrederea Sfintei Biserici, pentru a-și atrage cât mai mulți admiratori personali, nu neapărat convertindu-i la Ortodoxie, ci mai degrabă hipnotizându-i ca să îl adore, și a aranja ploile în legătură cu Julieta și Nicolae, pentru a scăpa de responsabilitatea publică a relației intime cu viitoarea Maică Zamfira. Primul lucru i-a reușit, spre paguba lui, chiar și după moarte, al doilea, însă, nu, din mila lui Dumnezeu pentru Părintele Nicolae Bordașiu, un bărbat care și-a dat seama cu ce femeie primejdioasă și posesivă are de a face).

Așadar, domnul Florin Duțu, deși se forțează vibrând până la descompunere din toate încheieturile minții să ne dea o lămurire logică a opririi de la slujire a Părintelui Arsenie Boca până la moarte, nu coase cu ață albă, ci cu o biată pânză de păianjen veșmântul cel rupt al preoției și călugăriei sfinției sale.

Vedeți ce sofisticate, fără logică internă și contradictorii sunt explicațiile ucenicilor? Nu aduc nici un argument valid ca să explice de ce toți preoți legionari, luptători împotriva ecumenismului și uniatismului își reiau preoția și călugăria cel târziu în 1965, iar Părintele Arsenie Boca ba, nici măcar până la moartea din 1989, deși a fost atât de puțin prigonit, încât am putea spune că a fost un colaborator răsfățat al regimului căruia i s-a zugrăvit o mască de prigonit, pentru a putea mai apoi a fi folosit mai târziu, *Mar 6:21 întâmplându-se o zi cu bun prilej*, în dezbinarea Sfintei Biserici și propaganda ecumenismului, uniatismului, new-age-ismului, păgânismului.

Dar ce simplu ne lămurește tot Părintele Arsenie Papacioc, cel treaz cu mintea în adevărul iubirii:

- *A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știi ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. [...] Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...*

152

¹⁵² Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie, - Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan – 1996.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

Iar lăsarea de preoție și călugărie nu implică la cel cu slavă deșartă, ca imediat să nu le mai profeseze. El vrea să își organizeze retragerea în așa fel încât să aibă acoperire și în fața conștiinței și, mai ales, în fața opiniei publice, că nu s-a lăsat de bună voie, ci a fost silit. Lucrul acesta, însă, nu se putea obține fără colaborarea cu regimul, care devenise atunci puternic, lucru pe care i l-a demonstrat în fapte, căci ares-tându-l pentru proorociile cu rușii (poate?) l-au chinuit o lună și ½ până a promis că se lasă de preoție și călugărie cu rugămintea să aranjeze statul să pară că a fost oprit canonic și că este astfel călugăr ascultător, ca să nu se facă de răs și să poată sluji interesele lui pe mai departe, în chip ocult. Că a jucat dublu sau nu noi nu o putem ști, dar modul în care statul îi face campania de canonizare, ne sugerează că este omul lor.

Așadar (lăsând orice interpretare la o parte, care până la urmă nici nu contează) un lucru aproape sigur este s-a lăsat de preoție și călugărie în închisoare, dar prilejul l-a dobândit mai târziu. Se dovedește aceasta nu numai din cuvântul Părintelui Arsenie Papacioc (care avea această informație din sursa sigură a celor prizonieri) dar și din faptul cert că el nu a vrut și nu a iubit nici călugăria și nici preoția, cum o arată însăși curgerea vieții lui, căci atunci când le-au dobândit înapoi toți ceilalți care nu se lepădaseră de Hristos, el nu le-a cerut preferând să rămână cu aleasa inimii lui și arătându-se necredincios în cuvântul Sfințelor Scripturi:

Mat 7:7 Cereți și se va da vouă, căutați și veți afla, bateți și se va deschide vouă; :8 Că tot cel ce cere, ia, și cel ce caută, află, și celui ce bate, i se va deschide.

Mar 11:24 De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea.

Iac 4:3 Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca voi să risipiți în plăceri.:4 Preadesfrânaților! Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Cine deci va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu.

Căci dacă ar fi cerut preoția și călugăria, dar nu i s-ar fi dat preoția, motivul ar fi fost căderea cu Maica Zamfira, mărturisită ierarhilor. Dar, în acel caz, chiar dacă nu i s-ar fi dat preoția, în schimb ar fi fost îndemnat să revină în călugărie la care nici un canon nu l-ar fi oprit, dacă ar fi vrut, fiind rânduiala cea mai propice pentru pocăință. Deci mai sigur este că el însuși s-a lăsat, din mentalitatea lui rea, până la moarte, și de preoție și de călugărie, dacă nu a revenit în monahism, ca să-și plângă păcatele.

L-a aceasta s-au adăugat, în timp, atât de multe motive canonice și dogmatice (din faptele și învățăturile sfinției sale) opritoare de la preoție și atât de evidente, încât nici un ierarh nu i-ar mai fi dat înapoi preoția, decât dacă ar fi fost silit, ca să nu prilejuiască o prigoană împotriva Bisericii.

Cum se poate ca un astfel de om ce s-a lepădat de Hristos public (prin lepădarea de preoție și călugărie) să fie model de Sfânt în Sfânta Biserică Ortodoxa?

În orice caz, ori de s-a lăsat singur, ori de a fost oprit de alții (fie pentru legionarism sau fals legionarism, fie pentru ecumenism, fie pentru uniatism, fie pentru înșelarea Bisericii pentru averi, fie pentru relația cu Maica Zamfira, fie chiar și din nedreptate), după cum ne învață Sfintele Canoane, nu mai avea voie să slujească preoțește până nu ar fi fost judecat de un for mai înalt bisericesc, iar dacă nu a apelat la el, se face el însuși părtaș la oprirea sa. Faptul că a slujit, totuși, mai departe în clandestinitate și necanonicitate (lucru mărturisit chiar de ucenici) l-a dus și mai mult la pierderea definitivă a dreptului de a fi preot (chiar dacă a păstrat, însă, responsabilitatea personală preoțească veșnică pentru faptele sale, fiind judecat de către Domnul nostru Iisus Hristos cu circumstanță agravantă că este un preot cel care a făcut greșelile sfinției sale) dar, din păcate, și la **căderea în păcatul cel mai grav:**

cel al dezbinării Sfintei Biserici, formând parasinagoga de la Drăgănescu.

Să vedem acum ce spune Pidalionul, carte de căpătâi a Ortodoxiei, despre lupta de a păstra cât de mult posibil unitatea Bisericii. În comentariul la canonul 31 Apostolic se spune:

„Zice însă Dumnezeiescul Hrisostom (Omilia 11 către Efeseni), că a zis un om Sfânt, că nici sângele muceniciei nu poate spăla păcatul despărțirii Bisericii. și a dezbină cineva Biserica este un rău la fel de cumplit ca a cădea în erezie. Scrie însuși Dionisie al Alexandriei mărturisorul, în epistola către Nava Episcopul, că se cuvine a pătimi cineva orice rău ar fi numai să nu dezbină Biserica; și că este mai slăvită mucenicie, ce ar suferi cineva pentru a nu

*dezbinda Biserica, decât mucenicia ce ar răbda-o pentru a nu sluji idolilor. Fiindcă în mucenicia cea pentru a nu sluji idolilor, mărturisește pentru folosul sufletului său, iar întru cea pentru a nu dezbinda Biserica mărturisește pentru folosul și unirea a toată Biserica”.*¹⁵³

Deci, cel mai grav păcat este dezbinarea Bisericii, lucru înfăptuit de sfinția sa în viață, prin slujirea preoțească fiind oprit și prelungit de ucenicii sfinției sale, datorită învățăturilor și pildei lui, prin presiunea de a fi canonizat un om ce se împotrivesc în toate aspectele (viețuire și învățături) Sfintei Predanii, punând astfel început rău Sectei și Secetei Ardealului.

De ce s-a caterisit și dacă s-a caterisit de ce nu a revenit la slujire, ca ceilalți?

Iar dacă a fost oprit de la slujire, cum ar putea să se justifice că pentru „a face ascultare călugărească” nu s-a întors la călugărie? Ce perversiune sofistică în gândire poate fi aceasta? Cine l-ar fi oprit să reia monahismul (sau cine dintre duhovnici nu l-ar fi sfătuit la aceasta pentru a pune început bun de pocăință și a scăpa de slava deșartă că poate sta cu o femeie, în aceeași casă, împotriva Sfințelor Canoane, fiind monah - dacă ar fi biruit cu adevărat atracția trupurilor)? Atunci nimeni nu mai ținea cont de decret și legionari autentici ca Părintele Marcu Dumitrescu de la Sihăstria, renumit pentru biruința sfinției sale din reeducări și suportarea uneia din cele mai intense prigoane pentru că a fost legionar, a fost primit în Sfânta Mănăstire, fără să fi fost călugăr înainte, la fel ca mulți alții?

După cum mărturisește Maica Zamfira, nu a fost dovedit ca legionar, iar în arestări nu a suferit prea mult, întorcându-se luminat, iar nu ostenit, chinuit, nemâncat și pământiu (cum reveneau în societate deținuții cu adevărat râvnitori pentru Adevăr, arătând înfricoșător):

Așa se explică de ce, arestat ca legionar în vara anului 1948, i s-a dat drumul după o lună, o lună jumătate, în orice caz la 1 septembrie era la mănăstire. Oricine își poate da seama că dacă ar fi fost dovedit legionar sau partizan, nu ar mai fi fost eliberat. Și de câte ori a fost arestat, tot așa i s-a întâmplat, încât chiar Patriarhul Justinian a făcut următoarea afirmație la Seminarul Monahal Horezu, în fața maicilor profesoare, care și ele participaseră la acele cursuri de neuitat: “Nu știu ce-i cu omul acesta, că mereu e luat, și mereu eliberat, și de fiecare dată iese mai luminat”.

Ucenicii sfinției sale se contrazic mult și în această chestiune. Ei se străduiesc, siliți de evidențele documentelor scrise din arhiva securității, să dovedească, datorită modei de a fi politic corecți, pentru a ușura calea canonizării forțate a Părintelui Arsenie Boca, că nu a fost legionar, ci doar persecutat cu această etichetă. Probabil că nu a avut carnet de membru, dar faptele sfinției sale, erau altfel față de legionari, care îl consideră legionar, ba chiar căpetenie, organizator și susținător moral și material prin hrană, iubit nespus de Corneliu Zelea-Codreanu. Astfel că devine prin acest cameleonism (disprețuitor și turnător al legionarilor în fața conducerii politice, după arhivele securității prezentate chiar de ucenici și lider spiritual al legionarilor în fața celor din rezistența anticomunistă) și responsabil moral pentru accentuarea prigoanei, și părtaș la furnizarea pretextului dat securității pentru a pune la cale marile tragedii împotriva creștinilor din reeducare (prin sprijinirea și îndemnul la rezistență al legionarilor).

Dar chiar și documentele de la securitate arată că era urmărit pentru legionarism, dar că nu este dușmănos statului socialist, furnizându-i atât figura de martir al luptei împotriva comunismului, cât și cea de om cuminte pus în slujba statului, ca să atragă și pe cei pasionați de tema anticomunistă la cinstirea lui ca Sfânt și pe cei pasionați de anitlegionarism să-i liniștească și să-i facă părtași la aprobarea canonizării lui, care ar ridica la rang de sfințenie duplicitatea, îndoiala, contrazicerea și cameleonismul:

Același ofițer Cocîrlea Constantin întocmea, în ziua de 29 septembrie 1989, când Părintele Arsenie împlinea 79 de ani, un raport cu propunerea de scoatere din s.i. [supraveghere informativă, n.n.] a numelui Boka Zian-Vălean: „raportăm că la data de 08.01.1985 a fost luat în S.I. numitul Boka Zian- Vălean, în etate de 79 de ani, domiciliat în Sinaia, str. Privighetorilor, nr. 16, jud. Ph., fost membru legionar. A fost luat în această formă în baza antecedentelor sale politice, pentru a se stabili dacă desfășoară activitate ostilă statului nostru. Din măsurile întreprinse rezultă că nu desfășoară activitate dușmănoasă împotriva orânduirii noastre socialiste și nu întreține relații cu elemente urmărite. În prezent este grav bolnav, imobilizat la

¹⁵³ „ZEUL TOLERANȚEI” ȘI DESCREȘTINAREA CREȘTINISMULUI, Ed. CHRISTIANA, București, 2009, Capitolul 10: Râvna sufletească și râvna duhovnicească.

pat și nu mai prezintă interes pentru securitatea statului [și atunci ce interes ar fi avut securitatea să-l schingiuiască și răstignească cu insistă legendele înfierbântate de dorul canonizării forțate? – n.n.]. *Motivat de cele raportate supunem aprobării scoaterea numelui Boka Zian-Vălean din supravegherea informativă prin neconfirmarea materialelor de primă sesizare*”⁵⁸¹. *Raportul este aprobat de un lt. colonel, în data de 29.09.1989, care adaugă la sfârșitul textului „și rămânerea în evidențele de securitate”, [pentru a-i rămâne ca o diplomă de onoare imaginea de prigonit – n.n.] apoi semnat și de cpt. Teodor Gh., la 07.10.89, care adaugă primit probă de scris. După cum vedem și în acest ultim raport, Părintele rămăsese cu eticheta de fost membru legionar, deși nu a existat niciodată vreo dovadă în acest sens.*

Iată că, de la 5 iunie 1943, când i s-a pus eticheta de legionar și când a fost furnizată prima notă informativă de postul de jandarmi de la Sâmbăta de Sus către serviciile secrete conduse la vremea aceea, în perioada mareșalului Ion Antonescu, de către fostul seminarist Eugen Cristescu, [deci nu numai comuniștii l-au urmărit pentru legionarism. De unde fum fără foc? – n.n.] și până la data de 29 septembrie 1989, au trebuit să treacă 46 de ani pentru ca serviciile secrete să realizeze că Părintele nu desfășoară activitate ostilă statului, indiferent de regimul politic. [fals. De când l-au eliberat și nu l-au mai arestat (ciudat că tocmai în perioada de maximum de arestări antilegionare), securitatea știa că sfinția sa nu desfășoară vreo activitate ostilă statului și de aceea l-a ajutat prin supraveghere să demonstreze aceasta și să aibă un dublu folos atât în viață, cât și după moarte:

- *imaginea falsă de prigonit pentru cei ce iubesc pe cei prigoniți (ca să poată atrage pe oameni la el, spre a fi depistați, cât era viu, și pentru a fi propus la canonizare, după ce va muri, căci cei ce conduc securitatea, plănuiesc nu cincinale – 5 ani – ci jubilee – 50 de ani – de descreștinare) și*

- *dovada colaborării cu regimul pentru cei ce țin mult la regimurile anticreștine și le au pe mai departe ca plan al preluării și ghidării României împotriva lui Hristos (chiar și – poate cel mai mult – prin inventarea unor falși sfinți care să gireze cu autoritatea lor în fața românilor cameleonismul și noua spiritualitate antihristică – n.n.)*¹⁵⁴

Dar și Părintele Arsenie Papacioc și mulți alții au fost legionari autentici, dar și-au reluat și preoția și călugăria. Asta înseamnă că, de fapt, a fost o altă pricină, numită Maica Zamfira.

Dacă, însă, singur s-a oprit de la slujire sunt două variante:

- din credința că este ca un episcop și din dispreț față de rânduiala bisericească, în acest caz nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică.
- sau, analizându-și căderile, din pocăință.

Ultima variantă ne-am dori-o și noi, dar atunci este nevoie de reformularea sfințeniei Părintelui Arsenie Boca, prezentând toate marile abateri, dar pe care le-a biruit printr-o imposibilă pocăință. Dar dacă s-ar canoniza, ar mai ține cont cei pătimiși de sfințenia lui să recunoască că toată activitatea lui este o mare rătăcire? Ar face un muzeu al kitschului din testamentul său pictat, ca fiind dovada unei amăgiri uriașe care i-a pecetluit prin simțire mintea de a ajuns la vedenii hulitoare de Dumnezeu? Ar recunoaște ei că învățătura și viața lui (în afară de eventuala și problematica lui pocăință), nu trebuie urmate. Iar propovădui ei doar pocăința de la sfârșit, fiind uimiți de incredibila milă a lui Dumnezeu față de un așa îngrozitor de amăgit?

Noi credem că după cum este prezentat de ucenicii entuziasmați, dar fără discernământ, nu. Deci un astfel de model de Sfânt Ortodox nu poate fi prezentat neamului și lumii în mod real, fără o înștiințare autentică de sus și fără o lucrare de catehizare sistematică, convingătoare și curățitoare premergătoare, pe parcursul mai multor generații în popor de toate rătăcirile ce i-au fost sădite prin râvna rătăcită către protagonistul de la Prislop. Altfel se va face o mare ruptură în Sfânta Biserică prin Secta „sfântului Ardealului”.

Acest păcat atât de grav al dezbinării (lăuntrice în ucenici și între persoane) care îl continuă și după moarte sfinția sa, prin ucenicii săi [care forțează Sfântul Sinod, cu toate mijloacele (și constrângătoare și

¹⁵⁴ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 577-582

momitoare) pentru a-l canoniza și a rupe Sfânta Biserică în două: secta sfântului Ardealului și cei Ortodocșii ce mai țin la Sfinții Părinți, la mijloc fiind biata turmă a lui Hristos care nu știe și este amăgită în toate părțile și ruptă de tot felul de lupi, ba de la dreapta, ba de la stânga] ne duce într-o jalnică situație.

Să plângem fraților înaintea Domnului, că numai El ne poate scăpa, dăruindu-ne duhul pocăinței și lămuririi în credință și să nu uităm: chiar dacă a fost caterisit, chiar dacă a făcut toate păcatele cele enumerate în acest studiu, chiar dacă a învățat ereziile care le-am descoperit în scris și pictură, chiar dacă (Doamne ferește!) nu s-a pocăit pentru ele, nu avem dreptul de a-l judeca, ci trebuie să-l privim cu milă, să luăm aminte, să ne ferim de amăgirea plăcerii de sine și misiunii fără pocăință care l-au chinuit pe sfinția sa, avându-l ca o pildă înfricoșătoare.

Dar mai ales să știm că dacă ne părăsește harul lui Dumnezeu, oricând putem ajunge cu mult mai rău, fiindcă noi oamenii suntem neputincioși și răi.

În Pireu, cu destui ani în urmă, un preot a fost caterisit și pentru că avea o dublă pregătire, a lucrat după aceea ca profesor. Desigur, a cerut transferul, și a plecat în altă parte. De sărbători venea la Pireu ca să-i vadă pe săi și pe prieteni. O doamnă l-a recunoscut și i-a zis alteia:

- *Îl cunoști? A fost preot „Și l-au tuns”, l-au caterisit. Cealaltă când a auzit, fiind și slabă de minte, când fostul preot a trecut pe lângă ea, „i-a pus coarne” și s-a strâmbat în spatele lui. N-a trecut un an, și femeia a murit și au înmormântat-o în Cimitirul învierii. S-au încheiat trei ani, după care au deshumat-o, și au găsit-o putrezită, în afară de mâini care erau întregi, de parcă atunci ar fi fost puse în mormânt și negre ca și cum ar fi fost vopsite, cu unghiile mari, cumplite la vedere. Au chemat pe preotul cimitirului care i-a făcut slujba și i-a citit rugăciunile de iertare de trei ori, dar nu s-a întâmplat nimic. Au mai așteptat, dar tot nu s-a întâmplat nimic. Atunci l-au înștiințat pe mitropolitul Hrisostom, care a venit imediat, și-a pus epitrahilul și omoforul și a citit rugăciunea arhierescă de iertare, dar tot nu s-a întâmplat nimic. Printre rudele și cunoscuții care se aflau deshumare era și doamna aceea care-i arătase moartea pe preotul caterisit. Era vecina ei și ruda mai îndepărtată. Aceasta se gândea:*

- *Ceva păcate trebuie să fi făcut cu mâinile, dacă acestea n-au putrezit. Și și-a adus aminte de acea întâmplare, a priceput care este cauza și a povestit mitropolitului. Acesta a dispus să-l găsească imediat pe acel preot caterisit. Pentru că aceasta se întâmpla în perioada vacanței școlare, l-au găsit Pireu. În după-amiaza acelei zile, el a mers cu mitropolitul la cimitir. Între timp separaseră oasele moartei, iar mâinile le puseseră într-un colț. Mitropolitul l-a pus în temă pe fostul preot și i-a zis:*

- *Vino să vezi, fiule, harul preoției nu te-a părăsit, ci a rămas lipit de tine. Iart-o, spune „Dumnezeu s-o ierte”, atinge-ți mâinile de mâinile ei și minunea se va întâmpla. Când. preotul a rostit acele cuvinte și i-a atins mâinile, ele s-au făcut țărână⁸¹.*

Fiecare preot slujitor este asemenea unui cărbune, care dacă este sfințit și aprins va arde, iar dacă este stins va murdări. Cine a apucat un cărbune și nu s-a murdărit sau s-a ars?¹⁵⁵

„Trebuie să fim osârduitori și fermi în Ortodoxia noastră, fără a fi fanatici”. (Părintele Serafim Rose) [...]

Sfântul Vasile cel Mare a scris multe pagini analizând care este muștrarea cea corectă, știind că este necesară și aceasta câteodată, dar și că trebuie făcută cu mult, mult discernământ și iubire de oameni. Într-un loc sfântul pune următoarea întrebare:

„Din ce roade se cuvine să se probeze cel care muștră cu milă pe fratele care greșește?” și răspunde: „Mai întâi din cele cu totul deosebite ale compasiunii, după cele spuse de către Apostol că: «de suferă un mădular, împreună toate mădulele suferă»; și că «cine se smintește și eu să nu ard?» și apoi dacă pentru tot păcatul de asemenea se zdrobește, și pentru toți cei care greșesc și pentru cei care-i greșesc lui și pentru cei care greșesc altuia, de asemenea se măhnește și plânge, și, când muștră, să nu strice chipul cel dat de Domnul” (Regulile mici, 182).

¹⁵⁵ Protoprezbiter Stefanos ANAGNOSTOPOULOS, *Explicarea Dumnezeieștii Liturghii*, Editura Bizantină, București, 2005, pp. 99-100.

O altă mărturie despre delicatețea de care trebuie să dea dovadă creștinul aflăm la Sfântul Ioan Scărarul:

„De voiești să scoți țandăra din ochiul altuia, să nu o scoți pe aceasta cu o bârnă, ci cu o pensă. Bârna este cuvântul greu sau purtările urâte. Iar pensa este învățătura blândă și muștrarea îndelung răbdătoare. «Muștră, zice, cearta, mângâie» (II Tim. 4, 2). Dar nu și lovi” (Scara Raiului, Treapta VIII).

Boala noastră constă în faptul că mulți dintre cei ce combatem ecumenismul (sau alte devieri de la adevăr), o facem dintr-o râvnă trupească sau sufletească. De multe ori, sub masca așa-zisei râvne pentru adevăr și nedespătimiți fiind ajungem să-i urâm pe cei care nu mărturisesc credința ortodoxă. Dar cel care urăște pe cel căzut în păcat (fie el erezie sau alt păcat), putem spune că este la fel de vinovat ca și acela, căci un creștin sănătos întotdeauna va avea milă de fratele său, care e chipul lui Dumnezeu, și va încerca cu multă dragoste și înțelepciune să lucreze pentru mântuirea lui. Cel care are certitudinea trăirii întru Adevăr, nu va fi niciodată iritat, enervat sau clătinat de necredința sau greșita învățătură altora. El, fiind neclintit în credința sa, va avea ca rod al harului, compătimirea și blândețea față de cei care încă nu au ajuns la cunoașterea adevărului. Spune Sfântul Vasile cel Mare că cel blând este „cel neclătinat în toate judecățile ce se fac cu sânguință spre buna plăcere a lui Dumnezeu” (Regulile mici, 191). [...]

Să vedem ce spun Sfinții despre acest fel de râvnă datorită căreia sunt clevețiți și judecați mereu alții. Iată cum gândea, având „mințea lui Hristos”, Sfântul Ierarh Nectarie de Eghina:

„In ochii săi, ereticii, ce altceva puteau fi decât copiii rătăciți ai Tatălui și Dumnezeului său și «în puțință» frații săi întru Hristos. Toți sfinții care l-au avut pe Hristos în inima lor plângeau pentru eretici. Duhul iubirii pentru eretici l-a predat sfântul părinte elevilor săi de la Rizarios, la orele de teologie pastorală, voind a-i elibera din mreaja intoleranței ce chinuie sufletele necurate în numele, zice-se, al Ortodoxiei. Iată ce lucruri neobișnuite pentru cei ce n-au gustat din iubirea lui Hristos, scria Sfântul în Teologia Pastorală: «Episcopul este dator a rămâne veșnic în principiile morale ale Sfintei Evanghelii și a nu ieși niciodată din ele, nici a le încălca sub acoperirea deosebirilor dogmatice. Acestea, ca unele ce se referă numai la credință, lasă liberă și neatinsă iubirea, căci dogma nu se războiește cu dragostea. Iubirea este dăruită dogmei, fiindcă toate le suferă și toate le rabdă. Iubirea creștină este neschimbată, pentru aceea că nici credința șchioapă a ereticilor nu poate schimba dragostea îndreptată asupra lor. Cineva poate atrage prin iubire la credința sa chiar și o întreagă biserică eretică întemeiată pe o judecare greșită a dogmelor. Niciodată nu se cuvine să se jertfească iubirea pentru o deosebire de dogmă. Pentru aceasta să ne fie pildă Apostolul neamurilor, care, din dragoste chiar și pentru cei ce l-au răstignit pe Hristos, dorea să fie anatema pentru ei. Episcopul care nu-i iubește pe eretici și nu lucrează și pentru ei, toate le face din râvnă mincinoasă și este lipsit de dragoste. Căci acolo unde este dragoste, este și adevăr, și lumină, iar râvna cea mincinoasă și slava plină de rătăcire sunt vădite și alungate de lumină și de iubire. Chestiunile legate de credință nu trebuie să micșoreze iubirea. Învățătorii urii sunt ucenicii celui rău, fiindcă dintru același izvor nu curg și dulcele, și amarul. Învățătorul iubirii, care este episcopul, nu e cu puțință să nu iubească, fiind cu desăvârșire neputincios să urască, aceasta pentru că preaplinul iubirii izgonește ura».[...] «Cel ce are râvnă, dar fără cunoștință, rătăcește în gândurile și lucrările sale; închipuindu-și că lucrează pentru slava lui Dumnezeu, calcă legea iubirii pentru aproapele. Fierbând în zelul său, făptuiește cele potrivnice poruncilor legii și voii dumnezeiești. Făptuiește răul ca să se întâmple ceea ce crede el a fi binele. Râvna lui e ca focul ce distruge și nimicește. Prăpădul merge înaintea lui, iar pustiirea îi vine pe urmă. Se roagă la Dumnezeu să arunce foc din cer, ca să-i înghită pe toți cei ce nu-i împărtășesc principiile și convingerile. Cel ce are râvnă, dar fără cunoștință, îi urăște pe toți cei ce au altă religie sau altă credință, nutrind față de ei pizmă și mânie nestinsă. Se împotrivesc pătimăș la duhul adevărat al legii dumnezeiești, stăruie fără judecată să-și apere propriile-păreri și credințe, se lasă purtat de zelul orbesc de a birui în toate, de ambiție, de dorința de

a învinge cu orice preț, de vrajbă și de plăcerea de a aduce pretutindeni și oricând tulburare. In sfârșit, este un om aducător de pieire»“.

Observăm că aceste cuvinte despre dragostea față de eretici [Sfântul a scris, de altfel, o carte întregă împotriva greșelilor în care a căzut romano-catolicismul] ale marelui Sfânt făcător de minuni, Nectarie, din nefericire, sunt foarte diferite de „dialogul iubirii” practicat de unii creștini adepți ai ecumenismului. Dacă acești creștini, sub masca iubirii de eretici, fac concesiile dogmatice, unii anti-ecumeniști, sub masca râvnii pentru dreapta credință, fac concesiile duhovnicești. O corectitudine dogmatică fără o corectitudine duhovnicească nu înseamnă Ortodoxie. [...]

Sfântul Ioan Gură de Aur tâlcuind cuvântul Sfântului Pavel care spune despre Dumnezeu că „voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Tim. 2, 4) zice:

„Nu te teme să te rogi pentru elini, fiindcă aceasta și El o voiește; ci teme-te de a blestema, fiindcă aceasta n-o voiește. Iar dacă trebuie a ne ruga pentru elini, și deci și pentru eretici, apoi trebuie a ne ruga pentru toți oamenii, iar nicidecum a-i prigoni. Acest bun, de altfel, vine de acolo, că noi toți ne împărtășim de aceeași natură, și Dumnezeu laudă și aprobă bunăvoința și dragostea cea către alții. «Dar dacă El voiește aceasta, zici tu, dacă Domnul dorește, de ce mai este nevoie de rugăciuni din partea mea?» Apoi aceasta contribuie foarte mult în a-i atrage pe ei spre dragostea către tine, și apoi și pe tine nu te lasă să te sălbăticești; într-un cuvânt toate acestea sunt de ajuns pentru a-i atrage la credință. ... și să vină la cunoștința adevărului. Cărui adevăr? A adevărului din credință. Fiindcă anticipând, el a zis lui Timotei ca să poruncească unora de a nu învăța în alt chip. Apoi, ca nu cumva să-i considere pe aceia de dușmani, și din această cauză să se încurce cu ei în lupte, ce spune el? Care voiește, zice, “ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului”¹⁵⁶

Vedeți? Această cale să urmăm: să nu urâm păcătosul ci învățăturile și faptele lui păcătoase, iar cele virtuose să le primim și să le iubim, chiar dacă vin de la el. Toate ce le-am spus nu au fost pentru a descoperi ceva senzațional sau pentru a-l judeca, cleveti, bârfi, osândi. Am prezentat cele cunoscute și publicate de mulți, dar prezentate ca o „sfințenie” contrară Sfinților Părinți, deci o falsă îndumnezeire, sau o îndrăcire. Scopul nu a fost de a-l critica, ci a deosebi binele de rău, ca să nu i se ia această falsă îndumnezeire ca model (cum au făcut Adam și Eva cu promisiunea șarpelui) pentru a nu cădea mai rău ca ei.

Poate că uneori am greșit, mai ales în locurile nesigure și în interpretări, dar Sfinții Părinți rămân în veac în toate ce le-am scris și vă recomandăm nu să ne urmați părerile, ci să urmați certitudinile lor, singurele ce ne pot lămuri și scăpa de amăgire. Am abordat acest subiect, ca având această ocazie să dezbatem o cale a pierzaniei foarte mult răspândită, dar cu mult mai mult necunoscută, duhovnicii îngrijindu-se acum să scoată din popor păcatele trupești, iar în privința celor subtile, de-a dreapta (duhovnicești), se ocupă mai puțin, nefiind multă experiență în sesizare și luptă, deoarece seamănă mult cu sfințenia și sunt foarte greu de depistat. Tocmai de aceea și vătămarea adusă de ele este cu mult mai mare, fiindcă produc o cădere de sus, deci o zdrobire corespunzătoare cu înălțimea falsă la care te ridică.

Nu subiectul Părintele Arsenie Boca ne interesează atât de mult, deși este acum o primejdie iminentă împotriva României Ortodoxe, ci cel al înșelării moderne de tip new-age, cu mască Ortodoxă, care devine tot mai accentuată și mai vătămătoare pentru frații noștri din Sfânta Biserică.

---

¹⁵⁶ „ZEUL TOLERANȚEI” ȘI DESCREȘTINAREA CREȘTINISMULUI, Ed. CHRISTIANA, București, 2009, Capitolul 10: Râvna sufletească și râvna duhovnicească.

VI. ARHIMANDRIȚII ARSENIE PAPACIOC, IOANICHIE BĂLAN, CLEOPA ILIE

Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan - 1996

Nu vom reda biografiile Părinților de mai jos, deoarece sunt prea cunoscuți ca stâlpi ai adevărului. Convorbirea duhovnicească de mai jos a avut loc cu ocazia vizitei la Sfânta Mănăstire Sihăstria, a Părintelui Arsenie Papacioc, din 1996.

Ea s-a ținut în chilia Părintelui Varsanufie, duhovnicul Părintelui Cleopa Ilie, unde acum este locul de închinare în memoria Părintelui Paisie Olaru.

La ea au participat (mai cunoscuți):

Arhimandriții:

Cleopa Ilie, Ioanichie Bălan, Arsenie Papacioc,

Arsenie Popa (actualul stareț al Sihăstriei).

Monahul Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa.

Și... mulți alții, din obștea Sfintei Mănăstiri Sihăstria.

Dar să redăm textul ei:

„Părintele Ioanichie Bălan:

- Apropo de părintele Arsenie Boca că declară că este sfânt, că se fac minuni la mormântul lui...maica Zamfira cea.

Părintele Arsenie Papacioc:

- Asta e nenorocirea...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Zamfiruca...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Zamfira...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Trebuie să fie câte o Evă undeva, dacă nu e o Evă nu merge...

Părintele Arsenie Papacioc:

- O chema Julieta...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Julieta, da. I-au făcut acatist, i-au făcut tropar, i-au făcut condac. Acum a ieșit o carte foarte legată de părintele, numită „Cărarea”...

- „Cărarea împărăției”...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Ați auzit de cartea aceea? În care spune și lucruri științifice și teologice și biologice. „Cărarea”.... I-o tipărit-o ea, ea i-a tipărit-o.

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele Boca, păcat de el. A fost un om inteligent, cu suflet bun,

Părintele Ioanichie Bălan:

- Prima dată...

Părintele Arsenie Papacioc:

- foarte pregătit, mare pictor, dar, Părinte... căzuse în forma aceasta a proorociei... cândva... și a sfințeniei și a intrat duhul ăsta al mândriei... El, sfințiile voastre erați foarte mici...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Nu, nu țin minte...

Părintele Arsenie Papacioc:

- și eu eram mic. Și înainte de a mă duce la mănăstire auzisem nu știu ce... era o mișcare în studențime...

Părintele Cleopa Ilie:

- Da, da, da...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Și eu m-am dus la el... la Sâmbăta... era curentul acesta arsenist, foarte puternic.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, în numele lui, da...

Părintele Arsenie Papacioc:

- M-am dus la el, pentru că voiam să plec la mănăstire și voiam o binecuvântare. Și când m-am dus acolo la Sâmbăta m-am dus foarte greu, străin... nu prea cunoșteam. Nu eram așa un om de tupeu să-mi fac loc. M-am dus după adresă. Și stând la masă era acolo stareț un părinte Serafim. Mult m-am folosit de părintele Serafim, nu de Arsenie, de Serafim m-am folosit.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, Părintele Serafim Popescu...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele Arsenie era la o masă fără așternut pe ea... cam lățimea asta... așa... eu aici și el aici, că era într-o vineri și se luase masa și mi-a pus și mie ceva. Și Arsenie Boca și-a pus mâinile așa... Niște ochi albaștri, puternici... la mine așa... fix.... Eu când am văzut zic: *vezi de treabă, domnule*. Eu nu eram prost, eram băiat citit... într-un fel... *Ce înseamnă antimandarul*¹⁵⁷ *acesta?* să nu-l... L-am simțit. Cât era de puternic curentul despre el, pentru mine, zic, *gata*. Și nu mi-a mai trebuit... Mi s-au întâmplat niște lucruri de o mare trăire pe care am avut-o eu acolo. A vrut să vină către mine că eram într-o margine de pădure. S-a întors din drum. Eu m-am rugat mult la Dumnezeu să nu vină... Nu știa lucrarea mea. Am plecat la mănăstire. Mi-am văzut de treabă.

... A trecut o vreme și noi am condamnat ce a făcut el. Mai întâi de toate a fost arestat.

Părintele Ioanichie Bălan:

- A fost arestat?

Părintele Arsenie Papacioc:

- A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știu ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. Era un mare pictor, să știți.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Talentat...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Talentat. Făcuse Belle-Arte, pe lângă teologie...

---

¹⁵⁷ † ANTIMANDARE. V. a. e N. ass. Da Anti in vece di Ante e Mandare. Ott. Com. Dant. Par. 479. (M.) Ma quale fosse la cagione di questa predestinazione, cioè *antimandare*, è solo a Dio nota.

† ANTE MANDARE.

† ANTIMANDARE. V. a. și N. fund. De la Anti loc de Ante și Spune. Octombrie Com. Dant. Alin. 479. (M.) Dar ceea ce a fost cauza acestei **predestinării**, **adică antimandare**, este cunoscut doar de Dumnezeu.

† A TRIMITE ÎNAINTE.

[Predestinare, n.n.]

<<http://www.dizionario.org/d/gif/0/023/0231001-antimandare.gif>>sâmbătă, 16 mai 2015.

Cu alte cuvinte antimandarele sunt predestinări sau credința eretică, pe care se bazează prevestirile mincinoase, care nu țin seama de pocăință, cununa libertății celor căzuți.

Și... împreună cu Julieta. Cine este Julieta? Era un curent foarte puternic în România, cu arsenismul, mai ales la București. El era la Sâmbăta. Când te duceai acolo era cel mai mare ~~haț~~ dar să-ți întrebî privirea cu el. Ți dai seama...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Doar cu privirea...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Julieta era o studentă ambițioasă pe care am cunoscut-o când am plecat la mănăstire.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Bucureșteancă?

Părintele Arsenie Papacioc:

- Era studentă la Teologie, colegă cu Antonie (Plămădeală). Nu știu de unde e ea. Eu m-am dus la facultatea de Teologie, acolo. Și am vorbit cu studenți. S-au bucurat când le-am spus că plec la mănăstire. Și m-au condus până la poartă Antonie Plămădeală, care era și el student, și Julieta. N-am primit nicio alintare, nu nimic: *Domnilor, am venit să vă văd*. Așa am cunoscut-o eu pe Julieta... Acum, când s-a ivit arsenismul și astea toate... s-a dus și Julieta la Sâmbăta. Dar, cum era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea... nu i-a dat nimeni nicio atenție acolo. Era lume multă, studențime care era deja în grațiile lui Arsenie. Arsenie, alintat, trecea de colo până acolo... privit. Și asta ce a făcut?... S-a aruncat în apa care era acolo. Era apa adâncă, putea să se înece, săraca.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Un act de sinucidere?

Părintele Arsenie Papacioc:

- E... a simulat că... [**sinuciderea, n.n.**] A sărit lumea, că era lume multă... a scos-o... Sigur, Părintele Arsenie, la astfel de caz, a intervenit, [**a întreat-o, n.n.**]: «*Ce-ai făcut?...*». Și așa, dăscăbind-o, au rămas în intimidare, **în mare intimitate** [**accentuează A. Papacioc, n.n.**] ... Plecau în pădure împreună... Și, Julieta, a reușit să-l ia pe Arsenie de la toți... **de la toate... și de la toate**, adică... hai...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Păi da, că e...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareț... Arsenie. Noi l-am învinuit că: *nu ții cont, nu ții legătura cu Biserica*, (noi cei de la Antim¹⁵⁸), și te invităm să iei parte la sfătuire *cu noi* aicea... uite așa.... N-a primit, pentru că el era... nu putea să-și hrănească antimandarele lui.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, da... scopurile...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Credea în metempsihoză, adică în reîncarnare, lucruri dovedite, nu se punea problema. Eu personal sunt convins de asta, adică... așa cum cu multe lucruri l-am prins... Și... a rămas mare prieten cu Julieta... Când s-a făcut mănăstirea Prislop, pentru ca să-l aducă Biserica și pe el într-o oficializare, într-o apropiere de unitate, l-au numit stareț la Prislop. El cu Antonie, care era diacon, absolvenți de teologie amândoi, și cel care a murit... Dometie, care a fost până la urmă la Râmeț. Acela era preot de mir și s-a călugărit la Prislop, cu stareț Arsenie... Julieta, care acum era într-o fază nouă, din punct de vedere al Bisericii...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Teoloagă...

- Teoloagă... s-a dus acolo, că erau nedespărțiți: „*Antonie, tu ce cauți aici. Aici suntem noi acum. Lasă că te aranjez eu...*” [**cuvințele** Julietei către Antonie Plămădeală, **n.n.**]. Părintele Antonie a început să fie urmărit. A dispărut...

---

¹⁵⁸ Aici Părintele Arsenie, gândind bisericește, arată că nu a fost opinia lui, ci a multora, inclusiv a celor de la Sfânta Mănăstire Antim, care învățau din minunata lucrare a Rugului Aprins, reînvierea lucrării lăuntrice a Filocaliei, pe care Părintele Arsenie Boca - de dragul Maicii Zamfira și a propriei lucrări spectaculoase - a refuzat să o practice, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și alții l-au îndemnat să o facă. Vezi și informațiile valoroase din cartea Arhimandritului Paulin Lecca și a doamnei Lidia Stăniloae.

Părintele Ioanichie Bălan:

- A mers la Slatina...

Părintele Arsenie Papacioc:

- A intrat în „diaspora”. A dispărut... Justiția îl căuta. Pe Antonie îl chema Leonida Plămădeală, dar el acum călugărit era Antonie și...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Securitatea n-a știut, n-a știut și l-a lăsat în pace.

Părintele Arsenie Papacioc:

- L-am primit eu la Slatina, că eu eram egumen la Slatina. I-am făcut și eu o fițuică să stea aici, l-am ocrotit și l-am folosit ca diacon.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Da, capabil, bun de condei..., l-am apucat și eu, eram aici, că am venit și eu atunci...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Eram prieteni, în sfârșit... L-am trimis la Râșca să conducă, fiindcă noi aveam vreo 6-7 mănăstiri sub control...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Trebuia să ții inventare...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Noi am scos Sihăstria din starea de schit de sub Secu-Neamț, era și Sihla, aveam și Putna, aveam multe sub control... în sfârșit.

Când mă duceam la Iași, trimis de mănăstire fiindcă eram egumen, cu ocazia hramului, mergea cu mine un însoțitor și mănăstirea mi l-a dat pe Antonie, de data aceea... Antonie fiind cu mine acolo, umbla și el, eu îmi vedeam de treaba mea, eram la capul Sfintei Paraschiva și părintele Eftimie, starețul de la Bistrița...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Acum e episcopul de la Roman...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Da, e episcop acum... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo...

Julietta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [**Mănăstire, n.n.**]...

Părintele Ioanichie Bălan:

- Cu Sfânta în familie...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Cu Julieta stareță. Și e normal acum să faci o serie întreagă de greșeli...

Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...

M-am întâlnit cu el, odată. Eram stareț la Cheia. Și m-am dus pe la București pe la consilierul acesta, să iau cruciulițe și alt material de colportaj. La Institutul Biblic, m-am întâlnit cu Arsenie. El era la consilieri. Când a ieșit el de acolo, el m-a luat:

- *Aaa, Ce faci, părinte Arsenie?*
- *Vino la noi la Mănăstire...*
- *N-am nevoie, (zice), lasă că-mi ții sfinția ta locul, știi...tot Arsenie.*
- *Zic: Părinte eu țin locul meu, nu țin locul nimănui, să știți...*

A fost ultima mea întâlnire cu el.

Dar, după ce m-am eliberat din închisoare, am mai avut o întâlnire cu el, înainte de asta mult, înainte de asta care v-am spus-o acum, tot acolo la București. Se căsătorise Veronica și m-a întrebat ce zic:

- *Zic: un prunc la anul, blând și mic, să crească mare și voinic, și noi să mai vorbim un pic... și la botez... Asta e Veronica cu Gigel, un prunc la anul. Știți...după Coșbuc¹⁵⁹.*

---

¹⁵⁹ *Nunta Zamferei*, de George Coșbuc, ultima strofă:
Și-a zis: - "Cât mac e prin livezi,

- Nu, zice. Nu cred. Cred că face din tactică.
- Nu există tactică între bărbat și femeie, Părinte. Există numai iubire. Lasă, nu ne păcălim. Lasă-ne, nu ne mai jucăm cu astea, știți?!

Părintele Ioanichie Bălan:

- Doar patimile...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Și a dovedit.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Deci nu v-ați mai vorbit cu Părintele Arsenie?

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părintele...poate Dumnezeu l-a luat din vreme să nu facă greșeli mai mari. Că aia e nebună, Părinte. Voia să schimbe culionul la maici, să facă altul, și l-a cam schimbat într-un fel. Să facă un culion așa... cu părul pe spate, ca ciobănițele.

Părintele Ioanichie Bălan:

- Ce să faci, dacă a ajuns monahismul în mâna lor...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Părinte dragă, a fost și părintele Arsenie o mică problemă în Biserica noastră. Nu vrei să stai în unitate, domnule, să te dezvolți, să vorbești,

Părintele Ioanichie Bălan:

- De unul singur, permanent...

Părintele Arsenie Papacioc:

- Să trăiești, să primești observația de corectare, că ești om și poți să greșești. Să ai un duhovnic cu care, fără discuție, să poți să comunici cu el, și poți să ai zece... nu te oprea nimeni. S-a izolat și a rămas așa... cu Julieta.

Părintele Ioanichie Bălan:

- A stat în București cu ea, tot timpul, da...¹⁶⁰

Notă:

A stat în casa ei, apoi, în casa lor. Aveau o atitudine de căsătoriți unul față de altul, mergând împreună și la filme, sugerând tuturor că sunt soț și soție.

Dar să lăsăm pe marele admirator al Părintelui Arsenie Boca, Florin Duțu, să ne spună mai multe:

In perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira, după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri: „în urma aplicării Decretului 410/1959, când Boca Zian s-a retras din mănăstire [a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitolul precedent, n.n.], a plecat împreună cu Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent. Prin anul 1963 și-au cumpărat o casă din contribuția la amândoi [pe strada Gh. Paloș nr. 24, n.n.]. Din această cauză printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.). Mărturiile oamenilor de valoare, duhovnicești, cum este cazul colegului de la atelierul de pictură, Părintele Sofian Boghiu, care „a spus că Arsenie Boca nu este căsătorit”, arată că era vorba despre o legătură de paternitate duhovnicească, Maica Zamfira mărturisindu-i stările sufletești Părintelui Arsenie, după cum Sf. Grigorie de Nazianz le îndemna pe fecioare: „întâi de toate slujește-L pe Dumnezeu, apoi cinstește-l pe preot, Hristosul văzut, care-ți arată viața. Spre el să zbori zorită; de el să asculți fără murmur, Prin

---

Atâția ani la miri urez!

Și-un prinț la anul! blând și mic,

Să crească mare și voinic, -

Iar noi să mai jucăm un pic

Și la botez!

¹⁶⁰ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvkM>>, duminică, 17 mai 2015.

el să urci bucuroasă; lui să-i spui căderile tale, Pentru ca, după ce te-ai clătinat puțin, să pleci din nou spre înălțimi. Moartă să fii pentru toți ceilalți... ”.

În plus, aflăm, de la informatorul cu numele conspirativ „Neacșu”, dintr-o notă din 16 aprilie 1963, că Părintele nu locuia doar cu Maica Zamfira care, „la domiciliu are o comportare bună fiind caracterizată ca o persoană liniștită și serioasă”, ci „locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa [Ecatrina Constantinescu, n.n.]”.

Zvonul respectiv circula pe baza faptului că cei doi mergeau împreună în haine civile, dar acest lucru se petrecea din ordinul Securității Statului, din 14 mai 1959, încuviințat de mai marii Bisericii, în care se menționa să-și lepede hainele monahale și să îmbrace costume civile, despre care oamenii nu știau și nici măcar cei recrutați ca agenți informatori nu luaseră cunoștință și habar nu aveau ce înseamnă monahismul, afirmând în notele de început ale urmăririi, când făceau referire la cei doi: „Boca Arsen[i]e împreună cu soția sa Julieta Constantinescu [19 iulie 1963, n.n.]”. Dar, într-o adresă a Securității, din 22 iunie 1963, deci cu o lună înainte, se spunea că „Boca Zian Arsen[i]e nu este căsătorit”, precum și peste doi ani, la 6 iunie 1965, când, un maior de Securitate, după verificări la starea civilă, menționa că „printre cunoștințele lor din biserică se consideră că sunt căsătoriți, lucru ce nu este însă adevărat, fiindcă nu au forme legale de căsătorie (s.n.)”. Presupunerea că ar fi căsătoriți apare în contextul în care Securitatea, „în scopul pătrunderii mai concrete pe lângă Boca Arsen[i]e în vederea obținerii de informații cu privire la concepțiile, legăturile ce le are și atitudinea prezentă a celui urmărit cât și a soției sale Julieta Constantinescu, fost[ă] stareț a mânăstiri Prislop și semnalată că a activat în organizația legionară

[...]

Rezultatele urmăririi sunt prezentate în tabelul alăturat. Spionii Securității au notat fiecare mișcare a Părintelui: taxarea biletelor de tramvai; o excursie la Sinaia; cumpărarea a Vi pâine neagră; shopping-ul de la magazinul de vopseluri și produse chimice și de la magazinul Victoria, la raionul de parfumerie de unde a achiziționat o pastă de ras Palmier; cumpărarea de gheață și a două pachetele de bicarbonat de sodiu; înghețata de la Cofetăria Scala; vizionarea filmului Acord Final la cinema Republica; schimbarea buteliei; vizitele la Biserica Boteanu; participarea la hirotonia episcopului Visarion; privitul în vitrinele unui anticariat etc.

[...]

20:35 — la Cofetăria Scala au mâncat câte o porție de înghețată și au discutat 20:57 - merg la cinematograful Republica de pe B-dul Magheru, unde, alături de „2 individe care locuiesc la aceeași adresă cu «BRATU», au intrat în sala de spectacol la balcon și au ocupat locuri în loje unde au vizionat filmul «Acord Final»

23:15 - filmul se termină și toți merg spre casă, unde ajung la 23:45.¹⁶¹

Ne gândim că, totuși, Sfântul Grigorie de Nazianz sau Teologul, nu mergea nici la film, nici la teatru, nici la hipodrom cu fecioarele care le îndruma, cu atât mai puțin să stea în aceeași casă cu ele. Recomanda fecioarelor să asculte de duhovnic, dar nu să viețuiască cu el, ca și soțiile. Mai mult, cum vom vedea mai jos, chiar și arhiereul care spovedește vreo femeie, nu trebuie să vadă fața ei. Iar dacă este silit să stea în aceeași încăpere, din pricini neapărat trebuitoare, să aibă totdeauna pe un altul cu el.

[...]

Accord final (1938)

<http://www.imdb.com/title/tt0029837/plotsummary?ref=tt_ov_pl>

duminică, 17 mai 2015

Plot Summary

Showing one plot summary

A young American violinist is betting with his European organizer that he will marry the tenth girl he meets the next day within 2 months. If he fails, he loses his Stradivari, if he wins

¹⁶¹ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243.

he will get \$30,000, but he falls for her roommate. To be near to her, he enrolls under a false name at the local conservatory of music. To get the \$30,000 to get his violin back, he agrees to do a concert tour, starting at the local town, but he refuses to let the conservatory's director conduct and wants one of his co-students, but the director won't allow the orchestra to play under another conductor. Now the problem is to get an orchestra within a few days....

- Written by Stephan Eichenberg eichenbe@fak-cbg.tu-muenchen.de

Acest film prezintă mai multe asemănări interesante cu viața Părintelui Arsenie Boca.

Cele de mai sus se petreceau în data de 3.09.1962! Amnistia Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae și a tuturor deținuților mărturisitori a avut loc în anul 1964. Toți oamenii duhovnicești se chinuiau, în timp ce Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira aveau o viață de huzur comunist, fiind la adăpost de orice bănuială, fiindcă erau acoperiți de o permanentă supraveghere, care le furniza dovada palpabilă că sunt fideli regimului.

***

Ce spun despre aceasta, însă, Sfinții Părinți?

Arhiereul se cade să fugă de vorbirea cu femei

Ia aminte, te rog fierbinte, Stăpâne al meu preaiubit, și păzește-te bine de împrietenirea ochilor tăi cu privirea cea iscoditoare a fetelor frumoase, ca nu cumva să te biruiască pofta de frumusețe. Și într-adevăr, în mare primejdie te afli și pentru că ești tânăr și pentru că, fiind arhiereu, nu se poate să nu întâmpini niște fețe ca acestea care, chiar dacă sunt privite de departe, aruncă în inimă săgețile dezmierdării. De este posibil, să nu dorești a întâmpina vreodată niște fețe ca acestea sau a stă la vorbă [cu ele], chiar dacă convorbirea s-ar datora mărturisirii - căci așa hotărâsc Sfinții Părinți. Mi-aduc aminte că în canonul al 18-lea al Sinodului al VII-lea (ecumenic) se spune că atunci când se va afla arhiereul afară în vreo mahala și s-ar afla acolo și femei, acelea să se îndepărteze de acolo atâta timp cât arhiereul este de față și să nu îndrăznească a-i sluji în vreun fel.

„Dacă s-ar afla că cineva a adus în episcopie sau în mănăstire roabă sau slobodă pentru a i se încredința o slujbă, să se mustre, iar stăruiind să se caterisească. Iar dacă, întâmplător, în suburbii ar fi femei și ar vrea episcopul sau egumenul să facă un drum acolo, nici o încredințare de slujbă să nu se dea vreunei femei, fiind de față episcopul sau egumenul, cât timp stă el acolo, ci, pentru a nu fi bănuțit, să stea în altă parte, până se va duce episcopul.” (Canonul 18, Sinodul VII Ecumenic, Pr. C. Dron, Canoanele, p. 426, București, 1933)

5. Ce să facă cineva când vorbește cu femeile

Credem că acest canon oprește ca femeile să nu vină nicicum la vederea arhiereului. Dar fiindcă acest lucru nu e cu puțință, atunci apleacă-ți privirile când vorbești cu femeile și adu-ți înaintea faptul că Dumnezeu este de față sau închideți [ochii] cu totul, lucrul acesta fiind desăvârșit.⁴

Iar gura ta să cânte: „Mai înainte am văzut pe Domnul înaintea mea pururea, că de a dreapta mea este, ca să nu mă clătesc” (Ps 15, 8). Să nu fii singur, ci să ai împreună cu tine unul sau doi, ca să nu dai prilej vrăjmașului celui ce te luptă pe tine.¹⁶²

CANONUL 3 (Sinodul I ecumenic)

A oprit desăvârșit marele sinod, nici episcopului, nici prezbiterului, nici diaconului, nici măcar vreunui din cei ce sunt din cler, a-i fi cu puțință să aibă împreună locuitoare muier; afară numai decât maică, sau soră, sau mătușă, sau de singure fețele acele cu care ar putea scăpa de tot prepusul.

[Sinod 6, can. 5; Sinod 7, can. 22, 23; Ancira, can. 19; Cartagina, can. 45; Vasilie, can. 88]

TĂLCUIRE

Cei ierosiți (adică sfințiți), și clericii nu se cuvine a pricinui vreo pricină de presupus, și de sminteală poporului, pentru aceasta și canonul acesta rânduieste, că, marele sinodul

¹⁶² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 124-127.

*acesta, cel întâi adică, desăvârșit a oprit, a nu avea stăpânire și voie, nici episcopul, nici prezbiterul, nici diaconul, nici altcineva din clerici să aibă muiere străină în casa sa, și a locui împreună cu dânsa, afară numai maică, sau soră, sau mătușă, sau singure fețele acelea care nu dau presupus.*¹⁶³

---

¹⁶³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 110.

Scrisoare către Babel

21. 02. 2015

Mănăstirea Sfântul Pavel

Sfântul Munte Athos

Iubiți frați întru Hristos

În începutul acestei scrisori vă mărturisesc bucuria mea de a găsi o adresă a voastră, a celor de la Editura Babel și Fundația Creștină Părintele Arsenie Boca.

Mă numesc Iachint și acum fac parte din obștea Mănăstirii Sfântul Pavel, din Sfântul Munte Athos. Cred că nu aș fi avut ce să vă scriu acum dacă bunul Dumnezeu nu rânduia să fiu ucenic de chilie Părintelui Cleopa Ilie.

Aici sunt rânduit pe lângă ascultarea de paraclisier să le traduc creștinilor români când se scot Sfintele Moaște și să le vorbesc. Apoi mai mereu sunt nevoit să le vorbesc și de Părintele Arsenie Boca. Iar pentru că spun creștinii că cele ce le aud și le primesc în scris de la mine nu se potrivesc cu cele ce le spuneți și scrieți frățiile voastre iată aveți pe acest DVD, în dosarul „Iachint”, toate lucrările mele. Cercetați, vă rog, mai întâi pliantul cu numele „Mărturisitori” și cartea „Creștinii cred și mărturisesc

întru Adevărul lui Dumnezeu”, care se află în dosarul „I Creștinii mărturisesc”, mai cu seamă ultimul capitol: „Legându-ne cu inima de cineva sau de ceva numai putem fi liberi și mărturisitori”. Iată, aștept corectările voastre, al vostru este a lămuri lucrurile cu privire la Părintele Arsenie Boca întru Adevărul lui Dumnezeu, ca să nu pierdem cugetul Bisericii Ortodoxe, să nu pervertim conștiința Bisericii a aproapelui nostru, să nu aducem babilonia în Biserică.

Iubiților, să nu amestecăm mierea cu otravă! Domnul nostru Iisus Hristos pe toți ne face atenți, zicând: „Că ce folos este omului de ar dobândi lumea toată, iar sufletul său își va pierde? (Matei 16, 26)” . „Nu judecați după față, zice, ci dreaptă judecată judecați” (Ioan 7, 24). Zice să nu-i judecăm pe oameni deloc când cad în păcate, dar nu se leapădă de credință, ca să nu fim judecați (Matei 7, 1). Dar când e vorba de cei care caută să ne lipsească de mărgăritarele Credinței Lui ne poruncește să nu le dăm curs, ci să-i judecăm ca fiind câini și porci (Matei 7, 6).

Părinții noștri Cleopa, Arsenie Papacioc, Adrian Făgețeanu, Paulin Leca și alții, care l-au cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, nu au spus tot, au spus câte ceva ca să ne liniștim, să ne smintim căutând să-l scoatem sfânt. Iată, cine ține cu tot dinadinsul să-l scoată sfânt pe Părintele Arsenie Boca îi arată a fi bârfitori și invidioși pe acești Părinți care nu au căutat decât slava lui Dumnezeu¹⁶⁴.

Cred că este de datoria frățiilor voastre să cercetați cu luare aminte cărțile care apar cu privire la Părintele Arsenie Boca. Mai întâi cele ce apar la editura voastră, poate că arătând adevărul care ne face liberi veți îndrepta și numele editurii. Vedeți ce scrie Dan Lucinescu în

¹⁶⁴ Vedeți: Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, p. 267.

cartea *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, la p. 16, atunci editura Siaj – 2009. *Ce adevăr mărturisește acest cunoscător al sfințeniei Părintelui Arsenie Boca prin cuvintele: „Părintele Arsenie Boca ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică celebrilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong”?*

Părintele Arsenie Papacioc nu mințea când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus, printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”.

Citiți în cartea Jurnal duhovnicesc, al Părintelui Paulin Leca, editura Stadion, Bacău 2013, pp. 70-71; 109-110. Acest Părinte îl considera „văzător cu duhul” și „sfânt” pe Părintele Arsenie Boca, vroia să devină ucenicul lui (p. 47), dar cunoscându-l mai bine a ajuns să afirme: „... n-am văzut o lepădare publică a sa de toate acele rătăcirii spiritiste și erezii steineriene”. Este bine să vedeți și Nota 10, de la sfârșitul acestei cărți (pp. 386-387), făcută de cel care a îngrijit această ediție, Doctorul Ioan Gându.

Dar cred că Părintele Arsenie Boca se prezintă cât a putut de clar, cum s-a prins de înșelare, în Cărarea Împărăției, p. 210, unde zice printre altele: „... precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim și o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu. Iar omul atâta prețuiește câtă apropiere de Dumnezeu și-a câștigat în sine. Dumnezeu i-a dat o valoare mare, însă trebuie și el să și-o câștige”.

Este știut că Părintele Arsenie nu a căutat să se zidească printr-un părinte duhovnicesc, întru Hristos. Care este lauda lui? Lauda lui Hristos este Tatăl, zice: „Eu de la Mine nu am grăit; ci Tatăl cela ce M-a trimis pe Mine, Acela poruncă Mi-a dat, ce voi zice și ce voi grăi” (Ioan 12, 49); și în alt loc: „Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis” (Ioan 17, 22-23). Cine este Părintele său duhovnicesc? Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că avea talent la caricaturi, la trimis la școală, la trimis în Sfântul Munte Athos și văzându-l că are priză la popor la hirotonit și avansat. Apoi tot el la dus la Mănăstirea Prislop și tot el la chemat de acolo. Atunci, din păcate, Părintele Arsenie, (cred) nu a făcut ascultare și de aici i-a venit căderea, el l-a rugat pe Mitropolit să-l lase în continuare la Prislop¹⁶⁵. Atunci neascultându-l nici pe Părintele Dumitru Stăniloae, care dorea ca la Prislop împreună cu Părinții Dometie și Antonie Plămădeală să lucreze la Filocalie, o introduce pe Julieta cu care avea legătură de la Sâmbăta de Sus și îi determină pe aceștia să plece. Într-un an o face stareță pe aceasta și apoi vin problemele. Acest Părinte al său, Mitropolitul Nicolae Bălan, se spovedea la Părintele Cleopa și (cred) se plângea cu privire la el. De asemenea și Mitropolitul Nicolae Mladin, P.S. Andrei Magieru și Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit cu motiv întemeiat de la Prislop la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa și (cred) se plângeau cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cele auzite de la aceștia (cred) l-au determinat pe Părintele Cleopa să-i scrie acele scrisori, cu smerenie, Părintelui Arsenie, în care îl ruga să vină la Mănăstirea Slatina să-i folosească duhovnicește. Dar Părinte Arsenie nu a venit la Slatina. Apoi, știu din gura Părintelui Cleopa că dus fiind de Sfântul Sinod să pună rânduială în mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă la Mănăstirea Arad Gai, l-a întâlnit

¹⁶⁵ Vezi: Părintele Arsenie Boca mare îndrumător de suflete din secolul XX, Editura Teognost, Cluj-Napoca 2002, p. 32, 218.

pe Părintele Arsenie la Episcopia Aradului și a dorit să i-a binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis batjocoritor: „Ce măi moldovene vii tu să ne înveți călugărie!”

Odată Părintele Cleopa mi-a mărturisit de ce nu dădea binecuvântare la oameni să-i citească Acatistul Părintelui Arsenie Boca și băga cuvântul, ca să nu se smintească aceștia: „Nu-i citiți Acatistul căci nu e canonizat!” Înțelegerea sfinției sale cu privire la Părintele Arsenie era precum a majoritatea Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că: „Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea”.

Iată, este știut, lauda Părintelui Cleopa sunt Părinții lui, în primul rând Duhovnicul Paisie Olaru și Starețul Ioanichie Moroi. Cu Părintele Arsenie nu stau lucrurile la fel, nu a ținut la aceasta, după cum mărturisește el însuși, a căutat să se apropie de Dumnezeu prin „cunoștințele din cât mai multe domenii”, până chiar și din magie. Cine, dintre cei care au fost aproape de Părintele Arsenie Boca și au dorit să rămână întru Hristos, Mântuitorul nostru, nu au mărturisit adevărul? Iată, până și Părintele Teofil Părăian, cel care a îndrăznit să spună că: „Un ortodox se poate împărtăși și la catolici, dacă nu are unde”, care mărturisea evlavlia sa la „Sfânta Maria Tereza” chiar și aici în Sfântul Munte, zice: „nu am un cult pentru el”¹⁶⁶.

Așadar, v-am scris acestea vouă, cu sinceritate, după cum vedeți, ca înainte de a căuta să vă împliniți visele care vi le-ați propus voi: „Fundatia Creștină Părintele Arsenie Boca” și „Editura Babel”, să căutați să vă limpeziți și să limpeziți lucrurile cu privire la Părintele Arsenie Boca întru Hristos. Până acum, sincer vă spun, pe bună dreptate vă identificați „Editura Babel - Fundatia Creștină Părintele Arsenie Boca”, amestecare.

Oare nu vedeți cum prin Părintele Arsenie Boca se lucrează apostazia (lepădarea de credință) în chip tacit? Ecumeniștii s-au arătat că nu-l canonizează, tocmai ca să se strângă semnături. Câți din cei care au dat semnătură pentru canonizarea Părintelui Arsenie au știut că dând semnătură pentru canonizarea lui dau semnătură pentru canonizarea ereticilor Francisc de Assisi și Wulfila semiarianul, pictați de el cu aureolă de sfinți în biserica Drăgănescu? Sfântul înseamnă Canon, fiind canonizat, oricine va putea picta în bisericile ortodoxe pe eretici precum a pictat Părintele Arsenie. Ecumeniști canonizându-l nu zic că e sfântul lor, cel mai mare proroc al lor, ci al vostru. Iată, pervertesc conștiința ortodoxă a credincioșilor ca să se bucure de „unirea Bisericii”, adică de apostazie. Dacă acum cei care au „evlavie” la Părintele Arsenie îndreptățesc pictarea ereticilor de către el cu minunile care le face, gândiți-vă, ce va fi după aceea „unire”, când vor fi și mai părăsiți de har cei care o acceptă. Ce o să zică cei care îl văd sfânt pe Părintele Arsenie? Foarte posibil, vor zice: „Iată această unire este de la Dumnezeu, Părintele Arsenie ne-a arătat-o demult!” Dar noi știm clar, Sfinții Părinți, între care se numără și Cuviosul Lavrentie al Cernigovului, ne atenționează: „Luați aminte, zice, la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu foarte mare viclenie. Toate bisericile și mănăstirile vor fi într-o bună stare imensă, pline de bogății, ca niciodată, dar să nu mergeți în ele... Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică”... Încă o dată vă repet să nu intrați în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu vor fi acolo”¹⁶⁷.

Iată ce va fi cu bisericile care acceptă ca sfinți pe Francisc de Assisi și pe Wulfila semiarianul, cel care îl vedea pe Hristos creatură și nu Dumnezeu-Om. Iată de ce este nevoie să-l iubim întru Hristos pe Părintele Arsenie Boca și să mărturisim acum, cât mai avem cu cine ne înțelege, că ce a făcut acolo înseamnă urâciunea pustiirii. Iată înțelegerea cea mai favorabilă pentru Părintele Arsenie, la care am ajuns, cu darul lui Dumnezeu¹⁶⁸:

¹⁶⁶ Ibidem, p. 221.

¹⁶⁷ Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viața, învățăturile și minunile, Editura credința Strămoșească, 2003, 158-159.

¹⁶⁸ Noi am spune că nu este cu darul lui Dumnezeu o asemenea răstălmăcire pomenită mai jos. Până aici este o privire limpede, cu darul lui Dumnezeu. Dar a spune că Părintele Arsenie Boca îndemnând prin pictură și prin scris la ecumenism, sugerează că nu este bun ecumenismul este tipic gândirii ucenicilor înfierbântați, care văzând cornița de drac vor să ne convingă că este vânăta, după cum spunea Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul. De altfel, după cum ne-a explicat Părintele Iachint însuși, a

„E foarte posibil ca Părintele Arsenie să fi pictat ereticii în biserica Drăgănescu cu gândul ca noi să pricepem că ecumenismul, acceptarea că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, „unirea Bisericilor”, recunoașterea ca sfinți a tuturor ereticilor și povățuitor pe Papa, înseamnă „urâciunea pustirii, care s-a zis prin Daniil prorocul (9, 26), stând în locul cel Sfânt, cel ce citește să înțeleagă” (Matei 24, 15). A accepta că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, înseamnă a tăgădui Dumnezeirea lui Hristos, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Wulfila semiarianul, care tăgăduia Dumnezeirea lui Hristos. Al accepta pe Papa Francisc, Povățuitor, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Francisc de Assisi. Apoi este știut că aceia care se vor împărtăși la altarele bisericilor care acceptă „unirea Bisericii”, acceptă ca sfinți toți ereticii, nu se împărtășesc cu Trupul lui Hristos, Dumnezeiesc și omenesc. Unirea lor este în „hristosul” lui Wulfila semiarianul”.

Iată, v-am scris acestea crezându-vă sinceri, cred că și voi mă veți înțelege că v-am scris sincer și mă veți corecta și mă veți bucura făcând ce depinde de voi.

Bunul Dumnezeu, Cel în Sfânta Treime slăvit și închinat, pentru Născătoarea de Dumnezeu, să vă ajute tuturor să săvârșiți tot lucrul bun, după voia Sa, spre slava Sa. Amin.

Iachint¹⁶⁹

---

scris acest compromis gândit, din milă pentru îndrăgitorii lui Arsenie, ca să aibă un pretext venit tocmai de la idolul lor, ca, măcar așa, să combată ecumenismul, când vor fi îndemnați prin celelalte învățăturile pictate și scrise ale protagonistului de la Drăgănescu, să cadă și ei în ecumenism. Despre ecumenismul evident al Părintelui Arsenie Boca am scris și noi, cu darul lui Dumnezeu, două capitole distincte. Unul din ele, se referă chiar la acest text al Părintelui Iachint, repetat în studiul sfinției sale, atât de folositor, despre *Ulfilas episcopul goșilor*, cum îl numea Părintele Arsenie Boca.

¹⁶⁹ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.